

Giới thiệu Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ

Tên Khác: Princess Medical Doctor

Editor: Emily_Ton

Nàng là vị hôn thê của thái tử nhưng ngay trước đại hôn lại bị ban cho hai chân bị phế, tê liệt nằm trên giường của vị Vương gia được mệnh danh là chiến thần....

Ngay đêm động phòng, tân lang lại đè lên thân thể vốn đang tê liệt của nàng mà nói: "Người muốn bổn vương giết người hay là đem độc chết người?"

Lâm Sơ Cửu nàng thân là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng, từ sau khi thành danh chưa từng có người dám uy hiếp qua. Cái xoay người nhẹ nhàng làm cho nàng chiếm thế chủ động, đè nam nhân kia xuống dưới: "Người nói, muốn ta phế đi hai chân của người hay là phế đi chân thứ ba của người đây?"

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ép gả, một bàn tay tát chết

"Bang!"

Một bàn tay nặng nề tát lên mặt nàng, *Lâm Sơ Cửu* (林初九) phát hiện, chính mình cứ nhiên bị đánh bay ra ngoài.....

Nàng đây là có bao nhiêu yếu nhược?

Mặt bên trái bông rất vì đau, toàn thân đau nhức không ngừng, đôi mắt cũng không mở ra được, trong miệng nồng đậm mùi máu tươi, làm *Lâm Sơ Cửu* nhũn nhũn.....

Cho dù chức nghiệp của nàng là *bác sĩ khoa ngoại (bác sĩ phẫu thuật)*, nhưng nàng thực rất chán ghét mùi máu tươi, đặc biệt là máu này còn nằm ở miệng nàng!

"Phi" một tiếng, phun máu loãng trong miệng ra ngoài. *Lâm Sơ Cửu* cố gắng mở mắt ra, đang muốn vén vào mà nhìn người của cục tình báo CIA của nước M mắng một tiếng. Kết quả, vừa nhấc đầu lại phát hiện.....

Một đôi nam nữ ăn mặc cổ trang đang đứng trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Nếu không phải nhìn đến ánh mắt nam nhân kia loé lên một mạt chán ghét, nàng sẽ cho rằng chính mình đang ở trong bảo tàng tượng sáp.

Lâm Sơ Cửu còn chưa kịp hiểu rõ tình huống, đã nghe được thanh âm tức muốn học máu của nam nhân kia: "Nghịch nữ, thánh chỉ đã hạ, bất luận kẻ nào cũng không thay đổi được. Cho dù là đã chết, thi cốt người cũng sẽ bị nâng lên tiến vào vương phủ. Mấy ngày nay người tốt nhất thành thật nghe lời, bằng không chịu khổ vẫn là chính người."

Có ý tứ gì?

Thánh chỉ? Vương phủ?

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn ngốc.

Ta không phải là đang yểm hộ đồng bạn của Cửu cục rồi đi, vì thế nên thân phận bị đưa ra ngoài ánh sáng, bị cục tình báo nước M bắt sao? Như thế nào lại biến thành gả chồng?

Mắt nhìn xuống phía dưới đảo qua, nàng thấy được tay của chính mình, trắng bạch như bị bệnh, càng làm cho nàng thêm hồ đồ.

Ta không phải có màu da lúa mạch sao? Như thế nào.....

Lúc này, nam nhân tiếp tục nói, chờ lâu không có được câu trả lời của *Lâm Sơ Cửu*, tức tối truy vấn một câu: "Nghịch nữ, người có nghe hay không?"

Lâm Sơ Cửu còn đang suy nghĩ vội vàng theo bản năng "Ân" một tiếng.

"Hừ, người tốt nhất an phận một chút cho ta, đừng bức vi phụ đem người trói lại." Nam nhân tự xưng là phụ thân *Lâm Sơ Cửu*, ngữ khí cuối cùng nhu hòa thêm mấy phần.

Lúc này nữ nhân bên cạnh, ôn nhu nói: "Lão gia, người yên tâm, Sơ Cửu là đứa bé ngoan, nàng sẽ không lại nháo sự."

"Tốt nhất là thế, chỉ mong nàng có thể hiểu chuyện một chút." Nam nhân hừ lạnh một tiếng, ngữ khí lộ ra bất mãn với Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu lúc này đầu óc vẫn mơ mơ màng màng.

Một cái tát vừa rồi đánh đến quá nặng, nàng không chỉ có đau mặt, còn đau cả đầu, thân thể lại nặng nề suy yếu, Lâm Sơ Cửu chỉ có thể nỗ lực tập trung hết tinh thần nhìn về phía hai người đang nói chuyện này.....

Kết quả vừa nhìn thấy rõ ràng hai người kia, đầu óc Lâm Sơ Cửu, tự động bắn ra một tia tin tức. Nàng nhận biết được đôi nam nữ này, là phụ thân cùng mẹ kế của nàng, còn nàng?

Là nữ nhi của tá tướng Đông Văn Quốc?

Ách? Đây là cái thân phận gì?

Lâm Sơ Cửu trợn tròn đôi mắt, hoàn toàn chết lặng quỳ rạp trên mặt đất.....

Mà đôi nam nữ kia, thấy Lâm Sơ Cửu không còn sức lực như sắp chết, cảnh cáo một câu, không màng đến Lâm Sơ Cửu còn đang quỳ rạp trên mặt đất, trực tiếp đóng cửa chạy lấy người.....

"Trông chừng đại tiểu thư, nếu đại tiểu thư có gì bất trắc, ta sẽ hỏi tội các người."

Lâm Sơ Cửu nghe thấy thanh âm cảnh cáo của phụ thân nàng, ngay sau đó lại là mẹ kế nàng, ngữ khí ôn nhu: "Các người nhất định phải hầu hạ đại tiểu thư thật tốt, nếu nàng muốn cái gì, thiếu cái gì, thì qua chỗ ta mà lấy."

Thật đúng là nữ nhân đạo đức giả!

Lâm Sơ Cửu đầu óc đã dần dần thanh tỉnh. Tuy rằng nàng vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất không thể động dậy, nhưng điều này cũng không gây trở ngại để nàng sắp xếp lại hiện trạng của bản thân.....

Nàng là Lâm Sơ Cửu. Trên bề mặt, nàng là bác sỹ phẫu thuật Trung Hoa nổi danh của nước M. Trên thực tế lại còn là nhân viên công tác tại Cửu cục của quốc gia Z. Công việc của nàng rất đơn giản, không cần đi đánh cắp tình báo gì đó, chỉ cần lợi dụng thân phận, yểm hộ nhân viên đặc thù của quốc gia Z hoạt động ở quốc gia M.

Công tác này, Lâm Sơ Cửu vẫn luôn làm rất tốt, bảo hộ một lượng lớn nhân viên tình báo của nước Z. Chính là.....

-o-

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bị đưa ra ánh sáng, vận mệnh thật bi ai

Tuần trước, nàng lên trốn đi.

Sáu nhân viên tình báo nước Z, muốn lấy được một phần tài liệu tối mật về nghiên cứu y tế của quốc gia M. Khi nàng đang yểm trợ đối phương rồi đi, bị quốc gia M phát hiện, kết quả.....

Thân phận của nàng bị đưa ra ánh sáng!

Cái này không quan trọng, quan trọng nhất chính là.....

Nàng lúc ấy không biết tại sao, cư nhiên hy sinh vì nghĩa, hy sinh chính mình, yểm hộ sáu nhân viên tình báo CIA của quốc gia Z rồi đi, kết quả.....

Nàng bị bắt!

Vốn tưởng rằng, phải đối mặt với CIA của quốc gia M, đám đặc công thủ đoạn tàn khốc kia. Không nghĩ tới trợn mắt tỉnh lại, nàng cư nhiên trở thành nữ nhi của tá tướng Đông Văn Quốc, lại là đại tiểu thư con vợ cả.

Đây không phải chứng tỏ rằng, nàng nguyên lai đã hi sinh vì tổ quốc?

Ách, không có đáp án.

Nhưng cũng may, nàng vốn là một cô nhi, nếu đúng thật là đã chết cũng sẽ không có người nhà lo lắng. Chỉ đáng tiếc nàng vừa mới trả hết khoản vay cho căn biệt thự nhỏ của nàng.

Hiện tại thân phận này của nàng là gì?

Ài, Lâm Sơ Cửu thực bất đắc dĩ, bởi vì nàng có được tin tức rất giới hạn, chỉ có thể từ trong trí nhớ của nguyên chủ, biết được nguyên chủ và nàng cùng tên, là nữ nhi tá tướng Đông Văn quốc.

Kỳ thật xuất thân của mẹ nguyên chủ rất tốt, là đích trưởng nữ của phủ Trần Quốc Công.

Đáng tiếc thời điểm nguyên chủ mới ba tuổi đã mất, nàng đối mẹ ruột cơ hồ không có ấn tượng.

Sau đó, cha nàng cưới muội muội của mẹ nàng, cũng chính là thứ nữ do vợ kế sinh ra của phủ Trần Quốc Công.

Đường đường là thứ nữ của phủ Trần Quốc Công, cam lòng làm vợ kế mà gả cho tỳ phụ, tự nhiên là bởi vì tình yêu. Bất quá, còn có một cái lý do đường hoàng, đó chính là vì chiếu cố, nữ nhi thân tỳ lưu lại, cũng chính là nguyên chủ này đây.

Vì thế có một người di chiếu cố nàng như vậy. Trong mắt người khác thì thấy đây là phúc khí của nguyên chủ, nhưng vấn đề là.....

Mẹ kế này chiếu cố nguyên chủ, đem chiếu cố thành một đại tiểu thư kiêu căng cái gì cũng đều không hiểu không nói, lại không hề chiếu cố đến việc hôn nhân của nguyên chủ khi nó bị hủy bỏ.

Nguyên bản mẹ của nguyên chủ khi còn sống, đã định một mối hôn nhân tốt cho nguyên chủ.

Có bao nhiêu hảo? Tương lai là thái tử phi nga, chỉ chờ khi nguyên chủ đủ tuổi cập kê liền có thể thành thân, nhưng hiện tại.....

Việc hôn nhân này đã được chuyển qua cho muội muội nàng do di mẫu sinh ra, bởi vì tất cả mọi người cho rằng, nguyên chủ thô bỉ, kiêu căng tùy hứng, không thích hợp đảm đương vị trí thái tử phi.

"Hài tử không có mẹ thật đáng thương, bị người sát hại cũng không biết, thật đúng là cho rằng mẹ kế này là người tốt?" Sau khi tiêu hóa ký ức này đó, Lâm Sơ Cửu nhin không được lắc đầu thờ dài.....

Không thể không nói, di nàng thiết tình là một nhân vật tốt, đem dung túng nguyên chủ đến nỗi không biết trời cao đất rộng, mặc kệ nguyên chủ gây cái họa gì, nàng đều thu thập giúp nguyên chủ chùi dất, cuối cùng càng làm cho nguyên chủ nghĩ rằng, thiên hạ này có di nàng là đối tốt với nàng nhất.

"Thật là cô nương ngốc, bị sát hại đơn giản như vậy cũng không biết. Nếu ta đã thay thế người sống sót, như vậy..... Những người đó thiếu nợ người, ta đều sẽ thay người đòi lại hết, người hãy an giấc ngàn thu rồi đi đi, ta sẽ thay người hảo hảo mà sống tốt."

Lâm Sơ Cửu gian nan từ trên mặt đất bò lên, lau máu trên khóe miệng, đem máu loãng trong miệng phun ra, lão đảo hướng bên cạnh cái bàn đi đến.....

Giờ phút này, ký ức của nàng không còn hỗn loạn, lộn xộn, đứt quãng nữa. Rất nhiều sự tình đều chưa rõ ràng, một số cũng chỉ là những vụn vặt linh tinh bên ngoài.

Bất quá cái này không quan trọng, việc cấp bách là trước lấy một ít nước, rửa hết máu loãng trong miệng nàng, còn có rửa một chút trên mặt, miễn cho ngày mai mặt này sưng giống đầu heo, vậy thì thật không tốt.

"Tê....." Lâm Sơ Cửu chạm chạm vào vết sưng trên mặt trái, kêu lên một cái, *thực buồn bực nha!*

Tra cha()* xuống tay cũng thật tàn nhẫn, đây là hận không thể đánh chết nàng sao? Đây là tiết tấu giữa cha đẻ và khuê nữ sao?

(*)*Tra cha: 渣爹: ý nói người cha không ra gì.*

Lâm Sơ Cửu tự rót cho mình một chén nước, đem ấm trà buông xuống thật mạnh, để phát tiết sự bất mãn của mình.....

Mặc cho ai vừa tỉnh lại, bị người đánh một cái tát, đều sẽ không cao hứng, càng không cần.....

Đúng chứ?

Lúc này đây nàng còn nhớ rõ, cái tra cha kia của nàng nói, "gả"?

Thái tử không phải cùng muội muội nàng thành đôi rồi sao? Vậy, nàng phải gả cho ai?

Nàng giống như nghe không rõ, trong trí nhớ của nguyên chủ tựa hồ cũng không có một vụ này.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Tình yêu chân thật, muội muội bạch liên hoa

Gã chồng, đối với Lâm Sơ Cửu mà nói, tuyệt đối là một vấn đề rất nghiêm túc.

Đời trước Lâm Sơ Cửu đã sống đến năm 26 tuổi, từng nói gã chồng kết hôn, ngay cả tình yêu cũng chưa từng trải qua.....

Đừng hiểu lầm, Lâm Sơ Cửu cũng không phải là người theo chủ nghĩa độc thân, điều kiện không hề kém, nàng chưa từng trải qua bi kịch của mối tình đầu, đó là bởi vì nàng quá bận.

Liên tính nàng có chỉ số thông minh cao, năng lực học tập tốt. Trong 5 năm ngắn ngủn, nàng đã nắm trong tay giấy phép y sư của nước M quả thật là việc không dễ dàng gì.

Đời trước của nàng, toàn bộ thời gian đều dùng cho việc học tập và công tác. Làm gì còn thời gian để yêu đương..

Đương nhiên, với thân phận bí mật của nàng, nàng cũng không có khả năng yêu đương. Tuy rằng không thiếu người theo đuổi, nhưng người quốc gia M nàng tin không được, Cửu cực cũng sẽ không cho phép.

Tốt thôi.....

Cái này không quan trọng, quan trọng là "gã" trong miệng tra cha, là gã cho ai?

Lâm Sơ Cửu đỡ cái bàn ngồi xuống. Nàng lơ đãng vừa quay đầu liền nhìn đến trên mặt đất có một dải lụa trắng, còn có một cái ghế đá nằm lẩn trên mặt đất.

"Đây là cái tiết tấu gì vậy?" Lâm Sơ Cửu vẻ mặt mờ mịt, thử từ trong trí nhớ nguyên chủ tìm kiếm nguyên nhân. Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên một trận tiếng bước chân, rất nhanh cửa mở ra.....

Một đôi nam nữ!

Xác thực mà nói, hẳn là một đôi nam nữ vàng tươi, đắm ánh mặt trời ưu nhã mà đi đến, theo bọn họ tiến vào, trong phòng một mảnh kim quang lấp lánh.....

Kim quang này thật không phải chói mắt như ánh mặt trời!

Lâm Sơ Cửu đuổi tay ở trước mắt chắn một chút cho đến khi cửa đóng, Lâm Sơ Cửu mới có thể nhìn thấy bình thường.

Gia hỏa tốt! Đây là đem vàng toàn rải trên người hay sao?

Dắt vàng từ đầu đến chân sớm đã lỗi thời được không!

Lâm Sơ Cửu hơi quẹt miệng nghĩ đến vài tính từ.

Màu vàng hơi đỏ? Vàng nhạt?

Đôi nam nữ này yêu cái màu này bao nhiêu nha!

Từ từ..... Không đúng, đây là thời cổ đại.

Nam tử có thể mặc màu vàng, cũng chỉ có Thái Tử điện hạ Đông Văn quốc, *Tiêu Thiên Thụy* (萧天瑞).

Đoán được thân phận đối phương, Lâm Sơ Cửu liếc mắt một cái cẩn thận đánh giá bọn họ.....

Khí vũ hiên ngang, thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ, làn da trắng nõn, toàn thân đều tản ra khí chất cao quý, nơi nào cũng đều lộ ra *cao nhân nhất đẳng ưu việt*(*).....

(*) *Cao nhân nhất đẳng ưu việt* (高人一等的优越): ý nói người vượt trội hơn người.

Đến nỗi người kia bên cạnh Thái Tử điện hạ, làn da trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, Lâm Sơ Cửu không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là muội muội Lâm Uyển Đình của di mẫu nàng.

Nhìn hai người này cũng hiểu được, tra cha kinh thường nàng bao nhiêu. Nói không chừng tra cha của nàng đã sớm cùng di thông đồng, chỉ chờ

nuong(mẹ) nàng vừa chết liền đem người cưới về. Nếu không thì làm sao giải thích khi người di nhỏ kia của nàng đến năm 18 tuổi, cũng không chịu gả chồng?

"Tỷ tỷ....." Khi Lâm Sơ Cửu đang suy nghĩ về thân phận của hai người này, Lâm Uyển Đình sợ hãi tiến lên, ở trước mặt Lâm Sơ Cửu nhẹ gọi một tiếng. Thấy Lâm Sơ Cửu nhìn về phía nàng, về mặt quan tâm nói: "Tỷ tỷ, mặt ngươi không sao chứ? Có đau hay không? Muốn ta thổi thổi cho ngươi hay không, nương nói nếu thổi thổi thì sẽ không đau."

Nhìn xem, đây đúng là một muội muội tốt. Với điều kiện là nếu nàng ta không đoạt đi vị hôn phu của nguyên chủ.

"Tỷ tỷ, sao ngươi không thêm đề ý tới ta?" tiểu cô nương Lâm Uyển Đình, nhìn thấy tỷ tỷ ngốc nghếch của mình không đề ý nàng, hốc mắt lập tức liền đỏ, một bộ dáng rất ủy khuất. Không đợi Lâm Sơ Cửu mở miệng, liền tự động nhận tội: "Tỷ tỷ, ngươi còn giận ta phải không? Ô ô ô..... Thực xin lỗi, tỷ tỷ, thực xin lỗi, nhưng, nhưng ta thật sự không phải cố ý, ta, ta....."

Những lời nói đứt quãng, nước mắt như hạt châu một viên một viên rơi xuống, bộ dáng nhỏ nhỏ kia muốn nói có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu. Nếu ai nhìn thấy những hạt mưa như ngọc ấy, đều sẽ cảm thấy rất thương tâm.

Lâm Sơ Cửu đang thưởng thức vở kịch rất tốt này thì Thái Tử điện hạ khí vũ hiển ngang ở phía sau, tôn quý vô cùng đã tiến lên, một tay ôm Lâm Uyển Đình vào trong ngực: "Uyển Đình đừng khóc, ngươi không làm gì sai, ngươi không cần phải xin lỗi cái nữ nhân ác độc này."

"Điện hạ....." Lâm Uyển Đình kêu lên một tiếng ngọt ngào triền miên, làm Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa thì nôn ra, nhưng là.....

Thái tử tựa hồ rất thích thời điểm này, đau lòng an ủi nói: "Uyển Đình, ngươi đừng khóc, nếu ngươi còn khóc thì trái tim của bản cung sẽ tan vỡ mất. Uyển Đình, ngươi chính là quá lương thiện, chúng ta là thật sự yêu nhau, ngươi mới không cần phải xin lỗi nữ nhân này. Ngươi phải nhớ kỹ ngay cả mẫu hậu cũng đồng ý với hôn sự của chúng ta."

"Điện hạ ngươi thật tốt." nước mắt của Lâm Uyển Đình rốt cuộc ngừng lại.....

Này hai người có nhầm lẫn hay không nha?

Rõ ràng là hôn nhân của nàng bị tước đoạt, vì sao còn mắng nàng là ác độc, bọn họ có cần phải trợ trêu như thế hay không?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Khiêu khích, hối hận sống ở trên đời này

Lâm Sơ Cửu vốn là bị đánh đến đau cả đầu óc, nhìn thấy đôi nam nữ này, diễn cảnh ân ái ở trước mặt nàng không coi ai ra gì, thiếu chút nữa đã muốn nôn ra. Vốn tưởng rằng đôi nam nữ này diễn xong sẽ đi, kết quả Lâm Uyển Đình hoàn toàn không hề có ý tứ muốn rời đi.....

Lâm Uyển Đình ở trong lồng ngực Thái tử khóc nửa ngày, mới "kinh ngạc" nhận ra hành động của bọn họ vốn không hợp lễ nghĩa, a một tiếng, vội vàng đẩy Thái tử ra, sau đó.....

Nàng ta hành động giống như một học sinh tiểu học phạm lỗi, câu nệ đứng trước mặt Lâm Sơ Cửu, sợ hãi giải thích nói: "Tỷ tỷ, ngươi, ngươi ngàn vạn lần đừng nóng giận nữa, ta cùng Thái tử có cảm tình sâu sắc, ngăn không được lễ nghĩa, nhưng không phải như ngươi nghĩ đâu."

Lâm Sơ Cửu yên lặng nhìn trời: *Nàng nghĩ cái gì?* Nàng nghĩ chỉ muốn hai người diễn cảnh ân ái này, nhanh chóng rút đi, đừng phiền tới nàng, đầu óc nàng chính là đang loạn.....

"Uyển Đình, ngươi không cần cùng nàng giải thích, chúng ta yêu nhau sâu sắc và làm theo bản năng, thân bất do kỷ, cảm lòng không đau....." Thái tử là nam nhân rất lớn, một tay đem Lâm Uyển Đình kéo ra phía sau, sợ nàng ủy khuất nên ngữ khí rất ôn nhu.

Nhưng khi hân hoan với Lâm Sơ Cửu thì khuôn mặt trở nên ảm đạm: "Lâm Sơ Cửu, ngươi nghe bản cung nói, nể mặt Uyển Đình, bản cung không sẽ không so đo ngươi thất lễ. Uyển Đình đã sắp trở thành thái tử phi của bản cung, ngươi nếu còn dám khi dễ Uyển Đình, bản cung sẽ khiến ngươi phải hối hận vì đã sống ở trên đời này."

Thái tử khí độ bất phàm, uy nghiêm từ hoàng gia hun đúc ra tới càng làm cho người ta sợ hãi, nếu không phải Lâm Sơ Cửu kiến thức rộng rãi, thật đúng là sẽ bị dọa rồi.....

Lâm Sơ Cửu cúi đầu, đầu đi lạnh lẽo trong mắt, nhẹ nhàng mà lên tiếng: "Ân."

Hiện tại thân thể nàng rất yếu đuối, cũng chưa rõ ràng hết mọi tình huống, không thích hợp cùng đôi nam nữ này cứng đối cứng. Việc cấp bách, là đem người đuổi đi.....

Như vậy đã nghe lời sao?

Thái tử kinh ngạc nhìn Lâm Sơ Cửu, hẳn rất ngạc nhiên khi thấy Lâm Sơ Cửu an tĩnh như vậy. Lâm Uyển Đình cũng rất kinh ngạc, bắt quả nàng che dấu rất tốt, chỉ là mắt to ngập nước, lóe lên mê hoặc cùng bất an.....

Lâm Sơ Cửu nhìn thấy Thái tử xuất đầu vì nàng, không phải nên nhào lên vừa đánh vừa mắng hay sao?

Hôm nay sao lại nghe lời như vậy? Như vậy..... Thái Tử điện hạ làm sao mà thấy được, tiết mục tỷ tỷ ác độc khi dễ nàng đây?

Bất quá, sau khi nhìn thấy vết thương trên mặt Lâm Sơ Cửu, Lâm Uyển Đình minh bạch, Lâm Sơ Cửu khẳng định là bị đánh nên sợ hãi, cũng biết cha căn bản sẽ không giúp nàng.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lâm Uyển Đình trở nên đặc ý, đương nhiên nàng sẽ không ngóc đến mức, biểu hiện ra ngoài ở trước mặt Thái tử.

Lâm Uyển Đình rũ mắt, đứng phía sau Thái tử, một bộ dáng bộ úy khuất như cũ.....

Thái tử không nhìn thấy sự khác thường của nàng, chỉ nhìn chăm chăm Lâm Sơ Cửu một lúc thật lâu, sau khi xác định Lâm Sơ Cửu đúng thật là nghe lời, Thái tử cũng nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí có vài phần hòa hoãn: "Lâm Sơ Cửu, ngươi chịu nghe lời là tốt nhất, thánh chỉ đã hạ xuống, hôn sự của ngươi cũng không thể thay đổi, cho dù ngươi không muốn, nhất thiết cũng phải gả cho tứ thúc của bốn cung, về sau..... Ngươi chính là tứ hoàng tần của bốn cung, đừng có quần lấy bốn cung nữa, có khó khăn gì thì hãy kêu tứ thúc."

Thái tử một bộ dáng lên giọng giáo huấn, nhưng không dấu được vẻ đặc ý.....

Lâm Sơ Cửu thì lại trực tiếp tròn tròn mắt?

Cái gì? Nguyên lai người mà nàng phải gả chính là tứ vương thúc của Thái tử!

Lâm Sơ Cửu liếc mắt nhìn tấm lụa trắng trên mặt đất một cái.....

Làm cái gì a? Người mà nguyên chủ đòi chết đòi sống không chịu gả, lại là tứ vương thúc của Thái tử, chẳng lẽ tứ vương thúc này.....

Từ từ! Nếu nàng phải gả cho tứ thúc của Thái tử, đó chính là trường bối tương lai của Thái tử a, Thái tử cư nhiên còn dám giáo huấn nàng?

Ta sẽ đi.....

Thái tử là cái thá gì?

Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu, hùng hăng mà trừng Thái tử, miệng khó mà nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt: *Ta là trường bối của ngươi, ngươi có biết phép tắc hay không?*

Đáng tiếc, Lâm Sơ Cửu khí thế không đủ, nhưng xứng với khuôn mặt nửa đầu heo của nàng, đúng là một chút hiệu quả cũng không có, Thái tử hoàn toàn không hề có chút minh bạch về ý tứ của nàng.

Không chỉ có thế, sau khi nhìn thấy khuôn mặt nửa đầu heo của Lâm Sơ Cửu, trong mắt Thái tử hiện lên một mặt chán ghét.....

Nhưng rất nhanh, chán ghét ấy lại bị đặc ý thay thế, Thái tử lấy giọng mềm mại an ủi nói: "Tốt, Sơ Cửu..... thời gian không còn sớm, ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt, ba ngày sau, chính là ngày đại hôn của ngươi cùng tứ thúc, ngươi ngoan ngoãn đừng lại nháo sự, chớ làm tứ thúc ta bất mãn."

Khẩu khí giáo huấn kia, đương nhiên rất miệng lưỡi, làm Lâm Sơ Cửu không thể không tức giận.....

Thái Tử điện hạ, ngươi thật sự là đang nói chuyện cùng tứ thẩm tương lai của ngươi hay sao?

Nếu không phải nếu nói chuyện, thì khuôn mặt sẽ bị đau, Lâm Sơ Cửu tuyệt đối sẽ không chỉ tròn trắng mắt nhìn.

Sau khi Lâm Sơ Cửu biết rõ chân tướng sự tình, rất quyết đoán đứng dậy tiễn khách, nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Diễn kịch, phải gả cho người tê liệt trên giường

Lâm Uyển Đình căn bản không cam lòng như vậy mà rời đi, chính nàng mang Thái tử tới, cũng không phải là để vãn an Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu là cái thá gì, mà đáng để nàng tự mình tới xem?

Lâm Sơ Cửu sẽ không thật sự cho rằng, gả cho Tiêu Vương gia chính là bay lên đầu đấy chứ?

Lâm Sơ Cửu thậm chí cũng không quan tâm đến việc lấy một tấm gương chiếu chiếu, nhìn xem bộ dáng như quý gia của nàng, sẽ có người thích quý mới lạ.

Lâm Sơ Cửu đứng dậy tiễn khách, Thái tử cũng không muốn lại nhìn gương mặt đầu heo của Lâm Sơ Cửu kia nữa, kéo Lâm Uyển Đình muốn đi. Không ngờ Lâm Uyển Đình buông lỏng tay Thái tử ra, "*phịch*" một tiếng quý gối trước mặt Lâm Sơ Cửu.....

"Uyển Đình?" Thái tử hoảng sợ, muốn nâng Lâm Uyển Đình dậy, lại bị Lâm Uyển Đình cự tuyệt: "Điện hạ, người đừng động vào ta, đây là do ta thiếu tỷ."

Lâm Uyển Đình mang bộ dáng ép dẹt cầu toàn, làm cho Thái tử không nhìn được cảm thấy rất đau lòng, sau một lúc lâu cũng không khuyên nhủ được Lâm Uyển Đình, liền hung tợn trừng mắt tới đầu sỏ gây ra tội là Lâm Sơ Cửu, nhưng lại thấy.....

Lâm Sơ Cửu không biết từ khi nào, đã lui người đi rất xa. Hiện tại đang chống hai tay nơi cằm, tỷ trên bàn trang điểm nhìn Lâm Uyển Đình. Tuy rằng má trái vẫn sưng đỏ như cũ, chỉ là biểu tình nhìn như thế nào, cũng đều thấy lộ ra sự hài hước.

Lâm Sơ Cửu không để ý tới đánh giá của Thái tử, hai tay chống cằm, từ trên cao nhìn xuống đánh giá Lâm Uyển Đình: *Ngay cả Lâm Uyển Đình cũng là một đóa nguyệt bạch liên, thật đúng là đang nghĩ nàng cũng ngốc như nguyên chủ hay sao, muốn chơi đùa cùng nàng?*

Muốn quý? Vậy cứ quý cho đủ đi, muốn lại bêu danh nàng, vẫn là nên tắm rửa ngủ đi, có lẽ ở trong mộng sẽ có khả năng.

Lâm Uyển Đình một quý này, căn bản không có quý trước mặt Lâm Sơ Cửu, làm hại Thái tử lời trách cứ đến miệng cũng nói không nên lời, còn Lâm Uyển Đình?

Nàng cũng rất sừng sốt nhảy dựng lên, bắt quá nàng phản ứng rất mau, lập tức đổi vị trí, tuy không phải là quý gối dưới chân Lâm Sơ Cửu, nhưng cũng là hướng về phía nàng quý xuống.

"Tỷ tỷ, ta biết người trong lòng không vui, ta biết trong lòng người oán ta, người trách ta, đánh ta, mắng ta đều có thể, nhưng ta thật sự không thể nhường Thái tử cho người, ta cùng Thái tử điện hạ là tình yêu chân thật, ta không thể không có hắn." Khi Lâm Uyển Đình nói lời này, không quên thâm tình mà liếc mắt nhìn Thái tử một cái, làm cho tim Thái tử càng thêm đau: "Uyển Đình....."

"Điện hạ," Lâm Uyển Đình nhẹ nhàng gọi một câu, ánh mắt thâm tình của hai người nhìn nhau cực nóng, tựa như muốn hòa tan cùng nhau.

Nôn..... Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa liền phun ra, nếu không phải trên mặt vô cùng đau đớn, nàng thật muốn cười lạnh ba tiếng.

Yêu muội của người nha!

Mẹ con các người tất cả đều là tình yêu chân thật, vậy nguyên chủ cùng mẫu thân nguyên chủ thì tính là cái gì?

Các người yêu là việc của các người, nhưng có thể có một chút đạo đức hay không? Có thể có một chút trách nhiệm hay không?

Đoạt trượng phu của người khác, đoạt vị hôn phu của người khác, cái này gọi là tình yêu chân thật?

Bôi nhọ tình yêu chân thật như vậy, tình yêu chân thật cũng sẽ phát khóc!

Lâm Sơ Cửu lại lần nữa tròn trắng mắt, thiết tình muốn cầm lấy một cây chổi rồi đuổi người đi, đôi nam nữ này vẫn luôn ở đây lái nhai lái nhai cái gì nha? Có thể nhanh chút đi hay không?

Nàng thiết tình đối với loại người lớn lên theo kiểu *nhân mô cầu dạng**, lại thêm ác cảm với Thái tử đại đột hết thuốc chữa, nàng còn vội vàng đi tìm hiểu ký ức của nguyên chủ, để hiểu biết về người mà sau ba ngày sẽ phải gả là người như thế nào, không có thời gian nhìn xem đôi nam nữ này diễn kịch.....

**Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.*

Đáng tiếc, Thái tử cùng Lâm Uyển Đình không nghe được tiếng lòng Lâm Sơ Cửu, hai người thâm tình nhìn nhau nửa ngày, Lâm Uyển Đình lại lần nữa cự tuyệt ý tốt của Thái tử muốn đỡ nàng lên, tiếp tục ý định đối với Lâm Sơ Cửu:

"Tỷ tỷ, ta biết, người không muốn gả cho Tiêu Vương tề liệt trên giường, nhưng đó là do thánh thượng tứ hôn, thánh mệnh không thể trái, người không muốn gả cũng phải gả. Muội muội cầu xin người..... Cầu người đừng lại đùa giỡn với sinh mệnh của mình, cha cùng nương nghe tin người thất cổ tự sát đã rất sợ hãi, chỉ sợ người không hiểu tốt xấu, nên cha mới tát người một cái, đó cũng là yêu thương và quan tâm người mà thôi."

"Tỷ tỷ, ta biết người ủy khuất, người khổ sở....."

Lâm Uyển Đình còn ở nơi đó blah blah nói một hồi rất lâu, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu đều không nghe được, trong đầu nàng chỉ nghĩ đến một việc: Nàng phải gả cho người tê liệt nằm trên giường?

Ông trời, đây là đang chơi nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tìm đánh, lúc này mới gọi là khi dễ

Đột nhiên tỉnh lại người phải gả, thật sự làm người rất khó chịu. Hiện tại biết được người phải gả cho, lại chính là thúc thúc của vị hôn phu lúc trước, còn nằm tê liệt ở trên giường. Lâm Sơ Cửu rất muốn hai mắt nhắm lại rồi mở ra một cái, đã trở về đối mặt với nhân viên tình báo quốc gia M.....

Vòng kết nối quá lộn xộn không phải sao?

Cố tình Lâm Uyển Đình ngụy bạch liên kia, còn nghiền diễm kịch với nàng.

Nhưng vào lúc này, Lâm Uyển Đình nói nửa ngày cũng không thấy Lâm Sơ Cửu có phản ứng gì, đầu gối đang quỳ lại đau, dứt khoát trực tiếp đứng lên, đi đến bên người Lâm Sơ Cửu, lôi kéo quần áo Lâm Sơ Cửu, nhút nhát sợ sệt nói: "Tỷ tỷ, người không sao chứ? Người, người ngàn vạn lần nên nghĩ thông suốt."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong ánh mắt của Lâm Uyển Đình lại phát ra ánh sáng ác độc, tiết lộ tiếng lòng của nàng ta: *Lâm Sơ Cửu, người tốt nhất vĩnh viễn đừng nghĩ thông suốt, cứ tiếp tục muốn chết muốn sống, làm cho mọi người đều biết, còn chưa vào cửa đã chọc cho Tiêu Vương gia bất mãn.....*

Lâm Sơ Cửu đã chịu đựng đủ nữ nhân này, nhìn nàng ta làm ra bộ dáng lôi kéo chính tay áo mình thì cảm thấy ghê tởm, nàng chán ghét rút tay áo về, tức giận nói: "Đừng chạm vào ta!"

Nếu có thể, nàng rất muốn hét lớn một tiếng "biến", nhưng lý trí nhắc nhở nàng lúc này vẫn nên kiềm chế xuống.

Nhưng..... Nàng vẫn không kiên nhẫn muốn kéo tay áo của mình lại, cần sức lực lớn bao nhiêu?

Cố tình Lâm Uyển Đình cứ nhiên xoay tròn một cái 180 độ, hoa hoa lệ lệ té lăn trên đất không nói, còn không quên dùng thanh âm tràn ngập đau đớn kêu thảm một câu: "Ai nha, đau quá nha."

"Uyển Đình....." Mắt thấy Lâm Uyển Đình bị hất "nặng" như thế, Thái Tử điện hạ vội vàng tiến lên, đỡ Lâm Uyển Đình dậy, sau đó quan tâm kiểm tra trên người Lâm Uyển Đình, xem có bị thương hay không: "Uyển Đình, bị ngã có đau không? Có bị thương chỗ nào hay không?"

Lâm Uyển Đình rúc vào trong lòng ngực Thái tử, ôn nhu lắc đầu, trong mắt nước mắt bắt đầu rơi: "Điện hạ, ta, ta không có việc gì, ta không đau....." Nàng mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt lại là biểu tình miễn cưỡng, nhìn vào trong mắt Thái tử, lại là lừa gạt nàng đang nhịn đau.

Nhất thời, Thái tử nổi giận, hất quay đầu thét Lâm Sơ Cửu: "Lâm Sơ Cửu, người thật to gan, làm trò trước mặt bổn cung, dám khi dễ Uyển Đình, người chán sống rồi sao?"

Thái tử vẻ mặt hung dữ, nhìn qua rất dọa người, nếu như lúc trước Lâm Sơ Cửu không biết rõ sự tình, cùng lắm giả làm người cảm không để ý tới, nhưng hiện tại nàng đã biết mình bị thiết kế, phải gả cho một người bệnh nằm tê liệt trên giường, mà ngụy bạch hoa muội muội vẫn còn diễn kịch không để nàng yên, trong lòng nàng cũng có một chút bốc hỏa!

"Thái Tử điện hạ, con mắt nào của người nhìn đến ta khi dễ nàng? Rõ ràng là chính nàng xoay vòng tự ngã, cùng ta có quan hệ gì đâu?"

Mẹ kiếp, Thái tử thật là ghê gớm đúng không? Người nha còn chưa phải là hoàng đế đâu, chờ đến khi làm hoàng đế rồi hãy kiêu ngạo đi.

"Người? Cường từ đoạt lý*!" Thái tử mắt thấy Lâm Sơ Cửu có vẻ mặt bất kính, tức giận đỏ mặt, chỉ vào mũi Lâm Sơ Cửu, một bộ dáng muốn đem người làm thịt.

**Cường từ đoạt lý: không có lý nói thành có lý.*

Nhưng Lâm Sơ Cửu đang bốc hỏa nên căn bản không đem hấn để vào mắt.

Không phải nói ba ngày sau nàng phải gả hay sao? Nàng tin tưởng, trước khi nàng chưa gả ra ngoài, tuyệt đối không có người nào dám động vào nàng.

Nàng muốn chết, có ai sẵn sàng để nữ nhi nhà mình, gả cho một nam nhân tê liệt trên giường hay không? Cho dù người nọ là Vương gia thì như thế nào?

"Cường từ đoạt lý?" Liếc mắt đánh giá Lâm Uyển Đình một cái, Lâm Sơ Cửu cười lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Lâm Uyển Đình, lôi kéo khéo miệng

bị thương, một chữ một chữ đối với Thái tử nói: "Thái Tử điện hạ, ta đây liền để người nhìn cho mình bạch, cái gì gọi là khi dễ."

Bang.....

Một cái tát vang dội vang lên.

Lâm Sơ Cửu nhân lúc Thái tử cùng Lâm Uyển Đình hoàn toàn không có phòng bị, vung bàn tay tát lên mặt Lâm Uyển Đình.

Một cái tát này, Lâm Sơ Cửu đã dùng hết sức lực, đánh đến tàn nhẫn lại vang dội, tuy rằng tay đã đánh đến tê rần, nhưng nàng lại rất cao hứng.....

Hà giận a!

"A....." Lâm Uyển Đình không hề phòng bị, vừa vặn bị đánh, bụm mặt ngăn ra: "Người, người đánh ta?"

Lâm Uyển Đình quả thực không thể tin được, Lâm Sơ Cửu tuy rằng bị nương nàng sùng đến vô pháp vô thiên, nhưng lại chưa từng đánh qua nàng.

"Lâm Sơ Cửu, người vì sao phải làm trò trước mặt bốn cung đánh Uyển Đình?" Thái tử giọng tàn nhẫn, hần căn bản không nghĩ đến, Lâm Sơ Cửu lại có lá gan lớn như vậy.....

"Điện hạ, người lại sai rồi, ta đây không phải là đánh Lâm Uyển Đình, ta đây chỉ là muốn người nhìn cho mình bạch cái gì gọi là khi dễ, miễn cho điện hạ lại bôi nhọ ta." Lâm Sơ Cửu âm thầm lắc lắc tay tê dại của mình, kéo kéo khóe miệng, nói mơ hồ không rõ.....

Không có biện pháp, mặt nàng còn đau.

Bất quá, có thể đánh nguỵ bạch liên này một cái tát, trong lòng nàng cảm thấy thoải mái hơn.

Cha nợ con đền*, tra cha đánh nàng một cái tát, nàng liền đòi lại từ trên người đó nguỵ bạch liên hoa này, bằng không thật đúng là cho rằng Lâm Sơ Cửu nàng là người dễ bị khi dễ.....

**Phụ nợ nữ thường: nghĩa là cha nợ con đền.*

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nhanh lên, thách người đánh trả

Ta chỉ là để người nhìn cho mình bạch cái gì gọi là khi dễ, miễn cho điện hạ lại bôi nhọ ta?

Nghe nói như thế, Thái tử tức giận đến nổi toàn thân đều đang run rẩy, đây quả thực chính là giáo biện.

"Lâm Sơ Cửu, người, người, người thật to gan." Thái Tử điện hạ giờ tay định đánh, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại đem mặt bên trái đã bị đánh sưng đưa lên, "Đánh nha, đem mặt ta đánh hồng rồi, ba ngày sau ta sẽ đại náo hôn lễ, đem khuôn mặt này lộ ra cho khách khứa xem, nói Thái tử khinh thường Tiêu Vương gia, cho rằng tàn phế nên xứng với xấu nữ, cho nên đem ta mặt đánh hồng rồi. Đến lúc đó nhìn xem mọi người nghĩ như thế nào về Thái Tử điện hạ ngài?"

"Người, người dám uy hiếp bốn cung?"

Thái tử thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, là đích trường tử trong cung, vừa sinh ra vị trí đã được củng cố đến nỗi không thể lay động. Người bên người hần từ trước tới nay đều là nịnh hót, ngay cả hoàng thượng cũng rất hiếm khi nói nặng lời đối với hần, nhưng không thể tưởng được nữ nhân điều ngoa này cũng dám uy hiếp hần?

Thái tử lúc này lửa giận càng tăng, cảm thấy Lâm Sơ Cửu quả thực không thể tha thứ nổi, nhưng có tình hần thật đúng là không dám!

Bởi vì nữ nhân Lâm Sơ Cửu này căn bản là đã bị điên, nếu như thật đúng như nàng nói, vậy hần.....

"Điện hạ nếu lại bôi nhọ ta, ta đây không phải là uy hiếp, chỉ là hảo tâm nói trước một tiếng cho điện hạ, miễn cho điện hạ hồ đồ mà phạm lỗi. Đương nhiên, điện hạ cũng có thể nghĩ lại thử xem, mặt ta dù sao cũng ở chỗ này, điện hạ muốn đánh thì nhanh nhanh động thủ, muốn ta lui về phía sau nửa bước, ta đã không gọi là Lâm Sơ Cửu." Lâm Sơ Cửu chỉ vào chính mặt trái của mình, ánh mắt tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Tay Thái tử đang dừng ở giữa không trung, đánh cũng không được, không đánh cũng không xong, một khuôn mặt đỏ bừng.....

Lâm Uyển Đình sau khi bị đánh, vẫn luôn che lại mặt bên trái của mình, ở trong lòng ngực Thái tử rót hạt đậu vàng, nàng đương nhiên hy vọng Thái tử

đánh Lâm Sơ Cửu, nhưng tình hình lúc này lại biến thành như vậy, Lâm Uyển Đình minh bạch, nếu lại tiếp tục nháo, tựa hồ cũng không phải là việc tốt, chỉ có thể cắn răng nhịn xuống.

"Điện, điện hạ....." Lâm Uyển Đình gian nan mở miệng, Lâm Sơ Cửu tuy rằng khí lực yếu, nhưng một cái tát kia cũng đánh cho mặt Lâm Uyển Đình sưng lên, lời vừa nói ra lập tức vô cùng đau đớn.

"Uyển Đình ngươi làm sao vậy?" Thái tử nghe tiếng lập tức thu tay lại, ngược lại quay sang quan tâm đến Lâm Uyển Đình, động tác rất nhanh, cũng không biết là thật sự quá để ý đến nữ nhân này, hay là có cái bậc thang nên nhanh chóng chạy xuống.

Lâm Uyển Đình rung rung lắc đầu, cố nén đau đớn mở miệng, "Điện hạ, tỷ tỷ chỉ là tâm tình không tốt, đừng..... đừng so đo." Nàng ghét mùi vị của máu, bất quá lúc này cũng chỉ có thể như thế, cũng may, Lâm Sơ Cửu không nể mặt mũi Thái tử như vậy, nàng tin tưởng Thái tử sẽ càng thêm phiền chán, đây cũng coi như một hồi báo nhọ nhỏ.

"Ngươi nha..... thật sự là quá thiện lương, đáng tiếc có vài người không biết cảm kích, nếu không phải là ngươi, Lâm Sơ Cửu nàng cả đời này cũng gà không được." Thái tử lại lần nữa dùng đôi mắt trắng trợn, trừng mắt liếc nhìn Lâm Sơ Cửu một cái.

Lâm Sơ Cửu lại nhú hai mắt lại, nhìn về phía Lâm Uyển Đình.....

Được lắm a! Nguyên lai, nguyên chủ phải gả cho Tiêu Vương tàn phế, đều là công lao của ngươi, tốt, rất tốt.....

Nàng cắn răng xuống, thay nguyên chủ ghi nhớ hận này.

Lâm Uyển Đình bị ánh mắt Lâm Sơ Cửu làm cho hoảng sợ, vội vàng cúi đầu không dám nhìn thẳng, lời kéo vạt áo của Thái tử nói: "Điện hạ, mặt ta đau quá, chúng ta đi tìm đại phu trước được không?"

"Được, được được..... Bỏ cung lập tức sai người truyền thái y."

Thái tử lập tức theo cái bậc thang này, đỡ Lâm Uyển Đình đi ra ngoài.....

Đương nhiên, trước khi đi, Thái tử không quên hung tợn trừng mắt liếc Lâm Sơ Cửu một cái, một cái liếc mắt kia đằng đằng sát khí!

Lâm Sơ Cửu một chút cũng không để bụng, trước khi Thái tử cùng Lâm Uyển Đình sắp đi ra ngoài, kiêu ngạo nói một câu: "Nhớ rõ sai hạ nhân đưa cho ta khối băng cùng được tiêu sưng, bằng không ba ngày sau đại hôn....."

Lời này, ý vị mười phần uy hiếp.

Thái tử bước chân dừng một lát, thiếu chút nữa đã muốn quay trở lại, hảo hảo giáo huấn Lâm Sơ Cửu một hồi, nhưng bị Lâm Uyển Đình kéo lại: "Điện hạ, ta đau....."

Thái tử lập tức bỏ qua Lâm Sơ Cửu, đối với hạ nhân hô to: "Người đâu, không thấy nhị tiểu thư bị thương hay sao? Còn không mau đi truyền thái y."

"Vâng, vâng, vâng....." Hạ nhân hần là vội vàng, một đám vội vàng chạy ra bên ngoài, sợ nhìn thấy tiểu thư kim tôn ngọc quý, bị một cái tát mà hủy dung, đến nỗi Lâm Sơ Cửu thương thế nặng hơn, có ai nhớ được?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đói chết, đây là muốn hại chết người

Thái tử cùng Lâm Uyển Đình đi rồi, cửa phòng Lâm Sơ Cửu một lần nữa bị đóng lại, lại còn bị khoá từ bên ngoài, phòng ngừa Lâm Sơ Cửu đi ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu lúc này căn bản không thêm để ý có thể đi ra ngoài hay không, rốt cuộc nàng vừa đến một cái nơi xa lạ, trên người còn có thương tích, trước lúc chưa rõ ràng mọi chuyện, nàng căn bản sẽ không chạy lung tung, để tránh phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng nếu đem nhốt nàng trong phòng, vì cái gì mà đến ăn, uống cũng không đưa tới cho nàng?

Nước sạch, khối băng cùng được tiêu sưng thế nhưng được đưa vào, có điều mấy thứ này không thể ăn nha, nàng đối với vài vật này, không thể no bụng!

Lâm Sơ Cửu rất buồn bực, mặc kệ nàng cùng người bên ngoài nói như thế nào, người trông coi nàng cũng không hề hé răng, cũng không đưa cho nàng cái gì để ăn, hoàn toàn xem nàng như không tồn tại.

Nhóm người này là muốn để nàng đói đến không còn sức mà chết hay sao? Nhưng nàng hiện tại một chút cũng không muốn chết, có thể không cần

ngược đãi "phạm nhân" như vậy hay không?

Sau khi nói vài lần không có kết quả, Lâm Sơ Cửu quyết định từ bỏ: "Các người thật tàn nhẫn!"

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

Sau khi Lâm Sơ Cửu cắn răng xử lý tốt phần mặt bên trái bị thương của chính mình, quyết định bỏ vào trong chăn làm ổ, nếu đám người kia không cho nàng ăn, nàng đành phải ngủ thật tốt, ngủ no rồi mới có sức lực để chiến đấu, không phải sao?

Có lẽ nàng thật sự là rất mệt, thể xác và tinh thần đều mệt, người ngã vào trên giường không bao lâu liền ngủ, thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Sờ sờ mặt bên trái, phát hiện hiệu quả của băng phụ cùng được tiêu sưng không tồi, ít nhất mặt trái của nàng không còn đau nữa, chỉ là bụng lại trống không kêu lên thảm thiết.....

"Thật là đói nha!"

Lâm Sơ Cửu cũng không biết nguyên chủ đã bao lâu rồi không có ăn cái gì, dù sao từ sau khi nàng tiếp nhận thân thể này đến giờ đều đã qua mười mấy giờ, ngoại trừ nước thì thứ gì cũng chưa có ăn, nàng đã đói đến nỗi có chút cảm giác hoa mắt.

"Thật sự không cho ta ăn sao? Đây là muốn đói chết ta sao? Ta không phải đã đồng ý gả hay sao?" Lâm Sơ Cửu không còn sức lực hô to một tiếng, ngã vào đầu giường, tiếp tục sửa sang lại ký ức của nguyên chủ.....

Bởi vì Thái tử cùng bạch liên hoa muội muội nháo một hồi, nàng lại nghĩ tới một hồi, ít nhất biết người mà nàng sắp phải gả là ai.....

Từ vương thúc trong miệng Thái tử, là đệ đệ của đương kim thánh thượng, được tiên hoàng thân phong Tiêu Vương. Ba tháng trước, hắn vẫn rất tuấn đạt vô song, phong tư hơn người, là chiến thần Vương gia uy danh hiển hách bách chiến bách thắng của Đông Văn, càng là người thứ nhất sắp đánh sâu vào Võ Thân cao thủ của hoàng thất Đông Văn.

Nếu như ba tháng trước, dựa vào thân phận và diện mạo của Lâm Sơ Cửu, thì như thế nào cũng gả không nổi tới Tiêu Vương phủ, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt của Tiêu Vương gia cũng không có, còn sẽ bị người khinh bỉ, nói nàng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.....

Đương nhiên, nàng là con cóc, Tiêu Vương gia là thịt thiên nga.

Nhưng vị Vương gia này thực xui xẻo, trước khi đánh sâu vào Võ Thân thì gặp phải ám toán, một thân võ công bị phế không nói, nửa người dưới cũng trực tiếp bị mất đi trí giác, tê liệt trên giường.....

Thảm quá đi? Đường như còn thảm hại hơn, đó chính là hắn không còn có võ công, lại không thể hành tẩu, vì thế binh quyền trong tay Tiêu Vương gia, rất nhanh đã bị hoàng thượng danh chính ngôn thuận tước đi, nhưng đối với bên ngoài hoàng thượng lại tuyên bố rằng Tiêu Vương tài đức sáng suốt, chủ động dâng lên.

"Tài đức sáng suốt? Gặp phải cường đạo cho dù là không tài đức sáng suốt, thì cũng sẽ là tài đức sáng suốt một phen đi?" Lâm Sơ Cửu trào phúng cười.....

Nàng tuy rằng không có rất đầu óc chính trị lớn, nhưng so với nguyên chủ vẫn tốt hơn, cái kia bị mẹ kế yêu chiều đến độ, tốt đẹp giống như đại tiểu thư bao cô, cái gì cũng đều không hiểu.

Vị Tiêu Vương gia kia xảy ra chuyện, muốn nói không có bút tích của hoàng thượng, Lâm Sơ Cửu nửa điểm cũng không tin.

"Gả cho một trượng phu như vậy, thật đúng là xui xẻo a." Lâm Sơ Cửu thở dài, bất quá nghĩ lại tương tượng nhiều cũng vô dụng, đành buông xuôi.

Nàng tuy rằng không phải người cường thế gì, hơn nữa cũng không phải là nữ tử không dựa vào nam nhân thì nhu nhược không sống nổi, vị Tiêu Vương gia kia nếu là người không tệ lắm, Lâm Sơ Cửu cũng không ngại cùng hắn chấp vá qua.

Dù sao nàng không có người thích, cũng không hiểu thích là cái gì, cùng lắm thì chiếu cố người nọ cả đời, hai người nâng đỡ lẫn nhau, rồi xa tranh đấu cũng tốt.

Đời trước nàng sống quá vất vả, mỗi một ngày thân kinh đều căng chặt, sợ thân phận của mình bị người phát hiện. Kiếp này nếu có thể bình đạm sống qua ngày, đó là điều không có gì có thể tốt hơn, nhưng.....

Rất nhanh Lâm Sơ Cửu liền phát hiện, đời này của nàng muốn sống bình đạm, tựa hồ cũng là một loại hy vọng xa vời. Bởi vì, phát hiện ra nàng cư nhiên đem cả nghiên cứu y học mới nhất của quốc gia M đến đây, lại còn có ở thời điểm nàng không biết, đã khởi động.

"Quá là không khoa học!"

Đắm mắt đất!

Lâm Sơ Cửu căn bản không biết, sáu nhân viên tình báo kia, từ khi nào thì đem trộm hệ thống y học phóng đến trên người nàng, nàng rõ ràng đã tiến

người đi, những người đó đem hệ thống y học phóng lên trên người nàng làm gì?

Đây thực sự là không an toàn được không?

Ô ô ô, Lâm Sơ Cửu muốn khóc. Làm đại phu ở quốc gia M cũng không tồi, hơn nữa nàng có thân phận đặc thù, nàng hiểu biết nhiều hơn so với người khác.

Hệ thống y học này của quốc gia M rất cường đại, sau khi bắt đầu khởi động, chính là một khu nhà công nghệ cao, giống như một bệnh viện nhỏ xách tay, sẽ dựa vào tình huống của người bệnh, cung cấp đầy đủ dược liệu.

Nói cách khác, hệ thống này chính là một giấc mơ trở thành sự thật đối với các bác sỹ. Bên trong chứa đựng đầy đủ y dược cùng thiết bị. Còn có phòng điều trị tiên tiến và không gian lưu trữ, đây tuyệt đối là một phát minh vĩ đại, nhưng hệ thống này có tính cưỡng chế bắt buộc!

Một khi hệ thống khởi động thì cả đời không cách gì giải trừ. Còn có một điều quan trọng nhất, đó chính là hệ thống sẽ cưỡng chế yêu cầu chủ nhân trị liệu cho người bệnh, giống như một giám sát viên của nhân viên y tế.

Cho nên, Lâm Sơ Cửu một chút cũng không có ham muốn cái hệ thống Y Sinh này, nhưng cố tình dưới tình huống nàng không hay biết gì, hệ thống Y Sinh đã khởi động, hiện tại nàng thành chủ nhân của hệ thống Y Sinh.

Bất quá, nói là chủ nhân, thực tế cùng người hầu không sai biệt lắm, bởi vì hệ thống Y Sinh phát hiện người bệnh, muốn nàng trị ai nàng phải trị, không trị?

Vậy chờ nhận trừng phạt đi!

Quả thực chính là lệ rơi đầy mặt.....

Bất quá, có được hệ thống Y Sinh cũng không phải là không có lợi, ít nhất thương thế trên mặt nàng liền không cần phải lo lắng, hệ thống Y Sinh tìm được người bệnh thứ nhất, chính là nàng.

Sau khi hệ thống Y Sinh phát hiện người bệnh, lập tức đem tin tức biểu hiện ra với nàng, ngoại trừ mặt trái bị thương bên ngoài, thân thể suy yếu bên ngoài, trong thân thể nàng cư nhiên còn có độc dược trường kỳ mãn tính?

Độc dược mãn tính?

Lâm Sơ Cửu cả kinh, lập tức từ trên giường bắn lên, nhìn thấy kết quả từ hệ thống Y Sinh biểu hiện ra tới, Lâm Sơ Cửu tức giận như muốn giết người. "Đây chính là mưu sát?"

Cho dù Lâm Sơ Cửu đã quen với sống chết, giờ khắc này cũng nhịn không được sợ hãi. Kết quả kiểm tra của hệ thống Y Sinh, nói rằng độc dược mãn tính trong cơ thể nàng là trí mạng. Thân thể của nàng luôn suy yếu như vậy, chính là có quan hệ cùng độc dược mãn tính trong cơ thể.

Hơn nữa hiện tại độc dược đã tích lũy đến gần mức bộc phát, không quá ba tháng, toàn thân nàng đều sẽ bị độc tố ăn mòn, đến lúc đó thuốc và kim châm cứu đều vô dụng.

"Thật là quá ác độc, khó trách nguyên chủ lại chết!"

Có thể hạ độc mãn tính cho nguyên chủ, Lâm Sơ Cửu không cần nghĩ cũng biết, tám chín phần mười chính là mẹ kế di nhỏ kia. Trừ bỏ nàng ta thì còn ai có thể hàng năm hạ độc nguyên chủ đây?

Lâm phủ này thật sự là đáng sợ, lúc này, Lâm Sơ Cửu có chút may mắn, nàng chỉ còn ba ngày là có thể rời đi.

Hồ..... May mắn nàng còn có hệ thống Y Sinh này, may mắn nàng còn có thể cứu chữa!

Lâm Sơ Cửu thở phào một hơi thật dài, đối với hệ thống Y Sinh cũng không có bài xích như vậy.

Nàng đã học về khoa ngoại Tây y, nếu không có sản phẩm hệ thống Y Sinh nghịch thiên công nghệ cao ở đây, chờ nàng phát hiện chính mình trúng độc, phỏng chừng không có cách để cứu đi!

Sự tình liên quan đến sống chết của chính mình, Lâm Sơ Cửu vẫn là rất đề ý, lập tức liền dùng thân phận chủ nhân, lấy được sự đồng ý của hệ thống Y Sinh, yêu cầu hệ thống đưa dược đến cho nàng.

Bởi vì là độc mãn tính, thuốc tây không có khả năng giải độc lập tức, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng, hệ thống đã chuẩn bị dược dùng trong một tháng cho nàng, sau này sẽ tùy theo lượng độc tố đã giảm bớt, mà điều chỉnh liều thuốc hoặc là đổi dược vật mới.

Lâm Sơ Cửu đối với tính hoá này của hệ thống rất vừa lòng, lấy được một ngày, trước tiên đem xử lý tốt thương thế bên ngoài của mình, sau đó mới tự mình truyền dịch.

Ngoài trừ dược giải độc, nàng cần thiết phải bổ sung đường glucose cùng dịch dinh dưỡng. Bằng không hai ngày sau, nàng căn bản sẽ không có sức lực để hoàn thành hôn lễ.

Tốt thôi, có hệ thống Y Sinh ở đây, Lâm Sơ Cửu đối với trượng phu chưa gả tê liệt trên giường kia, cũng không có bài xích như vậy.

Hệ thống Y Sinh hẳn là có thể cứu đi?

Thời gian ba ngày tuy rằng không dài, nhưng cũng đủ để Lâm Sơ Cửu quen thuộc với hệ thống Y Sinh, còn thương thế trên mặt?

Một cái tát kia bị đánh quá nặng, cho dù có hệ thống Y Sinh cung cấp dược, thời gian ba ngày cũng chỉ có thể tiêu sưng, làm nhạt vết bầm, muốn một chút cũng nhìn không ra, đó là không có khả năng.

Ba ngày này, hạ nhân Lâm phủ cũng không hoàn toàn mặc kệ Lâm Sơ Cửu, ít nhất mỗi ngày sẽ đưa đến cho Lâm Sơ Cửu, một chén gọi là cháo loãng không thể loãng hơn, để Lâm Sơ Cửu không đói chết, nhưng cũng tuyệt đối không có sức lực xuống giường.

May mà Lâm Sơ Cửu còn có thể cung cấp dịch dinh dưỡng cho chính mình, bằng không mạng nhỏ này của nàng, thật đúng là sẽ bị mẹ kế mặt ngoài hiền lương, kỳ thật rất ác độc kia làm cho lẫn lộn.

Nhưng tuy là như thế, Lâm Sơ Cửu cũng đói đến khó chịu nha!

Dạ dày truyền đến đau đớn run rẩy, không phải truyền dịch là có thể giải quyết. Lâm Sơ Cửu thì nàng chưa từng đói đến tàn nhẫn như vậy, ngay cả năm đó ở cô nhi viện cũng không có thảm như vậy.

Ở cô nhi viện nàng chỉ là ăn không tốt lắm, nhưng ăn no vẫn là không có vấn đề.

Nếu như chỉ đói ba ngày, Lâm Sơ Cửu còn có thể lý giải tra cha và mẹ kế, là vì phòng ngừa nàng chạy trốn hoặc là tìm chết, cô ý bỏ đói nàng. Nhưng để nàng bụng đói ba ngày, sau đó dâng lên một bàn huân yến đầy dầu mỡ cho nàng, hương thơm ngào ngạt là có ý tứ gì?

"Đại tiểu thư, đây là phu nhân cố ý chuẩn bị cho ngài, sợ ngài đói quá mức, đối với thân thể không tốt." Bà tử đưa đồ ăn, cười nịnh nọt một cái, hoàn toàn nhìn không ra chút ác ý nào.

Nếu như là nguyên chủ nha đầu ngốc kia, khẳng định đã bị lừa, nói không chừng còn vừa ăn vừa nói, mẹ kế ác độc kia là người tốt. Nhưng Lâm Sơ Cửu lại biết, cho người đang đói tàn nhẫn ăn toàn là huân yến, đây tuyệt đối là muốn mạng của nàng, càng không cần tính đến bản thân nàng không khác gì đã bị độc mãn tính hủy đi.

Thật đúng là mẹ kế và muội muội tốt, dùng hết tâm cơ đem nàng gả cho một nam nam nhân tê liệt trên giường không tính, còn muốn trong ngày thành hôn của nàng khiến nàng xấu mặt mới thỏa mãn hay sao?

Quả nhiên, hai mẹ con đủ âm hiểm.

Mùi thịt ở trong phòng tràn ngập, kích thích làm nước miếng Lâm Sơ Cửu chảy ròng, chính là, không thể ăn, tuyệt đối không thể ăn!

Nàng chỉ cần ăn một lần, bảo đảm dạ dày đêm nay liền sẽ bãi công, nói không chừng ngày mai đang trong hôn lễ, nàng sẽ bị tiêu chảy, kéo theo mùi hôi huân thiên.....

Đến lúc đó, tuy rằng làm người Lâm phủ bối rối, nhưng người thăm nhất chỉ có nàng!

Mẹ kế rất tốt nha!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đại náo, trúng độc dược mãn tính

Lâm Sơ Cửu nằm ở trên giường, cố nén xuống dục vọng ăn cơm, ngẩng đầu nhìn lão bà tử và tiểu nha hoàng đang đứng cạnh bàn, không ngoài ý muốn, nhìn thấy trong mắt các nàng là ý cười trào phúng cùng đắc ý.

Lâm Sơ Cửu yên lặng trợn trắng mắt, nuốt nuốt nước miếng, suy yếu nói: "Các ngài lui ra đi, ta sẽ tự mình ăn."

Mẹ kiếp, thật sự muốn đem một bàn đồ ăn này, hất văng toàn bộ ra ngoài, không có mùi hương thì nàng sẽ không bị kích thích đi?

Nhưng hạ nhân lại vẫn không nhúc nhích, trầm mặt nói: "Đại tiểu thư, phu nhân muốn nô tỳ hầu hạ ngài, đại tiểu thư ngài thân thể yếu đuối, nô tỳ hầu hạ ngài rời giường."

Ý tứ trong lời này, chính là nói mẹ kế tốt kia của nàng, muốn người nhìn chăm chăm đến khi nàng ăn xong?

Nữ nhân ngoan độc mà lại cẩn thận, quả nhiên một hai đều phải đẩy nàng vào chỗ chết.

Lâm Sơ Cửu tuyệt đối bội phục nữ nhân này, nhưng?

Cho rằng nàng cùng nguyên chủ giống nhau, sẽ chấp nhận người an bài, tùy tiện để người nói vài câu, liền ngậy ngốc xem đối phương như là thân nhân, để đối phương nhào nặn sao?

"Cút đi!" Lâm Sơ Cửu là đối quá mức, nhưng sức lực ném đồ vật vẫn có, Lâm Sơ Cửu từ trên giường với lấy gối sứ, hướng lão bà tử kia ném tới.

"Bang," Lâm Sơ Cửu ném rất chính xác, gối sứ trúng ngay giữa ót của đối phương, máu tươi hồng trào ra bên ngoài, hình ảnh máu me đầy bạo lực.

"A," lão bà tử hét lên một tiếng, *bùm* một tiếng té ngã trên mặt đất, hai tiểu nha hoàn phía sau nàng thấy thế, sắc mặt trắng nhợt, nhưng không dám tiến lên.

"Đừng để ta nói lại lần thứ hai, kéo lão già trên mặt đất kia cút hết ra ngoài cho ta!"

Lâm Sơ Cửu tuy rằng không có đồ vật trên tay, nhưng ba ngày nay không ăn cơm, sắc mặt trắng bệch rất khó coi, làm ra bộ dạng hung hăng vẫn rất dọa người, hai nha hoàn chân mềm nhũn, nửa đỡ nửa kéo đem lão bà tử mang theo đi ra ngoài, để lại Lâm Sơ Cửu, còn có một bàn đồ ăn thorn ngào ngọt.

Đồ ăn trên bàn tản ra mùi hương mê người, người bình thường khẳng định không chế không được đã nhào lên đi, đáng tiếc Lâm Sơ Cửu không phải là người bình thường.

Lâm Sơ Cửu là một người có tính tự chủ rất mạnh mẽ, nàng có thể được Cửu cực tuyển dụng, tất nhiên là có chỗ hơn người. Mà Lâm Sơ Cửu có thể khiến cho Cửu cực nhìn trúng, chính là nàng rất kiên nghị và ần nhẫn.

Sức mạnh ý chí của Lâm Sơ Cửu rất mạnh mẽ, hơn nữa lập trường kiên định, không dễ dàng dao động. Từ việc nàng hy sinh chính mình, bảo vệ sáu vị nhân viên tinh báo không quen biết rời khỏi quốc gia M là biết. Mặc dù bình thường Lâm Sơ Cửu có hơi nhát gan, nhưng thời khắc mấu chốt lại có tinh thần không biết sợ.

Ba ngày không ăn cơm, đối mặt với một bàn đồ ăn thorn ngào ngọt không có người nào là không muốn ăn. Lâm Sơ Cửu cũng muốn ăn, nhưng tưởng tượng đến những đồ ăn trên bàn đó đối với chính mình là trăm hại mà không một lợi, Lâm Sơ Cửu liền mất đi dục vọng ăn cơm, cho dù quá đói, quá muốn chết, nàng cũng có thể kiên định bất động.

Sau khi đuổi toàn bộ hạ nhân rời khỏi đây, Lâm Sơ Cửu xốc chăn lên, đem toàn bộ dược phẩm trên giường thả vào hệ thống Y Sinh, liên tục kiểm tra để đảm bảo không có bỏ sót cái gì, sau đó mới xuống giường.

Nhìn đến một bàn tràn đầy mỹ vị do đầu bếp tỉ mỉ nấu nướng, Lâm Sơ Cửu cười không ra tiếng, không hề do dự nhấc chân bàn ở bên cạnh, hất lên trên một cái, "*loảng xoảng*" một tiếng, toàn bộ đồ ăn trên bàn đều rơi rớt vương vãi trên mặt đất, không có một đồ ăn nào may mắn thoát khỏi.

"Phanh," cửa phòng mở ra, nha hoàn trông coi nghe được thanh âm thì vọt vào, nhìn thấy bộ dáng trong phòng, kêu to: "Đại tiểu thư, người đang làm gì?"

Lâm Sơ Cửu không để ý đến các nàng, mà là ngơ ngẩn nhìn thức ăn trên mặt đất, trong mắt hiện lên một mặt hàn ý: *Nàng không muốn nháo sự, nhưng có một số người chính là bức nàng không thể không nháo!*

Những thức ăn kia sau khi rơi xuống đất, hệ thống Y Sinh đột nhiên phát ra cảnh báo, nói phát hiện vật có chất độc, bất quá hàm lượng cực thấp, sẽ không mất mạng.

Cũng chính là bởi vì hàm lượng cực thấp, cho nên hệ thống Y Sinh lúc trước không thể phát hiện ra, cho đến khi nàng đem đồ ăn hất xuống, hệ thống Y Sinh mới phát hiện được đồ vật chứa độc tố có số lượng quá lớn, mới khẩn cấp nhắc nhở.

Hừ, Lâm Sơ Cửu cười lạnh một tiếng, *nếu Lâm phu nhân muốn chơi, vậy hãy chơi một phen thật lớn.*

Lâm Sơ Cửu thu hồi trào phúng trên mặt, mặt không có biểu tình gì nhìn về phía hai nha hoàn nơi cửa, một chữ một chữ nói: "Ta muốn gặp Lâm tướng!"

"Đại, đại tiểu thư, người, người nói cái gì?" Sắc mặt nha hoàn biến đổi, về mặt thất thố nhìn về phía Lâm Sơ Cửu.

Đại tiểu thư gọi lão gia là gì?

"Các người không có nghe lầm, ta nói ta muốn gặp Lâm tướng!" Ngày mai đã phải gả chồng, nàng còn sợ cái gì? Sợ về sau không có người nhà mẹ đẻ chống lưng?

Kia quả thực chính là nằm mơ, cho dù nàng không làm loạn, lại ngoan ngoãn nghe lời, cái nhà mẹ đẻ này cũng không đáng tin cậy.

"Đại, đại tiểu thư, lão, lão gia hẩn....." Nha hoàn chân tay luống cuống, nhưng kiên định không chịu di chuyển chân mình.

Lâm Sơ Cửu đã sớm đoán được, nha hoàn trông coi nàng tất nhiên là người của mẹ kế, Lâm Sơ Cửu một chút lo lắng cũng không có, chậm rãi mở

miệng: "Nói cho Lâm phu nhân, nếu trong ngày thành hôn, Tiều Vương gia phát hiện, thê tử tương lai của hần bị người hạ được thì sẽ như thế nào?"

Độc được mẫn tính ở trong cơ thể nàng, hệ thống Y Sinh có thể kiểm tra ra, đại phu khác khẳng định cũng có thể kiểm tra ra, thái y trong hoàng cung không phải ăn chay, chỉ là bọn hần không dễ dàng dám nói ra sự thật.

"Đại, đại tiểu thư, người nói cái gì? Chúng ta không hiểu." Nha hoàn đứng thật không biết được, mà Lâm Sơ Cửu cũng không có ý làm đối phương khó xử, "Các người không cần biết, chỉ cần đem những lời này nói cho phu nhân. Mười lăm phút, ta chỉ chờ 15 phút, 15 phút sau nếu Lâm phu nhân không tới gặp ta, tự gánh lấy hậu quả."

Lâm Sơ Cửu lời ghé ra dựa, đối diện với cửa ngồi xuống: "Đứng rồi, lấy cho ta hai chén cháo, chỉ cần cháo gạo trắng, cái gì khác cũng không cần."

Hai nha hoàn hai mặt nhìn nhau, không biết nên đi hay không, Lâm Sơ Cửu cũng không thúc giục, nhìn thoáng qua đồng hồ cát tính giờ, nhàn nhạt mở miệng: "Các người tốt nhất ước lượng một chút, các người có gánh vác nổi hậu quả làm hỏng chuyện tốt của phu nhân không?"

"Điều này, này....." Nha hoàn vội về mặt khó xử, nhìn bộ dáng lời thề son sắt của Lâm Sơ Cửu, hai nha hoàn thật sự sợ xảy ra chuyện, nhìn nhau, một nha hoàn dậm dậm chân, vội vàng chạy ra đi tìm Lâm phu nhân.

Nhìn thân ảnh nha hoàn dần dần biến mất, khoe miệng Lâm Sơ Cửu ngậm một mặt cười nhàn nhạt, lười biếng dựa vào ghế trên, chờ mẹ kế nàng tiến vào.

Tương lai còn dài, nàng nguyên bản không nghĩ sẽ làm loạn ngay lúc này, nhưng nữ nhân kia không chịu buông tha nàng, một khi đã như vậy, vậy cùng nàng ta chơi một phen thật tốt đi.

Dám tính kể Lâm Sơ Cửu nàng?

Nàng sẽ làm nữ nhân kia hối hận, lúc trước không hoàn toàn giết chết nàng, muốn có cái danh "mẹ kế hiền hậu" là sự tình ngu xuẩn cỡ nào a.

Lâm phu nhân nghe nha hoàn nói xong, có một khắc đầu óc hoàn toàn trống rỗng, căn bản là không thể nghĩ.

Việc hạ độc được mẫn tính với Lâm Sơ Cửu, ngoại trừ chính nàng, không có người thứ hai biết đến, Lâm Sơ Cửu làm sao mà biết?

Bất quá, Lâm phu nhân dù có lòng dạ, cho dù chỉ có hạ nhân ở đây, nàng vẫn làm như vô tình nói một câu: "Sơ Cửu hài tử kia nói bậy gì đó? Muốn gặp ta thì sai hạ nhân nói một tiếng là được, làm rối loạn lung tung lên để làm gì, đây không phải là làm mất mặt Lâm gia chúng ta hay sao?"

Lâm phu nhân lắc đầu thờ dài, ưu nhã đứng dậy, không vội không vã nói: "Ta đi xem sao, hài tử kia thật là, cũng là người sắp phải thành hôn rồi, còn hồ nháo như vậy."

Cho dù bên người nàng chỉ có hạ nhân, Lâm phu nhân cũng có thói quen diễn kịch, mặc kệ là người trước hay người sau, nàng đều không để lộ ra sơ hở.

Lâm phu nhân mang theo nha hoàn, muôn vạn đáng về hướng sân của Lâm Sơ Cửu đi đến, bước chân không nhanh không chậm, vừa đứng trong vòng 15 phút, xuất hiện ở trước mặt Lâm Sơ Cửu.

"Sơ Cửu, đây là làm sao vậy? Có phải hạ nhân không tận tâm hay không? Nói cho mẫu thân, mẫu thân giúp người hết giận." Lâm phu nhân về mặt thân thiết nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, một bộ dáng từ mẫu.

Lâm Sơ Cửu không hé răng, cũng không đứng dậy, cười như không cười mà nhìn Lâm phu nhân.

Diễn, để xem người diễn tới khi nào!

Lâm phu nhân cũng không giận, ý bảo nha hoàn đem ghế dựa tới, ngồi ở bên cạnh người Lâm Sơ Cửu, về mặt quan tâm nói: "Sơ Cửu làm sao vậy? Không vui? Có phải giận mẫu thân mấy ngày nay không tới thăm người hay không? Sơ Cửu, người cũng biết, ngày mai là đại hôn của người, mấy ngày nay mẫu thân vẫn luôn vội vàng chuẩn bị của hồi môn cho người, thật sự là không còn dư thời gian để tới, còn đang tính buổi tối sẽ cùng lão gia tới thăm người, không nghĩ tới người lại nghĩ đến mẫu thân trước."

Lâm phu nhân về mặt hòa khí, trong mắt từ ái không chút nào che dấu, không để ý tới ánh mắt lãnh đạm của Lâm Sơ Cửu.

Đây thật là một nữ nhân đáng sợ!

Lâm Sơ Cửu không thể không thừa nhận, nguy bạch liên muội muội kia của nàng, không thể nào thừa hưởng được một phần ba tài năng của vị phu nhân này.

Lâm phu nhân chuyển ánh mắt, nhìn đến đồ ăn trên đất, khẽ thờ dài nói: "Sơ Cửu, người ném đồ ăn, có phải do đồ ăn không hợp khẩu vị người hay không? Tất cả đều là đồ ăn người yêu thích nhất, mẫu thân vốn định, để người ở nhà mẹ đẻ ăn một bữa cơm cuối cùng cho vừa lòng, không nghĩ tới hạ nhân cư nhiên lại làm không tốt?"

Lâm phu nhân một mở miệng, liền đem trách nhiệm đẩy hết trên người hạ nhân, nháy mắt phui bỏ sạch sẽ.

"Sơ Cửu, hài tử tốt,... Người muốn ăn cái gì hãy nói với mẫu thân, mẫu thân này lập tức sai người chuẩn bị." Mặc kệ Lâm Sơ Cửu lãnh đạm như thế nào,

Lâm phu nhân đều duy trì tươi cười khéo léo.

Lâm Sơ Cửu biết, im lặng đối với vị phu nhân này là vô dụng.

"Phu nhân....." Lâm Sơ Cửu mở miệng, nhưng nàng một khi mở miệng, Lâm phu nhân lại hoảng sợ, thậm chí cướp lời mà nói: "Sơ Cửu, ngươi làm sao vậy? Có phải mẫu thân có chỗ nào làm không tốt hay không, làm ngươi không vui?"

Nguyên chủ cùng mẹ kế thực sự rất thân, nguyên chủ đều luôn gọi là nương, giống như mẹ ruột?

Nguyên chủ ở trong bọc đường của mẹ kế, đã sớm đã quên mất chính mình còn có mẹ ruột. Đáng tiếc Lâm Sơ Cửu không phải nguyên chủ, kiếp trước nàng đã sống hơn 20 năm, cũng chưa từng gọi ai là mẹ ruột, Lâm phu nhân muốn làm nương nàng? Kiếp sau đều không có khả năng.

Lâm Sơ Cửu kéo môi, lạnh lùng nói: "Phu nhân làm được rất tốt, thật sự là quá tốt."

Trái tim Lâm phu nhân lập bộp như ngừng lại, khuôn mặt luôn bảo dưỡng rất tốt, hơi có phần cứng đờ, mắt tự nhiên nói: "Sơ Cửu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi vì sao lại nói chuyện cùng mẫu thân như vậy?"

Chẳng lẽ đồ ngọc này, thật sự phát hiện bị nàng hạ dược?

Lâm phu nhân âm thầm xiết chặt khăn trong tay, trong lòng hiện lên một mặt bất an, nhưng rất nhanh liền trấn định lại: *chỉ dựa vào đồ ngu xuẩn này, sao có thể phát hiện được việc mình làm, Lâm Sơ Cửu nhất định là đang tự lừa mình dối người.*

Nghĩ như vậy, Lâm phu nhân lại an tâm, bắt quá ánh mắt nhìn Lâm Sơ Cửu, mang theo một tia khinh miệt. Không phải là nàng khinh thường Lâm Sơ Cửu, thật sự là Lâm Sơ Cửu cùng tỷ tỷ ngu xuẩn kia của nàng rất giống nhau, dễ dàng tin người giống nhau.

Năm đó, nàng chỉ là một tiểu cô nương, cũng có thể thần không biết, quỷ không hay giết chết đích tỷ, hiện tại giết chết Lâm Sơ Cửu một cái tiểu nữ hài như vậy, còn không phải dễ như bóp chết một con con kiến hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ngả bài, người nghĩ muốn cái gì

Editor: Emily Ton

Lâm phu nhân chưa từng nghiêm túc với Lâm Sơ Cửu, nàng căn bản sẽ không đề phòng Lâm Sơ Cửu, tâm sự của nàng tuy không đến mức được viết trên toàn bộ khuôn mặt, nhưng trong mắt lại hiện ra một ít.....

Khinh miệt, khinh thường, hận ý, sát ý.....

Hết thấy đều không thoát khỏi ánh mắt Lâm Sơ Cửu: *Ài, vị mẹ kế này, hận đối với nguyên chủ thật đúng là không phải giống nhau, hạ độc được mẫu thân còn ngại không đủ.*

Lâm Sơ Cửu thờ dãi trong lòng, nói, "Phu nhân, trước mặt người sáng mắt không nói tiếng lóng, mấy năm nay ngươi cho ta ăn cái gì, ngươi cho ta hàng ngày ăn thêm vài cái lật vặt gì, ngươi so với ta phải rõ ràng hơn, ta nghĩ ngươi hẳn là không muốn để những người khác biết?"

"Sơ Cửu, ngươi đang nói cái gì? Mẫu thân nghe không hiểu." Lâm phu nhân thu hồi suy nghĩ, về mặt khó hiểu nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, trên mặt không có một tia sơ hở, đương nhiên, ánh mắt cũng không toát ra nửa điểm bất đồng.

Đây mới là cao thủ diễn kịch chân chính, nhưng Lâm Sơ Cửu không có ý thương thức vở diễn của nàng, "Phu nhân muốn diễn kịch, ta không có ý kiến. Bất quá hiện tại ta không có hứng thú, bởi mẹ con ngươi diễn cái tiết mục thâm tình gì. Ta ngày mai sẽ phải xuất giá, trong mười mấy năm qua ta cũng chịu đủ rồi, hôm nay ta nghĩ làm như thế nào, thì sẽ làm như thế ấy....."

Lâm Sơ Cửu lời trong lời ngoài, đều ám chỉ lúc trước nàng đã bồi Lâm phu nhân diễn kịch, mà nàng không phải là người ngu ngốc như trong tưởng tượng của Lâm phu nhân như vậy.

Lâm phu nhân không muốn tin, nhưng nhìn thấy con ngươi trong tròng sắc bén của Lâm Sơ Cửu, không biết vì sao, trong lòng không nhịn được sợ hãi, trong đầu không tự chủ được bỗng hiện lên lời nói của đích tỷ nàng trước khi chết đã nói với nàng: "Muội muội, tỷ tỷ cầu nhân nghĩa có nhân nghĩa, quay lại cũng không oán giận."

Lâm phu nhân có cảm giác, tỷ tỷ nàng vẫn luôn biết sự việc nàng đã âm thầm làm, nhưng cố tình không nói, nhìn nàng giống như một vai hề nhảy nhót nơi đó, hiện tại Lâm Sơ Cửu cũng cho nàng cảm giác giống như thế.....

Lâm phu nhân phát hiện, đối mặt với Lâm Sơ Cửu, nàng bỗng nhiên thấy sợ hãi!

Không, sẽ không, nàng sao có thể hoá trang.....

Lâm phu nhân ưỡn ngực, há mồm muốn biện giải, căn bản Khả Lâm Sơ Cửu không cho nàng cơ hội này: "Phu nhân, ngày mai ta phải xuất giá, không biết của hồi môn của ta người đã chuẩn bị tốt chưa?"

Của hồi môn là tài sản riêng của nữ tử, tương lai gả cho trượng phu, là một Vương gia tàn phế lại bị hoàng thượng đề phòng, trên tay có tiền bạc mới dễ hành sự.

"Cái gì, của hồi môn?" Lâm phu nhân hoàn toàn bị Lâm Sơ Cửu làm cho ngốc: *Nàng rốt cuộc là có ý tứ gì? Nàng rốt cuộc là biết bao nhiêu?*

"Đúng rồi, phu nhân, danh sách của hồi môn của ta đâu? Ta còn chưa nhìn thấy đâu." Lâm Sơ Cửu duỗi tay, về mặt vô tội, nhưng ánh mắt ngăm nhìn về phía tàn canh, ý vị mười phần uy hiếp.

Lần này, Lâm phu nhân cố gắng tự an ủi bản thân, đôi mắt trở nên tăm tối vì không thể nào lừa dối được Lâm Sơ Cửu.....

Lâm Sơ Cửu biết, nàng vẫn luôn biết, nhưng tiện nhân này vẫn làm bộ làm tịch dụ dỗ nàng, lừa nàng!

Thật là đáng chết!

Móng tay Lâm phu nhân khảm vào bàn tay, nhưng nàng lại không có cảm giác đau, lúc này Lâm phu nhân vô cùng phẫn nộ, thân mình không ngừng run rẩy.

Nàng cư nhiên bị người chơi nhiều năm như vậy, mấy năm nay nàng vẫn luôn xem Lâm Sơ Cửu như một ngốc tử, kết quả từ đầu tới cuối nàng mới là ngốc tử.

Nghĩ đến Lâm Sơ Cửu mấy năm nay, có khả năng ở trong bóng tối chê cười nàng, Lâm phu nhân hận không thể xé xác Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Hiện tại nàng không thể làm gì, nàng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Lâm Sơ Cửu đắc ý ngồi ở chỗ kia, lấy tư thái người thắng cuộc mà trào phúng nàng.

Thật đáng hận nha!

Hai mắt Lâm phu nhân đỏ bừng, Lâm Sơ Cửu nửa điểm cũng không thêm để ý, cười tủm tỉm nói: "Phu nhân, đừng nhìn ta như vậy, ngày mai ta đã phải xuất giá, nếu như hôm nay xảy ra chuyện gì, người làm sao giải thích cùng hoàng thượng đây? Làm sao giải thích cùng Tiếu Vương? Lại làm sao mà tiếp tục hiển thế lương mẫu của ngài a?"

Bộ đáng thuần lương kia, muốn nói có bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội.

"Sơ, Sơ Cửu." Lâm phu nhân đè nén ý muốn giết người trong lòng xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người nghĩ muốn cái gì?"

Hiện tại nàng không thể giết Lâm Sơ Cửu, trước tiên chỉ có thể trước trấn an người, về sau lại nghĩ cách!

Nghĩ muốn cái gì?

Đây thật đúng là một vấn đề khó khăn.....

Lâm Sơ Cửu thật đúng là không hề nghĩ tới, chính mình muốn cái gì, nàng đem sự tình nói ra, chỉ là muốn cảnh cáo vị mẹ kế một chút, miễn cho vị dì này, không có việc gì thì đừng sử dụng chiêu thuật. Bất quá.....

Hiện tại nhân gia đã chủ động nói ra, Lâm Sơ Cửu không ngại kiếm một ít tiền của phi nghĩa.

Xin hãy tha thứ cho nàng cả đời đều là một thường dân nhỏ, vẫn luôn là một người đơn giản, ngoại trừ tiền thật đúng là không có gì có thể khiến cho nàng có cảm giác an toàn.

Lâm Sơ Cửu tin rằng, của hồi môn Lâm phu nhân cho nàng sẽ không ít, nhưng của hồi môn là của hồi môn, vốn riêng là vốn riêng, Lâm Sơ Cửu không ngại có thêm một chút vốn riêng nữa.

Nhìn khăn trong tay Lâm phu nhân, đều đã xoắn thành đoàn, Lâm Sơ Cửu vui lòng mở miệng: "Phu nhân, phụ thân làm quan nhiều năm như vậy, ta tin rằng gia sản của gia đình khá tốt, phu nhân lại cho ta thêm một chút vốn riêng thì như thế nào?"

"Người muốn nhiều hơn?" Lâm phu nhân thờ phào nhẹ nhõm, có thể sử dụng bạc để giải quyết vấn đề, đều không thành vấn đề.

Bao nhiêu?

Lâm Sơ Cửu lại không biết gia sản Lâm gia có bao nhiêu, nàng làm sao biết muốn bao nhiêu, mới có thể làm Lâm phu nhân đau mình.

Đàm phán là một kỹ năng kỹ thuật, Lâm Sơ Cửu tuy rằng không hiểu về đàm phán, nhưng ở hiện đại mưa dầm thấm đất nên ít nhiều cũng biết một chút.

Lâm Sơ Cửu không hé răng, mà là cao thâm khó đoán nhìn Lâm phu nhân, cười như không cười nói: "Vậy muốn xem thành ý của phu nhân, như phu nhân biết đến, ta luôn luôn ngu ngốc, có một số việc thường không nhớ rõ."

Bạc nhiều, nàng cũng quên nhiều!

Guồng mặt Lâm phu nhân hơi giật giật, thờ sâu nói: "Năm mươi vạn lượng."

Toàn bộ của hồi môn của Lâm Sơ Cửu dù có thêm một chút, bất quá cũng chỉ là mười mấy vạn lượng, đó là nếu như gả cho thân vương, còn nếu gả cho người thường, cũng chỉ tám bảy tám vạn lượng.

Có thể thấy được Lâm phu nhân tuyệt đối là đã hạ tiền xuống, Lâm Sơ Cửu cũng cảm thấy rất nhiều, nhưng loại đàm phán về đồ vật này, người khác ra giá bao nhiêu người liền đồng ý, như vậy có vẻ là quá vội vàng.

Khóe môi Lâm Sơ Cửu ngậm một mặt cười, nhẹ nhàng lắc đầu: "Phu nhân đây là muốn tống cổ ăn mày ư? Đường đường là mạng của đích trưởng nữ tá tước, chỉ có giá trị năm mươi vạn lượng?"

"Vậy ngươi muốn bao nhiêu? Sơ Cửu, ngươi hẳn là rất rõ ràng, phụ thân ngươi cũng không có nhiều bạc, năm mươi vạn lượng này đều là tiền riêng của ta."

Lâm phu nhân tức giận muốn học máu, nhưng không thể không nhịn xuống.

Mạng của đích trưởng nữ tá tước!

Lâm phu nhân hồi hận nha!

Trước đây nàng không nên hạ độc dược mất tính nết, nàng nên một lần giải quyết vĩnh viễn tiện nhân này, hiện tại sẽ không bị khinh bỉ như thế.

"Phu nhân, ngươi đừng khinh ta không biết gì, ngay cả cho rằng ta cái gì cũng không biết. Tổ tiên phụ thân tuy không lưu lại gia sản gì, nhưng mấy năm nay trong nhà tuyệt đối không thiếu tiền bạc, phu nhân ném ra năm mươi vạn lượng, đây là muốn tống cổ bà con nghèo đi hay sao?"

Nếu sớm biết rằng thiên kim khó mua, Lâm Sơ Cửu mới mặc kệ Lâm phu nhân có bao nhiêu hối tiếc, có bao nhiêu cừu hận, nàng hiện tại chỉ nghĩ, muốn gở bao nhiêu bạc, mới có thể khiến vị phu nhân này đau lòng.

Nàng thực sự không phải muốn nhiều bạc như vậy, nàng tuy yêu tiền, cũng không phải là người có lòng tham không đáy, bất quá là nàng muốn mượn cơ hội nhỏ nhỏ này trả thù một chút vị gì giống như thuần lương nhưng thật ra rất ngoan độc mà thôi.

"Vậy ngươi rốt cuộc muốn bao nhiêu?" Lâm phu nhân lửa nóng bốc lên, *bà con nghèo?*

Nhà ai có bà con nghèo, phải dùng tới năm mươi vạn lượng để tống cổ đi?

"Ấn....." Lâm Sơ Cửu ra vẻ suy nghĩ sâu xa, vẻ mặt bất đắc dĩ mở miệng: "Năm mươi vạn lượng thì năm mươi vạn lượng đi."

Lâm phu nhân còn chưa kịp cao hứng, đã nghe thấy Lâm Sơ Cửu chuyển giọng: "Bất quá là năm mươi vạn lượng hoàng kim, mà không phải là bạc trắng!"

"Cái gì?"

Lâm phu nhân kích động trực tiếp đứng lên, "Năm mươi vạn lượng hoàng kim, ngươi sao không đi đoạt lấy, toàn bộ Lâm phủ bất quá cũng chỉ có năm mươi vạn lượng hoàng kim." Lâm phu nhân không còn giữ nổi con giận của mình, khuôn mặt chuyển thành màu tím đỏ, phần nộ trong mắt loé lên hoa lửa.....

Nếu không phải ngày mai Lâm Sơ Cửu phải xuất giá, nàng nhất định sẽ lập tức giết chết Lâm Sơ Cửu!

Muốn giết chết một tiểu cô nương ở hậu viện lặng yên không một tiếng động, so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn.

Lâm Sơ Cửu nắm được nhược điểm của nàng thì sao, nàng ta có thể ra khỏi đại môn Lâm phủ hay sao?

Không rồi được Lâm phủ, Lâm Sơ Cửu cho dù có dao nhỏ cũng không dùng được. Nhưng cố tình.....

Lâm Sơ Cửu đã chọn một thời cơ tốt nhất, ngay trước ngày đại hôn một ngày, nếu như Lâm Sơ Cửu có gì bất trắc, cho dù Tiêu Vương gia mặc kệ, hoàng gia cũng sẽ không mặc kệ, vạn nhất điều tra ra thì nàng liền thảm.

Lâm Sơ Cửu, quả nhiên đủ âm hiểm, có thể nhẫn cho tới hôm nay, thật không phải là một nhân vật đơn giản.

Lâm phu nhân tức giận đến nỗi thở hổn hển, hoàn toàn không hề chú ý tới, mình đã nói một hơi về điều gì đó.....

Lâm phu nhân không chú ý tới, nhưng không có nghĩa Lâm Sơ Cửu sẽ không chú ý tới, nghe được lời nói của Lâm phu nhân, khóe môi Lâm Sơ Cửu khẽ

nhếch, cười giống như tiểu hồ ly. "Phu nhân, năm mươi vạn lượng hoàng kim mà nói là quá nhiều, vậy hai mươi lăm vạn lượng là được. Là đích trưởng nữ Lâm gia, muốn nửa cái Lâm phủ cũng không phải là quá đáng đi?"

"Sơ Cửu, sau ngươi còn có muội muội cùng đệ đệ." Lâm phu nhân tức giận đến nổi thiếu chút nữa là học máu.....

Nửa cái Lâm phủ?

Lâm Sơ Cửu là cái thứ gì, nàng ta có cái tư cách gì mà muốn nửa cái Lâm phủ?

"Nương ta chỉ sinh ra mỗi mình ta." Nói cách khác, nàng không thừa nhận những đệ đệ muội muội kia.

Lâm phu nhân lại hít thở thật sâu một hồi, há miệng thở dốc, nhưng vẫn cứng rắn, đem lời nói đến miệng nghẹn trở về, hít sâu vài lần, mới nói: "Sơ Cửu, hai ngày trước ngươi đã thương Uyển Đình, Thái tử vì chuyện này vẫn không cao hứng, hoàng hậu nương nương cũng rất bất mãn."

Đây là giao dịch, nếu Lâm Sơ Cửu lui một bước, Lâm phu nhân sẽ giúp Lâm Sơ Cửu đối đầu với Thái tử và hoàng hậu.

Nhưng, nàng cần sao?

Lâm Sơ Cửu không tỏ ý kiến, cười, "Mẫu thân, trưởng tỷ như mẹ, ta giáo huấn muội muội nhà mình, cùng Thái tử và hoàng hậu có quan hệ gì đâu? Thái tử và hoàng hậu còn quản không đến tiểu viện của Lâm gia, đương nhiên cũng quản không nổi hậu viện của Tiêu Vương phủ."

Nàng cùng hoàng hậu sắp trở thành chị em dâu, trở thành thím của Thái tử, hoàng hậu và Thái tử cho dù muốn giáo huấn nàng, cũng không thể lấy cái này làm cớ.....

"Sự tình của Uyển Đình, đều do mẫu thân là ta quản giáo, Sơ Cửu ngươi đừng nên đi quá xa." Trưởng tỷ như mẹ, đó là khi mẫu thân không còn, mẫu thân nàng vẫn còn ở đây!

"Phu nhân ngày thường chiều cõ ta nhiều như vậy, ta đương nhiên thay đại phu nhân giáo huấn một hồi, cũng không có gì ghê gớm." Lâm Sơ Cửu xoa xoa móng tay của mình, nhẹ nhàng thổi chúng, như thể Lâm phu nhân không ở trước mặt.

Ba ngày chưa từng rửa mặt chải đầu, nhưng đôi tay Lâm Sơ Cửu lại không hề dính chút dơ bẩn nào, khiến Lâm phu nhân không thể không nghĩ: *trong Tả tướng phủ này, còn có người của Lâm Sơ Cửu hay không?*

Nếu như không có, Lâm Sơ Cửu bị nàng bỏ đói ba ngày, sao vẫn có thể tung tăng nhảy nhót?

Lâm phu nhân rũ mắt xuống, trong lòng không thể không tính toán.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ác mộng, Âm Dạ Vương Giả

Lâm Sơ Cửu biết Lâm phu nhân không muốn bỏ cuộc, nhưng hôm nay Lâm phu nhân không thể không đáp ứng. Lâm Sơ Cửu nàng tiếp nhận một thân mình rách nát như vậy, cần phải có một chút bồi thường.

Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Lâm phu nhân, "Phu nhân, thời gian của ta có hạn. Hai mươi lăm vạn lượng hoàng kim, ngươi muốn cho thì hãy cho, nếu ngươi không đáp ứng, ngươi biết tính ta....."

Câu nói kế tiếp, Lâm Sơ Cửu không nói, nhưng trong lời nói ẩn chứa uy hiếp, Lâm phu nhân lại nghe rất rõ ràng: *Thời gian có hạn, còn không phải là nói với nàng, nếu không cho bạc ngày mai sẽ đại náo hôn lễ, tất cả mọi người sẽ không được dễ dàng.*

Tên tuổi của Lâm Sơ Cửu đã bị hủy hoại, nàng không hề để ý đến nó nữa, nhưng Lâm phu nhân thì khác. Ở trong kinh thành, nàng ta được biết đến như là một người từ ái, hiền thê lương mẫu, nữ nhi thân sinh còn phải gả cho Thái tử, nàng ta tuyệt không cho phép Lâm Sơ Cửu hủy đi thanh danh của mình.

Lâm phu nhân không có lựa chọn nào khác, đành phải nhận mệnh hỏi một câu: "Cầm bạc, xoá bỏ toàn bộ*?"

*Nguyên văn: 一笔勾消 (Nhất bút câu tiêu) Nghĩa: xoá bỏ toàn bộ. {Dịch: @EmilyTon}

Bất quá là vật ngoài thân, nàng không thiếu. Lâm Sơ Cửu muốn lấy mạng, cũng phải nhìn nàng ta có mạng hoa hay không, một bút hôm nay sớm muộn gì nàng cũng sẽ đòi lại từ trên người Lâm Sơ Cửu.

"Xoá bỏ đi vắng." Lâm Sơ Cửu đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Lâm phu nhân, nhợt nhạt cười: "Phu nhân, ngày mai trước hừng đông, ta muốn nhìn thấy ngân phiếu!"

"Ngày mai, chuyện này không có khả năng....." Lâm phu nhân vốn định kéo Lâm Sơ Cửu xuống cho đến chết, khiến Lâm Sơ Cửu mất mạng trở về. Rốt cuộc tính tình Tiêu Vương không tốt, thủ đoạn tàn nhẫn là rõ như ban ngày.

"Đó là chuyện của ngươi." Lâm Sơ Cửu đứng dậy tiễn khách: "Phu nhân, đi thông thả không tiễn..... Đứng rồi, lúc ra cửa, nhớ nhắc nhở nha hoàn một chút, cháo của ta khi nào thì bùng lên? Đương nhiên, cũng nhắc nhở phu nhân một câu, nếu lại không cho ta ăn, có khả năng ta sẽ thêm một chút tằm năm vạn lượng hoàng kim với ngươi nga!"

Lâm Sơ Cửu nói xong, xoay người đi vào nội đường, để lại Lâm phu nhân ngập trong oán hận đứng tại chỗ.

Hai mươi lăm vạn lượng hoàng kim, đổi thành bạc trắng đó chính là 250 vạn lượng, đây tuyệt đối là một con số thiên văn, liền tính một tờ ngân phiếu một vạn lượng, cũng có 250 tờ.....

Trong một đêm, Lâm phu nhân căn bản đào không ra được nhiều bạc như vậy, đào không ra được nhiều ngân phiếu như vậy, cho nên toàn bộ buổi tối của nàng, đều vì 250 vạn lượng bạc này mà phát sầu!

Bất quá, đây đúng là điều mà Lâm Sơ Cửu muốn!

Chỉ có khiến cho Lâm phu nhân bận rộn, không có thời gian tính kế nàng, nàng mới có thể bình an vượt qua một ngày cuối cùng ở Lâm gia, còn ngày mai.....

Lâm Sơ Cửu không phải là người theo chủ nghĩa bi quan, sự tình ngày mai còn chưa phát sinh, hiện tại nàng có nghĩ nhiều cũng vô dụng. Nàng không biết Tiêu Vương gia là loại người như thế nào, cũng không biết Tiêu Vương gia tàn phế lợi hại đến đâu, hết thấy đều chờ nàng gả qua đó lại nói đi.

Dù sao, cho dù Tiêu Vương gia là người tàn bạo, nhưng vẫn là một đại nam nhân, hẳn chắc sẽ không giống như Lâm phu nhân, nghĩ mọi cách độc chết nàng chứ?

Lâm Sơ Cửu vững vàng tin tưởng, chỉ cần sống thì sẽ có hi vọng.

Buổi tối, Lâm Sơ Cửu dùng một chén cháo gạo trắng, tuy rằng còn muốn ăn, nhưng nàng biết người đói tàn nhẫn không nên ăn quá nhiều, cho nên cố gắng khắc chế ăn uống của mình. Sau khi nghỉ ngơi một lát, lập tức sai hạ nhân chuẩn bị nước, nàng muốn tắm gội.

Trở thành đại tiểu thư Tả tướng gia suốt ba ngày, cuộc sống của Lâm Sơ Cửu đều quá bi thảm, hiện tại rốt cuộc có thể xoay người, cho dù nói gì thì nói nàng cũng muốn hưởng thụ một chút, giống như một tiểu thư giàu có ở cổ đại ngâm mình trong bồn tắm đầy hoa.

Tuy nhiên, khi nàng bước vào bồn tắm, Lâm Sơ Cửu mới phát hiện bồn tắm tuy lớn, nhưng cũng không phải là một bồn tắm thoải mái, cũng không thoải mái như bồn tắm mát xa nhà nàng (ở hiện đại). Đương nhiên, đây là bởi vì nàng cự tuyệt nha hoàn hầu hạ, không hưởng thụ có nhân công mát xa.

Không phải Lâm Sơ Cửu không nghĩ tới việc sử dụng nha hoàn để hưởng thụ, thật sự là nàng sợ bị nha hoàn hạ độc thủ. Trên dưới Lâm phủ đều đã bị Lâm phu nhân nắm giữ trong tay, nha hoàn bên người nàng cũng là người của Lâm phu nhân.

Vì sự an toàn, Lâm Sơ Cửu không muốn để bất luận kẻ nào chạm vào nàng.

Sau khi tắm xong, không cần phải lo lắng Lâm phu nhân sẽ nhân cơ hội hạ độc thủ đối với nàng, sau khi Lâm Sơ Cửu ăn được từ hệ thống Y Sinh, liền yên tâm đi ngủ.

Cho dù ngày mai phải đối mặt với một cuộc sống hoàn toàn mới, nhưng hôm nay nói ra được những lời ác khí, Lâm Sơ Cửu cảm thấy tâm tình rất tốt, không ảnh hưởng tới giấc ngủ chút nào, ngã trên giường không lâu, Lâm Sơ Cửu đã ngủ rồi.

Một đêm này, Lâm Sơ Cửu an ổn ngủ, nhưng lại có hai người bởi vì nàng, mà suốt đêm không tài nào đi vào giấc ngủ. Trong đó một người tự nhiên là Lâm phu nhân đang gom tiền nơi nơi, mà một người còn lại khác là.....

.....Người dịch: @EmilyTon.....

Trong thư phòng của một toà nhà lớn ở kinh thành, một nam tử đang ngồi trên xe lăn, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, nửa khuôn mặt kia lộ ra dưới ánh nến. Khuôn mặt mờ nhạt không rõ ràng, vô cớ làm tăng thêm cảm giác thần bí.

Một nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối không thấy rõ lắm, chỉ ẩn ẩn cảm giác được, người nam nhân này rất nguy hiểm; mà nửa khuôn mặt lộ diện dưới ánh nến, rực rỡ như ngọc bích, mang theo mị lực nói không nên lời.....

Trán rộng, con ngươi sâu thẳm mà yên tĩnh, mũi cao thẳng, môi mỏng đỏ nhạt, không một chỗ không tinh xảo, kết hợp bên nhau, càng là có lực hấp dẫn chết người!

Tuy rằng nam tử đang ngồi trên xe lăn, nhưng không hề giảm nửa phần khí thế, chỉ cần ngồi nơi đó, đã có uy áp bức người, quanh thân như có một tầng ánh sáng lạnh băng bao phủ, làm người không dám nhìn thẳng.....

Người nam nhân này, là ám dạ vương giả! (暗夜的王者: Vua của bóng đêm)

Dưới ánh nến, có một *hắc y nhân* (người mặc đồ đen) đang quỳ dưới chân nam nhân, người nọ rõ ràng đang quỳ gối nơi đó, nhưng lại có cảm giác như không tồn tại, thậm chí ngay cả hô hấp cũng đều không thể nghe thấy.

Hắc y nhân nín thở, vẫn không dám nhúc nhích quỳ gối dưới chân nam nhân, cho đến khi nam nhân gõ nhẹ lên tay vịn, hắc y nhân mới mở miệng: "Chủ tử, Lâm Sơ Cửu ba ngày trước đòi chết đòi sống không chịu gả, bị Tả tướng nhốt ở phòng trong, ba ngày qua mỗi ngày chỉ có một chén cháo loãng."

"Ba ngày sau, cũng chính là chạng vạng hôm nay, Lâm Sơ Cửu xuất hiện với tinh thần rất phấn chấn, cảm giác hoàn toàn không có một tia suy yếu, hơn nữa mượn cơ hội làm khó dễ đối với Lâm phu nhân, chỉ trích Lâm phu nhân hạ độc được miễn tính ám hại nàng, xảo trá từ trong tay Lâm phu nhân kiếm được 25 vạn lượng hoàng kim."

Ám vệ nghĩ đến chứng kiến một màn chạng vạng kia, trong lòng âm thầm khen: *Vị Lâm cô nương kia thật đúng là có thể đóng kịch, lúc trước giả ngây giả dại, nguyên lai chính là vì ngày hôm nay, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, khẳng định sẽ bị lừa bởi lời đồn đãi, thật sự đem Lâm Sơ Cửu trở thành bao cò.*

Tốt thôi, trước đây chính hắn đem Lâm Sơ Cửu trở thành bao cò, cho nên giờ mới thua tại trên tay nàng.

Nam tử ngồi ở ghế trên, đôi mắt hơi rũ xuống, môi mỏng mím chặt, bộ mặt lạnh lùng, đến giờ cũng chưa từng động một chút, nghe thuộc hạ báo cáo, nam nhân cũng không nói lời gì.....

Tay phải đặt ở chiếc nhẫn ngọc nằm trên ngón tay cái bên trái, chậm rãi xoay từng vòng từng vòng. Động tác nhìn qua như là không có ý thức, nhưng là do nam tử làm ra, lại khiến người có một loại cảm giác áp bức, làm trái tim người căng thẳng.

Tí tách, tí tách.....

Mồ hôi trên trán nhỏ giọt, rơi xuống trên mặt đất, bắn tung toé, trông giống như hoa máu.....

Mồ hôi càng ngày càng nhiều, rất nhanh trước mặt đã ướt một mảnh, nhưng hắc y nhân quỳ trên mặt đất, lại không dám vươn tay lau đi.

Khi nam nhân dừng lại động tác quay vòng chiếc nhẫn, không khí trong phòng tựa hồ như dừng lại. Hắc y nhân âm thầm nuốt nước miếng một cái, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp sâu lắng của nam nhân: "Ba ngày trước, chuyện gì đã xảy ra?"

Giọng nói của người nam nhân rất trầm và rất nhẹ, ngữ điệu không nhanh không chậm, nhưng sẽ không có người ngộ nhận, người này là một người ôn hòa.....

Hắc y nhân càng cúi thấp đầu: "Thỉnh chủ tử trách phạt."

"Bốn vương muốn biết, ba ngày trước đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói của nam nhân không thay đổi, không nhận ra là đang vui vẻ hay đang tức giận.

Bốn vương?

Không sai, người nam nhân này chính là người trong đồn đãi, cựu chiến thần tê liệt trên giường, hiện tại chính là Tiêu Vương -- Tiêu Thiên Diệu (萧天耀).

Tiêu Thiên Diệu tay phải chống đầu, đôi mắt hơi rũ xuống, chờ hắc y nhân trả lời.

Hắc y nhân không dám dấu diếm, đem sự tình phát sinh ba ngày trước, một năm một mười bẩm báo, chưa xong lại cẩn thận bồi thêm một câu: "Chủ tử, thuộc hạ dám thề với trời, lúc ấy thật sự đã đánh trúng Lâm Sơ Cửu. Khi Lâm Sơ Cửu té ngã trên đất, thời gian ước chừng khoảng hai nén hương chưa từng nhúc nhích, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không còn. Nhưng sau đó không hiểu thế nào, Lâm tướng lên, Lâm Sơ Cửu đột nhiên đứng lên."

Nói đến sự tình ba ngày trước, hắc y nhân có vẻ muốn chảy nước mắt. Ba ngày trước, hắn phụng mệnh đi ám sát Lâm Sơ Cửu, rõ ràng là đã đắc thủ, nhưng không nghĩ đến người cư nhiên không chết, điều này đối với hắn mà nói quả thực chính là sỉ nhục.

Mà sự sỉ nhục này, trong một khoảng thời gian ngắn sợ là không có cơ hội rửa sạch.

"Phải không....." Tiêu Thiên Diệu nhẹ nhàng mở miệng, nghe không ra là hắn tin hay không tin, hắc y nhân càng thêm khẩn trương, mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều, đến nỗi sau lưng càng không cần phải nói, đã sớm ướt mồ hôi.

"Thuộc hạ không dám lừa gạt chủ tử." Hắc y nhân trong lòng thấp thỏm, giọng điệu lại rất kiên định. Hắn rất tin tưởng vào thân thủ của mình, vấn đề tuyệt đối là nằm ở trên người Lâm Sơ Cửu.

Tiêu Thiên Diệu ngược mắt, đôi mắt quét một vòng trên người hắc y nhân, hắc y nhân lập tức khẩn trương lại chờ mong. Tiêu Thiên Diệu nói lời trừng phạt hắn: "Đi lãnh mười roi."

Mười roi..... Ít nhất sẽ phải nằm trên giường nửa tháng, bất quá đây đã là hình phạt nhẹ nhất, rốt cuộc lần này mặc kệ hắn nói như thế nào đều là thất trách nghiêm trọng.

Hắc y nhân không dám nhiều lời, lập tức dập đầu cáo lui.

Vừa ra khỏi cửa, hắc y nhân nhẹ nhàng thở ra, giờ tay xoa xoa mồ hôi trên trán, phát hiện tay áo của mình cũng ướt mồ hôi, hắc y nhân cười khổ một tiếng, đi nhanh về phía trước, không dám dừng lại.

Phòng trong, Tiêu Thiên Diệu tiếp tục xoay từng vòng từng vòng chiếc nhẫn trên tay, đôi môi hồng nhạt khẽ mở, "Lâm Sơ Cửu? Bỏn vương nhớ kỹ người."

Thanh âm rất nhẹ, giống như nỉ non, nếu không cẩn thận, căn bản là nghe không rõ ràng lắm.

.....

Cùng thời khắc đó, Lâm Sơ Cửu đang ngủ ngon lành, đột nhiên bừng tỉnh, cả người bắn lên từ trên giường, hai tay che ngực lại, thở dốc từng ngụm, dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy nàng có chút kinh hoảng, sắc mặt trắng bệch, còn ánh mắt có chút hoảng loạn bất lực.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy sợ hãi.

"Hô, hô....." Lâm Sơ Cửu hít vào thở ra thêm vài lần, vỗ vỗ ngực, lại nhéo nhéo chính mình, mới xác định vừa rồi chỉ là bị ác mộng.

"May mắn chỉ là ác mộng, may mắn không bị rơi vào trong tay của cục tình báo CIA nước M, bằng không thì thật thảm."

Lâm Sơ Cửu dựa đầu vào giường, nghĩ đến tình tiết trong mộng, nhin không được ôm chặt chính mình. Âm thầm nghĩ nàng thật may mắn đã bước vào thế giới này, mà không phải bị quốc gia M bắt đi, tiếp nhận nghiêm hình bức cung của bọn họ.

So với rơi vào trong tay của cơ quan tình báo CIA, nguy hiểm hiện tại của nàng chỉ là chuyện nhỏ, không đáng kể chút nào.

Hiện tại, ít nhất nàng vẫn có thể phản kích, có khả năng sống sót. Nếu rơi vào trong tay của cục tình báo CIA nước M, nàng chắc chắn sẽ chết....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đại hôn, tiêu vương tự mình đón dâu?

Lâm Sơ Cửu rất vừa lòng với cuộc sống mới, đặc biệt là sáng sớm ngày hôm sau, nhìn đến hai quảng thâm trên mắt của Lâm phu nhân, rõ ràng hận đến nỗi muốn giết chết nàng, nhưng lại không thể mà đành phải cố căng lên khuôn mặt tươi cười, trên tay cầm một cái hộp đi tới gặp nàng, Lâm Sơ Cửu lại càng vừa lòng.

"Phu nhân!" Lâm Sơ Cửu lúm đồng tiền như hoa, tươi cười rạng rỡ.

Cho dù tối hôm qua gặp ác mộng, cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ như heo của Lâm Sơ Cửu.

"Sơ Cửu hôm nay thật xinh đẹp." Lâm phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười. Nàng cũng muốn giả trang, nhưng tưởng tượng đến tối hôm qua nàng phải nhờ vả bao nhiêu người, mới gom được hai trăm vạn lượng ngân phiếu này, Lâm phu nhân giả trang cũng không nổi.

Nàng không phải đau lòng vì bạc, nàng không thiếu bạc. Cho dù phải đưa cho Lâm Sơ Cửu nhiều bạc như vậy, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt trong Lâm phủ.

Nàng hận, hận chính mình bị Lâm Sơ Cửu chơi đến xoay quanh, hận chính mình bị Lâm Sơ Cửu uy hiếp, hận chính mình không thể làm gì Lâm Sơ Cửu.

"Phu nhân khách lễ, đa tạ phu nhân hạ lễ." Lâm Sơ Cửu một thân hồng trang, xinh đẹp hào phóng, xứng đáng với lời ca ngợi của Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân chỉ có thể cắn môi, theo lý nàng là mẫu thân, hẳn là vẫn luôn bồi ở bên cạnh Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm phu nhân thật sự không muốn nhìn đến khuôn mặt Lâm Sơ Cửu. Mỗi khi nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Lâm Sơ Cửu, Lâm phu nhân liền có một loại xúc động muốn giết người. Sau khi đem hộp ngân phiếu đưa cho Lâm Sơ Cửu, Lâm phu nhân tùy tiện tìm một lý do, rồi khỏi căn phòng.

Lâm Sơ Cửu không thêm để ý, cũng chưa liếc mắt nhìn chiếc hộp một cái, chỉ tùy tay ném về phía trên bàn trang điểm. Sau khi Lâm phu nhân nhìn thấy, lại không tránh được tức giận một hồi, nhưng cố tình nàng không thể nói được một câu, chỉ có thể mang theo bức tức rời đi.

Chủ mẫu không coi trọng nhân gia, vì thế hạ nhân Lâm phủ cũng không để ý nhiều đến Lâm Sơ Cửu, hi phòng vốn nên náo nhiệt, nhưng lại không có mấy người ở đó.

Cũng may, không bao lâu sau thì những phu nhân khác cũng tiến đến chúc mừng, rồi tới các tiểu thư, chỉ là những phu nhân cùng tiểu thư này, tất cả đều là Lâm phu nhân mời đến, không mấy người quen thuộc với Lâm Sơ Cửu.

Đám phu nhân cùng tiểu thư rất giả tạo, sau khi nói vài câu chúc mừng, không có người nào quan tâm đến phản ứng của Lâm Sơ Cửu, một đám chỉ vậy

quanh Lâm Uyển Đình nói chuyện.

Hôn sự của Lâm Uyển Đình cùng Thái tử, tuy rằng chưa công khai rõ ràng, nhưng người có mắt đều rất minh bạch, vì thế những người này sao có thể không tranh thủ nịnh bợ thái tử phi tương lai, mà đi lấy lòng một kẻ chủ định sẽ vô quyền vô thế, chỉ có danh hào Vương phi?

Nếu đổi lại là nguyên chủ, khẳng định sẽ lại nháo lớn, phát tiết hết sự bất mãn của mình, tuy nhiên Lâm Sơ Cửu không phải là dạng người này. Trong từ điểm nhân sinh của Lâm Sơ Cửu, không có mấy chữ khóc nháo.

Thực tế đã dạy nàng, khóc nháo là vô dụng, đối mặt với khó khăn nàng chỉ có thể dựa vào chính mình!

Hơn nữa, không có người quấy rầy chính là hợp ý Lâm Sơ Cửu, mọi người còn đang bận rộn thể hiện sự ủng hộ của mình đối với Lâm phu nhân và Lâm Uyển Đình, Lâm Sơ Cửu lợi dụng điều này, lấy cái hộp của Lâm phu nhân, bỏ vào hệ thống Y Sinh.

Về vấn đề xem xét cùng đếm số?

Điều này.....

Lâm Sơ Cửu tin tưởng, Lâm phu nhân sẽ không gian lận trong loại sự tình này, điều này đối Lâm phu nhân cũng không có chỗ nào tốt.

Thu xong ngân phiếu, Lâm Sơ Cửu ngồi ở trên hi giường (giường cưới), an tâm chờ gả.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hạ nhân Lâm phủ rất bận rộn, hết thấy đều dần xếp xong xuôi, chỉ chờ tân lang tới cửa.

Chính là, mắt thấy giờ lành đã tới, nhưng không thấy tân lang, thậm chí ngay cả đội ngũ đón dâu cũng đều chưa nhìn thấy.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Khách quan thấy thế, lập tức ngửi được mùi vị không bình thường, tốp năm tốp ba tụ ở bên nhau, châu đầu ghé tai lặng lẽ nói: "Sao lại thế này, Tiêu Vương gia không muốn cưới sao?"

"Đây chính là do thánh thượng tứ hôn, chẳng lẽ Tiêu Vương gia muốn kháng chỉ sao?"

"Tiêu Vương gia bất mãn với cộc hôn sự này?"

"Nghe nói tân nương tử, trước kia sống chết không chịu gả."

"Tân nương tử, trước đây dường như cũng không minh bạch với Thái tử, Tiêu Vương gia khẳng định là không muốn lấy."

.....

Các tân khách khe khẽ nói nhỏ, thanh âm càng lúc càng lớn, tựa hồ không có cổ kị.

Trong mắt Lâm phu nhân hiện lên một nét cười vui sướng khi người gặp họa, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, mà chỉ giả bộ nôn nóng, không ngừng sai hạ nhân đi xem, các phu nhân khác cũng tiến lên an ủi.

Khi Lâm tướng tới, liền nhìn đến một màn này. Hi đường to như vậy tựa như một cái chợ bán thức ăn, Lâm phu nhân hoàn toàn không có ý tứ đi xử lý, mặc kệ khách nhân đàm tiếu về Lâm phủ cùng Tiêu Vương phủ.

Lâm tướng lộ vẻ mặt không vui, có thể tưởng tượng đến tin tức lúc trước thu được, hẳn biết vị phu nhân này, ăn lỗ nặng trên tay Lâm Sơ Cửu, khiến trong lòng Lâm tướng bất mãn thêm ba phần.

Chung quy, trong lòng thế tử này chỉ nghĩ đến chính mình, Lâm tướng an ủi mình như thế.

"Khụ khụ....." Lâm tướng ho nhẹ một tiếng, đi vào hi đường.

Những người đang nói nhỏ, lập tức câm miệng, đồng thời không quên nhắc nhở người bên cạnh: "Mau dừng nói nữa, Lâm tướng tới."

"Tướng gia."

"Tả tướng đại nhân."

Lâm tướng một đường đi tới, không ngừng có người vãn an. Lâm tướng một đường cười nhạt đáp lại, trên mặt treo nụ cười nham nhảm, hoàn toàn không có chút nào là phần nộ hay thô bạo với Lâm Sơ Cửu.

"Lão gia....." Lâm phu nhân sớm đã thu lại cảm xúc, chậm rãi tiến lên, Lâm tướng cho nàng một ánh mắt trấn an, đối với các vị khách khứa nói: "Các vị không cần nóng vội, Tiêu Vương gia vừa mới phái người truyền tin tức đến, hẳn muốn đích thân tới đón tân nương, bởi vì thân thể không khoẻ, trì hoãn một ít thời gian trên đường, Tiêu Vương gia đã chọn lại giờ lành, thỉnh các vị chờ một lát."

"Cái gì? Tiêu Vương gia tự mình đón dâu?"

Lời này của Lâm tướng, lập tức giống như một tảng đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, mọi người đều không thể bình tĩnh.

Từ ba tháng trước, Tiêu Vương gia xảy ra chuyện, sau khi được thái y chẩn bệnh sẽ bị tê liệt cả đời, Tiêu Vương gia không hề hiện thân trước mặt người khác, thậm chí khi Hoàng Thượng thu hồi binh quyền của Tiêu Vương gia, cũng không thấy Tiêu Vương gia ra mặt.

Bên ngoài đều truyền rằng, Tiêu Vương gia vì không còn mặt mũi để gặp người, vì thế cả đời này đều sẽ không hiện thân trước mặt người khác.

Đối với điểm này, mọi người đều có thể hiểu một cách sâu sắc. Phải biết rằng, Tiêu Vương gia cũng không phải là người thường, trước kia khi hắn không bị tê liệt, hắn chính là chiến thần bách chiến bách thắng của Đông Văn quốc, là chiến thần Vương gia được Hoàng Thượng thân phong.

Tiêu Vương gia một thân võ công xuất thần nhập hóa, chỉ kém một bước là tới Vô Thần.

Tiêu Vương gia anh minh thần võ, ở trên chiến trường giết địch vô số.

Tiêu Vương gia phong hoa vô song, tuấn mỹ không giống phàm nhân.....

Tiêu Vương gia.....

Tóm lại, Tiêu Vương gia trước kia không bị tê liệt, trong mắt bá tánh và thậm chí quan viên Đông Văn, đó chính là thần, là vị thần cao cao tại thượng không thể khinh nhờn.

Bá tánh Đông Văn có khả năng không biết đến hoàng đế, nhưng không người không biết đến chiến thần Tiêu Vương gia.

Một nhân vật như vậy, hoàn toàn xứng đáng với thiên chi kiêu tử, là đứa con yêu quý của trời cao, nhưng một nhân vật như vậy, lại trúng phải ám toán của tiểu nhân, cả đời chỉ có thể tê liệt trên giường.

Không biết có bao nhiêu người tiếc hận ở Đông Văn quốc, nhưng cho dù tiếc hận nhiều cũng không thay đổi được sự thật.

Đối với việc Tiêu Vương gia không xuất hiện trước mặt người khác, mọi người đều có thể lý giải, đừng nói Tiêu Vương gia, nếu chính bọn họ gặp phải sự tình như vậy, cũng sẽ không nguyện ý hiện thân trước mặt người khác.

Trương phản thật lớn, căn bản làm người không cách nào tiếp thu, chủ yếu chính là, kiêu ngạo như Tiêu Vương gia, sao có thể mang một bộ dáng tàn phế, xuất hiện trước mặt người khác, nhận lấy sự đồng tình của người khác đây?

Nhưng hôm nay, Tiêu Vương gia cư nhiên vì cưới Lâm Sơ Cửu, mà muốn lấy bộ dáng tàn phế, xuất hiện trước mặt người khác, điều này quả thực là làm người không thể nào lý giải nổi.

Tiêu Vương gia, hẳn rốt cuộc là coi trọng Lâm Sơ Cửu bao nhiêu?

Vấn đề này chỉ có thể tự mình đi hỏi Tiêu Vương gia. Trừ bỏ bản thân Tiêu Vương gia, chỉ sợ không ai có thể biết, Tiêu Vương gia đi chuyến này là có ý tứ gì?

Trong hỉ phòng, các cô nương nhận được tin tức, một đám hâm mộ đối Lâm Sơ Cửu nói: "Sơ Cửu, người thật sự là quá hạnh phúc."

"Đúng vậy, đúng vậy, Tiêu Vương gia đối với người thật tốt."

"Thật quá hâm mộ nha!"

Một đám tiểu cô nương vây quanh Lâm Sơ Cửu, ríu rít nói không ngừng, tất cả lời trong lời ngoài đều là hâm mộ, không ai có chút đồ kỵ, bởi vì các nàng đều rõ ràng tình huống của Tiêu Vương gia, Lâm Sơ Cửu không đáng để ghen ghét.

Chẳng qua là ngày đại hỉ, không ai sẽ ở trong thời điểm này, nói điều gì khiến người không vui, chỉ có một thiếu nữ đơn thuần vô tri, đứng ngay lúc này mang về mặt tiếc hận nói: "Nếu như Tiêu Vương gia không xảy ra chuyện, thì thật là tốt, tỷ tỷ chính là nữ nhân hạnh phúc nhất Đông Văn quốc. Thật là đáng tiếc nha, Tiêu Vương gia hẳn cũng không biết thế nào....."

Không sai, thiếu nữ ngây thơ vô tri, suy nghĩ vì tỷ tỷ, chính là muội muội của Lâm Sơ Cửu do di mẫu sinh ra - Lâm Uyên Đình, mà lời nàng vừa nói đã có rất nhiều người cùng nghe, không khí trong hỉ phòng chợt biến đổi, mọi người mới vừa trong hâm mộ quay sang tiếc hận.

"Ài....."

"Ài....."

Tất cả các thanh âm đều biến thành tiếng thở dài, người không hiểu rõ còn tưởng rằng đây là linh đường. Bất cứ một cô nương nào cũng khẳng định sẽ nổi bão, nhưng không phải là Lâm Sơ Cửu. Đương nhiên cho dù tân nương tử không nổi bão, cũng sẽ có mẫu thân cùng người nhà ra mặt giúp, còn Lâm Sơ Cửu thì sao?

Lâm phủ sẽ có ai ra mặt giúp nàng?

Ngay cả hi nương cũng cảm thấy không ổn, nhưng đối mặt với các phu nhân, các tiểu thư khuê các, hi nương cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể mang về mặt sầu khổ mà nhìn, nhìn xem hi phòng hồng diễm không có một chút không khí vui mừng nào.

Hi nương vốn tưởng rằng Lâm Sơ Cửu sẽ tức giận, lại không nghĩ rằng Lâm Sơ Cửu dường như không nghe thấy gì, ngồi ngay ngắn ở trên hi giường, an an tĩnh tĩnh không hề có thanh âm gì.

Lâm Uyển Đình ở nơi đó chăm ngồi nửa ngày, trong miệng thì nói suy nghĩ cho Lâm Sơ Cửu, nhưng mỗi một câu đều đầu đầu dao nhỏ, đâm tới trái tim Lâm Sơ Cửu.

Mục tiêu của Lâm Uyển Đình rất rõ ràng, cũng giống như trong dĩ vãng, muốn bức Lâm Sơ Cửu nháo sự, khiến Lâm Sơ Cửu mất mặt trước các phu nhân, tiểu thư toàn thành, khiến Tiêu Vương gia chán ghét Lâm Sơ Cửu, nhưng...

Hiện tại Lâm Sơ Cửu, căn bản không phải là người mà Lâm Uyển Đình có thể chăm ngồi, Lâm Uyển Đình nói nửa ngày, Lâm Sơ Cửu vẫn không dao động như cũ, căn bản không hề có dấu hiệu tức giận, không chỉ có như thế, Lâm Uyển Đình bởi vì nói quá nhiều, thể cho nên.....

"Được rồi, đừng nói nữa." Giang gia đại tiểu thư, vừa nói vừa kéo tiểu muội muội của mình rời khỏi Lâm Uyển Đình.

"Tam tỷ tỷ, mau đến xem tân nương tử." Tiểu thư Tô gia, kéo tỷ tỷ bên người Lâm Uyển Đình rời đi.

"Nhu nhi, tới chỗ này với nương." Phu nhân Thượng thư gọi nữ nhi rời khỏi.

Rất nhanh, người bên người Lâm Uyển Đình từ từ giảm bớt, chờ đến khi Lâm Uyển Đình phát hiện ra, đã muộn!

Nhiều lời thì sai nhiều, Lâm Uyển Đình có thể giả trang làm bạch liên hoa nhiều năm như vậy, đó là bởi vì có nguyên chủ phụ trợ, có nguyên chủ phối hợp, hiện tại Lâm Sơ Cửu không hề hé răng, khiến bộ mặt thật của Lâm Uyển Đình liền lộ ra tới.

Rốt cuộc đám nữ nhân hậu viện, không phải ai cũng ngu ngốc, lời Lâm Uyển Đình nói có vẻ như không có gì, nhưng cẩn thận nghĩ lại một hồi liền sẽ phát hiện, những lời Lâm Uyển Đình nói đều là đang chăm ngồi người khác, hãy nhìn xem những gì muội muội tốt đang làm, đó chính là một câu chuyện khác.

Lâm Uyển Đình tuyệt đối không phải là một người ôn nhu thiện lương gì, về sau nha, khi nhắc đến muội muội (nữ nhi) nhà mình thì cảnh giác một chút, đừng giống như đại tiểu thư Lâm gia, bị người bán còn muốn giúp một chút bạc.

"Không tìm đường chết thì sẽ không phải chết." Lâm Sơ Cửu ngồi trên hi giường, phản kích nhìn xem náo nhiệt, mà Lâm phủ cũng thật sự rất là náo nhiệt.....

Gã sai vặt hô lên một câu: Tân lang tới, tân lang tới!

Tiêu Vương gia bỏ qua giờ lành, rốt cuộc trước khi mặt trời lặn cũng chạy tới Lâm phủ, khách khứa muốn nhìn thấy "phong thái" của Tiêu Vương gia, một đám đuổi dài cổ qua, muốn nhìn Tiêu Vương gia tàn phế hiện tại, còn có uy phong lẫm lẫm hay không, nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Bái đường, hôn lễ một người

Mọi người tìm nửa ngày, đều không thể nhìn đến thân ảnh Tiêu Vương gia, chỉ nhìn thấy đỉnh đầu đen nhánh của một cỗ kiệu đi trước.

Cỗ kiệu kia toàn thân đen nhánh, người thường có lẽ không nhìn ra được đó là cái gì, nhưng người có chút nhãn lực đều biết, đỉnh hắc kiệu rất không bình thường.

"Vương gia ngồi trong cỗ kiệu màu đen?"

Có người lớn mật suy đoán, nhưng ngay sau đó lại phủ định, *nếu như Vương gia ngồi cỗ kiệu tới đây, sao có thể làm giờ lành?*

Nhưng hiện thực chính là như vậy, đại kiệu đen nhánh tám người khiêng yên ổn dừng lại trước cửa Lâm phủ, màn kiệu thật dày chặn lại ánh mắt nhìn trộm của mọi người, không người có thể khẳng định rốt cuộc là ai đang ngồi bên trong kiệu, thẳng đến khi người trong kiệu mở miệng: "Bổn vương tới đón tân nương!"

Mọi người lúc này mới xác định, Tiêu Vương gia thật sự là ngồi cỗ kiệu tới, hơn nữa xem tư thế này, Tiêu Vương gia căn bản không tính toán sẽ ra ngoài.

Đây cũng kêu là tự mình nghênh thú?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng một chữ đều nhảy không ra, một đám người nhìn ta, ta nhìn người, cười xấu hổ.

Mọi người tuy rằng khó tránh khỏi chửi thề, nhưng Tiêu Vương gia có thể tự mình tới đây, điều này đã cho Lâm gia mặt mũi rất lớn, cho nên chi tiết nhỏ như vậy còn ai sẽ lại bắt bẻ đây, rốt cuộc Tiêu Vương gia hẳn là tình huống đặc thù a.

Mọi người không cách nào thấy "phong thái" Tiêu Vương gia không tránh khỏi thất vọng, nhưng không một người dám hé răng, đặc biệt là sau khi nhìn đến hộ vệ hai bên sườn đại kiệu màu đen, càng sợ tới mức không dám phát ra tiếng, một đám co người lại, chỉ sợ bị những binh lính đằng đằng sát khí kia nhìn chăm chăm.

Nhà ai nghênh đón tân nương mà mang một đám binh lính đằng đằng sát khí tới cản quấy?

Đây là cướp tân nương hay là đón dâu?

Không ai thực sự đồng ý với hành động của Tiêu Vương gia, nhưng cũng không ai dám tiến lên "trượng nghĩa nói thẳng", ngay cả phụ thân tân nương Lâm tướng đại nhân, cũng là cung cung kính kính tiến lên, không dám biểu hiện ra nửa phần bất mãn.

Tiêu Vương gia mang theo một đội thân binh đến, vui mừng náo nhiệt trong Lâm phủ nháy mắt an tĩnh lại, ngoại trừ thanh âm hi la, kèn xô na, không có nửa câu thanh âm nói chuyện hay ăn uống với nhau.

Có mấy khách nhân thấy không khí lúng túng, nghĩ thầm muốn mở miệng điều tiết bầu không khí một chút, nhưng nhìn đến những người Tiêu Vương gia mang tới, mở miệng nửa ngày cuối cùng vẫn là thành thành thật thật ngậm lại.

Vì sao?

Bởi vì Tiêu Vương gia mang hộ vệ đến, cũng không phải là kẻ hoa!

Những người này lớn lớn bé bé đều đã từng trải qua hàng trăm trận chiến, là những hán tử máu me từ trên chiến trường chém giết xuống dưới, một thân tràn ngập sát khí, còn có vết đao sẹo bắt mắt từ thanh kiếm hiển lộ bên ngoài, lập tức khiến cho những quyền thần tôn quý ở kinh thành, hoàng thân quốc thích nhìn đến không tránh khỏi tâm lạnh thấu xương.

Thử hỏi có ai lúc này có lá gan nói nhiều?

Có nhóm người này chán bãi, quá trình nghênh thú phi tử trở nên đơn giản -- giọng nói Tiêu Vương gia vừa ra, thân binh hẳn liền vọt vào Lâm phủ, đem tân nương nâng tiến hi kiệu.

Đúng vậy, là nâng!

Theo lẽ, lúc này nên là đệ đệ Lâm Sơ Cửu đưa nàng ra cửa, nhưng người Tiêu Vương gia không quan tâm đến nghi thức xã giao, trực tiếp dùng nhuyễn kiệu nâng tân nương đi ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu là không thèm để ý những điều đó, mà người Lâm gia càng không cần phải nói.

Lâm phu nhân ước gì Lâm Sơ Cửu trở thành trò cười, sao có thể sẽ ra mặt ngăn cản?

Lâm tướng thật ra cũng bất mãn, nhưng hẳn nhìn đến thân binh Tiêu Vương gia, cho dù hẳn có bao nhiêu bất mãn cũng chỉ có thể nuốt xuống, trơ mắt mà nhìn Tiêu Vương gia giống như thổ phi đem tân nương đi, thậm chí ngay cả một câu đều chưa từng nhiều lời.

Có nghênh thú tân nương như vậy sao?

Mọi người đều có điểm ngốc tại chỗ, thẳng đến khi đội ngũ nghênh thú đều ra khỏi phủ xa trăm mét, trên dưới Lâm phủ mới hồi thần lại, bắt đầu bắn pháo hoa!

Tiếng pháo đánh đùng đùng vang lên sau người, khiến cho đội ngũ an tĩnh đón dâu vui mừng thêm vài phần.

Lâm Sơ Cửu ngồi ở trong hi kiệu, nhìn không được gọi lên một mặt cười nhạt: Kịch bản này thật là hoang đường, hôn lễ nặng nề giống như lễ tang, cũng chỉ có Lâm Sơ Cửu mới có thể tiếp thu, đổi thành nữ nhân khác không chừng đòi chết đòi sống.

Tiêu Vương gia, đây là người ra oai phủ đầu với ta sao?

Lâm Sơ Cửu ta sẽ tiếp nhận, để xem người còn có chiêu gì nữa, nhất nhất dùng hết ra đi!

Đội ngũ đón dâu càng ngày càng xa Lâm phủ, cũng càng ngày càng an tĩnh, trừ bỏ tiếng bước chân đều nhịp bên ngoài, không nghe được nửa điểm âm thanh vui mừng, nếu không phải hi kiệu có chút bắt mắt, chỉ sợ không người nhận ra đây là có người đang đón dâu.

"Đây là nhà ai thành thân, như thế nào giống đi đưa ma vậy?"

Có lẽ là thân binh của Tiêu Vương gia quá nghiêm túc, mọi người nhìn thấy không thể không nói thề, càng có người nói so với đám ma còn muốn quanh

quê hơn.

Đáng tiếc, Lâm Sơ Cửu không nghe được lời bọn họ nói, bằng không nàng khẳng định sẽ cười bọn họ a, nàng một thân trúng độc mẫn tính cùng Tiêu Vương gia, một người suốt đời tàn phế trong vô vọng, thật sự có vài phần hương vị của đám ma nha.

Lúc Lâm Sơ Cửu còn đang miên man suy nghĩ, cổ kiệu đã được nâng vào Tiêu Vương phủ, lẽ ra lúc này tân lang nên tới đá kiệu môn, nhưng đáng vẻ kia của Tiêu Vương gia, người trông cậy vào hân dùng chân nào đá kiệu môn?

Dù sao Lâm Sơ Cửu dù là nửa điểm cũng không trông cậy vào, cho nên cũng chưa từng thất vọng.

Trong tiếng pháo hoa, Lâm Sơ Cửu được hi nương nâng hạ kiệu, từng bước một đi vào Tiêu Vương phủ.

Thấp thỏm bất an? Khẩn trương chờ mong?

Những tâm tình đó Lâm Sơ Cửu đều không có, nàng hiện tại chỉ nghĩ nhanh chóng trở về phòng, đem một thân mủ phượng nặng trĩu trên đầu tháo xuống, nhưng..... đó là hy vọng xa vời!

Tuy nói buổi hôn lễ này thực không náo nhiệt, nhưng trình tự lại không thể thiếu.

Lâm Sơ Cửu tiến vào Tiêu Vương phủ, liền có người trong cung tiến lên, hướng dẫn Lâm Sơ Cửu ẩn theo quy củ hoàn thành hôn lễ.

Lâm Sơ Cửu luôn luôn ý thức được thực tế, sẽ không có yêu cầu đối đãi đặc thù trong tình huống này, tuy rằng thân thể có chút ăn không tiêu, không khí hôn lễ cũng thực nặng nề, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn gắng gượng giống như người không có việc gì, nhất nhất hoàn thành các động tác ma ma yêu cầu.

Cả hôn lễ cùng người khác không có gì khác nhau, nếu muốn nói có cái gì không giống nhau, đó chính là toàn bộ quá trình chỉ có tân nương tử, ngay cả cái bóng của tân lang đều không nhìn thấy.

Tại thời điểm này, người khác đều kín đáo phê bình, ngay cả ma ma trong cung cũng lo lắng Lâm Sơ Cửu sẽ không cao hứng, nhưng Lâm Sơ Cửu từ đầu tới cuối đều không có một tiếng phát ra từ cổ họng, thậm chí cũng không cảm thấy uỷ khuất khi bãi đường một người.

Không dễ bụng cho nên liền không sao cả.

Lâm Sơ Cửu nàng căn bản dường như không đem trò khôi hài này xem như là một hồi hôn lễ.

Sau khi ti nghỉ lên tiếng "Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng", chỉ cảm thấy nàng nhẹ nhàng thở ra, bước chân cũng nhẹ nhàng không ít.

Cuối cùng có vút hết vương bận trong đầu, cuối cùng có thể lấy xuống mủ phượng nặng chết người, ài, cổ ta.

Trở lại tân phòng, sau khi đợi cho người ngoài nhất nhất đều rời khỏi đây, Lâm Sơ Cửu không chút nghĩ ngợi liền vén hi khăn lên.

Nàng mệt chết.

"Cô nương, không được nha, không được nha." Hi nương hoảng sợ, vội vàng tiến lên ngăn động tác của Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm Sơ Cửu sẽ nghe bà ta sao?

"Câm miệng." Một ánh mắt lạnh lùng đảo qua, hi nương sợ tới mức liên tục lui về phía sau, không dám mở miệng nói thêm, chỉ mang vẻ mặt rối rắm nhìn Lâm Sơ Cửu, muốn nói lại thôi.

Ánh mắt của hi nương hiện lên sự không tán đồng, Lâm Sơ Cửu lại đem mủ phượng gỡ xuống, đặt ở trên bàn, tóc dài đen nhánh theo đà tràn xuống, Lâm Sơ Cửu dùng ngón tay chạy dọc theo tóc dài, vừa lòng cười.

Cổ nàng rốt cuộc được giải phóng.

Lúc này hi nương rốt cuộc nhịn không được, mở miệng nói: "Cô nương....."

Nhưng bà ta mới vừa mở miệng, đã bị Lâm Sơ Cửu đánh gãy: "Nhớ kỹ thân phận của mình, chuyện của ta không tới phiên người khoa tay múa chân."

Hi nương nghẹn lời, vội vàng thối lui ra cửa, mà nha hoàn đi theo Lâm Sơ Cửu, do Lâm phu nhân chỉ định, những người này nơi nào sẽ quán sống chết của Lâm Sơ Cửu, một đám giả vờ cúi đầu như không tồn tại.

Lâm Sơ Cửu không có chút ấn tượng tốt đẹp gì đối với những người này, không cần dựa theo nguyên tắc, trực tiếp sai những người này đi chuẩn bị nước ấm: "Ta muốn tắm gội, đưa nước ấm tới."

Nha hoàn của hồi môn vẫn không nhúc nhích, đứng yên bất động, nha hoàn mặc váy dài màu hồng đào không nóng không lạnh mở miệng: "Cô nương, người vẫn nên nhẫn nhịn, đây là Tiêu Vương phủ." *Muốn các nàng đi múc nước, cũng phải nhìn xem chính mình có đủ tư cách hay không!*

Nha hoàn cũng dám oai phủ đầu với nàng?

Lâm Sơ Cửu nhướn lông mày lên, lặng lẽ cười: *Lâm phu nhân thật đúng là không sợ chết!*

Lâm Sơ Cửu không để bụng buổi hôn lễ này, càng không để bụng Tiêu Vương gia có coi trọng nàng hay không, nhưng cả ngày đã lẫn lộn, nàng thực sự là rất mệt mỏi.

Mà người mệt mỏi, tâm tình khẳng định không bao giờ đoán trước được, hành vi lúc này của bốn nha hoàn của hồi môn, không thể nghi ngờ là tìm đường chết.

Tiêu Vương gia thân phận tôn quý, nếu xem nàng là sự xấu hổ của bản thân thì nàng cũng chỉ có thể chịu đựng, nhưng mấy tiểu nha hoàn này là thứ gì?

Lâm Sơ Cửu không cười vì giận, ông tay áo phất một cái, liền ngồi xuống, cười như không cười nhìn bốn nha hoàn kia.....

Vừa mới bắt đầu, bốn nha hoàn của hồi môn còn có thể chế trụ, nhưng thời gian lâu hơn thì bắp chân bỗng nhiên run lên, nha hoàn mặc váy hồng đào mới vừa nói chuyện sau một lúc lâu do dự, tiến lên nói: "Cô nương nếu không có phân phó gì khác, thỉnh sớm chút mang vào mũ phượng, để tránh nếu Vương gia tiến vào nhìn đến dung nhan của cô nương không hoàn chỉnh, còn tưởng rằng Lâm gia chúng ta không có giáo dưỡng."

"Lớn mật." Lâm Sơ Cửu đập bàn một cái, găm lên: "Lời này ngươi cũng có thể nói?"

Lời này không phải một nha hoàn nho nhỏ có thể nói ra, nhưng cố tình nhân gia vẫn nói, còn đúng lý hợp tình. Có thể thấy được Lâm phu nhân đã an bài nha hoàn của hồi môn cho Lâm Sơ Cửu, thiệt tình không phải là đèn đã cạn dầu.

Thấy Lâm Sơ Cửu tức giận, nha hoàn kia tuy rằng ngăn ra một chút, nhưng vẫn như cũ không chịu thua: "Cô nương, trước khi rời nhà phu nhân đã giao đãi với nô tỳ, cô nương nếu làm gì không phải, nô tỳ có thể thay đại phu nhân quản giáo. Mặt khác, phu nhân nói tuổi cô nương còn nhỏ không hiểu chuyện, sự tình trong phủ cô nương chưa từng quản qua, ngày sau nô tỳ sẽ giúp cô nương quản."

Nghe một chút, quyền lợi của nha hoàn này còn muốn lớn hơn so với Lâm Sơ Cửu. Lâm phu nhân không chỉ muốn quản Lâm Sơ Cửu ở Lâm phủ, còn muốn quản Lâm Sơ Cửu ở nơi này.

"Phu nhân thật là có dụng tâm a." Lâm Sơ Cửu nhin không được lắc đầu, nhìn ánh mắt nha hoàn mang theo ba phần đồng tình, ba phần trào phúng.

Nha hoàn này không phải là một kẻ ngu xuẩn, nhưng tâm tư quá lớn, nàng ta không hiểu tôn ti mà người hiện đại đều minh bạch, cái gì gọi là chủ, cái gì gọi là tớ. Nha hoàn cư nhiên vọng tưởng dẫm lên trên đầu nàng, đây là nói nàng ta rất ngây thơ, hay là nói nàng ta không biết tự lượng sức mình?

Nha hoàn kia còn tưởng rằng Lâm Sơ Cửu biết sợ, hành lễ, ngạo mạn nói: "Nếu cô nương đã minh bạch dụng tâm của phu nhân rồi thì tốt. Canh giờ cũng không còn sớm, cô nương vẫn nên ngồi lại trên hi giường."

"Ha ha....." Lâm Sơ Cửu nhin không được bật cười, thật sự đứng dậy, chỉ là nàng cũng không phải đi đến phía hi giường, mà là đi về phía nha hoàn kia.

"Cô, cô nương, ngươi muốn làm gì?" Trong lòng nha hoàn bỗng thấy bất an, nhưng vẫn quật cường không chịu lui về phía sau, con ngươi lấp lánh lệ quang, dường như nói nha hoàn này lớn lên không xuất sắc, bề ngoài so với Lâm Sơ Cửu còn muốn tốt hơn vài phần.

Khó trách lá gan lớn như vậy.

Lâm Sơ Cửu nhin không được cười.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Thích khách, không phải xui xẻo như vậy chứ?

Người xinh đẹp, cho dù là nam hay nữ đều luôn có nhiều cơ hội hơn so với người khác và cũng sẽ kiêu căng hơn so với người bình thường một chút.

Lâm Sơ Cửu mắt đẹp hơi lóe, ý cười lấp đầy đôi mắt. Nàng tuyệt đối rất hòa khí thân thiết, tuy nhiên nha hoàn không biết là do chột dạ hay là như thế nào, cảm thấy bất an nên rút về phía sau, nói lấp một câu: "Cô, cô nương....."

"Còn nhớ rõ ta là cô nương thì tốt." Lâm Sơ Cửu nhàn nhạt ngắt lời đối phương đang nói, duỗi tay nắm hàm dưới của nàng ta.

"Ồ..... đau, thả, buông tay." Nha hoàn kia ăn đau, thực sự không phân biệt thứ bậc đánh lại Lâm Sơ Cửu. Hi nương cùng ba nha hoàn khác giống như là không nhìn thấy gì, ăn ý cúi đầu, chờ đợi thiên kim đại tiểu thư Lâm Sơ Cửu sống trong nhung lụa bị bỏ rơi. Vì vậy bọn họ không muốn.....

"Bốp," tiếng bàn tay thanh thủy vang lên. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nha hoàn đã khiêu khích Lâm Sơ Cửu đang bụm mặt ngã gục trên mặt đất.

"Cô, cô nương....." Hi nương cùng ba nha hoàn hoảng sợ nhìn về phía Lâm Sơ Cửu. Khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lâm Sơ Cửu, tất cả đều vội vàng cúi đầu không dám nhìn lâu hơn.

Lâm Sơ Cửu vừa lòng gật đầu: "Đi múc nước, đừng để ta phải nói đến lần thứ ba."

Ba nha hoàn đang muốn đi thì nghe thấy nha hoàn vừa bị đánh nói: "Phu, phu nhân sẽ không bỏ qua cho người."

"Người cho rằng ta sẽ sợ?" Lâm Sơ Cửu buồn cười nói, tiến lên dùng đế giày dẫm ở trên mặt đối phương: "Bất quá là có vài phần tự sắc, thật sự cho rằng người có thể dẫm đến trên đầu của ta?"

"Người, không thể....." Nha hoàn bị đánh sợ Lâm Sơ Cửu làm hỏng khuôn mặt xinh đẹp của mình, nàng ta liền tục lui về phía sau và hướng về phía một góc.

Lâm Sơ Cửu căn bản khinh thường so đo cùng một nha hoàn nhỏ nhoi, quét ánh mắt về phía ba nha hoàn còn lại. Ba người kia không dám nói không, vội vàng.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Tiêu Thiên Diệu vốn không có ý định bước vào động phòng, nhưng sau khi nghe hạ nhân tới báo rằng Lâm Sơ Cửu đã rất phối hợp, một người hoàn thành hôn lễ khiến Tiêu Thiên Diệu cực kỳ kinh ngạc, lúc này mới để hạ nhân đẩy hẳn lại đây, không nghĩ lại nhìn thấy trò hay vừa mới xảy ra.

Lâm Sơ Cửu là một nữ nhân trong ngoài bất đồng, không ngờ lại chính là quân cờ để hoàng hậu nhúng nhả hẳn.

"Mở cửa."

Trước khi ba nha hoàn bước ra ngoài, Tiêu Thiên Diệu đã sai người mở cửa trước một bước.

"Kêu kệt" một tiếng, cửa hi phòng bị người mở ra. Lâm Sơ Cửu theo phản xạ nhìn ra bên ngoài. Ánh mắt đầu tiên nhìn đến không phải là thị vệ cao lớn uy vũ, mà là hắc y nam tử đang ngồi trên xe lăn.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Sơ Cửu nhìn đến ngậy người. Nàng không thu mắt trở về, trong đầu không tự chủ hiện lên một đoạn thơ nàng từng đọc qua: Tích thạch như ngọc, liệt từng như thủy, lang điểm độc tuyệt, thế vô kỳ nhị*.

** Câu thơ trích từ bài Bạch Thạch Lang Khúc. Tạm hiểu: Đá cũng có thể tích lũy thành ngọc, hàng từng xanh biếc đứng thẳng phô ra vẻ xanh tươi, chẳng sao tuyệt thế, thế gian không có người thứ hai. (St.)*

Nói thật, Lâm Sơ Cửu nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, hẳn lớn lên đẹp như vậy, không hề có dấu hiệu của một người nam nhân.

Hắn lớn lên với khuôn mặt rất đẹp, mày đen như mực, mắt như sao trời, thậm chí mũi cũng rất đẹp, thực sự rất tinh tế.

Nhưng mặc kệ nhìn như thế nào, đều sẽ không có người nhầm lẫn hắn với nữ tử, bởi vì trên người nam nhân này có sự lạnh lùng và cao ngạo riêng biệt. Hơi thở tôn quý, so với diện mạo của hắn càng không thể nào bỏ qua!

Có lẽ khí thế của người nam nhân này quá dọa người, Lâm Sơ Cửu thừa nhận trong lòng mình có chút sợ hãi, nhưng nàng rất rõ ràng, lúc này nàng không thể khiếp đảm, bởi vì người nam nhân này chính là chiến thần—— Tiêu Vương gia!

"Vương gia!" Lâm Sơ Cửu khẽ mở môi và gọi nhẹ một tiếng, giống như bất ngờ vì sự xuất hiện của hắn, nhưng, ngay sau đó nàng hơi cúi thấp đầu.

"Vương..... Vương gia?" Hi nương và nha hoàn nghe được lời Lâm Sơ Cửu nói, sắc mặt nhợt nhạt, hai chân mềm nhũn, *phù phù* một tiếng lập tức quỵ xuống, nhưng ngại với sát khí trên người nam nhân nên không dám tùy tiện mở miệng, cuộn tròn co rúm lại như quả bóng và không ngừng run rẩy.

Các nàng dám thách thức Lâm Sơ Cửu nhưng lại không dám đối với Tiêu Thiên Diệu, bởi vì các nàng rất rõ ràng, Tiêu Thiên Diệu là ác ma giết người không chớp mắt!

Tiêu Thiên Diệu nhìn cũng không nhìn một cái, ánh mắt dừng ở trên người Lâm Sơ Cửu: Hi phục đồ thẩm khiến nàng sáng đẹp động lòng người, hơi cúi thấp đầu nhưng lộ ra ngạo khí trong nội tâm của nàng, mà lúc này nha hoàn phủ phục trên mặt đất ngay bên cạnh chân nàng, như một phép so sánh, quý khí trên người Lâm Sơ Cửu không hiện mà ra.

Không thể nghi ngờ, nàng rất đẹp, nhưng nữ nhân như vậy không phải là sở thích của Tiêu Thiên Diệu!

Không, phải nói rằng mặc kệ Lâm Sơ Cửu là người như thế nào, Tiêu Thiên Diệu hẳn đều chán ghét. Bởi vì một nữ nhân bị hoàng đế dùng để nhúng nhả hẳn, sao hắn có thể thích?

Tuy nhiên, hắn vốn tưởng rằng hôm nay liên tiếp bị đá kích sẽ chọc giận Lâm Sơ Cửu, không nghĩ tới nữ nhân này căn bản không để việc hắn chậm trễ và văng về nàng vào mắt, thậm chí còn có tinh thần ở chỗ này giáo huấn nha hoàn.

Khóe mắt hắn quét về phía nha hoàn và hi nương đang quỳ trên mặt đất, trong mắt Tiêu Thiên Diệu hiện lên một tia chán ghét, mờ mờ nói: "Kéo ra ngoài."

"Vâng." Thân binh phía sau một trái một phải, gần như đồng thời lập tức bước vào hi phòng. Lâm Sơ Cửu nhíu mày lại, nhưng không cử động.

Hai thân binh dường như không thèm nhìn đến nàng, trực tiếp vòng qua người nàng, túm nha hoàn té ngã trên đất lên. Nha hoàn kia đầu tiên là cả kinh, sau đó thét lên: "Vương gia, Vương gia tha mạng, là cô nương, cô nương....."

"Quá ồn."

Tiêu Thiên Diệu lạnh lùng mở miệng. Thân binh không chút thương tiếc lôi kéo nha hoàn xinh đẹp, giống như đang kéo bao bố, ném người ra ngoài từ cửa sổ.

Phốc một tiếng, nha hoàn xinh đẹp rơi xuống đất nhưng ngay cả một tiếng cũng không hề thoát ra khỏi cổ họng. Điều này không chỉ khiến cho hi nương và nha hoàn đang quý trên mặt đất hoảng sợ, mà ngay cả Lâm Sơ Cửu cũng rất kinh ngạc.

Vị Tiêu Vương gia này, thật đúng là không thương hương tiếc ngọc một chút nào a.

Thương hương tiếc ngọc?

Hy vọng xa vời với một kẻ giết người không chớp mắt. Nam nhân giết sạch mười vạn tù binh mà không hề mất, có thể sẽ thương hương tiếc ngọc? Đây quả thực là đang nằm mơ.

Sau khi nha hoàn ngã trên mặt đất bị ném ra ngoài, Tiêu Thiên Diệu lạnh lùng phán một từ "lăn", khiến cho hi nương và ba nha hoàn còn lại sợ tới mức vấp ngã mà chạy ra ngoài.

Sau khi thân binh nâng xe lăn của Tiêu Thiên Diệu tiến vào hi phòng, không cần Tiêu Thiên Diệu ra lệnh, lập tức lui ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Trong hi phòng, chỉ còn lại hai người Lâm Sơ Cửu và Tiêu Thiên Diệu. Hai người một đứng, một ngồi, theo lý hẳn là Lâm Sơ Cửu chiếm thế thượng phong, nhưng khí thế của Lâm Sơ Cửu vẫn kém rất xa Tiêu Thiên Diệu. Dưới sự áp chế gắt gao của Tiêu Thiên Diệu, nàng căn bản không có chút ưu thế nào từ việc nhìn xuống từ trên cao.

Hai người vẫn im lặng, không ai nói gì. Trong phòng chỉ có hi đuốc đang cháy ngẫu nhiên phát ra thanh âm "bộp bộp". Bầu không khí khiến người khó thở.

Lâm Sơ Cửu chau mày, có chút không nhìn ra được ý tứ của Tiêu Thiên Diệu. Nàng còn đang do dự có nên mở miệng hay không, đã nghe Tiêu Thiên Diệu mở miệng nói: "Ngồi."

Một chữ, nhưng giọng điệu mạnh mẽ và bá đạo khiến người không dám cự tuyệt, ít nhất Lâm Sơ Cửu cũng không dám.

Lâm Sơ Cửu âm thầm hít vào một hơi, ngay thẳng ngồi trước mặt Tiêu Thiên Diệu. Sau khi đón nhận tầm mắt của Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu không tự chủ được ngồi thẳng lưng lên.

Khí thế khi đứng đã thua nhân gia, ngồi xuống thì càng không cần phải nói. Lâm Sơ Cửu có một loại cảm giác bị người đè nặng, tay chân đều không biết nên để như thế nào.

"Nghe nói," Tiêu Thiên Diệu phớt lờ cử chỉ cứng đờ của Lâm Sơ Cửu, chậm rãi mở miệng: "Người không muốn gả cho bốn vương, thậm chí không tiếc tìm chết?"

Tốc độ nói của Tiêu Thiên Diệu rất chậm, giống như đang vô tình mở miệng, nhưng lại khiến cho Lâm Sơ Cửu cảm thấy ớn lạnh sau lưng.

Đây là tôi muốn tính sổ với nàng a!

Lâm Sơ Cửu lập tức lắc đầu: "Tuyệt đối không có việc này."

Nói giỡn! Lúc này, nói gì đi nữa nàng cũng không thể thừa nhận.

Cho dù nam nhân là người rộng lượng, nhưng khi nghe được tin thê tử tương lai của mình thà chết mà không chịu gả, đều sẽ không vui.

"Phải không?" Tiêu Thiên Diệu nhẹ gõ tay vịn, vẫn không thể nhìn ra hi nộ. Lâm Sơ Cửu lại vô cớ có cảm giác nguy hiểm nên vội vàng giải thích: "Ta tuyệt không có tâm tìm chết, ba ngày trước nháo một hồi, bất quá là vì muốn của hồi môn nhiều hơn một chút."

Rốt cuộc, hồi môn đó sẽ là tiền riêng của nàng trong tương lai.

"A....." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, ngược mắt liếc nhìn Lâm Sơ Cửu một cái, sau đó thờ ơ thu hồi ánh mắt.

Đây là có ý gì?

Lâm Sơ Cửu khó hiểu, đang muốn tỏ vẻ có nên công hiến một nửa của hồi môn của mình hay không, để chứng minh mình không nói dối. Nàng đột nhiên

nghe thấy một âm thanh trên nóc nhà, giấy tiếp theo, ngồi từ trên mái nhà rơi xuống mang theo một người toàn thân đen như mực ngã xuống mặt đất.

Dọa?

Tình huống đột ngột xảy ra khiến Lâm Sơ Cửu sững sốt. Người ngã trên mặt đất cũng có vẻ mặt kinh ngạc, dường như không ngờ rằng mình đập một chân lên ngói thì lập tức ngã xuống như vậy.

"Có thích khách, mau..... bảo hộ Vương gia." Thị vệ ngoài phòng lúc này lớn tiếng hò hét. Lâm Sơ Cửu nhìn thanh kiếm sáng chói trong tay người nọ mà nói không nên lời.

Thích khách? Không phải xui xẻo như vậy chứ?

Lâm Sơ Cửu nhanh chóng nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu, chỉ thấy mặt Tiêu Thiên Diệu vẫn lạnh như sương, ngón tay có chút cứng đờ, trừ lần đó ra thì không có thêm bất cứ biểu tình dư thừa nào.

Bang..... cửa hi phòng bị đá văng ra. Vọt vào không phải là thân binh của Thiên Diệu, ngược lại là một thích khách hắc y che mặt. Trường kiếm trong tay hắn chỉ thẳng vào Tiêu Thiên Diệu, "Cầu Vương gia, chịu chết đi."

Thích khách che mặt gần ngay trước mắt, mà thân binh của Tiêu Thiên Diệu lại bị những thích khách khác ngoài phòng cuốn lấy. Trong hi phòng, đối kháng cùng với thích khách chỉ có hai người Lâm Sơ Cửu và Tiêu Thiên Diệu.

Ngay khi Tiêu Thiên Diệu nghe thấy âm thanh, xe lăn liền xoay tại chỗ một cái, đối diện cửa. Khi người nọ từ rơi xuống từ trên nóc nhà, trên tay hắn đã không biết khi nào thì nhiều thêm một thanh trường kiếm.

Khi thích khách đe dọa, kiếm cách Tiêu Thiên Diệu chỉ có nửa tấc, hô hấp của Lâm Sơ Cửu cứng lại, nàng còn đang nghĩ ngợi làm thế nào để giúp Tiêu Thiên Diệu, đã thấy xe lăn của Tiêu Thiên Diệu lui ra sau và vùng kiếm chắn.

"*Cheng*" một tiếng, Tiêu Thiên Diệu chặn lại một đòn trí mạng của thích khách, đồng thời đẩy về phía trước, bức thích khách phải lui mấy bước. Nhưng không đợi Tiêu Thiên Diệu thở dốc, thích khách ngã xuống lúc trước đã tấn công từ phía bên trái. Dưới sự phản xạ của ánh nến, thanh kiếm trong tay hắn ra ánh sáng màu lam, hẳn là đã được ngâm qua chất độc.

Tiêu Thiên Diệu phản ứng cực nhanh, chỉ một lần ấn vào trên tay xe lăn, Lâm Sơ Cửu đã nhìn thấy hắn xoay qua một hướng, tránh khỏi công kích của một thích khách khác.

Hai người đánh nhau ba chiêu, thích khách không chiếm được lợi thế nào, ngược lại bị một kiếm của Tiêu Thiên Diệu rạch phá cánh tay. Tuy nhiên, tại thời điểm này, thích khách kia lại không rút lui mà tiến lên đối đầu với hắn lần nữa.

Hai đối một, cục diện quả thật bất lợi cho Tiêu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu tự nhận bản thân chỉ có công phu mèo quào, cho dù lo lắng cũng không dám tiến lên cứu chết.

Cũng may, Tiêu Thiên Diệu rất cứng rắn, mặc dù hành động không tiện do ngồi ở trên xe lăn, nhưng hai tên thích khách liên thủ cũng không chiếm được lợi thế nào trên tay Tiêu Thiên Diệu.

Lâm Sơ Cửu thấy thế thì thoáng an tâm. Thực ra cũng không phải nàng lo lắng nhiều cho Tiêu Thiên Diệu, mà là nếu như Tiêu Thiên Diệu chết, những thích khách này khẳng định sẽ không bỏ qua nàng.

Về tình về lý, lúc này nàng đều phải cầu nguyện Tiêu Thiên Diệu có thể thắng, ít nhất Tiêu Thiên Diệu thắng, nàng còn có khả năng giữ được mạng sống.

Nhân lúc không người chú ý, sau khi Lâm Sơ Cửu thối lui đến mảnh đất an toàn, vội vàng coi hết hi phục vương bện trên người, đồng thời tiện tay tìm kiếm vũ khí.

Lúc này tự bảo vệ mình là rất quan trọng, Lâm Sơ Cửu có thể khẳng định, nếu nàng bị thích khách bắt, hoặc là thích khách muốn giết nàng, Tiêu Thiên Diệu khẳng định sẽ không cứu nàng.

Trước đó, Tiêu Thiên Diệu bỏ qua giờ lành, sử dụng một chiếc hắc kịu lớn để nghênh thủ nàng, lúc sau lại ném nàng một người ở trên hôn lễ, liền biết nam nhân này thực sự chán ghét nàng, căn bản không muốn cưới nàng.

Việc này Lâm Sơ Cửu cũng có thể lý giải, nếu nàng là Tiêu Thiên Diệu, cũng sẽ bất mãn.

Phải biết rằng, Lâm Sơ Cửu vốn là vị hôn thê của vị Thái tử. Tuy nói rằng việc này không được công bố ra ngoài, nhưng người trong hoàng thất đều biết. Hiện tại Thái tử coi trọng nữ nhân khác, hoàng thượng liền đem nữ nhân mà Thái tử không cần nữa, ban cho Tiêu Thiên Diệu.

Việc này nhìn thế nào, đều giống như là hoàng thượng đang nhục nhã Tiêu Thiên Diệu. Trên thực tế, nếu như Tiêu Thiên Diệu không bị tàn phế, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không dám chỉ hôn lung tung cho Tiêu Thiên Diệu, càng không cần phải chọn nữ nhân mà Thái tử không cần cho hắn.

Đương nhiên, cử chỉ này của hoàng thượng ngoại trừ nhục nhã Tiêu Thiên Diệu, còn có cảnh cáo Tiêu Thiên Diệu nhiều hơn. Đồng thời cũng là để người trong thiên hạ thấy rõ ràng, chiến thần Tiêu Vương gia uy danh hiển hách tay cầm trọng binh, hiện tại chính là lão hồ không có móng vuốt, tùy ý hoàng đế dẫn đo!

Dưới tình huống như vậy, Tiêu Thiên Diệu nếu như chờ mong buổi hôn lễ này, cõi lòng đầy nhiệt huyết ngênh thủ Lâm Sơ Cửu mới gọi là kỳ quái.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy Tiêu Thiên Diệu không âm thầm hạ độc thủ giết chết nàng, đã tính là không tồi rồi. Nàng căn bản không có hy vọng xa vời, rằng Tiêu Thiên Diệu sẽ đối xử tốt với nàng. Rốt cuộc, sự tồn tại của nàng thời thời khắc khắc đều sẽ nhắc nhở Tiêu Thiên Diệu, hoàng thượng đang nhục nhã hân.

Lâm Sơ Cửu nghĩ như thế nào đều cảm thấy mình rất bị thảm. Nàng tiếp nhận một cơ thể trúng độc không nói, còn bị cuốn vào một đồng sự việc bị phá vỡ. Tuy rằng những việc này đều không phải do nàng tự nguyện, nhưng nàng cũng không thể tránh khỏi.

Ài..... Lâm Sơ Cửu thở dài, nắm chặt hi khăn trên tay, sau đó trốn ở góc phòng bất động, yên tĩnh chờ thân binh Tiêu Vương phủ đánh thích khách ra ngoài. Tuy nhiên, lý tưởng thì đầy to lớn, nhưng hiện thực lại đầy bi thương.

Mỗi thân binh Tiêu Vương phủ đều là lão binh có kinh nghiệm sa trường không tồi, nhưng những thích khách này cũng không phải là đèn đã cạn dầu. Đặc biệt là có rất nhiều thích khách mang kiếm có tẩm độc trong tay, thân binh Tiêu Thiên Diệu căn bản không chiếm được ưu thế.

Tuy rằng, thích khách bên ngoài đến bây giờ vẫn không thể công phá được phòng thủ của những thân binh để tiến vào hi phòng, nhưng thân binh cũng không dễ dàng đánh đuổi thích khách.

Với số lượng thích khách khá nhiều và vũ khí có độc nên bọn họ thực sự bất lợi. Sau một thời gian, các thân binh của Tiêu Thiên Diệu bắt đầu ngã xuống từng người một, áp lực lập tức tăng lên, nguy hiểm cũng nhiều hơn.

Đánh tiếp như vậy cũng không phải là biện pháp!

Lâm Sơ Cửu cho dù ngu ngốc cũng lập tức minh bạch, nếu không có viện binh tới, người Tiêu Vương phủ khẳng định không thể chịu được lâu, nhưng..... *viện binh?*

Lâm Sơ Cửu chỉ muốn nói: *Ha ha.....*

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bị thương, bấy người

Muốn chờ mong viện binh tới, đó tuyệt đối là một giấc mơ.....

Trên trăm tên thích khách có thể lên vào kinh thành, có thể lặng yên không một tiếng động lên vào Tiêu Vương phủ, điều này không phải đã giải thích được vấn đề sao?

Nghĩ đến những người đã xử lý hôn lễ, tất cả đều do hoàng thượng phái tới, trong nháy mắt Lâm Sơ Cửu đã nhận ra!

Nhìn dáng vẻ tàn phế của Tiêu Thiên Diệu, vẫn không thể loại bỏ được sự đề phòng của người nào đó, chỉ có Tiêu Thiên Diệu chết đi, người nào đó mới có thể an tâm thoải mái.

Nếu nàng và Tiêu Thiên Diệu chưa gắn vào cùng nhau, Lâm Sơ Cửu tỏ vẻ nàng nhất định sẽ tán đồng cách nhỏ cò tận gốc đối với Tiêu Thiên Diệu.

Nam nhân như Tiêu Thiên Diệu thật sự là quá nguy hiểm. Hiện tại thậm chí đang ngồi trên xe lăn, khí thế của hắn cũng không hề suy giảm chút nào. Nam nhân như vậy, hoặc là không đối địch với hắn, nếu như đã đối địch với hắn, nhất định phải trừ khử hắn thật sạch sẽ. Nếu không, người sẽ không thể sống hạnh phúc trong suốt quãng đời còn lại.

Nhưng, hiển nhiên hiện tại hai người bọn họ đã cột vào cùng nhau, hy vọng duy nhất của Lâm Sơ Cửu, chính là nhất định phải giữ lại Tiêu Thiên Diệu!

Theo thời gian trôi qua, cuộc chiến càng ngày càng kịch liệt, trên mặt đất đã ngã xuống không ít người. Thích khách hắc y nhiều, thân binh của Tiêu Thiên Diệu cũng không ít, thậm chí còn có hai thích khách chết trong hi phòng.

Đáng mừng chính là, mục tiêu của những thích khách này là Tiêu Thiên Diệu, căn bản không để Lâm Sơ Cửu vào mắt, cho nên tạm thời nàng vẫn còn an toàn.

Vì thế, Lâm Sơ Cửu tạm thời an toàn, theo bản năng nhìn xem tình cảnh của Tiêu Thiên Diệu, lại phát hiện người này giống như không có một chút ý muốn đối kháng.

Lúc trước, nàng nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu ứng phó với hai thích khách, tuy chiếm thế thượng phong, nhưng không cách nào đánh gục bọn họ. Nàng còn lo lắng hiện tại Tiêu Thiên Diệu phải đối mặt với bốn thích khách sẽ bị bó tay bó chân. Tuy nhiên, cả bốn tên thích khách liên thủ lại, Tiêu Thiên Diệu vẫn

có thể nhẹ nhàng ứng đối như cũ, khiến cho đối phương không thể nào tiếp cận.

Không phải trước khi bị người ám toán, võ công của hắn chỉ dư lại một hai thành thôi sao?

Trong mắt Lâm Sơ Cửu không hề che dấu chút nào, kinh ngạc lẫn cảm thán: *Một người đã bị phế đi nửa người dưới, đối mặt với hai thích khách cấp đỉnh, cộng thêm hai thích khách bình thường, nhưng vẫn có thể nhẹ nhàng ứng đối.* Lâm Sơ Cửu chỉ nghĩ rằng, người nam nhân này không hề đơn giản. Nếu nàng là địch nhân của Tiêu Thiên Diệu, nếu không hoàn toàn giết chết được Tiêu Thiên Diệu, khẳng định nàng sẽ ngủ không yên.

"Hy vọng chúng ta không cản trở thành....." Lâm Sơ Cửu đang lẩm bẩm tự nói, nhưng lời nói còn chưa nói xong, trong đầu liền vang lên âm thanh "*đỉnh đỉnh*" liên tiếp, âm thanh kia còn muốn phiền phức hơn so với đồng hồ báo thức.

"Có người bệnh trọng thương cần được cứu trị, thỉnh Lâm y sư lập tức tiến hành trị liệu."

Đây là lần đầu tiên kể từ khi tự trị liệu cho chính mình, Hệ thống Y Sinh nhắc nhở muốn Lâm Sơ Cửu đi làm nhiệm vụ. Thậm chí Hệ thống Y Sinh dựa vào đầu để sàng lọc và lựa chọn người bệnh, nói thật ngay cả bản thân Lâm Sơ Cửu cũng không biết. Dù sao thì khi nhận được nhắc nhở của hệ thống, nàng phải làm việc.

"Lúc này nếu đi trị bệnh cứu người, là muốn ta đi tìm chết hay sao?" Lâm Sơ Cửu muốn khóc, nàng có thể cự tuyệt sao?

Nàng không bao giờ nghĩ đến mình sẽ liều chết như một anh hùng, những người này cũng không phải sẽ không động thủ với nàng bởi vì nàng là đại phu, ngược lại, hai đám người này đều có khả năng sẽ lấy tánh mạng nàng.

Đối với thích khách mà nói, nàng là tân nương của Tiêu Thiên Diệu, cần thiết phải giết nàng; Đối với Tiêu Thiên Diệu và thân binh mà nói, nàng bắt quá là người vừa mới vào Vương phủ, nói không chừng những thích khách này là do nàng đưa tới, giết nàng cũng sẽ không có bất cứ áp lực nào.

Nhưng, Hệ thống Y Sinh căn bản không cho Lâm Sơ Cửu khả năng cự tuyệt. Hệ thống Y Sinh nhắc nhở Lâm Sơ Cửu, nàng còn có thời gian 2 phút để chuẩn bị. Hai phút sau nếu Lâm Sơ Cửu không ra tay trị liệu, sẽ tiếp nhận sự trừng phạt của Hệ thống Y Sinh.

Trừng phạt rất đơn giản, chính là để Lâm Sơ Cửu hưởng thụ cơn đau kịch liệt giống như khi sinh nở, cho đến khi Lâm Sơ Cửu lựa chọn trị liệu bệnh nhân mới thôi.

Hệ thống Y Sinh chính là hệ thống cưỡng chế bác sĩ cứu người, điều này không tệ chút nào. Hơn nữa đối với Hệ thống Y Sinh chỉ có người bệnh và người không bị bệnh, không phân biệt địch và ta.

"Bấy người." Lâm Sơ Cửu rơi lệ đầy mặt, không nhận được liên mạng.

Cũng may, hệ thống bấy người này có một chỗ tốt. Sau khi cứu trị đủ số người mà hệ thống đã chỉ định, có thể đổi một ít đồ vật, thậm chí còn có quyền từ chối trị liệu. Tuy nhiên, hiện tại Lâm Sơ Cửu còn chưa tới đạt tới cấp bậc kia.

Thờ ỉm khi hệ thống giải thích về phần thưởng cho Lâm Sơ Cửu, nàng liền lặng lẽ xem xét trong khi đang tránh ở phía sau giường. Phát hiện nàng chỉ cần trị liệu mười người trở lên, sẽ có thể đổi được một ít dược vật có lực sát thương nhỏ dùng để tự bảo vệ mình.

Đây là một thứ tốt, nàng liều mạng!

Lâm Sơ Cửu nhanh chóng xem xét hệ thống phối dược, phân lượng ước chừng cho 48 người, thuốc giải độc, thuốc nước tiêu độc, thuốc chống viêm, thuốc nhỏ giọt dùng để tiêm vào tĩnh mạch và các loại thuốc viên khác cần để điều trị cho bệnh nhân. Lâm Sơ Cửu căn bản không dám lấy hết ra ngoài. Nếu nàng lấy mấy thứ này ra, làm thế nào để giải thích với bọn họ?

Hệ thống..... bấy người!

Lâm Sơ Cửu nghiêng rằng, chỉ chọn một số dược tề (thuốc đã được điều chế) thông thường, nước sát trùng, phần cầm máu, dụng cụ khâu và băng vải. Sau đó, giống như một con chuột nhỏ, kéo rương đựng của hồi môn lại, ném hết toàn bộ quần áo bên trong ra ngoài, sau đó bỏ hết dược tề vào đó.

Khắp thiên hạ, để cứu người mà phải lén lút như vậy, cũng chỉ có một mình Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu vừa mang đồ, vừa cẩn thận xem xét bốn phía, chỉ sợ bị người phát hiện.

Sau khi nguy trang xong mọi thứ, Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng thở ra, cầm một lượng thuốc trị thương cho khoảng 10 người, liền đi ra ngoài.

Thích khách nhìn thấy nàng, nhưng không thèm quan tâm đến nàng. Đối với bọn họ, muốn lấy tính mạng của Lâm Sơ Cửu, chỉ cần giơ tay lên. Nếu như Lâm Sơ Cửu chạy ra khỏi Tiêu Vương phủ, cũng chỉ bị giết nhanh hơn.

Bên ngoài đã sớm mai phục mấy trăm cung tiễn, cho dù là vào hay ra, chỉ cần có người xuất hiện ở trong phạm vi tầm bắn, đều sẽ bị cung tiễn bắn thành tổ ong vỡ vụn.

Tiêu Thiên Diệu cũng nhìn thấy Lâm Sơ Cửu, nhưng hắn càng không quan tâm đến nàng. Tuy rằng Tiêu Thiên Diệu phát hiện sự khác lạ của Lâm Sơ Cửu, nhưng đúng là hắn không thêm để ý sống chết của Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Nếu Lâm Sơ Cửu muốn lên lút trốn đi, còn cầm theo một đồng đồ rồi loạn lung tung làm gì?

Nhưng rất nhanh, dù là Tiêu Thiên Diệu hay là thích khách đều phát hiện ra, bọn họ sai rồi. Lâm Sơ Cửu căn bản không phải muốn chạy trốn, mà là đi băng bó miệng vết thương cho người bị thương.

Lâm Sơ Cửu biết y thuật?

Khỏe mắt loé lên ánh sáng, quét qua người Lâm Sơ Cửu, bồi được, băng bó, con người bình tĩnh lạnh như nước của Tiêu Thiên Diệu, nhanh chóng loé lên một sự khó hiểu.

Nhưng Tiêu Thiên Diệu cũng không có quá nhiều thời gian để chú ý đến Lâm Sơ Cửu. Hai thích khách lúc trước vọt vào hi phòng đều là cao thủ, sau đó lại ủa vào thêm hai người, Tiêu Thiên Diệu đành phải tập trung toàn lực chú ý, để tránh khỏi bị thích khách ám toán. Phải biết rằng, kiểm trong tay đám thích khách đều đã ngâm qua độc.

Thân binh Tiêu Thiên Diệu bị thương từng người một. Tuy rằng thích khách không độc vào từ cổ họng, nhưng nếu người bị chém một đao, rất nhanh sẽ mất đi sức chiến đấu.

Khi Lâm Sơ Cửu cứu trị, liền chọn những người vừa mới bị thương, thương thế không nặng lắm. Dưới ảnh hưởng của độc tố, những thân binh không thể chiến đấu tiếp. Sau khi những người này được cứu trị xong, không bao lâu sau đã có thể khôi phục sức chiến đấu.

Khi những thân binh này nhìn thấy Lâm Sơ Cửu, mỗi người bọn họ đều cảm thấy xấu hổ, nâng thanh kiếm trước mặt để ngăn cản Lâm Sơ Cửu tới gần. *Lâm Sơ Cửu là người nào?*

Tuy rằng hiện tại nàng hơi yếu một chút, nhưng nàng thật sự không phải là một tiểu thư yếu đuối vô dụng. Nếu thật sự phải động thủ, nàng sẽ đánh không lại những thân binh này, nhưng nếu như bọn họ đã bị trúng độc thì quả thật là khó nói.

"Keng," Lâm Sơ Cửu nhấc chân lên đá bay vũ khí trong tay đối phương, khuôn mặt lạnh lùng răn dạy: "Đã trúng độc rồi mà còn lộn xộn, ngại mệnh quá dài hay sao? Nếu không muốn chết thì hãy ngoan ngoãn nằm yên cho ta."

Lâm Sơ Cửu biết bản thân mình không có loại bá khí như Tiêu Thiên Diệu, nhưng nếu kéo dài khuôn mặt xuống dưới, vẫn thực sự có thể hù dọa người, có nhiều người bệnh đều rất sợ nàng.

Tuy nhiên, thân binh của Tiêu Thiên Diệu vẫn luôn có thói quen nhìn thấy mặt lạnh của Tiêu Thiên Diệu. Bọn họ căn bản không sợ Lâm Sơ Cửu. Bọn họ chỉ nghĩ hành vi của Lâm Sơ Cửu thật là ngu xuẩn: *Nữ nhân này điên rồi đi? Nàng cho rằng mình là ai?*

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Liều mạng, không thể không lau mắt mà nhìn

Lâm Sơ Cửu mặc kệ những người này nghĩ gì, chỉ cần bọn họ ngoan ngoãn phối hợp để nàng trị liệu là được. Trong khi thân binh của Tiêu Thiên Diệu còn đang hết sức thất thần, Lâm Sơ Cửu đã lưu loát đâm xuống một kim.

"A, đau....." Phản ứng đầu tiên của thân binh chính là giãy giụa, nhưng khi Lâm Sơ Cửu phản ứng nhanh hơn, duỗi tay ấn ở trên vai đối phương, "Tin tưởng ta, ta sẽ không hại người."

Không biết là giọng nói của Lâm Sơ Cửu có lực thuyết phục, hay là thân binh bởi vì trúng độc mà không còn lực nhúc nhích. Dù sao, thân binh đã từ bỏ giãy giụa, để mặc Lâm Sơ Cửu tiêm vào.

"Thả lỏng, cơ bắp quá cứng, nó sẽ phá vỡ kim châm." Lâm Sơ Cửu được một tác lại muốn tiến một thước nói.

Việc đã đến nước này, nếu kháng cự cũng vô dụng, còn không bằng ngoan ngoãn phối hợp. Thân thể thân binh thả lỏng và phối hợp để Lâm Sơ Cửu trị liệu. Lâm Sơ Cửu cũng nở nụ cười tán dương hẳn.

Tươi cười thoáng qua của Lâm Sơ Cửu, khiến thân binh kia cho rằng mình bị hoa mắt, dùng sức chớp chớp mắt, lại nhìn Lâm Sơ Cửu, nhưng khuôn mặt nàng đã trở nên rất nghiêm túc, đừng nói cười mà ngay cả một sắc mặt tốt cũng đều không có.

Khăng định là bị hoa mắt.

Lâm Sơ Cửu đều hết lòng tập trung đến công việc của mình, căn bản không có tâm tư quan đến suy nghĩ người khác. Sau khi tiêm thuốc giải độc, Lâm Sơ Cửu bắt đầu rửa sạch dư độc giúp thân binh, băng bó lại miệng vết thương.

Lâm Sơ Cửu từng ngốc ở phòng cấp cứu một năm, cho nên rất thuần thục đối với việc xử lý miệng vết thương. Tuy rằng dư độc có hơi phiền toái một

chút, nhưng cũng chỉ tốn nhiều hơn một phút đồng hồ mà thôi.

Trước sau không vượt qua thời gian một nén hương, nàng đã xử lý tốt một người bị thương, hệ thống Y Sinh cũng trao cho nàng một chút giá trị thành tích.

Chỉ cần 10 điểm, chỉ cần tích lũy đến giá trị thành tích là 10 điểm, Lâm Sơ Cửu có thể đổi một túi thuốc bột mê dược có hiệu quả rất mãnh liệt dùng để phòng thân. Hướng về phía mục tiêu này, nhiệt tình của nàng tăng thêm mười phần.

Bởi vì nàng thực sự cần đến túi thuốc bột kia, dùng để giải quyết nguy cơ trước mắt ở Tiêu Vương phủ.....

Nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, trong khoảng thời gian ngắn, nàng căn bản không có biện pháp chạy thoát khỏi tay người nam nhân Tiêu Thiên Diệu.

Vì vậy, để có thể lưu lại lâu hơn một chút ở Tiêu Vương phủ, Lâm Sơ Cửu chỉ có thể nỗ lực tạo ra ấn tượng tốt, khiến Tiêu Thiên Diệu nhìn thấy tác dụng của nàng. Như vậy, ngay cả khi hấn chán ghét nàng cũng đừng lấy mạng của nàng, hoặc là đẩy nàng ra ngoài chịu chết.

Trường hợp thứ nhất thành công, những thân binh bị thương phía sau phi thương phối hợp. Thậm chí không cần Lâm Sơ Cửu mở miệng, thân binh vừa mới được thanh trừ độc, liền tới giúp nàng thuyết phục đồng bạn, kéo đồng bạn bị thương tới an mệnh đất an toàn, để nàng thuận tiện trị liệu.

Có sự phối hợp của những người này, quá trình trị liệu kế tiếp rất thuận lợi. Tuy nhiên, bởi vì một số thân binh có thương thế nghiêm trọng hơn, Lâm Sơ Cửu phải dành nhiều thời gian hơn, thời gian dành ra gần ba mươi phút, rốt cuộc nàng cũng đạt được 10 điểm giá trị thành tích.

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, có 10 điểm giá trị thành tích, trong mắt Lâm Sơ Cửu lóe lên một tia ánh sáng. Nàng đang muốn đi lấy phần thưởng, nhưng thật không may, một thân binh bị đâm qua bụng đã được đưa đến trước mặt Lâm Sơ Cửu.

"Lâm cô nương, cầu xin người xem giúp Tào Lâm, hấn, hấn có phải muốn chết hay không....." Thân Binh đỡ người bị thương ở bụng, ruột đã tràn ra ngoài, vẻ mặt hiện lên lo lắng.

"Đừng nóng vội, để ta nhìn xem." Lâm Sơ Cửu tiến lên và kiểm tra vết thương của Tào Lâm, lại xem xét đồng tử và nhịp tim Tào Lâm, sắc mặt nàng trở nên tốt hơn: "Không nguy hiểm đến tính mệnh, các người không cần lo lắng."

"Lâm cô nương, người nói là sự thật chứ? Ruột Tào Lâm đều đã ra ngoài." Thân binh đưa Tào Lâm tới lau mặt một phen, thần sắc có vài phần lo âu.

"Không chết được, ta sẽ nhét trở lại cho hấn." Lâm Sơ Cửu nói rất chắc chắn, khiến mọi người vốn đang bất an dần dần trở nên yên tâm.

Tuy rằng phương pháp băng bó vết thương của Lâm Sơ Cửu cho bọn hấn rất là kỳ quái, nhưng hiện tại cũng không thể nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần có hiệu quả, có thể cứu mệnh là được.

Mặc dù Lâm Sơ Cửu vội vã muốn đi đổi thuốc bột tự bảo vệ mình, nhưng cũng không dám để đó mặc kệ Tào Lâm. Trước tiên, nàng cần phải tìm được tễ giải độc cho Tào Lâm. Quay đầu lại nhìn về phía dụng cụ của mình, phát hiện được mà nàng lấy ra căn bản đã không đủ dùng, nàng không quay về không được.

"Các người, ai yểm hộ ta một chút, ta về phòng lấy được." Lâm Sơ Cửu chỉ chỉ những thân binh đang đánh nhau kịch liệt với đám thích khách, lại chỉ chỉ về phía hi phòng.

"Lâm cô nương, người để được ở đâu? Ta đi vào và lấy giúp người." Hán tử đưa Tào Lâm tới, đánh giá sẽ rất khó khăn nếu đưa Lâm Sơ Cửu đi vào, quyết định tự mình mạo hiểm.

"Ta mang đến quá nhiều được, người không biết lấy cái gì, hơn nữa ngoại trừ được, ta còn muốn lấy những thứ khác." Lâm Sơ Cửu một lòng muốn đổi lấy thuốc bột kia ra ngoài, giải quyết tốt nguy cơ trước mắt.....

Tiêu Thiên Diệu cảm thấy bất mãn với hôn sự này, lại chán ghét nàng. Vì vậy, lần này nàng thật sự muốn cho hấn thấy sự hữu dụng của nàng, sau đó có thể cho nàng một con đường sống, đúng không?

"Được, Lâm cô nương, người để ý một chút, ta sẽ yểm hộ người đi vào." Thân binh đưa Tào Lâm tới, cắn răng gật đầu. Bọn họ không biết Lâm Sơ Cửu có phải người tốt hay không, nhưng Lâm Sơ Cửu cứu nhiều huynh đệ bọn họ như vậy cũng không phải là giả, bọn họ coi như đánh cuộc một phen.

Nếu thua, liền giết Lâm Sơ Cửu và chôn cùng với huynh đệ hấn, nghĩ chắc chủ tử cũng sẽ không nói gì.

"Ta rất nhanh sẽ quay lại, các người đừng di động hấn, hấn tạm thời không nguy hiểm đến sinh mệnh." Lâm Sơ Cửu dặn dò một câu, lập tức đứng dậy chạy về phía hi phòng.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong hi phòng, bốn gã thích khách đang công vây Tiêu Thiên Diệu, đã có vài phần nóng vội. Một người trong đó nhìn thấy Lâm Sơ Cửu tiến vào, nghĩ đến hành động cứu người vừa rồi của Lâm Sơ Cửu, lập tức muốn bắt Lâm Sơ Cửu để làm con tin, nhìn xem có thể uy hiếp được Tiêu Thiên Diệu hay không.....

Đương nhiên, nếu không uy hiếp được Tiêu Thiên Diệu cũng không quan hệ gì, cùng lắm thì giết chết Lâm Sơ Cửu.

Nhóm thích khách phối hợp ăn ý, người nọ vừa nhắm mắt, ba người khác lập tức minh bạch tâm tư của hắn. Ba người đồng thời ra tay tấn công Tiêu Thiên Diệu, để tạo cơ hội cho tên thích khách kia.

Lâm Sơ Cửu vừa tiến đến, lập tức nhìn thấy sát thủ chạy về phía nàng, duỗi tay ra muốn bắt lấy nàng.

"Hỗn đản." Sắc mặt Lâm Sơ Cửu đại biến, liên tục lui về phía sau, thân mình khó khăn đã tránh đi công kích của đối phương, nhưng rất nhanh đối phương lại ra tay lần nữa.

Tuy rằng Lâm Sơ Cửu không biết võ công, nhưng cũng từng âm thầm tập mấy chiêu thuật để phòng thân. Mặc dù thể lực thân thể này không lớn, nhưng cũng may vẫn đủ linh hoạt, vì thế nàng có thể dùng động tác linh hoạt mà tránh đi một vài lần công kích.

Tiêu Thiên Diệu cố hết sức đánh đối phương thoái lui, nhanh chóng quét ánh mắt về phía Lâm Sơ Cửu một cái, những thấy Lâm Sơ Cửu có chút cứng như bình hoa, lập tức lau mắt nhìn nàng, khá gần là như thế, nhưng Tiêu Thiên Diệu hoàn toàn không tính sẽ ra tay cứu Lâm Sơ Cửu.

Thân binh ngoài phòng nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang bị quẩn quanh, thật ra rất muốn ra tay, cũng không phải bọn họ lo lắng nhiều cho Lâm Sơ Cửu, mà là Tào Lâm còn đang chờ Lâm Sơ Cửu đến cứu. Chỉ là, chính bọn họ cũng đang bị thích khách bên ngoài cuốn lấy thân mình không thể thoát ra, có tâm nhưng cũng vô lực.

Trốn tránh bên trái bên phải, bắt quá sau mấy chiêu, Lâm Sơ Cửu trở nên chật vật hoảng loạn, hơi thở chậm lại. Lâm Sơ Cửu biết bản thân mình không căng được bao lâu nữa, mà lúc này cũng không có người nào sẽ tới cứu nàng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngay cả khi nàng cứu thân binh Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu cũng không có hy vọng xa vời rằng Tiêu Thiên Diệu hoặc là thân binh hắn sẽ tới cứu mình. Mặc kệ là ở Lâm phủ hay là Tiêu Vương phủ, nàng đều chỉ có một người, muốn sống sót nhất định phải dựa vào chính mình.

Tuy nhiên cứng đối cứng, nàng căn bản không phải là đối thủ của thích khách, dựa vào sự chênh lệch giữa nàng và thích khách, không quá ba chiêu nàng lập tức sẽ bị thích khách bắt lấy, mà một khi nàng bị bắt đi, không thể nghi ngờ hẳn là phải chết!

Vì để sống sót, Lâm Sơ Cửu không thể không chiến đấu một phen.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhận sai, công kích không khác biệt

Edit & Dịch: Emily Ton.

Lâm Sơ Cửu rất rõ ràng, lúc này sẽ không có người nào đến cứu nàng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình!

Khi thích khách hắc y lại xông lên lần nữa, Lâm Sơ Cửu không hề tránh né, mà là nghiêng thân mình đi, lộ ra vai trái.

Đương nhiên không bỏ qua cơ hội, thích khách hắc y nhìn thấy sơ hở của Lâm Sơ Cửu, không cần suy nghĩ lập tức duỗi tay để bắt.

Răng rắc.....

Lâm Sơ Cửu nghe thấy âm thanh xương cốt bị lệch khớp. Lâm Sơ Cửu đau đớn xuyên tim khiến sắc mặt biến đổi, không tránh khỏi không tự chủ được kêu đau một tiếng, trong lòng lại càng mắng to: *Thật sự rất đau!*

Nhưng cho dù là như vậy, Lâm Sơ Cửu cũng không hề di chuyển, mặc dù tên thích khách lại đè vai trái của nàng. Thay vào đó, Lâm Sơ Cửu nhanh chóng truy cập vào hệ thống Y Sinh, dùng giá trị thành tích 10 điểm của mình vừa mới tích lũy được, đổi thành thuốc bột tự bảo vệ tính mạng do hệ thống cung cấp.

Dược hiệu của thuốc bột này rất mạnh, khi đối hệ thống liền nhắc nhở nàng: Một bọc nhỏ, có thể hạ gục một trăm đầu voi.

Lâm Sơ Cửu lấy được thuốc bột, thích khách hắc y trước người cũng đã nắm được nàng, chế trụ cổ nàng: "Không muốn chết thì đừng động đây!"

"A....." Lâm Sơ Cửu không thể nhắc người lên để thở, hô hấp cứng lại, khuôn mặt đã chuyển sang màu tím đỏ.

Thích khách hắc y căn bản không xem xét tình trạng của nàng, kéo Lâm Sơ Cửu đi về phía Tiêu Thiên Diệu: "Tiêu Vương gia, tân nương tử của ngươi đang ở trên tay ta, ngươi....."

Thích khách hắc y còn chưa nói hết lời, đã thấy một mảnh bột phấn màu trắng được ném về phía mặt mình: "Không tốt."

Thích khách hắc y kêu to một câu, lập tức buông Lâm Sơ Cửu ra, ngừng thờ và liên tục lui về phía sau, tuy nhiên.....

Chậm!

Lâm Sơ Cửu đã rải một phần ba lượng bột vào hắc, thích khách hắc y khó khăn lắm mới lui được ba bước, sau đó ngã quỵ trên mặt đất.

"Bịch" một tiếng, không chỉ có Tiêu Thiên Diệu, ngay cả ba thích khách khác trong hi phòng cũng cả kinh. Ba người nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, quyết định để hai người có võ công cao cuốn lấy Tiêu Thiên Diệu, một người khác quay đi giết Lâm Sơ Cửu.

"Ta đang lôi kéo cừu hận sao?" Lâm Sơ Cửu bất chấp đau đớn trên vai, nhanh chóng lui về phía sau.

Thích khách vừa rồi vì không phòng bị nên mới bị mắc mưu, hiện tại nàng cũng không dám cam đoan, tùy tay rải một chút thuốc bột có thể sẽ phóng trúng người, hơn nữa nàng cũng không có nhiều thuốc bột để lãng phí như vậy.

Vết thương trên vai khiến Lâm Sơ Cửu đau đến nổi nghiêng răng. Mỗi một bước đi của Lâm Sơ Cửu đều đau thấu tim. Tuy nhiên, đó cũng không phải là điều khiến Lâm Sơ Cửu đau đầu, điều khiến Lâm Sơ Cửu đau đầu chính là, thích khách đang ngăn chặn đường đi ra ngoài của nàng, nàng chỉ có thể lui về phía bên trong, nhưng bên trong.....

Chỉ có một chiếc giường cùng với một bức tường, nàng có thể thối lui đến đâu?

Loảng xoảng..... Lâm Sơ Cửu va vào cái bàn phía sau, cái bàn lung lay một chút, những chén rượu trên mặt bàn đánh vào cùng nhau, bình rượu đánh vào bình rượu, Lâm Sơ Cửu dùng ống tay áo vờ nhẹ khiến chúng rơi trên mặt đất. Mùi hương của rượu tản ra, khi ngửi được mùi rượu, trước mắt Lâm Sơ Cửu sáng ngời: Rượu mạnh có thể đốt cháy, rượu giao bôi khẳng định không phải là rượu mạnh, không chắc có thể bốc cháy, nhưng.....

Nàng có còn!

Trời không tuyệt đường người!

Lâm Sơ Cửu cũng không quan tâm có người chú ý tới nàng hay không, lấy một lọ còn "ra khỏi không khí mỏng", chạy về phía ngọn đuốc long phượng hi đang cháy.

Xoẹt..... Một tiếng, còn tiếp xúc với ngọn lửa. Ngọn lửa nháy mắt bùng lên, Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng đập ngay vào mặt, dường như có thể đốt cháy người.

Lâm Sơ Cửu cũng không dám dừng lại lâu, tùy tay nắm một vốc thuốc bột, ném vào phía trên ngọn lửa.

Dược hiệu của mê dược đều giống nhau, sau khi bị đốt thì hiệu quả càng rõ ràng hơn. Lâm Sơ Cửu cảm thấy có một đoàn khói mê ập vào trước mặt, may mà nàng đã che miệng mũi lại trước một bước, ngừng hô hấp lại, mới không hít mê dược vào trong phế quản.

Thích khách hắc y phòng bị Lâm Sơ Cửu rải mê dược, nhưng lại không nghĩ đến Lâm Sơ Cửu sẽ dùng biện pháp thiêu đốt, chỉ hít một hơi, liền cảm giác trước mắt tối sầm, vốn định muốn cố giữ lâu hơn một chút, nhưng.....

"Bịch....." Phía sau bị đánh một gậy, thích khách hắc y rốt cuộc không chịu đựng nổi, lảo lảo một chút liền ngã quỵ trên mặt đất.

Người đánh một gậy phía sau tất nhiên là Lâm Sơ Cửu, thành công giải quyết nguy hiểm, nhưng Lâm Sơ Cửu cũng không dám đi về phía trước để tìm đường chết, mà là tiếp tục giống như một con chuột nhỏ, kín đáo trốn ở góc phòng, từ trong hệ thống Y Sinh lấy ra nước thuốc giải dược của mê dược.

Một chiếc bình nhỏ nước thuốc màu xanh biếc, chỉ cần đưa vào mũi ngửi một cái là được.

Lâm Sơ Cửu nghẹn nửa ngày không dám thở ra, cả khuôn mặt đã nhanh chóng chuyển sang màu tím, ngay khi lấy được nước thuốc và không nói gì, kết quả.....

Hương vị cay độc gay mũi, thiếu chút khiến Lâm Sơ Cửu bị sặc chết.

"Đây là nước ớt cay sao?" Mũi Lâm Sơ Cửu đỏ bừng, nước mắt nước mũi tràn ra.

Cũng may hương vị tuy rằng khó ngửi một chút, nhưng hiệu quả lại thật sự tốt, ít nhất Lâm Sơ Cửu có thể hô hấp bình thường, không cần lo lắng bị gục xuống bởi mê dược của chính mình.

Sau khi thành công giải trừ nguy hiểm cho mình, Lâm Sơ Cửu lập tức lấy ra các dụng cụ và dược vật cần thiết để trị liệu cho Tào Lâm, tìm một cái rương trang sức để cất trang, đồ hết toàn bộ trang bên trong ra ngoài, tạm thời dùng nó làm hòm thuốc.

Cái rương cũng không nhỏ, một lúc đã tràn đầy. Lâm Sơ Cửu ước tính sau khi trị liệu xong cho Tào Lâm, có thể sẽ thừa lại một chút.

Tuy rằng hệ thống Y Sinh thực sự hổ người, nhưng mục đích căn bản của nó vẫn là cứu người, vì vậy mỗi lần đều cung cấp đầy đủ số lượng dược, Lâm Sơ Cửu cũng không cần phải lo lắng sẽ dùng không đủ.

Vai trái bị thương do thích khách nắm lấy, hiện tại vẫn còn rất đau, căn bản không thể nào xách vật nặng. Lâm Sơ Cửu chỉ có thể dùng một tay xách hòm thuốc lên. Khi nàng vừa mới xách hòm thuốc lên, đang chuẩn bị đi ra ngoài, lại nhìn thấy.....

Tiêu Vương Tiêu Thiên Diệu, *hắn... hắn... hắn.....*

"Là ta hoa mắt sao?"

Lâm Sơ Cửu tròn tròn mắt, Tiêu Thiên Diệu được các thái y chuẩn đoán tàn phế, thật sự đứng lên!

Thế giới này thật là huyền diệu!

"Nguyên lai, hai chân ngươi không bị phế." Thích khách hắc y đã bị sốc, cũng không thua kém Lâm Sơ Cửu.

"Nếu đã biết, vậy lưu mạng lại." Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu không đổi, thay đổi cách tấn công, trường kiếm đã tới gần trước mặt hai tên thích khách.

Võ công của hai tên thích khách không yếu, có thể xem là hai kẻ có thực lực mạnh nhất trong đám thích khách, nhưng bọn họ vừa mới hút vào không ít mê dược. Mặc dù có thể dùng nội lực chống cự một hồi, nhưng thực lực đã suy giảm rất nhiều. Lâm Sơ Cửu còn chưa hoàn hồn, Tiêu Thiên Diệu đã giải quyết xong bọn họ.

Kiểm thật là nhanh!

Lâm Sơ Cửu không hiểu gì về vũ khí lạnh, nhưng nàng biết Tiêu Thiên Diệu rất lợi hại, chỉ là nàng không thấy vui chút nào, bởi vì.....

Nàng dường như đã biết quá nhiều, nếu hiện tại chạy có kịp không?

Lâm Sơ Cửu muốn khóc, lén lút lui về phía sau để trốn, nhưng đã không còn kịp!

Ngoài phòng, thích khách lẫn thân binh đều chịu ảnh hưởng của mê dược, thể lực dần dần không thể nào chống đỡ, tất cả đều ngã xuống đất. Tiêu Thiên Diệu nhìn thoáng qua nhưng không tính sẽ đi ra ngoài, mà là xoay người đi về phía Lâm Sơ Cửu.

Lấy trường kiếm đâm máu chỉ về phía Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu bước đi rất chậm. Ban đầu, khoảng cách hai người chỉ tầm ba năm bước chân, mũi kiếm đã để ở giữa trán Lâm Sơ Cửu, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức một cái, Tiêu Thiên Diệu đã có thể lấy tính mạng Lâm Sơ Cửu.

"Lâm Sơ Cửu, ngươi nói bốn Vương nên làm gì với ngươi bây giờ?" Mối mòng của Tiêu Thiên Diệu khẽ mở, con ngươi sâu thẳm không hề có một tia độ ẩm, quanh thân tản ra sát khí lạnh băng. Lâm Sơ Cửu nuốt nước miếng một cái, rất phối hợp gơ hai tay lên: "Vương gia, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ nói."

Người nam nhân này thật sự muốn giết nàng!

"Biết bí mật của bốn vương, ngươi chỉ có một kết cục." Tiêu Thiên Diệu thừa nhận, hiện tại hắn cảm thấy thực sự rất hứng thú với Lâm Sơ Cửu, tuy nhiên.....

Trước đây, khi sự tình hôm nay chưa xảy ra, Lâm Sơ Cửu còn có thể sống lâu thêm vài ngày, hiện tại hắn cần phải giết người diệt khẩu!

Tiêu Thiên Diệu căn bản không cho Lâm Sơ Cửu cơ hội nói chuyện, cổ tay vừa động, không chút do dự đâm kiếm vào giữa trán Lâm Sơ Cửu, "Lâm Sơ Cửu, kiếp sau đầu thai thì sáng mắt hơn một chút."

Kiểm khí sắc bén ập vào trước mặt, sắc mặt Lâm Sơ Cửu trắng bệch, không thể lui.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Áp lực, tìm đường sống.....

Edit & Dịch: Emily Ton.

Một kiếm của Tiêu Thiên Diệu tuy rằng không dùng hết toàn lực, nhưng đối thường nhân mà nói, tốc độ của kiếm là cực kỳ nhanh. Hắn không cho rằng Lâm Sơ Cửu có bản lĩnh tránh thoát một kiếm này của hắn, nhưng hiện thực lại là..... hắn đã đánh giá thấp Lâm Sơ Cửu!

Trong nháy mắt khi mũi kiếm đâm vào giữa trán Lâm Sơ Cửu, nàng đột nhiên quay lưng lại, hạ eo xuống một cái, cong lưng chín mươi độ, một kiếm của Tiêu Thiên Diệu đâm vào không khí.

Mà điều này còn chưa khiến cho Tiêu Thiên Diệu khiếp sợ, khiến cho Tiêu Thiên Diệu khiếp sợ chính là, eo của Lâm Sơ Cửu mềm mại đến trình độ

đáng kinh ngạc.

Lâm Sơ Cửu uốn cong eo một cách dễ dàng, lập tức đứng lên và đánh về phía hắn.

Hơn nữa, không biết từ khi nào tay phải của Lâm Sơ Cửu đã nắm một thanh đao nhỏ, thanh đao kia vừa lúc để ở trước ngực hắn, chỉ cần thọc về phía trước một cái, hắn lập tức sẽ bị mất mạng. Đương nhiên, lúc này kiếm của hắn cũng đã đặt ở trên cổ Lâm Sơ Cửu.

"Vương gia, ngươi đã bắt cần." Tay phải Lâm Sơ Cửu nắm đao, chỉ có khoảng cách một quyền với Tiêu Thiên Diệu, chỉ cần nhẹ nhàng hít thở một hơi là có thể ngửi được mùi lành hương trên người Tiêu Thiên Diệu.

"Bốn Vương đã xem thường ngươi." Tiêu Thiên Diệu lạnh lùng mở miệng, con ngươi sâu thẳm càng thêm bình tĩnh, không có một chút thay đổi cảm xúc.

Hắn không phải đã bắt cần, mà là hiện tại hắn quá yếu. Tuy rằng hắn không chịu ảnh hưởng của mê dược, nhưng trải qua một hồi ác chiến, lại buộc phải đứng dậy, hắn chỉ mạnh hơn so người thường một chút.

Hắn đã thấy động tác của Lâm Sơ Cửu, nhưng vì thân thể quá yếu nên không thể ứng đối đúng lúc, mới khiến Lâm Sơ Cửu có cơ hội rẻ mặt này.

Tiêu Thiên Diệu hơi dùng lực một chút, đề mũi kiếm ở trên cổ Lâm Sơ Cửu, rất nhanh liền chảy ra một vệt máu, nàng nhún mày: "Vương gia, có thể đòi thanh kiếm một chút hay không."

Công bằng một chút được không, nàng vẫn chưa hề thương tổn hắn.

"Tay bốn Vương hơi run, cầm kiếm không vững." Tiêu Thiên Diệu rũ mắt xuống, nhìn lướt qua tay nắm đao của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu nắm đao rất chắc, không giống một nữ nhân chút nào.

"Vương gia, vui đùa này không buồn cười chút nào." Lâm Sơ Cửu tròn mắt: "Vương gia hắn là minh bạch, ta không có ác ý, hãy thả ta....."

Một chữ cuối cùng, bị gián đoạn bởi một mũi tên phá không lao đến.....

"Tạch, tạch, tạch!"

Ba mũi tên dài liên tiếp, cắt qua không khí, với tốc độ nhanh như sét đánh, phóng tới Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu.

"Đáng chết!"

Lúc này Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu cũng bất chấp sự uy hiếp của đối phương. Tiêu Thiên Diệu phản ứng rất nhanh, tên dài vừa mới bắn ra, trường kiếm trong tay hắn lập tức vung lên.

"Keng," một tiếng, trường kiếm chém ra, đánh gãy mũi tên bắn về phía Tiêu Thiên Diệu. Mà Lâm Sơ Cửu chỉ chậm hơn hắn một bước, đao phẫu thuật để ở ngực Tiêu Thiên Diệu, cũng vung ra một cái và gạt mũi tên bay ra ngoài.

Dao phẫu thuật đánh ra giữa không trung, đẹp như chiếc cối xay gió, "cách," một tiếng, vừa lúc đánh trúng mũi tên thứ hai. Tuy nhiên.....

Còn có mũi tên thứ ba!

Mũi tên thứ ba cũng nối đuôi bay tới, căn bản không cho Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu thời gian thở dốc, nếu như Tiêu Thiên Diệu vẫn mạnh mẽ như cũ, chỉ cần một cái phát tay, là có thể đánh rơi mũi tên thứ ba, nhưng thân thủ hắn hiện tại.....

Chỉ có thể né tránh!

Khi mũi tên thứ ba tới gần, Tiêu Thiên Diệu cúi đầu nhìn thoáng qua Lâm Sơ Cửu, không biết vì sao, tay đột nhiên nhanh hơn đầu một bước. Khi hắn còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, tay phải đã tự động ôm ở trên eo Lâm Sơ Cửu, nhẹ nhàng nhảy đến nơi an toàn.

"Bịch....." Một tiếng, hai người đồng thời ngã trên giường lớn màu đỏ, nhân tiện lăn một vòng.

"A....."

Bị ngã xuống rất mạnh, vai trái bị thương trực tiếp bị đánh vào trên ván giường, Lâm Sơ Cửu đau đến nỗi la lên một tiếng, sắc mặt hoàn toàn không còn chút máu, trán ứa ra mồ hôi lạnh. Nhưng, không đợi nàng có phản ứng lại, người đã bị Tiêu Thiên Diệu đè ở dưới thân.

"Lâm Sơ Cửu, bốn vương cho ngươi lựa chọn con đường thứ hai. Ngươi nói, bốn vương nên giết ngươi diệt khẩu, hay là nên độc chết ngươi?" Tiêu Thiên Diệu bóp chặt cổ Lâm Sơ Cửu, giọng nói mang theo ý lạnh tận xương.

Lâm Sơ Cửu không chút nghi ngờ người nam nhân này thật sự sẽ giết nàng, lẽ ra nàng nên cố gắng khuyên bảo, giải thích lợi hại với Tiêu Thiên Diệu, cầu xin Tiêu Thiên Diệu buông tha nàng, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu nổi giận!

Nàng thật sự đã nổi giận!

Khi nàng trở thành bác sỹ phẫu thuật nổi tiếng của quốc gia M, nhất là sau khi thành danh, nàng chưa từng bị người uy hiếp qua như thế, càng chưa từng có uất ức qua như vậy.

Nàng liên tục nhượng bộ, lần nữa biểu hiện ra thành ý của mình, nhưng nam nhân này vẫn không chịu buông tha nàng, vẫn muốn lấy tính mạng nàng như cũ, nàng còn nhẫn làm gì?

Lâm Sơ Cửu không nổi giận, coi như nàng là bánh bao mềm, muốn chèn ép như thế nào thì chèn ép như thế hay sao?

Tiêu Thiên Diệu, hôm nay bốn cô nương sẽ khiến cho người nhìn thấy rõ ràng, kết cục của việc coi thường nữ nhân!

Lâm Sơ Cửu căm tức nhìn Tiêu Thiên Diệu, tay phải nhắm ngay huyệt vị sau lưng Tiêu Thiên Diệu, xác định Tiêu Thiên Diệu không có phòng bị với nàng, Lâm Sơ Cửu không chút do dự kéo hẳn xuống: "Tiêu Vương gia, người lại bắt cân!"

"Ngô....." Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu biến đổi, muốn tăng thêm lực đạo để bóp Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Hắn căn bản không thể dùng lực!

"Lâm Sơ Cửu!" Tài năng của nàng ẩn giấu thật sâu, người của hắn cư nhiên không thể tra ra được chút nào về nàng.

"Tiêu Vương gia, ta....." Lâm Sơ Cửu xoay người một cái, đè Tiêu Thiên Diệu ở dưới thân, đùi phải đè ở giữa háng của Tiêu Thiên Diệu, học giọng điệu của Tiêu Thiên Diệu, thấp giọng nói: "Người nói là ta nên phế hoàn toàn hai chân của người, hay là nên phế đi chân thứ ba của người?"

"Người sẽ không dám!" Tiêu Thiên Diệu mang vẻ mặt chắc chắn. Tuy rằng bị Lâm Sơ Cửu ám toán, nhưng trên mặt lại không hề có nửa điểm kinh hoàng, giống như người bị Lâm Sơ Cửu uy hiếp không phải là hắn.

Bộ dạng bình tĩnh này thật đúng là khiến người phải nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vì.....

Nàng đúng thật là không dám!

Nếu phế Tiêu Thiên Diệu, hoặc là giết Tiêu Thiên Diệu, sau đó nàng phải gì tiếp theo? Nàng phải chạy trốn tới nơi đâu?

Địa phương quý quai như Lâm gia, nàng không thể quay về, cho dù có thể quay về, nàng sẽ chỉ tự tới cửa tìm chết. Với bộ dáng "mảnh mai" của nàng, phòng chừng vừa ra khỏi thành lập tức sẽ bị người theo dõi, đến lúc đó chết như thế nào đều không thể nói trước.

Nghĩ tới nghĩ lui, ở thế giới hoàn toàn xa lạ này, cũng chỉ có Tiêu Vương phủ là tương đối an toàn đối với nàng.

Tưởng tượng như vậy, lửa giận của Lâm Sơ Cửu đã tiêu tan ba phần.

Ài, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Lâm Sơ Cửu không còn sức lực ghé vào trên người Tiêu Thiên Diệu, ủy khuất nói: "Tiêu Vương gia, nếu như người đã biết ta không dám giết người, vậy cũng nên biết ta không hề có ác ý đối với người và toàn bộ Vương phủ, cũng không phải là quân cờ của Thái tử và Lâm tướng."

"Ta biết người bắt nạt đối cộc hôn sự này, nhưng cộc hôn sự này cũng không phải do ta cưỡng cầu. Hoàng Thượng chỉ hôn nên ta cũng không có lựa chọn khác. Hiện tại hai người chúng ta đều bị cột vào cùng nhau, cũng coi như chúng ta là người cùng thuyền. Nếu người xảy ra chuyện gì thì ta khẳng định cũng sống không được, ta tuyệt đối là người thứ nhất không hy vọng người sẽ xảy ra chuyện gì."

Lâm Sơ Cửu vừa nói, vừa chú ý tới biểu tình của Tiêu Thiên Diệu, nhưng khuôn mặt Tiêu Thiên Diệu luôn luôn không có biểu tình gì, thậm chí bị Lâm Sơ Cửu đè ở dưới thân, cũng không hề có phản ứng, khiến Lâm Sơ Cửu căn bản không thể đoán được Tiêu Thiên Diệu đang nghĩ thế nào.....

Nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên Diệu nửa ngày, sắc mặt Tiêu Thiên Diệu vẫn không thay đổi như cũ, trước sau vẫn là khuôn mặt chết người. Lâm Sơ Cửu chỉ có thể căng da đầu và tiếp tục nói: "Tiêu Vương gia, chúng ta đã thành thân, hiện tại ta là thê tử của người, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta khẳng định sẽ đứng ở phía bên người, hơn nữa tuyệt đối sẽ không bán đứng người, người có thể cho ta một con đường sống hay không?"

Nói xong lời nói cuối cùng, Lâm Sơ Cửu đều cảm thấy bản thân mình thật sự là quá đáng thương.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tin tưởng, không còn đường sống

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tuy rằng sau khi trở thành thiên kim Lâm phủ, nàng không cần đối mặt với nghiêm hình khảo vấn. Nhưng, Lâm Sơ Cửu lại phát hiện bản thân mình thời thời khắc khắc đều có nguy hiểm tới tính mạng. Nàng vốn tưởng rằng nhảy ra khỏi Lâm phủ sẽ thực sự an toàn, nhưng kết quả thì sao?

Tiêu Vương phủ càng nguy hiểm hơn so với Lâm phủ!

Vốn tưởng rằng Tiêu Vương gia tàn phế, kỹ năng y thuật của nàng sẽ có chỗ hữu dụng, nhưng thực tế thì sao?

Nàng cư nhiên không biết vì sao xui xẻo phát hiện ra bí mật của Tiêu Thiên Diệu, đây quả thực chính là tìm chết!

Lâm Sơ Cửu khóc không ra nước mắt, nửa ngày không có được câu trả lời của Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu rầu rĩ thức giục một câu: "Tiêu Vương gia, ngươi có thể trả lời chắc chắn được không?"

Nếu không cho nàng cơ hội để sống, nàng cũng có thể thành cái đệm lưng. Nàng, Lâm Sơ Cửu luôn luôn không thích bị thua, cá trong áo vẫn tốt hơn cá chết.

"Cho ngươi câu trả lời chắc chắn? Ngươi muốn bản Vương chắc chắn cho ngươi điều gì?" Tiêu Thiên Diệu đây là lần đầu tiên gần gũi với nữ nhân như vậy, phát hiện Lâm Sơ Cửu tựa hồ không giống như những nữ nhân khác, hắn không cảm thấy chán ghét, hắn dường như không bài xích khi gần gũi với Lâm Sơ Cửu.

Hơn nữa, gần gũi đánh giá Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu cảm thấy nữ nhân này tựa hồ lớn lên thực sự không tệ, đặc biệt là cặp mắt sáng ngời, rõ ràng trong sáng, nhấp nháy tựa như có thể nói.

Lâm Sơ Cửu, lớn lên không tệ.

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không biết Tiêu Thiên Diệu đang suy nghĩ gì, chỉ trôi thê: "Tiêu Vương gia, ngươi có thể cho ta một đường sống hay không? Ta thề với trời, ta tuyệt đối sẽ không bán đứng ngươi."

"Một lời thề mà thôi, ngươi cho rằng bản Vương sẽ tin?" Tiêu Thiên Diệu thả lỏng thân mình, nằm thẳng ở trên giường, không có một chút nóng nảy.

"Ta nói đều là lời nói thật, ta không thể cũng không dám phản bội ngươi. Ngươi cũng biết cha ta là người nào, hắn tuyệt đối không đáng tin cậy. Ta đắc tội Lâm phủ nhân, muội muội tương lai sẽ là thái tử phi kia nhất định sẽ không bỏ qua ta. Ngươi là chỗ dựa lớn nhất của ta, ta so bất luận kẻ nào đều hy vọng Vương gia ngươi càng ngày càng tốt." Lâm Sơ Cửu nói lời nửa thật nửa giả, tuy rằng nàng cần sự giúp đỡ của Tiêu Thiên Diệu, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn không nghĩ sẽ dựa vào Tiêu Thiên Diệu.

"Phải không?" Tiêu Thiên Diệu nhún lông mày, ngay khi Lâm Sơ Cửu cho rằng Tiêu Thiên Diệu sẽ buông mình ra, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại không hề tâm nói: "Ngươi không phản bội bản Vương, bản Vương không thể giết ngươi sao?"

Đây tuyệt đối không phải câu hỏi, đây là lời chất vấn!

"Không phải như vậy....." Lâm Sơ Cửu mở miệng, nhưng lời nói còn chưa nói xong đã bị Tiêu Thiên Diệu ngắt lời: "Nếu không phải như vậy, bản Vương hà tất lưu lại mạng nhỏ của ngươi, vừa lúc hôm nay hỗn loạn lớn như vậy, nói ngươi chết ở trong tay thích khách, ngươi nghĩ có được hay không?"

Mấy chữ cuối cùng nói cực mềm mại nhẹ nhàng, nhưng Lâm Sơ Cửu nghe thấy lại khiến lòng tơ dưng đứng, giống như bị gió mạnh thổi qua.

"Vương gia, điều này thật sự không buồn cười chút nào." Lâm Sơ Cửu gần như muốn khóc, người nam nhân này thật đúng là dầu muối không thể ăn.

"Không buồn cười? Bản Vương chưa bao giờ nói giỡn, bản Vương không thể nghĩ ra được lý do lưu ngươi một mạng, không cần người sống, bản Vương lưu ngươi lại thì có gì để dùng?" Tiêu Thiên Diệu nói với tốc độ rất chậm, vẻ mặt nghiêm túc, khiến người không tự chủ được chú ý tới lời hắn nói, vì thế nên đã xem nhẹ thứ khác.

Lâm Sơ Cửu đang nằm trên người Tiêu Thiên Diệu, cách Tiêu Thiên Diệu rất gần, nhưng nàng không hề phát hiện ra, tay Tiêu Thiên Diệu đang động. Lâm Sơ Cửu lúc này chỉ nghĩ, muốn làm thế nào mới có thể khiến Tiêu Thiên Diệu đánh mất ý niệm giết nàng.

Lâm Sơ Cửu vội vàng nói: "Vương gia, ta tuyệt đối không phải người vô dụng, ta biết y thuật. Ngươi có một thân binh bị người chém chỗ bụng, ruột đều đã lòi ra, nhưng ta có thể cứu hắn. Ngươi lưu ta lại, ta có thể trở thành đại phu của Vương phủ, ta sẽ không ăn không uống miễn phí."

Sự thật không phải như thế, nàng vẫn còn có bạc, năm trăm vạn lượng! Thật khủng khiếp khi cảm thấy có tiền mà không thể tiêu!

"Hơn nữa, không phải Vương gia ngươi cũng cần có một thê tử hay sao? Nếu như ta chết rồi, không chừng Hoàng Thượng lại ban cho ngươi một nữ nhân khác. Sống cùng với một nữ nhân xa lạ, không bằng hai ta chấp vá, nói như thế nào chúng ta cũng xem như đã biết nhau." Lý do Lâm Sơ Cửu vừa tự mình nói ra, khiến nàng 囧 một phen.

Quả nhiên, người bị buộc đến tuyệt cảnh, cái gì cũng đều có thể nói ra.

"Vương gia, ngươi muốn suy xét một chút, chừa cho ta một đường sống hay không?" Lâm Sơ Cửu liên tục nói những lời đáng thương, ngay cả khi đối diện với đôi mắt đen nhánh lạnh băng của Tiêu Thiên Diệu, cũng không hề né tránh.

Trong mắt Tiêu Thiên Diệu hiện lên một tia tán thưởng, trong nháy mắt như vậy, Tiêu Thiên Diệu đã muốn thả nàng ra.

Có lẽ hẳn tiếp xúc với nữ tử quá ít, tóm lại hẳn thật sự chưa từng gặp qua nữ nhân như Lâm Sơ Cửu, có dịu dàng có mạnh mẽ, có gan có mưu, quan trọng nhất là thông minh thức thời, nhìn thấy rõ thế cục.

Nếu người trước mặt hẳn không phải là một nữ tử, hẳn rất vui lòng mời chào một thuộc hạ như vậy, nhưng cố tình Lâm Sơ Cửu không chỉ là nữ tử, trên danh nghĩa còn là thê tử của hắn.

Đáng tiếc!

Đôi mắt Tiêu Thiên Diệu nhẹ chớp, chậm rãi mở miệng: "Lâm Sơ Cửu, ngươi nói nếu bốn Vương thủ tiết ba năm sau khi thê tử chết đi, người ngoài có thể tán thưởng bốn Vương trọng tình trọng nghĩa hay không?"

"Vương gia, làm trò thảo luận sau lưng trước mặt ta, thật sự tốt như vậy sao?" Lâm Sơ Cửu mở lớn hai mắt, gần như muốn bật khóc, vô lực nhìn trên đầu giường.

Nàng thật sự muốn quỳ xuống với Tiêu Thiên Diệu, người nam nhân này rốt cuộc có biết hay không, sinh tử của hắn hiện tại đang bị nàng khống chế!

Tuy rằng, nàng không dám giết hắn, nhưng..... có thể dùng kiểu ngao như vậy hay không, vạn nhất nàng bị chọc giận, không màng hậu quả ra tay tàn nhẫn, Tiêu Thiên Diệu chỉ có thể đi theo Diêm La Vương cáo trạng.

Lâm Sơ Cửu thở dài nặng nề, "Vương gia, ngươi xác định ngươi không chịu buông tha ta, ta sẽ không giết ngươi?"

Lâm Sơ Cửu rất muốn biết Tiêu Thiên Diệu lấy tin từ đâu ra?

Khuôn mặt tuấn mỹ? Thân phận cao quý?

Nam nhân có khuôn mặt tuấn mỹ, thân phận cao quý quá nhiều, Tiêu Thiên Diệu dựa vào đâu mà cho rằng, khi sinh mệnh đang bị uy hiếp, Lâm Sơ Cửu nàng sẽ trở thành hoa si mà buông tha cho hắn?

"Không, bốn Vương tin rằng ngươi nhất định có thể hạ thủ, nhưng....." Tiêu Thiên Diệu nói tới đây đột nhiên dừng lại, Lâm Sơ Cửu kinh ngạc nhìn về phía hắn, "Nhưng cái gì?"

"Nhưng....." Tiêu Thiên Diệu câu môi, lạnh lùng cười: "Ngươi không có cơ hội này!"

Tiêu Thiên Diệu xoay người một cái, một lần nữa đề ở trên người Lâm Sơ Cửu, tốc độ cực nhanh khiến Lâm Sơ Cửu căn bản không kịp phản ứng.

Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, khi mở mắt ra lần nữa, nàng đã bị Tiêu Thiên Diệu đề ở dưới thân, Lâm Sơ Cửu không dám tin nói: "Ngươi... sao ngươi có thể không có việc gì?"

Một chiêu kia của nàng đã được một danh thủ quốc gia chỉ dạy, thời khắc mấu chốt tuyệt đối có thể dùng để bảo toàn tính mạng, sao có thể thất thủ?

"Bốn Vương vì sao phải có việc gì?" Chân dài thẳng tắp, vừa lúc ngăn chặn hai chân của Lâm Sơ Cửu, tay trái chế trụ hai tay Lâm Sơ Cửu, tay phải thì lại vuốt ve qua lại trên má Lâm Sơ Cửu, nhưng không hề có một chút ám áp nào.

Tuy rằng Tiêu Thiên Diệu xuất thân tôn quý, nhưng hắn cũng không phải người sống trong nhung lụa, lòng bàn tay và ngón tay đều có những vết chai thật dày. Bàn tay to thô ráp sờ ở trên mặt, cọ trên gương mặt khiến nàng cảm thấy đau nhức, từng chút từng chút một..... thông thả, nhẹ nhàng vuốt ve, khiến Lâm Sơ Cửu bắt đầu nổi một thân da gà: *Vì sao, nàng có một loại cảm giác đang bị một tên sát nhân biến thái cuồng vuốt ve!*

"Vương gia, chuyện gì cũng từ từ, ngươi giết ta chỉ khiến bản tay ngươi." Hai tay đều bị ngăn chặn, cho dù Lâm Sơ Cửu có bản lĩnh thông thiên cũng không thể thoát ra.

Nàng thừa nhận nàng có chút hối hận, vừa rồi nàng nên giết người rồi chạy trốn!

"Gặp gió thì nên điều khiển bánh lái con thuyền, tiểu nhân cũng biết!" Tiêu Thiên Diệu khinh thường nói.

Lâm Sơ Cửu muốn khóc.....

Nàng thật sự không muốn thấy gió để điều khiển bánh lái con thuyền, nhưng nàng càng không muốn chết.

"Ta không thể không chết hay sao?" Lâm Sơ Cửu bất đắc dĩ hỏi, mí mắt gục xuống, một bộ dạng nhận mệnh đáng thương, nhưng trên thực tế, nàng đang tìm phương pháp thoát thân.

Lâm Sơ Cửu nàng không bao giờ nhận mệnh, trừ phi thật sự không còn hơi thở, bằng không chưa đến một khắc cuối cùng, nàng đều sẽ không từ bỏ.

"Ân....." Tiêu Thiên Diệu nhẹ nhàng đáp một tiếng, tay phải di chuyển đến cổ Lâm Sơ Cửu, nhưng vẫn chậm chạp không động thủ, cả người giống như khựng lại.....

Chương 20: Tạo ấn tượng tốt, xem như ta xui xẻo

Di? Tiêu Thiên Diệu trúng tà?

Lâm Sơ Cửu phát hiện không đúng, mí mắt vừa nhấc, lập tức nhìn thấy bộ dáng cố gắng chịu đựng thống khổ của Tiêu Thiên Diệu.

"Người làm sao vậy?" Lâm Sơ Cửu thử hỏi một câu, nỗ lực áp xuống sự vui mừng như điên xuống ở trong lòng: *Tiêu Thiên Diệu đã xảy ra chuyện, nàng đã có đường sống!*

"Đừng, vui, mừng, quá, sớm!" Tiêu Thiên Diệu giống như đã biết được Lâm Sơ Cửu đang suy nghĩ điều gì, một chữ một chữ từ kẽ răng bay ra: "Bổn Vương muốn giết người, dễ như trở bàn tay."

Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu trắng bệch, cắn chặt hàm răng, nhìn ra được lúc này này hán đang thừa nhận bị người tra tấn.

Lâm Sơ Cửu thậm chí có thể cảm giác được, bàn tay Tiêu Thiên Diệu đặt ở trên cổ nàng đang run rẩy, hai chân cũng mất đi lực đạo lúc trước. Điều khiến Lâm Sơ Cửu cảm thấy kỳ lạ chính là, Tiêu Thiên Diệu rõ ràng có chút gì đó không thích hợp, nhưng hệ thống chữa bệnh vì sao không có một chút phản ứng nào cả?

Hay là hệ thống bị hỏng rồi?

Nếu những kỹ sư của viện nghiên cứu biết được suy nghĩ của Lâm Sơ Cửu, nhất định sẽ phát khóc. Mặc dù thống đang trong giai đoạn thí nghiệm, rất nhiều chỉ số và trình độ đều không ổn định, nhưng tuyệt đối không hề bị hư hỏng!

Hệ thống Y Sinh dựa trên một tín hiệu cấp cứu để y sư lựa chọn người bệnh, nhưng nó không phát ra tín hiệu cấp cứu đối với Tiêu Thiên Diệu. Điều này có nghĩa là hệ thống căn bản không cường chế Lâm Sơ Cửu phải trị liệu cho Tiêu Thiên Diệu.

Đương nhiên, nếu như Lâm Sơ Cửu chủ động trị liệu cho Tiêu Thiên Diệu, hệ thống xác định sau đó cũng sẽ ấn theo yêu cầu của Lâm Sơ Cửu, đưa ra được vật cần thiết.

Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu càng ngày càng khó coi, trên trán tình tế che kín mồ hôi, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, đặc biệt là chỗ hai đùi, dường như đang đón nhận sự tra tấn rất lớn. Nhưng cho dù như thế, người nam nhân này cũng không hề hừ một tiếng.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Sơ Cửu hoài nghi nam nhân này có phải là người hay không?

"Người... người có khỏe không?" Lâm Sơ Cửu đã quen nhìn đủ loại người bệnh, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy người bệnh như Tiêu Thiên Diệu.

Rõ ràng là bị ốm đau tra tấn đến nửa chết nửa sống, nhưng không hề biểu lộ ra ngoài. Không phải ra vẻ kiêu ngạo và quật cường, mà là một loại thói quen, thói quen tự mình chống chọi.

Tại thời điểm này, Lâm Sơ Cửu nhìn thấy được bản thân mình ở trên người Tiêu Thiên Diệu. Nàng là cô nhi không có thân nhân, cho dù bị thương hay gặp phải vấn đề gian nan, nàng đều chỉ có thể tự mình chống chọi, không phải là mạnh mẽ mà là thói quen.

Không có người để dựa vào, yếu đuối cho ai xem?

"Không chết được." Tiêu Thiên Diệu nghẹn ngào cầu nhàu một câu. Hắn hít một hơi thật sâu và khôi phục lại, xoay người và buông lỏng kiềm chế đối với Lâm Sơ Cửu: "Người có thể lăn."

"Người... người không giết ta?" Đột nhiên có được sự sống mà mình mong muốn, Lâm Sơ Cửu đại ra một lát, hoàn toàn không thể tin được những lời mình vừa mới nghe.

"Muốn chết?" Ngay cả khi hán đang đau đớn, hán vẫn thừa lực giết chết Lâm Sơ Cửu. Nếu nàng muốn chết, hán hoàn toàn có thể thành toàn cho nàng!

"Không có người nào lại muốn chết, hiện tại ta sẽ đi." Lâm Sơ Cửu phản ứng cực nhanh, che lại vai trái đã bị thương, lập tức bò ra khỏi giường, nhưng nàng không hề rời đi.

Nhìn Tiêu Thiên Diệu cực lực chịu đựng thống khổ, Lâm Sơ Cửu đứng ở mép giường, do dự: *Cứu hay là không cứu?*

"Như thế nào? Còn không đi?" Có lẽ cảm giác rất đau đớn, tiếng nói của Tiêu Thiên Diệu giống như vọng lại từ phế quản, trầm thấp và nghẹn ngào.

"Tiêu Vương gia, chấn thương trên chân ngươi có phải không tốt hay không?" Lâm Sơ Cửu thật cẩn thận hỏi. Nếu không phải gặp lúc Tiêu Thiên Diệu phát bệnh, nàng khẳng định cũng sẽ bị lừa, bởi vì Hệ thống Y Sinh không báo động cho nàng.

Có vẻ như, nàng không thể quá dựa dẫm vào Hệ thống Y Sinh, thứ đồ kia dường như không đáng tin cậy lắm.

"Như thế thì sao?" Tiêu Thiên Diệu không hề dấu diếm, điều này cũng không có gì cần phải dấu diếm, Lâm Sơ Cửu cũng đã biết đủ.

"Nếu hiện tại ngươi không đi, vậy thì vĩnh viễn đừng nghĩ rời khỏi Tiêu Vương phủ." Sau đó sẽ bị người nâng đi ra ngoài.

Đây là trực tiếp uy hiếp, Lâm Sơ Cửu vốn muốn tiến lên chân bệnh cho Tiêu Thiên Diệu, vừa nghe thấy lời hấn nói lại vội vàng thu hồi chân lại, "Vương gia, ngài có thể đừng tiếp tục uy hiếp ta hay không, ta rất nhát gan."

Chẳng trách Hoàng thượng luôn muốn giết Tiêu Thiên Diệu, người này thật sự quá cuồng ngạo.

"Lăn." Tiêu Thiên Diệu không nói nhiều lời, chỉ nhắm mắt lại, bắt đầu điều tức.

Ba tháng trước hấn bị người đánh lén, một thân công lực đều bị tiêu tán hết. Thái y chẩn bệnh nói hấn sẽ tê liệt cả đời, và hấn cũng xác thật giống như lời thái y đã nói, không thể nào đứng dậy.

Vừa rồi, sờ đi hấn có thể đứng lên, bất quá là buộc phải dùng rất cả nội lực đã tu luyện được trong khoảng thời gian này mà thôi. Hiện tại nội lực đã bị tiêu hao hết, chấn thương trên chân lại tăng thêm lần nữa, hai chân hoàn toàn không chịu nổi không chế, chỉ giống như cục bột, sử dụng một chút lực cũng không được, càng đừng nói tới từng đợt đau nhức.

Tiêu Thiên Diệu sau khi rống xong, lập tức không để ý tới sự hiện diện của Lâm Sơ Cửu thêm nữa. Lâm Sơ Cửu là nữ tử thông minh hiếm thấy mà hấn từng gặp, hấn dám khẳng định Lâm Sơ Cửu ở ngay lúc này, không dám hạ độc thủ với hấn.

Tiêu Thiên Diệu thúc dục nội lực, hy vọng có thể mượn chút nội lực còn sót lại trong cơ thể, cố gắng giảm bớt đau đớn chỗ hai chân, đáng tiếc hiệu quả cực nhỏ.

Trong mắt Tiêu Thiên Diệu hiện lên một ánh sáng lạnh, khuôn mặt vô cảm nhìn lên nóc giường: *Tiêu Thiên Diệu hấn cư nhiên rơi xuống tình trạng này, nghĩ đến thật đúng là buồn cười!*

Lâm Sơ Cửu không muốn cứu Tiêu Thiên Diệu, một chút cũng không muốn, nhưng nàng không thể rời đi. Nếu rời khỏi Tiêu Vương phủ, nàng có thể đi nơi nào?

Quan trọng nhất chính là, người mà Hệ thống Y Sinh yêu cầu nàng cứu trị, nàng còn chưa chữa trị xong. Nàng căn bản không thể rời đi được!

Lâm Sơ Cửu liếc mắt nhìn Tiêu Thiên Diệu một cái, lắc mình trốn ở phía sau giường, tiếp tục giống như một con chuột nhỏ, lén lút lấy thuốc ra từ Hệ thống Y Sinh, sau đó đặt hết tất cả vào trong hòm thuốc nhỏ.

Lâm Sơ Cửu không chuẩn bệnh cho Tiêu Thiên Diệu, không biết Tiêu Thiên Diệu rốt cuộc là bị bệnh gì, nhưng nhìn Tiêu Thiên Diệu đau đớn như vậy, nàng lập tức lấy ra một ít dược có hiệu quả giảm đau.

Ngoại trừ lấy dược cho Tiêu Thiên Diệu ra, Lâm Sơ Cửu còn nhân tiện nắn lại xương cốt sai vị trí của mình cho thẳng. Đáng ra vai trái của nàng phải băng bó cố định, nhưng lúc này nàng có thể tìm ai băng bó cố định giúp nàng?

Răng rắc..... nắn thẳng lại xương cốt đã sai vị cũng rất đau, và tàn nhẫn nhất vẫn là, Lâm Sơ Cửu tự khiến mình đau đớn, nếu như lực đạo không đủ sẽ còn đau hơn, điều này thật sự giống như tự ngược. Không hổ Lâm Sơ Cửu là người tàn nhẫn, tàn nhẫn đối với bản thân mình, rõ ràng đau đến nỗi môi đều run rẩy, nhưng nàng không hề nương tay chút nào, ần xuống.

Nằm ở trên giường, yên lặng chịu đựng đau đớn kịch liệt, Tiêu Thiên Diệu hiển nhiên nghe thấy âm thanh kia, không tự chủ được nghiêng đầu nhìn lại, đáng tiếc đã bị thanh gỗ cản trở. Tiêu Thiên Diệu ngoại trừ biết rằng Lâm Sơ Cửu vẫn chưa rời đi, hấn không thể nhìn thấy gì khác.

Lâm Sơ Cửu, thật sự là một nữ nhân khiến người nhìn không thấu.

Tiêu Thiên Diệu thu hồi ánh mắt không quan tâm tới Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm Sơ Cửu lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hấn lần nữa.

"Viên dược này có hiệu quả giảm đau." Lâm Sơ Cửu bò lên giường, nửa quỳ ở trước mặt Tiêu Thiên Diệu, sợ Tiêu Thiên Diệu không tin, tự mình nuốt trước một viên: "Ta ăn cho ngươi xem, không có độc."

Hiệu quả của thuốc giảm đau cực tốt, nhưng không biết có tác dụng gì đối với Tiêu Thiên Diệu hay không. Mê dược không có tác dụng gì đối nam nhân này, ai biết nam nhân này có phải trời sinh ra đã có thể kháng dược hay không.

"Dược cũng có thể ăn bậy?" Tiêu Thiên Diệu căn bản không hoài nghi Lâm Sơ Cửu. Nếu Lâm Sơ Cửu thật sự muốn giết hấn, không cần phải dùng tới độc dược.

"Vai trái ta bị thương, đau đớn không chịu được, vừa lúc cũng muốn ăn." Lâm Sơ Cửu lấy hai viên dược đưa tới bên miệng Tiêu Thiên Diệu: "Nuốt đi, ta nói rồi, ta sẽ không hại ngươi."

Hy vọng lúc này đây có thể tạo được ấn tượng tốt, để Tiêu Thiên Diệu từ bỏ việc giết chết nàng.

"Vì sao không đi? Người sẽ không sợ bản Vương giết người sao?" Tiêu Thiên Diệu nhìn thoáng qua viên thuốc, nhưng vẫn không nuốt vào, chỉ hỏi Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu cười khỏ một tiếng, "Ta tin tưởng Vương gia sẽ không muốn làm một tiểu nhân, nếu đã nói buông tha ta, khẳng định sẽ không lấy mạng ta nữa."

Tiêu Thiên Diệu thật sự muốn giết nàng, nàng rời khỏi Tiêu Vương phủ là có thể chạy trốn hay sao? Hơn nữa, vừa ra khỏi Tiêu Vương phủ, nói không chừng nàng sẽ lập tức bị người đuổi giết.

So với việc đi ra ngoài và bị người đuổi giết, không bằng nàng đánh cuộc một phen. Nàng không tin Tiêu Thiên Diệu dù có ý chí sắt đá, sau khi nàng đã làm nhiều việc như vậy, còn muốn lấy tính mạng nàng?

Nếu như vậy vẫn không được, vậy xem như Lâm Sơ Cửu nàng xui xẻo, gặp phải một nam nhân vô tâm.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Gian tặc, Lâm Sơ Cửu ngớ ngẩn

Edit: Emily Ton.

Tiêu Thiên Diệu không hề chớp mắt nhìn Lâm Sơ Cửu, muốn nhìn ra âm mưu tính kế từ trong mắt nàng, nhưng hắn không thể nhìn thấy.

Hai mắt Lâm Sơ Cửu rất trong trẻo, hoàn toàn ngay thẳng, căn bản không có sự giao hoạt bất an khi tính kế người, chân thành giống như trẻ nhỏ.

Tiêu Thiên Diệu tự nhận bản thân mình biết vô số người, và người có thể tránh được đôi mắt của hắn không nhiều. Nếu hiện tại tất cả những gì Lâm Sơ Cửu đang làm, đều chỉ là ngụy trang vì muốn có được sự tin nhiệm của hắn, vậy hắn chỉ có thể nói Lâm Sơ Cửu đã quá thành công, ngay cả hắn cũng bị lừa gạt.

Lâm Sơ Cửu đang đánh cuộc, Tiêu Thiên Diệu cũng đang đánh cuộc.....

Há mồm, ngậm lấy viên dược trên tay Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu nói "Bản vương sẽ tin người một lần."

Trước khi Lâm Sơ Cửu vẫn chưa phản bội hắn, hắn sẽ không động tới nàng.

Đầu lưỡi chạm vào đầu ngón tay, cảm giác tê rần khiến trái tim nàng đập tăng tốc. Lâm Sơ Cửu cả kinh, bên tai ửng đỏ, vội vàng thu hồi tay lại, có chút không tự chủ nói: "Người... người nghỉ ngơi trước. Ta... ta đi xem những người khác."

Nói xong, nhanh chóng bò xuống giường, thật giống như phía sau có mãnh thú truy đuổi. Nhìn thấy Lâm Sơ Cửu như vậy, trong mắt Tiêu Thiên Diệu hiện lên một nụ cười: *Cho dù thông minh mấy thì cũng chỉ là một thiếu nữ vừa mới cập kê!*

Thuốc giảm đau không có hiệu nghiệm nhanh chóng, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại có cảm giác đau đớn chỗ hai chân dường như giảm đi rất nhiều. Tiêu Thiên Diệu chậm rãi nhắm mắt lại, không tiếp tục thúc giục nội lực, mà là chậm rãi điều tức.

Khi hơi thở dần dần ổn định, cảm giác bên ngoài cũng càng thêm nhanh nhạy. Hắn phát hiện ra Lâm Sơ Cửu không hề nghỉ ngơi một bên, mà là chạy ra ngoài cứu trợ người bị thương.

Lâm Sơ Cửu, thật đúng là một nữ nhân kỳ lạ.

Xuất phát từ sự tò mò và phòng bị, Tiêu Thiên Diệu ngồi dậy, dựa lưng vào giường, nhìn về phía ngoài phòng.....

Có lẽ vì thương thế trên vai trái khá nghiêm trọng, động tác của Lâm Sơ Cửu có chút vụng về. Nhưng ngay cả như vậy, tay nàng vẫn rất ổn định, giống như thương thế không hề ảnh hưởng tới nàng chút nào.

Tào Lâm, một trong những thân binh của hắn, trên bụng đã bị đâm một đao, lòi ruột ra, nhưng lúc này miệng vết thương trên bụng hắn, đã được Lâm Sơ Cửu khâu lại, giống như vá áo, mở ra khâu lại, chỉ lưu lại một vết sẹo xấu xí.

Lúc trước Tiêu Thiên Diệu đã nhìn thấy Lâm Sơ Cửu trị liệu cho thân binh của hắn, chẳng qua lúc ấy hắn vội vàng ứng phó với thích khách, chỉ có thể quét mắt liếc qua một cái. Nhưng hiện tại, hắn có thể chậm rãi nhìn xem.....

Lâm Sơ Cửu thực sự rất nghiêm túc, mỗi một thân binh ngã xuống trên mặt đất, nàng đều sẽ tự mình lật qua xem một lần, trên người có thương tích thì lập tức rửa sạch, tra được, khâu lại, băng bó, sau đó nhỏ một chút thuốc nước vào trong mũi người nọ.

Nước thuốc kia, Tiêu Thiên Diệu suy đoán chắc hẳn là dùng để giải mê được, bởi vì có những thân binh không bị thương, Lâm Sơ Cửu cũng nhỏ một giọt nước thuốc.

Lâm Sơ Cửu cứu trị cho từng người một, không hề thiếu kiên nhẫn. Tiêu Thiên Diệu rõ ràng nhìn ra thể lực của Lâm Sơ Cửu đã không thể nào chống đỡ được nữa, nhưng nữ nhân kia vẫn không hề dừng lại, vẫn lác lác đi ở trong đám người, như thể nếu không chữa hết mọi người, nàng tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Thật là ngốc, nhưng Tiêu Thiên Diệu không hề cười nhạo nàng.

Bởi vì nàng ngốc thật sự rất đáng yêu!

Lúc này, Lâm Sơ Cửu cũng không biết Tiêu Thiên Diệu đang suy nghĩ gì, nàng vẫn đang hết sức chăm chú cứu trị.

Tay trái của nàng đã không còn sức, nhưng nàng vẫn phải kiên trì. Hệ thống Y Sinh muốn nàng cứu trị 48 người vẫn còn chưa đủ, nàng cần phải cứu trị đủ số người mà Hệ thống Y Sinh đã chỉ định, nếu không.....

Nàng sẽ ngã xuống, cũng sẽ bị đau đến nổi bất tỉnh.

Ba mươi hai!

Ba mươi ba!

.....

Bốn mươi!

Lâm Sơ Cửu kéo cơ thể đã kiệt sức của mình, lướt qua tất cả đám thân binh của Tiêu Thiên Diệu một lần, chỉ thấy có bốn mươi người bị thương, nhưng nàng cần thêm tám người nữa.

Không còn cách nào khác, Lâm Sơ Cửu đành phải xuống tay với thích khách.

Bác sĩ không nên chọn bệnh nhân để chữa trị!

Không thể phân biệt địch ta!

Lâm Sơ Cửu nháy mắt cảm thấy bản thân mình thật vĩ đại, nàng quả thực là mô hình để đạt giải Nobel về hoà bình.

Lâm Sơ Cửu ghen khuất trong lòng, nhưng không thể không tuân thủ quy tắc của hệ thống, ngoan ngoãn trị liệu cho thích khách.

"Nữ nhân kia đang làm gì vậy? Đôi mắt nàng bị mù rồi sao?" Tiêu Thiên Diệu một lần nữa cho rằng chính mình hoa mắt, nhưng hấn chớp mắt một chút, vẫn cứ nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang băng bó miệng vết thương cho thích khách hắc y.

Ngay lúc này, thân binh của Tiêu Thiên Diệu cũng bắt đầu thanh tỉnh lại.....

Những thân binh này đều là tâm phúc của Tiêu Thiên Diệu, ngay khi bọn họ tỉnh lại việc đầu tiên không phải là chú ý đến sự an toàn của mình, mà là tìm kiếm Tiêu Thiên Diệu.

"Vương gia." Thân binh đầu tiên tỉnh dậy lập tức té ngã chạy vào hi phòng, nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu đang dựa vào đầu giường, bình yên vô sự, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Bỏn vương không sao, rửa sạch hiện trường." Tiêu Thiên Diệu không ngờ lại nhìn thấy Lâm Sơ Cửu chẳng phân biệt địch ta. Thật đúng là nữ nhân ngớ ngẩn.

Trị liệu cho địch nhân?

Lâm Sơ Cửu thật sự là ngu ngốc cực điểm.

"Vâng."

Thân binh Tiêu Thiên Diệu tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Tiêu Thiên Diệu, lập tức đi ra bên ngoài thức tỉnh những thân binh khác, để bọn họ cùng giúp đỡ những đồng bọn đã bị trọng thương, sau đó trói toàn bộ thích khách lại.

Những thân binh bị thương, đều đã được Lâm Sơ Cửu băng bó, chỉ có Tào Lâm thương thể nặng nhất. Lâm Sơ Cửu sợ bọn họ xuống tay không phân nặng nhẹ, sẽ khiến Tào Lâm bị thương tổn lần nữa, lập tức lên tiếng nhắc nhở một câu: "Tào Lâm bị thương ở trên bụng, các người cần thận một chút, đừng đụng tới vết thương trên người hắn."

"Lâm....." Lúc này thân binh Tiêu Thiên Diệu mới chú ý tới Lâm Sơ Cửu đang làm gì.

Nhóm thân binh trực tiếp trợn tròn mắt, cho rằng Lâm Sơ Cửu không nhìn thấy rõ đối tượng mình đang trị liệu, có lòng tốt nhắc nhở một câu, "Lâm cô nương, người nọ là thích khách."

"Ta biết." Nàng cũng không còn sự lựa chọn nào khác, đây là người thứ 47, chỉ còn một người nữa mà thôi.

"Lâm cô nương đã biết còn băng bó miệng vết thương cho hắn?" Thân binh không hiểu vì sao: *Lâm cô nương này là gian tế, hay là ngớ ngẩn?*

Nếu như nàng là gian tế, vậy làm gian tế thế này cũng quá thất bại, dám làm trò cứu trị thích khách trước mặt bọn họ, đây không phải đang tìm chết thì là gì?

Trong lòng Lâm Sơ Cửu buồn bực, nhưng trên mặt vẫn không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể hiên ngang lẫm liệt nói: "Ta là đại phu, ở trong mắt ta chỉ có người bệnh."

Lời này nói cực kỳ có phong thái thánh nhân, nếu như trước mặt có một đồng học giả thanh cao, Lâm Sơ Cửu vừa nói như vậy, nhất định sẽ nhận được rất nhiều lời ca ngợi. Nhưng, ở trong mắt những hán tử đầm máu sa trường, loại hành vi này của Lâm Sơ Cửu chính là ngu xuẩn.

Chừa lành cho địch nhân, sau đó để địch nhân đến giết chết mình. Đầu óc của Lâm cô nương không có vấn đề gì, đúng không?

Mọi người nhìn xem Lâm Sơ Cửu giống như nhìn ngốc tử. Lâm Sơ Cửu vẫn yên lặng nuốt nước mắt, giả bộ không nhìn thấy gì, chữa trị xong cho người thứ 47, sau đó tiếp tục trị liệu cho người bệnh thứ 48.

Rốt cuộc cũng đến một người cuối cùng!

"Lâm cô nương, những người này chính là thích khách, người trị khỏi cho bọn họ, bọn họ không chỉ sẽ không cảm kích ngươi, ngược lại sẽ giết ngươi." Thân binh Tiêu Thiên Diệu thật sự không thể tiếp tục nhìn, tiến lên ngăn cản.

Lâm Sơ Cửu bắt đầu dừng động tác trên tay lại, ngừng đầu nói: "Y giả có tình yêu của cha mẹ, một người bệnh cuối cùng, ngươi để ta hoàn thành việc khâu lại miệng vết thương của hắn. Đối với việc các ngươi muốn xử lý hắn như thế nào, ta mặc kệ."

Lâm Sơ Cửu thừa nhận bản thân mình không phải là người lương thiện, nhưng nàng không thể không cứu người.

"Lâm cô nương, sao cô nương phải làm như vậy? Trên người cô nương vẫn đang có thương tích." Đôi mắt thân binh kia sắc bén, nhìn thấy sự bất tiện trên tay trái của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu cười khở một tiếng: "Ta cũng không còn cách nào khác, nhìn thấy có người bị thương mà không trị liệu, lương tâm ta thật sự bất an." Hệ thống không chịu buông tha nàng, nàng có thể làm gì?

"Cô nương... người này thật sự quái lạ." Thân binh lắc đầu, ngưng ngưng thu hồi tay.

Mặc dù Tiêu Thiên Diệu ở trong phòng, nhưng những đối thoại giữa Lâm Sơ Cửu và thân binh kia, hắn lại nghe thấy rất rành mạch. Hắn thừa nhận lý do của nàng rất đầy đủ, nhưng hắn luôn cảm thấy không đúng.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Sơ ý, trước tiên phải lừa gạt mình

Edit: Emily Ton.

Mặc dù Tiêu Thiên Diệu không thân với Lâm Sơ Cửu, nhưng dựa vào thời gian ở chung ngắn ngủi vừa rồi, Tiêu Thiên Diệu có thể khẳng định, Lâm Sơ Cửu không phải là nữ tử lương thiện gì.

Những hành động của Lâm Sơ Cửu rất đáng để suy ngẫm sâu xa.

Hơn nữa, những được vừa rồi Lâm Sơ Cửu lấy ra, lai lịch cũng rất hiếm lạ. Tiêu Thiên Diệu tự nhận kiến thức của mình không hề tầm thường, nhưng chưa từng gặp qua những thứ Lâm Sơ Cửu đã dùng.

Chẳng lẽ Lâm Sơ Cửu là người nơi đó?

Tiêu Thiên Diệu mang vẻ mặt suy tư, hai mắt không hề chớp mắt nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, thấy Lâm Sơ Cửu sau khi băng bó xong cho một tên thích

khách, lao đảo đứng dậy, đi tới một người bị thương khác.

Không biết do nàng đi quá vội vàng, hay là thân thể quá yếu, Lâm Sơ Cửu không thể chống đỡ được nữa, hét lên một tiếng và té ngã xuống mặt đất.....

Bịch.....

Lâm Sơ Cửu thẳng tắp ngã xuống, theo lý thì khi bị ngã xuống như vậy, dù Lâm Sơ Cửu không chảy máu cũng sẽ ăn đau.

Nhưng không biết là do vận khí của nàng quá tốt, hay là vận khí của người làm đệm lưng cho nàng quá tệ. Ngay khi Lâm Sơ Cửu ngã xuống, vừa lúc ngã trên người một tên thích khách. Có người lột thịt cho nàng, cú ngã này dù nặng cũng không xảy ra sự gì lớn.

"Thú vị." Khoé môi Tiêu Thiên Diệu khẽ nhếch, khi hắn nhìn thấy thân binh của mình tiến lên, đỡ Lâm Sơ Cửu "hôn mê" bất tỉnh dúi đi, Tiêu Thiên Diệu thờ ơ mở miệng: "Đưa người vào trong."

"Vâng." Thân binh không dám hoài nghi mệnh lệnh của Tiêu Thiên Diệu, cẩn thận nâng Lâm Sơ Cửu đi vào phòng mới.

Lúc Lâm Sơ Cửu nghe thấy mệnh lệnh của Tiêu Thiên Diệu, nàng liền biết mình đang ở trong tình trạng tồi tệ. Tiêu Thiên Diệu yêu nghiệt bao nhiêu, Lâm Sơ Cửu đều đã được biết. Nàng giả bộ bất tỉnh nhân sự, Tiêu Thiên Diệu nhất định có thể nhìn ra.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nàng thật vất vả mới thoát khỏi sự trừng phạt của hệ thống, sẽ không tiếp tục rơi xuống trong tay của Tiêu Thiên Diệu, đúng không?

Nếu như Tiêu Thiên Diệu biết nàng giả bộ bất tỉnh, nàng muốn tìm lý do nào đó để giải thích, một giây trước, nàng danh chính ngôn thuận cứu người của hắn, nhảy mất vì sao lại cứu những thích khách kia?

Không phải nên tự mình ngắt xâu hay sao?

Lâm Sơ Cửu càng nghĩ càng cảm thấy mình thật sự nên khiến bản thân ngắt đi. Vì vậy, khi thân binh đặt nàng ở trên giường, vừa lúc che đi tầm mắt của Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu giả bộ lơ đãng lăn vào phía trong, sau đó.....

Lấy một chút thuốc bột, quyết tâm nuốt xuống!

Đại phu chủ động ăn mê dược, Lâm Sơ Cửu dám khẳng định, nàng tuyệt đối là người đầu tiên trong lịch sử.

Nàng thật sự đúng là tự tìm đường chết!

Lâm Sơ Cửu trực tiếp nuốt thuốc, hiệu quả đến rất nhanh, nàng lập tức có cảm giác đầu óc nặng nề, ý thức cũng không rõ ràng lắm, nỗ lực mở to mắt, mới có thể nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu đang nhích lại gần. Tuy nhiên, với tất cả nỗ lực còn lại, Lâm Sơ Cửu rất khó có thể nhìn rõ hắn, nàng cũng không còn ý thức nữa, thành công "choáng váng".

"Thật sự mê đến nỗi hôn mê?" Tiêu Thiên Diệu tiến lên, xem xét hơi thở của Lâm Sơ Cửu, đúng thật là Lâm Sơ Cửu đã hôn mê bất tỉnh.

Có thể nói vận khí của Lâm Sơ Cửu khá tốt, nội lực của Tiêu Thiên Diệu hiện tại còn lại không nhiều, nhưng bằng vào bản lĩnh của hắn, cho dù Lâm Sơ Cửu cách xa trăm mét, hắn cũng có thể cảm giác được Lâm Sơ Cửu có phải đang giả bộ bất tỉnh hay không, càng đừng nói tới những động tác nhỏ của Lâm Sơ Cửu khi ở trên giường.

Lâm Sơ Cửu thật sự hôn mê, Tiêu Thiên Diệu tất nhiên sẽ không tiếp tục khó xử nàng.

Cho dù nói như thế nào, Lâm Sơ Cửu cũng đã lập một công lao lớn, nếu không phải có Lâm Sơ Cửu ra tay, chỉ sợ thân binh trên tay hắn đã thiệt hại không ít.

Đương nhiên, Tiêu Thiên Diệu cũng sẽ không tính toán bộ công lao ở trên đầu Lâm Sơ Cửu. Phải biết rằng, nếu không phải vì Lâm Sơ Cửu đột nhiên rải ra mê dược, toàn bộ thân binh của hắn cũng sẽ không ngã xuống đất.

Dưới tác dụng của thuốc giảm đau, sau khi hai chân không quá đau đớn, Tiêu Thiên Diệu sai thuộc hạ đẩy ghế dựa tới, ngồi ở trên xe lăn, để hạ nhân đẩy hắn ra ngoài.

Căn phòng mới này chính là chuẩn bị để Lâm Sơ Cửu tới sống, sân của Tiêu Thiên Diệu không ở nơi này. Tiêu Thiên Diệu sống tại Hạo Thiên viện, cách phòng này rất xa.

Thích khách bên ngoài phòng và những vết máu rất nhanh đã bị thanh trừ sạch sẽ, nhóm thân binh cấp tốc rời đi. Trong hi phòng chỉ còn lại Lâm Sơ Cửu, còn có bốn nha hoàn của hồi môn của Lâm Sơ Cửu, nhưng từ đầu tới cuối đều không có người chú ý tới bọn họ.

Nhóm thân binh là một đám người đã lớn tuổi, vì vậy không thể lưu người chăm sóc cho Lâm Sơ Cửu, chỉ để lại hai người có thương thế nhẹ thủ ở bên ngoài viện, tránh cho phát sinh sự tình gì nguy hiểm.

Tiêu Thiên Diệu trở lại Hạo Thiên viện, không lập tức triệu tập thân tín nghị sự, ngược lại tắm gội sạch sẽ thay quần áo trước, sau đó mới thông thả đi tới

thư phòng.

Tiêu Thiên Diệu không thể chấp nhận được một chút dơ bẩn trên người. Rốt cuộc, hàng năm đều chém giết ở trên chiến trường, quanh thân luôn nồng đậm mùi máu tươi. Mặc dù ngủ lâu rồi cũng thành thói quen, nhưng thói quen không có nghĩa là yêu thích. Tiêu Thiên Diệu thật sự rất chán ghét mùi máu tươi.

Trong thư phòng, có hai nam tử tuổi trẻ đang đợi, một người mặc áo xanh, một người mặc hắc y.

Nam tử áo xanh nhìn lịch sự tao nhã, nét mặt tinh xảo, mặt mày lộ ra vẻ thanh nhã quý phái, cử chỉ giờ tay nhắc chân cũng quý khí mười phần, vừa nhìn thấy đã biết xuất thân không tồi, là đại công tử do nhà phú quý dưỡng ra.

Hắc y nam tử có khuôn mặt tuấn lãng, mày rậm mắt to, góc cạnh rõ ràng, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh. Nhưng với sự trắng trẻo hiện trên khuôn mặt, có thể khiến người nhìn ra, hẳn là một nam tử quanh năm bốn ba bên ngoài.

Xe lăn của Tiêu Thiên Diệu cách thư phòng khoảng mấy chục bước xa, hắc y nam tử đã phát hiện ra. Hắc y nam tử vừa động, nam tử áo xanh cũng lập tức có phản ứng. Hai người giống như đã hẹn nhau, cùng đồng thời nhìn về phía ngoài cửa, yên tĩnh chờ nam tử giống như thiên thần tiến vào.

Không khiến hai người chờ lâu, cửa mở ra, xe lăn của Tiêu Thiên Diệu xuất hiện ở trong tầm mắt hai người.

"Vương gia." Nam tử áo xanh và hắc y nam tử đồng thời mở miệng, nhìn thấy sắc mặt một mõi tái nhợt của Tiêu Thiên Diệu, hắc y nam tử há miệng ra rồi lại khép lại, nam tử áo xanh không có cổ kị này, nhăn mày lại, "Người đã động thủ."

Đây là câu khẳng định mà không phải là đang dò hỏi.

Tiêu Thiên Diệu không trả lời, thay vào đó, để thuộc hạ đẩy xe lăn đi tới, đợi đến khi tới gần hai người ở trong thư phòng, Tiêu Thiên Diệu mới nói: "Đã dọn sạch người bên ngoài rồi sao?"

"Một tên đã chạy thoát." Hắc y nam tử mở miệng trả lời, giọng điệu không được tốt lắm.

Thất thủ, không vui là điều hết sức bình thường.

Tiêu Thiên Diệu nhướng mày hỏi: "Chu Tứ đã chạy?"

Hắc y nam tử gật gật đầu, "Trước khi rời đi hẳn đã bắn ra ba mũi tên, không biết có khiến ngài bị thương hay không?"

Ba mũi tên là tuyệt kỹ của Chu Tứ, bắn ra không trật một phát, mặc dù mỗi mũi tên không đến mức trí mạng lấy máu, nhưng ba mũi tên luôn có một mũi có thể lấy máu.

"Không." Khi ba mũi tên một trước một sau bay vút về phía hắn, Tiêu Thiên Diệu đã đoán ra được kẻ ra tay chính là Chu Tứ. Nhưng.....

"Người nào đã thỉnh Chu Tứ ra tay?" Tiêu Thiên Diệu hỏi.

Chu Tứ là sát thủ khét tiếng lưu lạc tứ quốc, có tiền lập tức giết người, nhưng hắn luôn luôn không tham dự vào tranh đấu của hoàng thất, sẽ không tiếp những vụ do hoàng gia đưa ra. Người có thể khiến Chu Tứ ra tay, khẳng định không phải là đương kim hoàng thượng.

"Không biết, không thể tra ra được. Lúc trước chúng ta cũng không nhận được tin tức, Chu Tứ đã lui tới Đông Văn." Nam tử áo xanh cúi đầu, có chút tức giận nói.

Trên tay hắn nắm giữ mạng lưới tình báo của Tiêu Vương phủ, nhưng ngay cả đối thủ trí mạng hắn đều không thể tìm hiểu được, thật sự là quá thất trách. Cũng may, lần này Tiêu Thiên Diệu không xảy ra chuyện gì, nếu không hẳn tuyệt đối không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

Tiêu Thiên Diệu cũng biết loại sự tình thế này, không liên quan tới đối phương. Hắn không chỉ không truy cứu trách nhiệm của nam tử áo xanh, ngược lại an ủi một tiếng: "Việc này không phải lỗi tại ngươi, có người âm thầm che dấu tung tích Chu Tứ, không phải chúng ta muốn tra là có thể tra ra được. Sự tình xảy ra đêm nay, cũng là do chúng ta sơ ý."

Nếu không phải nhờ những thứ kỳ lạ của Lâm Sơ Cửu, đêm nay hẳn nhất định không thể nguyên vẹn thoát ra.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tay tàn nhẫn, địch nhân khó chơi

Edit: Emily Ton.

Nói đến sự tình đêm nay, sắc mặt nam tử áo xanh và hắc y nam tử đều rất xấu hổ.....

"Sự tình đêm nay đều do ta sai, trúng kế diệu hồ ly sơn của bọn họ." Hắc y nam tử cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng.

Hắn là một người đầy kiêu ngạo tự tin, muốn hắn thừa nhận sai lầm, thật sự không hề dễ dàng. Nhưng sự thật bày ra ở trước mặt, không cho phép hắc y nam tử phủ nhận.

Tiêu Thiên Diệu nhìn hắn một cái, không trách cứ gì, ngược lại đổi sang đề tài khác, "Mặc Thần Y có an toàn không?"

"Mặc Thần Y và Mặc cô nương đều không sao. Ta đã an bài bọn họ ở Hoán Khê tiểu uyển." Hắc y nam tử vừa nói xong, nam tử áo xanh liền nhíu mày nói: "Luru Bạch, ngươi biết bản thân mình đang làm gì sao? Hoán Khê tiểu uyển chính là biệt viện riêng của Thiên Diệu, sao ngươi có thể an bài Mặc Thần Y và Mặc cô nương ở....."

"Ta đương nhiên biết ta đang làm gì, Mặc Thần Y và Mặc cô nương là khách quý, an bài bọn họ ở Hoán Khê tiểu uyển mới an toàn." Hắc y nam tử chính là Luru Bạch, không cho rằng điều này có gì sai, nhưng hắn vẫn trộm liếc mắt nhìn Tiêu Thiên Diệu một cái.

Mặc dù Tiêu Thiên Diệu có chút bất mãn, nhưng không biểu lộ ra ngoài, chỉ bảo Luru Bạch điều người bảo vệ tốt Mặc Thần Y và Mặc cô nương.

"Vương gia yên tâm, ta đã để ám vệ âm thầm bảo hộ cha con Mặc Thần Y." Luru Bạch kín đáo nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn vẫn luôn tin tưởng vào sự an bài của mình.

Vai trò của ám vệ là bảo hộ và giám sát. Rốt cuộc, cha con Mặc Thần Y đối bọn họ mà nói, vẫn xem như người xa lạ, không thể không phòng bị.

"Ừ." Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu tốt hơn vài phần, ánh mắt dừng lại ở trên người nam tử áo xanh.

Nam tử áo xanh lập tức thu liễm hơi thở, tiến lên nói: "Trong ngoài đều đã sạch sẽ, tổng cộng có 102 thích khách, trong phủ có 8 gian tế. Những người này đều không có bất luận dấu hiệu gì trên người, miệng đóng rất kín, không thể hỏi ra cái gì. Thích khách giống như tử sĩ, mặc kệ dùng hình như thế nào đều không tra ra được. Bên ngoài có 300 cung tiễn thủ vệ, ngoại trừ Chu Tứ đảo tẩu ra, toàn bộ đều đã bị bắt. Tất cả mũi tên, cung và nỏ do bọn họ sử dụng, đều giống với đồ trong quân doanh."

"Thật sự là một sự trợ giúp rất lớn." Tiêu Thiên Diệu hừ nhẹ, ngón tay vô ý thức gõ lên trên tay vịn.

Cạch... cạch..... cạch.....

Trong khoảnh khắc, giống như đang gõ vào trong trái tim người, không khí phòng trong cũng có chút trở nên nguy hiểm. Luru Bạch và nam tử áo xanh không thể không cảm thấy hơi thở trở nên nặng nề hơn.

Bọn họ quen biết với Tiêu Thiên Diệu từ nhỏ, mặc dù làm việc cho Tiêu Thiên Diệu, nhưng không giống thuộc hạ mà càng giống như là bằng hữu. Nhưng dù vậy, khi bọn họ đối mặt với uy áp của Tiêu Thiên Diệu, cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Tiêu Thiên Diệu nhẹ gõ trên tay vịn, đôi mắt hơi nheo lại, không người nào có thể biết hắn đang suy nghĩ gì, cũng không có người nào dám mở miệng quấy rầy. Thật lâu sau đó, hắn mới dừng lại, ngẩng đầu nói: "Luru Bạch, ngươi hãy bảo hộ Mặc Thần Y, Mặc Thần Y có yêu cầu gì, hãy tận lực thỏa mãn."

"Được." Luru Bạch nhẹ giọng đồng ý, sau khi biết chắc rằng Tiêu Thiên Diệu không có phản phó khác, hắn đi ra ngoài trước một bước.

Phòng trong chỉ còn lại nam tử áo xanh và Tiêu Thiên Diệu. Tiêu Thiên Diệu trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng: "Tô Trà....." Hắn chỉ gọi tên đối phương, nhưng không nói gì hơn.

"Vương gia, có chuyện gì vậy?" Nam tử áo xanh, cũng chính là Tô Trà chủ động hỏi.

"Àn." Tiêu Thiên Diệu không dấu diếm Tô Trà, "Bổn vương đã gặp phải một người rất kỳ lạ."

"Người kỳ lạ?" Tô Trà khó hiểu. Trong ngoài Tiêu Vương phủ đều giống như thùng sắt, hôm nay sau khi rửa sạch một lần, càng không thể có bất kỳ người kỳ lạ nào xuất hiện, chẳng lẽ là.....

Tô Trà mở to hai mắt nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu. Tiêu Thiên Diệu nhẹ nhàng gật đầu, đưa ra hồi đáp tích cực: "Lâm Sơ Cửu, Vương phi mà Hoàng thượng ban cho bốn vương."

"Lâm Sơ Cửu? Có chuyện gì với nàng sao?" Tô Trà mang vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu.

Với những lời đồn về Lâm Sơ Cửu, Tô Trà biết đến rất nhiều, cũng từng đích thân gặp qua Lâm gia đại tiểu thư kiêu ngạo ương ngạnh, Tô Trà không cho rằng Lâm Sơ Cửu có điều gì đặc biệt.

Tiêu Thiên Diệu không phải là một người nói nhiều, nhưng hắn nói Lâm Sơ Cửu thật sự quá kỳ lạ, không chỉ không giống với trong lời đồn một chút nào, thậm chí đều không hề giống với những tin tức mà bọn họ tra ra được, vì thế.....

Tiêu Thiên Diệu kể hết tất cả mọi cử động của Lâm Sơ Cửu buổi tối hôm nay cho Tô Trà nghe, đương nhiên Tiêu Thiên Diệu tuyệt đối sẽ không kể lại việc chính mình bị Lâm Sơ Cửu đè ép.

Sự tình mất mặt như vậy, bản thân hẳn biết là đủ.

"Lâm Sơ Cửu này thật đúng là kỳ lạ, Lâm phủ thật sự nguy hiểm như vậy hay sao? Bức nàng đến nỗi không thể không che dấu bản chất thật sự của mình?" Loại sự tình như đôi hồn, Tô Trà thật sự không thể tưởng tượng ra, đây là nguyên nhân duy nhất hẳn có thể nghĩ đến.

"Nàng đã bị trúng độc." Tiêu Thiên Diệu nhủ mày, Tô Trà mang vẻ mặt khó hiểu: "Nhưng nàng biết y thuật, sao có thể trúng độc?"

"Vì thế nên mới kỳ lạ." Bên môi Tiêu Thiên Diệu tràn ra một tia cười lạnh, Tô Trà biết hẳn không vui, vội vàng nói: "Muốn sai người nhìn chăm chăm nàng hay không?"

"Bỏn vương sẽ tự mình nhìn chăm chăm nàng ấy." Hẳn cũng muốn nhìn xem một chút, trên người Lâm Sơ Cửu còn có bí mật gì?

"Vậy người tự mình để ý, nếu như nàng có dụng tâm kín đáo, người ngàn vạn không thể tiếp tục nương tay." Tô Trà nhìn thì giống như người ầm ập, nhưng thật ra hẳn lại là người ngoan tuyệt quyết đoán. Hẳn luôn muốn đem hết thảy nguy hiểm, đều bóp chết khi còn ở trong nôi.

"Àn." Chỉ một Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu không thêm để ở trong mắt, nếu như Lâm Sơ Cửu không có hai lòng, dường nàng như sùng vật bên người cũng tốt.

Tô Trà nhẹ nhàng gạt đầu, không nói thêm về chuyện này nữa, ngược lại nói tới chính sự, "Những người đó nên xử lý thế nào?"

"Giết! Thích khách đưa tới Đại Lý Tự; cung thủ thì đưa tới Xu Mật Viện; gian tế đưa tới giám sát viện. Sáng mai đưa đi, bỏn vương muốn toàn bộ người kinh thành đều biết, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Tiêu Thiên Diệu xử lý rất sạch sẽ lưu loát. Tô Trà vừa nhìn đã biết, Tiêu Thiên Diệu căn bản không hề nghĩ tới, sẽ thu được tin tức hữu dụng gì từ trong miệng những người đó.

Nhưng.....

"Làm như vậy, Hoàng thượng có thể sẽ bất mãn hay không?" Tô Trà mang vẻ mặt lo lắng, hẳn biết rằng Hoàng thượng là người tàn nhẫn bao nhiêu. Tiêu Thiên Diệu đánh vào mặt Hoàng thượng như vậy, Hoàng Thượng vui mừng mới lạ.

"Bất mãn?" Tiêu Thiên Diệu cười lạnh, "Hắn khi nào từng vừa lòng đối bỏn vương? Miễn là bỏn vương không chết, bỏn vương làm bất cứ điều gì hẳn đều sẽ không vui."

Thoái nhượng?

Hắn đã từng thoái lui, nếu không phải hẳn uỷ quyền, Hoàng thượng sao có thể dễ dàng nắm lấy binh quyền của hắn?

Cho dù hắn tàn phế thì như thế nào?

Chỉ cần Tiêu Thiên Diệu hẳn không buông tay, Hoàng thượng cũng chỉ đành chờ dài mà thôi.

Vì lợi ích của huynh đệ hắn, vì thế hẳn đã không miệt mài theo đuổi đến cùng âm mưu ám toán hẳn của Hoàng thượng. Binh quyền hẳn đã giao ra rồi, nhưng kết quả thì sao?

Hoàng huynh tốt của hắn được một tác lại muốn tiến một thước, không chỉ gửi một nữ nhân lộn xộn tới nhục nhã hắn, hiện tại còn dám sử dụng cả thích khách.....

Muốn mạng của Tiêu Thiên Diệu hẳn, cũng phải nhìn xem hắn ta có năng lực kia hay không!

Sát ý chợt loé lên trong mắt Tiêu Thiên Diệu, nhưng dù vậy vẫn khiến toàn thân Tô Trà phát lạnh, yên lặng chờ dài trong lòng.....

Thật sự là tạo hóa trêu người, thật ra Thiên Diệu không có dã tâm. Nếu như hắn có dã tâm, ngôi vị hoàng đế kia, đương kim thánh thượng căn bản không thể ngồi nổi. Nhưng, Hoàng thượng lại cố tình phòng bị Thiên Diệu lần nữa.

Phòng bị cũng không sao, hoàng đế nào cũng sẽ đều không thích huynh đệ cầm binh quyền trong tay. Nhưng Hoàng thượng ngàn vạn không nên xuống tay tàn nhẫn như vậy. Hủy hoại cuộc sống của Thiên Diệu. Nếu như Thiên Diệu không phản kích, vậy thì hẳn không phải là Tiêu Thiên Diệu.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cảm lạnh, chết cũng không có người biết

Edit: Emily Ton.

Khi Lâm Sơ Cửu tỉnh lại, phát hiện bản thân mình đang nằm ở trên hi giường, trên người vẫn đang mặc quần áo dính máu, ngay cả chân cũng đều không có. Toàn bộ thân mình lạnh lẽo, người còn chưa ngồi dậy, nước mũi đã chảy xuống không thể không chế.

Lâm Sơ Cửu thật ra rất muốn oán giận, tuy nhiên nàng nghĩ rằng Tiêu Thiên Diệu không giết nàng đã là rất tốt, nàng còn muốn hy vọng xa vời gì nữa?

Làm người không thể quá tham lam, có thể lưu lại một cái mạng nhỏ, Lâm Sơ Cửu đã rất vừa lòng. Đối với cuộc sống sau này là tốt hay xấu, nàng không lo lắng chút nào.

Những ngày tháng trôi qua, nàng sẽ từ từ mưu tính. Nàng tin tưởng rằng, hết thấy đều sẽ càng ngày càng trở nên tốt đẹp hơn.

Xoa xoa cánh tay đau nhức, Lâm Sơ Cửu lắc đầu với tình cảnh hiện tại của mình, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Nàng đang muốn đứng dậy, đi ra ngoài hỏi xem lúc này đã là lúc nào, lập tức nghe thấy tiếng kêu tích tích tích từ hệ thống Y Sinh.....

Âm thanh này, Lâm Sơ Cửu đã rất quen thuộc. Đây là đang nhắc nhở nàng rằng: *có người bệnh*. Tuy nhiên, lúc này đây không phải muốn Lâm Sơ Cửu đi cứu người, mà là nhắc nhở Lâm Sơ Cửu, chính nàng đã bị cảm lạnh.

Lâm Sơ Cửu thật sự muốn tròn trĩnh mắt: *Bệnh trạng rõ ràng như vậy, nàng cần tới hệ thống Y Sinh nhắc nhở hay sao?*

Quả thực là khinh thường sự chuyên nghiệp của nàng.

Đầu có chút nặng nề, Lâm Sơ Cửu không muốn di chuyển quá nhiều, nhưng nghĩ đến thân mình yếu ớt của nguyên chủ này, nàng vẫn nên tự tìm cho mình, đồng thời nuốt vào hai viên thuốc.

Ngồi lại một lúc lâu, tinh thần đã khôi phục một chút, Lâm Sơ Cửu mở băng vải trên vai trái ra, một lần nữa tra được và băng bó lại. Vết thương trên vai trái cũng không nặng lắm, nhưng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể dùng sức, tự bản thân mình chú ý thêm một chút là ổn.

Sau khi tự mình băng bó vết thương, Lâm Sơ Cửu suy nghĩ đi ra ngoài tìm người, muốn hỏi làm thế nào để mình có thể ăn uống. Nàng cũng không biết bản thân mình đã ngủ trong bao lâu, dù sao sau khi tỉnh lại nàng cảm thấy rất đói.

Trong hi phòng là một mảnh hỗn độn, tất cả các giường đều bị đảo ngược, quần áo tán loạn. Lúc trước như thế nào, hiện tại vẫn như thế ấy, nhưng.....

Được mà Lâm Sơ Cửu đặt ở trong giường đã biến mất, còn có thi thể của thích khách cũng đều biến mất.

Đối với những loại dược đó, Lâm Sơ Cửu không để ở trong lòng, dược mà nàng đã lấy ra ngoài, cũng chỉ là thuốc bột dùng để cầm máu, băng vải và nước sát trùng. Máy thứ này chỉ cần muốn có, nàng đều có thể sử dụng những vật của thời đại này, tạo ra chúng, sẽ không khiến cho người khác hoài nghi.

Nàng mở cửa ra, bên ngoài rất sạch sẽ, giống như trận chiến khốc liệt trước đó chưa từng phát sinh. Nàng hít sâu một hơi, vẫn có thể ngửi được mùi hương của hỗn hợp bùn đất.

Lâm Sơ Cửu quét mắt liếc một cái, phát hiện viện này thật sự không lớn, quan trọng là viện này trống rỗng, sân to như vậy ngoại trừ cỏ ra đều không có gì cả. Nhìn qua rất thoải mái, cũng khiến người thư thái.

Nói thật, Lâm Sơ Cửu không thích cây, hoa, hoặc là những loại như núi giả ở bên ngoài viện. Máy thứ này không chỉ che mắt tầm mắt, còn thuận tiện cho kẻ cắp trốn tránh.

Nàng chỉ thích như thế này, vừa mở cửa ra là có thể nhìn thấy tường vây sân viện.

Nàng bước xuống bậc thang, dẫm lên con đường mòn rải đá xanh. Lâm Sơ Cửu đi tới bên ngoài viện, sân lớn nhìn rất thoải mái, nhưng đi từ trong phòng tới cửa lại phải đi một lúc khá lâu. Trước đây Lâm Sơ Cửu rất thích đi bộ, tuy nhiên thân thể mảnh mai này không thể chịu nổi. Hiện tại, vừa mới đi được vài bước, Lâm Sơ Cửu đã cảm thấy mệt mỏi thở dốc, và trên con đường cũng không có một vật nào có thể chống đỡ, hại nàng muốn đỡ vật nào đó để nghỉ ngơi một chút cũng đều không được.

Đúng thật là hổ người!

Gió thổi qua, Lâm Sơ Cửu hắt hơi, nước mũi lại muốn rơi xuống. Nàng muốn tìm chiếc khăn, nhưng vừa cúi đầu nhìn, mới phát hiện bản thân mình vẫn đang mặc quần áo nhiễm máu đi ra khỏi cửa.

"Có nên trở về thay quần áo hay không?" Lâm Sơ Cửu rối rắm, quay đầu nhìn lại con đường mình đã đi qua hai phần ba, khẽ cắn môi, vẫn quyết định đi về phía trước.

Quay lại? Nàng nhất định không còn sức lực để tiếp tục đi ra ngoài.

Ở nơi xa, âm vệ "bảo hộ" Lâm Sơ Cửu, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu ngậy ngốc đứng tại chỗ, có chút khó hiểu không biết nàng muốn làm gì, nhưng khi nhìn thấy cách đó không xa có người đang đi tới, âm vệ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Sơ Cửu tiếp tục đi ra ngoài, mắt thấy chỉ cách cửa có vài chục bước, cửa viện đột nhiên mở ra. Lâm Sơ Cửu vội vàng dừng lại, chỉ thấy một lão giả thân hình gầy nhỏ, diện mạo nghiêm túc, mang theo bốn tiểu nha hoàn rũ mắt đi đến.

Khi lão giả nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang đứng ở nơi đó, trên mặt không biểu hiện ra bất luận kinh ngạc nào, thong dong hành lễ: "Nô tài Tào Thạch, là đại quản gia vương phủ, gặp qua Vương phi."

Wương phi?

Lâm Sơ Cửu nghe thấy xưng hô này, trên mặt lộ ra một nụ cười nông cạn: *Có vẻ như, thân phận bên ngoài của nàng vẫn được thừa nhận.*

Nghĩ đến cũng đúng, nàng dù nói như thế nào cũng là Tiêu Vương phi do Hoàng thượng ban chỉ. Chỉ cần nàng không chết, danh phận Tiêu Vương phi này chính là nàng.

Lâm Sơ Cửu không hề có chút khiếp nhược, chậm rãi giờ tay: "Miễn lễ."

Mặc dù trí nhớ của nguyên chủ không đáng tin cậy, nhưng lễ nghi học được lại rất tốt, đương nhiên đây cũng không phải là công lao của nguyên chủ, mà là công lao của bà ngoại nguyên chủ.

Bà ngoại nguyên chủ rất yêu nguyên chủ, không muốn nguyên chủ thất lễ, vì thế cố ý thỉnh vài lão ma ma, nghiêm khắc huấn luyện nguyên chủ lễ nghi cung đình, còn có đạo cụ xử giữa người với người. Đáng tiếc, nguyên chủ có thể ra tay, cũng chỉ có lễ nghi.

Tào quản gia không hề khách khí, lập tức đứng thẳng, chỉ vào bốn thị nữ phía sau và nói: "Vương phi, đây là thị nữ mà Vương gia bảo nô tài đưa tới. Sau này các nàng sẽ hầu hạ cuộc sống hàng ngày của Vương phi."

Hầu hạ sẽ cùng tồn tại với giám thị, Lâm Sơ Cửu tỏ vẻ hiểu rõ, vui vẻ tiếp nhận: "Thay ta cảm ơn Vương gia, Vương gia thật quá chu đáo."

Nàng không sợ có người giám thị, nàng chỉ sợ không có người hầu hạ.

Không phải nàng không muốn tự mình động thủ, thật sự trong thời đại này, chuyện gì cũng không thuận tiện, ví dụ như tắm rửa. Nếu không có người múc nước cho nàng, nàng một mình muốn nấu nước, múc nước, phòng chừng cả ngày cũng đừng nghĩ tới tắm rửa.

Còn có giặt quần áo gì đó, Lâm Sơ Cửu càng thêm rối rắm.

Ở thời đại này không có máy giặt, không có bột giặt, nàng thật sự không thể mỗi ngày múc nước và giặt quần áo, càng không cần đề cập tới trên người nàng mặc phần lớn đều là tơ lụa tốt nhất. Loại nguyên liệu này thật thật sự rất khó giặt, không có người có kinh nghiệm xử lý giúp nàng, nàng thật sự sẽ khóc.

Tào quản gia không nghĩ tới, Lâm Sơ Cửu lại nói chuyện tốt như vậy, kinh ngạc nhìn nàng một cái, vừa lúc đối diện với con người lạnh lùng của Lâm Sơ Cửu. Tào quản gia vội vàng cúi đầu, không dám nhìn tiếp.

"Vương phi, Vương gia muốn nô tài hỏi ngài, ngài muốn xử lý nha hoàn như thế nào?" Dựa vào trực giác làm hạ nhân, Tào quản gia cảm thấy Vương phi này có thể khiến Vương gia, cố ý sai người tới đây hầu hạ tuyệt đối không hề đơn giản. Lão vẫn nên ít chọc tới nàng.

"Tính cả thị tỳ đều đưa hết về Lâm phủ. Cứ nói rằng Tiêu Vương phủ không cần hạ nhân ăn cây táo, rào cây sung, càng không cần hạ nhân xử lý những sự tình không được quyền." Lâm Sơ Cửu không khách khí chút nào, một hơi tiễn toàn bộ những người Lâm phủ nhân gửi tới.

Lâm phủ nhân an bài rất nhiều người cho Lâm Sơ Cửu, ngoại trừ bốn đại nha hoàn quyền rũ ra, còn có vài thị tỳ, những người này vốn nên là thân tín sau khi Lâm Sơ Cửu đến Tiêu Vương phủ, nhưng.....

Khế ước bán mình của những người này, toàn bộ đều ở trong tay Lâm phủ nhân, nếu như những người này không hợp tâm ý, Lâm Sơ Cửu cũng không có quyền bán đi. So với đường người của Lâm phủ nhân, nàng thà rằng không cần một kẻ nào hết.

Tào quản gia dường như không nghĩ tới, Lâm Sơ Cửu ngay sau ngày tân hôn, lập tức xé rách mặt cùng nhà mẹ đẻ. Vì thế, lão có lòng tốt kiến nghị nói: "Vương phi có muốn gặp những người đó trước hay không?"

Nếu vẫn thấy hợp ý thì có thể lưu lại. Nếu không, một nữ tử yếu nhược như Lâm Sơ Cửu, bên người tất cả đều là người Tiêu Vương phủ, không có ai là người nhà, nếu bị nhốt ở hậu viện cho dù đã chết một hai năm, cũng sẽ không có người ngoài nào có thể biết được.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Không có con, không bằng phế vật

Tào quân gia là người tử tế, nhưng lão lại không biết tình cảnh thật sự của Lâm Sơ Cửu.....

Đối Lâm Sơ Cửu, hạ nhân của Tiêu Vương phủ cũng tốt, hạ nhân của Lâm gia cũng được, đều không có gì khác nhau. Hạ nhân hai phủ này đều sẽ không xem Lâm Sơ Cửu giống như chủ tử. Xét cho cùng, nếu chủ tử bọn họ ra lệnh, bọn họ đều sẽ không chút do dự xuống tay giết chết Lâm Sơ Cửu.

Hiện tại, Lâm Sơ Cửu đã quyết định ôm chặt đùi của Tiêu Thiên Diệu, sao hắn có thể khiến nàng thuận lợi mọi bề. Hơn nữa, việc này cũng không phải nàng muốn thuận lợi mọi bề là được, nàng đã xé rách mặt với Lâm phu nhân, lại lừa Lâm phu nhân một số bạc lớn, Lâm phu nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng.

So với lưu lại hạ nhân của Lâm phủ, có thể sẽ khiến Tiêu Thiên Diệu hoài nghi nàng, nàng thà rằng tuyệt tình một chút. Dù sao, Thái tử là con rể tương lai của người cha không ra gì của nàng, tuyệt đối sẽ không đứng ở bên nàng. Nói không chừng còn muốn nàng tự hy sinh mình, làm nội ứng cho Thái tử, muốn giết chết Tiêu Thiên Diệu.

Thay vì khiến những người trong Tiêu Vương phủ bối rối, không bằng tiên hạ thủ vi cường, để người khác nhìn thấy được rằng, mẹ kế Lâm phu nhân này của nàng, ác độc với đích trưởng nữ là nàng bao nhiêu.

Lâm Sơ Cửu cự tuyệt ý tốt của Tào quân gia, bảo Tào quân gia tiễn toàn bộ mọi người rời đi. Đương nhiên, khi đưa trở về, nhất định phải phô trương thanh thế thật lớn, khiến cho mọi người náo nhiệt trong kinh thành đều biết được, phu nhân Lâm gia an bài hạ nhân cho đích trưởng nữ làm của hồi môn, nhưng không chịu đưa khế ước bán mình cho đích trưởng nữ, muốn đuổi tay đến cả Tiêu Vương phủ.

Tào quân gia nghe xong những lời Lâm Sơ Cửu nói, sắc mặt hiện lên một sự xuất sắc!

Tào quân gia đã rất lớn tuổi, lão thật đúng là chưa từng gặp qua, cô nương nhà ai lại đầu nhà mẹ đẻ của mình như vậy. Lâm cô nương này quả nhiên không hề bình thường.

Nếu Lâm Sơ Cửu đã nói như vậy, Tào quân gia cũng không tiếp tục khuyên nhủ. Lúc trước lão khuyên một câu đã là có tâm tư riêng, bởi vì tối hôm qua Lâm Sơ Cửu cứu Tào Lâm, chính là con của lão.

Có qua có lại, mặc dù Tào quân gia không nói ra lời cảm tạ, nhưng cũng ngầm ngầm giúp Lâm Sơ Cửu chọn lựa chọn bốn nha hoàn, để các nàng tận tâm hầu hạ Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không biết một vụ này, nhưng khi nhìn thấy bốn nha hoàn đều cụp mi rũ mắt, thu dọn căn phòng, múc nước, mang tới một số đồ ăn đều làm rất thỏa đáng, không nhận được nói ở trong lòng: *So với Lâm phu nhân, thủ đoạn của Tiêu Thiên Diệu thật sự cao hơn rất nhiều, từ bốn nha hoàn đều có thể nhìn ra được.*

Nếu như Lâm phu nhân đưa nha hoàn cho nàng, có thể tuân theo quy củ làm tốt mọi việc, Lâm Sơ Cửu sẽ không thể tra ra. Nàng thật ra không yêu cầu quá cao đối nha hoàn, nàng không cần nha hoàn sẵn lòng chết vì nàng, xem nàng giống như chủ nhân, hay là ân nhân, hoặc là tỷ muội. Nàng chỉ cần nha hoàn an phận một chút, có thể đảm bảo được chất lượng sinh hoạt của nàng, không liên lụy tới nàng là được. Đối với những mặt khác?

Chỉ cần không quá phận, muốn bò lên giường của Tiêu Thiên Diệu hay làm gì đi nữa, nàng đều có thể tiếp nhận.

Cuối cùng Lâm Sơ Cửu có thể ngâm mình trong bồn tắm, tiếp đó nàng ăn no nghỉ ngơi một lát, sau đó uống một chén canh gừng nóng. Trải qua một phen lăn lộn, tinh thần Lâm Sơ Cửu đã khá hơn nhiều, sắc mặt cũng bắt đầu hồng hào hơn.

Đây mới là cuộc sống của một con người!

Mặc dù trên vai trái bị thương, nhưng đối Lâm Sơ Cửu mà nói, từ khi đi vào thế giới này đến nay, có thể xem như ngày hôm nay là thư thái nhất.....

Cuộc sống của Lâm Sơ Cửu trôi qua một cách thư thái, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại không tốt đẹp như nàng. Mặc dù Tiêu Vương phủ tuyên bố với bên ngoài, Tiêu Vương gia và Tiêu Vương phi đã bị kinh hãi, muốn đóng cửa tĩnh dưỡng. Tuy nhiên mấy ngày nay, Tiêu Thiên Diệu tuyệt đối không hề có thời gian tĩnh dưỡng.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm hôm nay, từng xe thi thể được kéo ra ngoài từ Tiêu Vương phủ. Đại Lý Tự, Giám Sát Viện và Xu Mật Sứ, toàn bộ công lớn đều là thi thể, tất cả đều được bày biện gọn gàng ở trước đại môn.

Ngoại trừ thi thể, còn có mũi tên và nỏ. Mặc dù phía trên không có bất luận dấu hiệu gì, nhưng người có mắt đều có thể nhìn ra được, mấy thứ này đều là từ quân đội, cho dù không phải xuất ra từ phía quân đội, cũng không phải người thường có thể lấy ra được.

Phải biết rằng, ở Đông Văn quốc, không cho phép bất luận kẻ nào tàng trữ, chế tạo vũ khí. Hơn nữa, toàn bộ tài liệu và vũ khí đều do triều đình quản chế, người bình thường căn bản không có được chúng.

Cùng với thi thể, cung tiễn đã được đưa đến, còn có đơn kiện của Tiêu Vương phủ. Tiêu Vương phủ cáo trạng với Xu Mật Sứ, Giám Sát Viện, Cửu Môn Đề Đốc, Thuận Thiên Phủ, thủ lĩnh cấm vệ quân của kinh đô, tổng quản thái giám phủ Nội Vụ.

Tóm lại, bất cứ ai có thể liên quan tới những thi thể kia, Tiêu Vương phủ đều không buông tha kẻ nào. Trên đơn kiện dài 38 trang, trong đó có 30 trang viết tên bị cáo cùng với chức quan đi kèm.

Tiêu Vương phủ cáo trạng bọn họ bỏ rơi nhiệm vụ, cáo trạng bọn họ cấu kết với thích khách, cáo trạng bọn họ tàng trữ vũ khí riêng, cáo trạng bọn họ xem thường pháp kỷ, mưu sát thân vương đương triều.

Mười tám tội trạng, mỗi một tội trạng, đều đủ để diệt tam tộc những người này, và Tiêu Vương phủ đã liên tiếp viết 18 điều trọng tội vào trong đó.

Nhân chứng, vật chứng cùng với đơn kiện, đều được đưa tới quan phủ. Sau khi người Tiêu Vương phủ làm xong những việc trên, lập tức không cần nhiều lời, chỉ nói bọn họ tin tưởng vào triều đình, triều đình chắc chắn sẽ đưa ra được câu trả lời thỏa đáng cho Tiêu Vương gia, sẽ không làm tổn thương trái tim tàn tật của công thần vì đã bảo hộ đất nước.

Chiều này của Tiêu Thiên Diệu cực kỳ tàn nhẫn. Không chỉ đặt mình ở vị trí đạo đức cao nhất, còn xé rách khuôn mặt giả tạo của Hoàng thượng ngay trước mặt mọi người, mang những sự tình hãn là nên xử lý ở trong bóng tối, đặt toàn bộ ra bên ngoài. Vì vậy, cho dù Hoàng thượng không muốn có hành động nào cũng đều không được.

.....

"Lão Tứ, người đủ tàn nhẫn!" Hoàng thượng tức giận đến nỗi quét toàn bộ tấu chương và đơn kiện rơi xuống mặt đất. Nhưng cho dù như vậy hãn vẫn không thể giải hận, vì vậy nắm lấy nghiến mực trên bàn, ném tới người đang quỳ gối trước mặt: "Lăn!"

Bốp..... Người nọ bị đập đến nỗi đầu rơi máu chảy, nhưng cổ họng không dám rên một tiếng, ôm đầu nhanh chóng chạy ra ngoài. Từ trên quan phục của hãn ta, có thể nhìn ra đó là một võ tướng, cũng chính là thống lĩnh cấm quân bị Tiêu Thiên Diệu cáo trạng.

Tại kinh thành, chỉ trong một đêm, với số lượng thích khách lên vào ám sát Tiêu Vương gia, thống lĩnh cấm quân này của hãn ta chỉ sợ sẽ phải kết thúc.

"Hoàng thượng bớt giận." Thái giám tâm phúc của Hoàng thượng, thật cẩn thận tiến lên, "Hoàng thượng, hiện tại Tiêu Vương chỉ là một phế nhân, cả đời đều không thể đứng dậy, cũng sẽ không thể có con nối dõi. Hoàng thượng, ngài thật sự không cần phải tức giận với một phế vật."

Thái giám tâm phúc của hoàng thượng cố ý nhấn mạnh hai chữ "phế vật". Hãn biết, hai chữ này Hoàng thượng thích nghe nhất. Hoàng thượng thường ngầm gọi Tiêu Thiên Diệu là phế vật, đại thần chụp mông ngựa hoàng thượng, trong tối cũng như ngoài sáng, đều gọi Tiêu Thiên Diệu là Vương gia phế vật.

Quả nhiên, sau khi Hoàng thượng nghe được lời này, sắc mặt liền tốt hơn một chút, nhưng vẫn chưa hết giận, "Đúng là một đám vô dụng, ngay cả phế vật cũng không giải quyết được, quả thực là không bằng phế vật."

"Hoàng thượng, xin ngài bớt giận. Lần này, xác thật là ý của vài vị đại nhân. Rốt cuộc, không ai nghĩ tới, Tiêu Vương ngoại trừ những thân binh trên tay, còn ngầm có một thế lực mạnh như vậy. Mặc dù lần này tổn thất một ít người, nhưng tốt xấu chúng ta cũng tra ra được con át chủ bài của Tiêu Vương. Lần sau....." Thái giám tâm phúc cười hắc hắc một tiếng, "Lần sau, Tiêu Vương sẽ không có vận khí tốt như vậy."

"Người nói quả không sai....." Hoàng thượng nghe những lời này, sắc mặt cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, khoe môi thậm chí còn nổi lên một nụ cười, "Có thể bức ra con át chủ bài của hãn, cũng không uổng công trăm hy sinh nhiều người như vậy. Tiếp theo, trăm tất phải lấy tính mạng của hãn."

"Hoàng thượng anh minh." Thái giám tâm phúc rất có ánh mắt, lập tức đặt tấu chương và đơn kiện của Tiêu Vương phủ ở trước mặt hoàng thượng, chờ hoàng thượng phê duyệt.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trêu chọc, không phải người một nhà không vào một cửa...

Hoàng thượng đang nổi giận lôi đình ở trong ngự thư phòng, Tiêu Thiên Diệu rất nhanh cũng biết được tin, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, nhưng không nói câu nào.

Trong lòng Tô Trà yên lặng thấp lên một ngọn nến cho Hoàng thượng: Hoàng thượng thật sự là quá ngây thơ, Thiên Diệu mười ba tuổi đã dần nhập quân đội, chinh chiến sa trường mười lăm năm, sao có thể chỉ có một con át chủ bài như vậy.

Hoàng thượng tự cho rằng mình đã bức được con át chủ bài của Thiên Diệu ra ngoài, nhưng trên thực tế, đây bất quá chỉ là một góc của tảng băng mà thôi. Một ngày nào đó, Hoàng thượng sẽ phải trả giá cho tất cả những gì mình đã gây ra với Thiên Diệu.

Tô Trà thu hồi sự đồng cảm của mình đối Hoàng thượng, tiếp tục báo cáo tình huống bên ngoài với Tiêu Thiên Diệu, chờ đến khi hần nói xong, vừa lúc đã đến giữa trưa. Tiêu Thiên Diệu giữ Tô Trà lại dùng cơm, nhưng hai người còn chưa kịp đi, Tào quản gia đã bước tới.

Tào quản gia nhìn thấy Tô Trà cũng đang ở đó, do dự nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu, không biết nên nói hay không?

Tô Trà đang muốn tìm lý do ra ngoài trước, Tiêu Thiên Diệu đã thờ ơ mở miệng: "Tô Trà không phải người ngoài, nói đi."

Điều này khiến Tô Trà không tiện rời đi, đành phải ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, âm thầm cầu nguyện Tào quản gia đừng nói sự tình quá bí ẩn, hần là người rất tự biết mình, luôn luôn không thích biết quá nhiều thứ.

Chủ tử mở miệng, Tào quản gia lập tức không cố kỵ nữa, cung kính lặp lại những lời Lâm Sơ Cửu nói lại một lần, "Thịnh Vương gia định đoạt."

Mặc dù là sự tình Lâm gia, nhưng liên quan tới mặt mũi Tiêu Vương phủ, cũng không phải Lâm Sơ Cửu muốn làm gì thì làm.

Tiêu Thiên Diệu không chút nghĩ ngợi nói: "Theo ý nàng nói mà làm."

Khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Thiên Diệu dịu lại mấy phần, Tào quản gia nhìn chằm chằm xuống sàn nhà nên không nhìn thấy, nhưng Tô Trà lại nhìn ra được.

Tào quản gia vừa rời đi, Tô Trà đã mở miệng cười trừ ghẹo một câu: "Không phải người một nhà không đi vào một cửa, các người quả thật đúng là phu thê." Điều thích và mặt trước mặt mọi người.

Tiêu Thiên Diệu liếc mắt nhìn Tô Trà một cái, không nói gì. Tô Trà nhún vai, tiến lên đẩy xe lăn giúp Tiêu Thiên Diệu, làm bộ mình chưa từng nói điều gì.

.....Edit: Emily Ton....

Sau khi Lâm Sơ Cửu giao phó sự tình Lâm gia cho Tào quản gia, lập tức hoàn toàn buông xuống việc này. Ăn xong, Lâm Sơ Cửu liền ngủ một lát, lúc này mới hoàn toàn dưỡng đủ tinh thần.

Dưỡng đủ tinh thần, Lâm Sơ Cửu lập tức có tâm tình tìm hiểu tình cảnh hiện tại của mình.

"Các người tên gọi là gì?" Lâm Sơ Cửu nhìn bốn nha hoàn tư sắc bình thường, trong lòng hiểu được bốn nha hoàn này tuyệt đối không phải là tiểu thiếp dự phòng.

Bốn nha hoàn cùng nhún người nói: "Thịnh Vương phi ban danh."

Ban danh?

Lâm Sơ Cửu sững sốt một chút, từ trong trí nhớ của nguyên chủ hiểu được, thường thì hạ nhân bên người sẽ do chủ nhân ban danh. Lâm Sơ Cửu vẫn luôn không thích khác người, dựa theo nguyên tắc nhập gia tùy tục. Lâm Sơ Cửu suy nghĩ một lúc, sau đó chỉ từ trái qua phải, "Trần Châu, Mã Nãi, San Hô, Phi Thúy."

Lâm Sơ Cửu thừa nhận bản thân mình không có tài đặt tên, nhưng chỉ cần dễ nhớ là được. Dù sao bốn nha hoàn này cũng không hoàn toàn là của nàng, chẳng qua nàng chỉ mượn của Tiêu Vương phủ để dùng mà thôi.

"Nô tỳ tạ Vương phi ban danh." Bốn nha hoàn bên người Lâm Sơ Cửu, đã chính thức có tên.

Sau khi Lâm Sơ Cửu ban danh, lập tức bắt đầu tìm hỏi một số việc nhỏ. Bốn nha hoàn vốn nghĩ rằng Lâm Sơ Cửu sẽ hỏi thăm sự tình Tiêu Vương phủ, các nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt đối sẽ không để Lâm Sơ Cửu nghe được những tin tức có ích, kết quả.....

Lâm Sơ Cửu chỉ hỏi hiện tại là giờ nào? Những thân binh lúc trước bị thương hiện tại ra sao? Nàng có thể đi xem hay không?

Tiêu Vương phủ có quy củ gì?

Nếu nàng có cơ hội hãy hỏi Tiêu Vương gia một chút, nàng có thể ra khỏi sân này hay không?

Ngoại trừ những điều ấy ra, Lâm Sơ Cửu không hề hỏi bất cứ sự tình nào có liên quan tới Tiêu Vương phủ, cũng không hề hỏi thăm việc riêng của Tiêu Thiên Diệu. Điều này khiến cho bốn nha hoàn rất khó hiểu.

Phải biết rằng Lâm Sơ Cửu chính là Hoàng thượng ban cho, Tiêu Thiên Diệu đã dùng tám kiểu lớn nghênh vào cửa Vương phi. Nữ chủ nhân Tiêu Vương phủ, theo lý thì nàng có quyền quản hết toàn bộ sự tình trong Tiêu Vương phủ, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu lại xem mình giống như người ngoài, hoặc là người thuyết khách thì đúng hơn.

Mặc dù bốn nha hoàn khó hiểu, nhưng trên mặt đều không biểu lộ ra ngoài. Người có thể được Tiêu Thiên Diệu cố ý đưa cho Lâm Sơ Cửu, tuyệt đối không phải là nha hoàn bình thường.

Bốn nha hoàn đều trả lời tất cả các vấn đề Lâm Sơ Cửu muốn biết. Lâm Sơ Cửu không hỏi thêm các nàng nhiều hơn. Đối với việc có thể đi thăm thân

binh bị thương hay không, điều này không phải bọn nha hoàn có thể làm chủ.

"Vương phi, việc này cần phải xin chỉ thị Vương gia, nếu Vương phi muốn đi thăm hộ vệ bị thương, nô tỳ sẽ lập tức đi bẩm báo cho quân gia biết." Trần Châu là nha hoàn đứng đầu trong bốn người, hành sự rất trầm ổn chu toàn. Cho dù không xem Lâm Sơ Cửu là Vương phi, Trần Châu cũng không dám chậm trễ.

Lâm Sơ Cửu có trách nhiệm theo dõi người bệnh do mình trị liệu, nhưng nàng cũng không phải là người lương thiện, nàng sẽ không đi tìm Tiêu Thiên Diệu để hỏi một việc nhỏ như vậy.

"Không cần, các người để tâm một chút, nếu như những hộ vệ bị thương có ai càng ngày càng nghiêm trọng, các người nói cho ta một tiếng là được." Tiêu Vương phủ không thiếu đại phu, mặc dù ngành mà nàng học chính là Tây y, thời đại trước của nàng cũng rất thịnh hành Tây y, nhưng nàng hiểu rất rõ rằng, Trung y cũng rất hữu ích, nàng không coi khinh bất luận kẻ nào, cũng sẽ không vì bản thân mình có chút y thuật mà trở nên đắc chí.

Trên thực tế, nếu không có Hệ thống Y Sinh cung cấp thuốc tây cho nàng, kiến thức y học của nàng trong thời đại này, chưa chắc có thể phát huy tác dụng.

Trần Châu nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói vậy, trên mặt mặc dù không hiện lên biểu tình gì, nhưng trong lòng thì lại lau mắt mà nhìn đối Lâm Sơ Cửu.

Một Vương phi có thể nhìn thấy rõ thế cục, biết được điều gì có thể làm, điều gì không thể, mới có thể sống sót lâu dài ở Tiêu Vương phủ.

.....

Sau khi Tào quân gia bẩm báo với Tiêu Thiên Diệu, sợ thuộc hạ người không làm xong sự tình sai bảo, vì thế lão quyết định tự mình đưa hạ nhân Lâm phủ trở về.

Nhìn thấy một đám hạ nhân Lâm gia đều rất tự cao tự đại, hoàn toàn không để Lâm Sơ Cửu vào mắt, Tào quân gia rốt cuộc hiểu được, vì sao Lâm Sơ Cửu không muốn gặp những người này.

Đừng nói là Lâm Sơ Cửu, chính lão cũng cảm thấy tức giận.

"Đại tiểu thư đâu? Nàng vì sao vẫn chưa tới gặp chúng ta?"

"Người là người đại tiểu thư phái tới? Hôm qua chúng ta bận rộn một ngày, hôm nay rất mệt mỏi, người nói với đại tiểu thư một tiếng, hôm khác chúng ta sẽ tới bái kiến đại tiểu thư."

.....

Một đám vênh váo tự đắc, người không biết còn tưởng rằng bọn họ mới là chủ tử. Tào quân gia nhìn đám người này, không ngăn được cười lạnh: Lâm phủ làm tốt lắm, đưa một đám hạ nhân như vậy tới. Đây là muốn nháo cho Tiêu Vương phủ bọn họ tới khi trời lật mới vừa lòng sao?

"Người đâu." Dạng chủ tử thế nào, sẽ có dạng thủ hạ như thế ấy. Tào quân gia tuyệt đối không phải là một người nhân từ nương tay, những hạ nhân Lâm phủ lần này đã đá phải ván sắt.

"Trời hết đám điều nô này cho ta." Tào quân gia lạnh giọng hạ lệnh. Hạ nhân Lâm gia lúc này mới hoảng loạn, một đám đầy mặt khó hiểu, vừa sốc vừa sợ hãi, nhưng vẫn có gan lớn tiếng, trực tiếp chỉ vào mũi Tào quân gia và mắng: "Người nghĩ người là ai, dám trối lão tử? Lão tử chính là của hồi môn của Vương phi, người đưa Vương phi tới gặp ta."

Bốp..... Tào quân gia dùng một tay tát điều nô trước mặt, lạnh mặt nói: "Thật to gan, muốn Vương phi tới gặp người, người nghĩ mình là ai?"

"Người... người là ai?" Nhìn thấy Tào quân gia bỗng hoá thành một kẻ bất nạt kẻ yếu, cứng rắn như thế, bọn họ lập tức mềm xuống.

"Hừ..... ta là quân gia Tiêu Vương phủ, phụng lệnh Vương phi đưa các người trở về Lâm gia." Tào quân gia không muốn nhiều lời cùng đám người này, trực tiếp sai người Tiêu Vương phủ, trối hết đám người Lâm phủ.

Phản kháng? Toàn bộ đều bị đánh tới khi không còn sức phản kháng mới thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nước cờ trong tối, cần phải vĩnh viễn trở thành phế nhân

Edit: Emily Ton.

Tào quân gia lĩnh ngộ sâu sắc ý của Lâm Sơ Cửu, dương cao thanh thế đưa người đến Lâm gia, chỉ kém khua chuông đánh trống.

Tào quân gia nhìn thấy đức hạnh của hạ nhân Lâm gia, biết Lâm Sơ Cửu không nghĩ sẽ lưu lại mặt mũi của Lâm gia, đương nhiên sẽ không cố kỵ mặt mũi của Lâm gia. Lâm tướng là quan rất lớn, nhưng Tiêu Vương phủ vẫn không đến mức để một Tả tướng vào trong mắt.

Tiêu Vương phủ ngay cả mặt Hoàng thượng còn dám đánh, sợ gì một Tả tướng phủ nho nhỏ?

Sau khi Tào quân gia sai người đi thông báo với Lâm gia, cũng không đi vào trong phủ, mà chỉ ném người ở cổng lớn, nhìn thấy bốn phía có không ít người đến xem náo nhiệt. Tào quân gia đứng ở chỗ cao, lớn tiếng nói nguyên nhân đưa hạ nhân Tiêu Vương phủ tới: "Ta đã lớn tuổi như vậy, chưa từng gặp nhà ai chọn thị tỳ cho cô nương, không đưa khế ước bán mình cho cô nương. Càng chưa từng thấy qua, thị tỳ nhà ai lại muốn chủ tử tự mình tới gặp."

"Hôm qua, Vương gia và Vương phi nhà ta đại hôn, nhưng gặp phải thích khách. Vương gia và Vương phi đều đã bị thương. Vương phi sai tiểu nhân đi dàn xếp những thị tỳ này, kết quả những thị tỳ này lại là hết muốn Vương phi tự mình tới gặp bọn họ."

"Gia quy của Lâm tướng thật sự quá lớn, Vương phi chúng ta kính trọng phu nhân kế (mẹ kế), nhưng phu nhân kế cũng không thể xoa nắn Vương phi chúng ta như vậy, đưa hạ nhân tới cho Vương phi, nhưng lại túm khế ước bán mình ở trong tay."

"Vương phi nương nương nhà chúng ta là người có hiểu, biết Lâm tướng gia không thể thiếu được những hạ nhân này, lập tức tự mình làm chủ, tặng bọn họ trở về, miễn cho phu nhân kế không có hạ nhân để dùng."

Giọng nói của Tào quân gia rất lớn, lời nói tuy nhanh nhưng từng từ lại rất rõ ràng, mọi người ở đây đều nghe rất rành mạch. Sau khi người Lâm phủ nhận được tin tức và đi ra, Tào quân gia đã nói xong những lời cần nói.

Nhìn thấy quân gia Lâm gia, Tào quân gia hoàn toàn không cho đối phương cơ hội nói chuyện, hai tay ôm quyền nói: "Người đã đưa đến, Vương gia và Vương phi nhà ta đều đang bị thương, người Vương phủ không tiện rời đi, ta sẽ không ở lại lâu thêm."

Hoàn toàn không cho quân gia Lâm gia cơ hội mở miệng, Tào quân gia giơ tay lên, mang theo hạ nhân Tiêu Vương phủ rời đi.

"Tào quân gia, Tào quân gia, chờ đã. Đây chỉ là hiểu lầm. Là hiểu lầm....." Quân gia Lâm phủ vội vàng đuổi theo, nhưng tất cả người Tiêu Vương phủ đều được huấn luyện rất tốt. Vì thế, hạ nhân bình thường cũng có thân thủ mạnh mẽ hơn người, làm sao người Lâm phủ có thể đuổi theo.

Bên ngoài Lâm phủ, một loạt hạ nhân đang quỳ, cộng thêm một đồng người đến xem náo nhiệt, Lâm quân gia u sầu muốn chết, nhất thời thật sự không biết nên làm như thế nào cho phải.

Tiếp tục để những người này quỳ gối bên ngoài, thật sự là mất mặt xấu hổ; nhưng mang những người này vào trong phủ, lập tức chứng tỏ Lâm gia đã nhận lại những người này, nếu muốn đưa trở về sẽ khó khăn hơn!

Đây không phải khiến người khó xử hay sao?

Lâm gia có chấp nhận hay không, Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu không thêm để ý một chút nào. Cho dù là Tiêu Thiên Diệu hay là Lâm Sơ Cửu, đều không muốn có hành động thân thiện với Lâm gia.

Biết được sự tình đã được làm thỏa đáng, tâm tình Lâm Sơ Cửu rất tốt, còn luôn nhắc với Tào quân gia, nếu như Lâm phủ lại mang người và khế ước bán mình tới nữa, kiên quyết không thể nhận, và nếu người Lâm gia tìm tới cửa, cứ nói thẳng nàng đang bị thương, không thể gặp khách!

Lâm Sơ Cửu vẫn luôn đợi Lâm gia phái người tới cửa, kết quả đợi nửa ngày đều không có một chút động tĩnh. Kể cả việc đưa người Lâm gia trở về, thậm chí họ cũng không thêm phái người tới cửa giải thích một câu.

Có vẻ như Lâm phu nhân không phải là người kiêu ngạo bình thường!

Tuy nhiên, việc Lâm Sơ Cửu hiện tại phải làm, không phải suy xét Lâm phu nhân đang suy nghĩ gì. Hiện tại nàng phải làm chính là, ứng phó với thái y do Hoàng thượng phái tới.

Đêm tân hôn, Tiêu Vương và Tiêu Vương phi gặp thích khách tấn công, hai người đều bị thương, sau khi Hoàng thượng nhận được tin tức cực kỳ tức giận, lệnh cho Đại Lý Tự và Hình Bộ nghiêm túc điều tra án này, tuyệt đối không buông tha bất luận người nào là chủ mưu. Đối với đơn kiện do Tiêu Vương gia trình lên, Hoàng thượng dường như không nhìn thấy, im lặng không hề nhắc tới việc này.

Trừ việc đó ra, Hoàng thượng còn hạ thánh chỉ, phái ba vị thái y có y thuật tốt nhất trong Thái Y Viện tới Tiêu Vương phủ, trị liệu cho Tiêu Vương và Lâm Sơ Cửu.

Nhưng trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, những thái y này mang danh nghĩa là tới trị liệu, trên thực tế lại tới để xác định, Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu rốt cuộc có phải thật sự bị thương hay không.

Cũng may, Lâm Sơ Cửu xác thật là bị thương, hơn nữa nàng chính là đại phu, chỉ cần hơi động tay chân một chút, lập tức có thể khiến mạch đập của mình trở nên suy yếu, kết quả thái y chẩn bệnh tất nhiên là không sao.

Và Tiêu Thiên Diệu?

Mặc dù hấn không có vết thương bên ngoài, nhưng trước đó từng mạnh mẽ thúc đẩy nội lực và ứng chiến với thích khách, sau đó lại không thể điều tức đầy đủ, thân thể càng thêm trầm trọng, thậm chí còn tệ hơn so với lúc trước.

Các thái y tới chẩn bệnh, vẻ mặt hoàn toàn trầm trọng, Tàn Viện Chính của Thái Y Viện nghiêm túc nói: "Thương thể của Vương gia đã nặng thêm, sau này chỉ sợ càng thêm khó khăn." Ánh mắt dừng lại ở trên hai chân Tiêu Thiên Diệu, mang theo một sự thông cảm không dễ phát hiện.

Đã thương lại càng thêm thương, Tiêu Vương gia thật sự đã bị phế.

Tàn Viện Chính nói một câu, bầu không khí trong Tiêu Vương phủ càng thêm ảm đạm, không có một chút sức sống. Nhưng Tiêu Thiên Diệu vẫn không có biểu tình gì, giống như người không thể nhức nhích không phải là hấn.

Tàn Viện Chính còn phải về cung phục mệnh, không thể ở lại lâu. Sau khi giao phó vài câu, lập tức viết ra phương thuốc và giao cho Tào quản gia, để Tào quản gia sai người đi bốc thuốc.

Tào quản gia lập tức sai người đi bốc thuốc, nhưng thuốc này Tiêu Thiên Diệu có uống hay không, không phải là chuyện thái y có thể quản.

.....

Tàn Viện ngay lập tức quay về cung, đối mặt với những câu hỏi của Hoàng thượng. Hấn không hề dấu diếm cũng không phóng đại bệnh tình, theo đúng sự thật bẩm báo kết quả do mình chẩn bệnh.

"Hoàng thượng, mặc dù Tiêu Vương gia không bị thương, nhưng tối hôm qua hấn buộc phải vận công, nội thương nặng thêm. Thương thể dưới người tăng thêm, gân mạch hai chân có xu thế héo rút. Tiêu Vương phi chỉ vì quá kính sợ, vai trái bị thương, nhưng không có gì trở ngại."

So với Lâm Sơ Cửu, Hoàng thượng càng quan tâm tới Tiêu Thiên Diệu hơn, "Vì thế, hai chân của hấn không thể có khả năng khôi phục lại, đúng không?"

"Hồi Hoàng thượng, theo như hạ quan chẩn bệnh, cuộc đời này của Tiêu Vương gia không còn có khả năng có thể đứng lên. Trong Văn Quốc không người nào có thể trị được cho Tiêu Vương gia. Nhưng hạ quan không dám đảm bảo, trên thế gian này có thể ngoại cao nhân với y thuật cao siêu hay không." Tàn Viện Chính nói chuyện rất có chừng mực, cần phải để lại cho mình đường sống. Rốt cuộc, thiên hạ to lớn, điều kỳ diệu không phải là không có.

Hoàng thượng nghe những lời này thì sắc mặt hơi trầm xuống, sau khi suy tư một lát, nói: "Trước đó có thêm được cho hấn, không có tác dụng gì sao?" Hoàng thượng sở dĩ không màng tới tình huynh đệ, khẳng khái phải đuổi tận giết tuyệt, chính là sợ Tiêu Thiên Diệu sẽ gặp được kỳ ngộ nào đó, một ngày nào đó lại có thể đứng lên.

"Hoàng thượng, Tiêu Vương gia đã không dùng loại dược mà thần đã khai." Tàn Viện cúi đầu, không dám nhìn thẳng Hoàng thượng."

Tàn Viện Chính là người do Hoàng thượng phái đi, Tiêu Vương gia tin Tàn Viện Chính mới lạ.

"Hấn vẫn cẩn thận như vậy." Hoàng thượng lắc lắc đầu, không tức giận thêm, nhìn thái y quỳ gối trước bàn, thân mình không ngừng run rẩy, Hoàng thượng không có ý định khiến người thêm khó xử, bảo thái y lui ra.

Cũng may, hấn còn có một bước cờ khác, Tiêu Thiên Diệu cần phải vĩnh viễn trở thành phế nhân, nếu không hấn không thể nào an tâm!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Hồi môn, cắt đứt toàn bộ đường lui

Edit: Emily Ton.

Vụ ám sát Tiêu Vương trong đêm đại hôn, tuyệt đối là sự kiện lớn nhất kinh thành, nhưng.....

Sự tình Tiêu Vương đưa thích khách đến Đại Lý Tự, Giám Sát Viện và Xu Mật Sử, lại khiến Hoàng thượng mất mặt. Mặc dù Hoàng thượng không nói gì trước mặt mọi người, nhưng các đại thần quyền quý đều là những người có thâm niên, cho dù bọn họ có một trăm lá gan, cũng không dám nghị luận về việc này.

Chuyện này giống như quần áo mặc trên người hoàng đế, trong lòng những đại thần quyền quý đều hiểu rõ, vì vậy tất cả đều giả bộ hồ đồ, không hề đề cập tới một câu, thật sự giống như chuyện này chưa từng phát sinh. Nhưng ngược lại, sự tình Tào quản gia đưa trả hạ nhân Lâm gia, đã dẫn tới đàm luận của tất cả mọi người.

"Việc Lâm phu nhân làm thật sự rất ngu xuẩn, cho rằng Tiêu Vương hồ đồ như vậy sao? Bà ta thật đúng là cho rằng Tiêu Vương cũng giống như nữ nhi mà tỷ tỷ bà ta lưu lại kia, những gì bà ta nói đều đúng?"

"Cái gì mà người lương thiện nhất kinh thành, cái gì mà muốn chăm sóc nữ nhi của thân tỷ tỷ, không tiếc gả làm vợ kế, thì ra đều là giả. Không ngờ bà ta tàn nhẫn như vậy, lần cuối cùng còn xé rách làn da mỹ nhân của nàng."

"Lâm phu nhân còn tưởng rằng Tiêu Vương cũng không có não giống như đại tiểu thư kia. Ta muốn nhìn xem, lần này bà ta sẽ kết thúc thế nào."

Sự tình phát sinh như vậy, giống như bỏ đá xuống giếng, bọn họ nghĩ sao nói vậy, nhưng cũng có người cẩn thận dùng đầu óc tự hỏi.

"Lâm phu nhân vì sao sẽ làm việc ngu xuẩn như vậy? Đây không giống tác phong của Lâm phu nhân. Ngần ấy năm, Lâm phu nhân làm việc đều rất kín kẽ, trước giờ đều tỏ vẻ chăm sóc rất tốt cho nữ nhi của phu nhân trước, không người nào có thể nói xấu bà ta một câu."

"Có lẽ là do lo lắng khi đại tiểu thư Lâm gia gả vào vương phủ, bà ta không thể quản chế được, vì thế muốn xuống tay từ hạ nhân nơi đó."

"Ai biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, điều này thật sự rất khó hiểu. Tiêu Vương phủ đưa người đến Lâm gia, trước mặt mọi người đánh vào mặt Lâm gia, nhưng Lâm phu nhân lại không thể làm gì."

.....

Mọi người có đủ các loại suy đoán, có đủ các loại cách nhìn, nhưng có thể khẳng định chính là, tất cả mọi người đều đang đợi hành động của Lâm phu nhân. Và tại thời điểm này, Lâm phu nhân còn đang lo giải thích với Lâm tướng.

"Lão gia, nhiều năm như vậy, ta làm người thế nào ngài còn không hiểu hay sao? Ta không thích Sơ Cửu, nhưng sẽ không động tay động chân với việc nhỏ như vậy. Ta lưu khế ước bán mình của thị tỷ lại, không phải rõ ràng là lưu lại nhược điểm cho người ta nắm hay sao?" Lâm phu nhân hai mắt ửng đỏ, nước mắt chảy quanh hốc mắt, bộ dáng như muốn ngã xuống.

Lâm phu nhân luôn xinh đẹp như vậy, cũng chọc vào trái tim người, Lâm tướng không nhịn được ôm người vào trong lòng ngực, "Phu nhân đừng thương tâm, tâm tính của hài tử Sơ Cửu có hơi kỳ lạ, khiến phu nhân phải chịu ủy khuất."

Lâm phu nhân thừa cơ rúc vào trong lòng ngực Lâm tướng, ủy khuất nói: "Lão gia nói gì cũng được, chúng ta đều là người một nhà, ta chịu chút ủy khuất không tính là gì, nhưng quan trọng chính là việc này chúng ta phải làm sao bây giờ? Việc này đã nháo đến nỗi ồn ào huyên náo, vô số người đang nhìn chằm chằm, cho dù Lâm gia chúng ta làm như thế nào cũng đều sẽ sai."

Nói tới đây, Lâm phu nhân nghẹn ngào một tiếng, nước mắt trong mắt rớt cuộc rơi xuống, nhưng không để Lâm tướng nhìn thấy, mà chỉ chôn mặt ở trong lòng ngực Lâm tướng, bà vai run rẩy.....

"Phu nhân đừng khổ sở, ngày mai ta sẽ tới Tiêu Vương phủ, mặc dù Tiêu Vương là thân vương, nhưng không thể tùy ý vu khống mệnh quan triều đình." Lâm tướng chắc chắn tin rằng, việc này là do Lâm Sơ Cửu bịa đặt, cố ý gây sự.

Nếu tiếp tục nói về chuyện này, Lâm phu nhân đúng thật là đang chịu ủy khuất, bởi vì bà ta thật sự không hề lưu lại những khế ước bán mình của đám thị tỷ đó, nhưng khế ước bán mình cũng không nằm trong tay Lâm Sơ Cửu. Toàn bộ khế ước bán mình hiện tại đang ở Lâm phủ, trong phòng của Lâm Uyển Đình.

Đối với việc những khế ước bán mình làm thế nào lọt vào trong tay Lâm Uyển Đình, chính bản thân Lâm Uyển Đình cũng không hiểu được, vì thế điều này đã khiến Lâm phu nhân nhất định sẽ bị ăn mất.

Lâm phu nhân sợ Lâm tướng sẽ náo loạn với Tiêu Vương, vội vàng kéo kéo quần áo Lâm tướng, "Lão gia, đây là một việc rất mơ hồ, khế ước bán mình của hạ nhân bất quá chỉ là mấy tờ giấy mỏng, nếu như Sơ Cửu đã đốt chúng thì chúng ta cũng không biết được, đến lúc đó Sơ Cửu một mực khẳng định mình không hề nắm khế ước bán mình, chúng ta cũng không thể tới Tiêu Vương phủ lục soát."

Lâm phu nhân đã đốt khế ước bán mình, trên tay Lâm Sơ Cửu không có, Lâm phủ cũng không có.

Lâm tướng nhíu mày, nặng nề gật đầu, "Phu nhân nói có lý, nhưng chuyện này Lâm gia chúng ta không thể chấp nhận được." Nếu chấp nhận, bọn họ còn có mặt mũi sao? Chuyện này đã nháo lớn như vậy, đã không đơn giản là vấn đề mặt mũi của một mình Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân vừa lau nước mắt, vừa cười khổ nói: "Tiêu Vương đã nháo sự tình lớn như thế, việc này chúng ta không nhận thì có thể như thế nào? Chẳng lẽ nói Tiêu Vương sai?"

Những lời của Lâm phu nhân đều đang ám chỉ, hết thảy đều do Tiêu Vương dùng uy quyền để áp người khác.

Sắc mặt Lâm tướng quả nhiên càng thêm khó coi, nhưng vẫn kiên trì muốn tới Tiêu Vương phủ để thảo luận về vấn đề này: "Thôi, coi như ta thiếu nợ nghiệp chướng kia, hiện tại hãy bán hết những hạ nhân đó đi thật xa, đưa bạc bán được tới Tiêu Vương phủ, sau đó nói rằng Tiêu Vương không thích những hạ nhân đó, đã bán lại cho Lâm gia ta."

Những lời này cuối cùng vẫn ám chỉ với người khác rằng, Lâm gia không hề sai, chỉ là do Tiêu Vương gia vô cớ gây rối.

Lâm phu nhân âm thầm nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy biện pháp này không tồi, lập tức đáp ứng, xoay người sai quân gia Lâm phủ đi làm, chỉ chờ Lâm Sơ Cửu và Tiêu Vương hồi môn, sẽ nói rõ việc này ngay trước công lớn. Tuy nhiên.....

Tiêu Vương và Lâm Sơ Cửu còn chưa tiến cung tạ ơn, trong người đều có thương tích, sao có thể sẽ quay về hồi môn?

Đừng nói đã xảy ra sự tình thích khách, ngay cả khi không có sự tình thích khách, Tiêu Vương cũng không có khả năng hồi môn cùng với Lâm Sơ Cửu.

Vì vậy, sáng ngày hôm đó, Tào quân gia đã tới tìm Lâm Sơ Cửu, cung kính nói: "Vương phi, lễ hồi môn đã chuẩn bị xong, nhưng thân thể Vương gia không khoẻ, không thể hồi môn cùng với Vương phi." Nói cách khác, Lâm Sơ Cửu sẽ phải hồi môn một mình.

"Không sao." Lâm Sơ Cửu không quan tâm nói: "Thương thể của ta cũng chưa khỏi hẳn, thái y đã căn dặn ta phải nằm trên giường tĩnh dưỡng. Tào quân gia phái người đi tới Lâm phủ nói một tiếng, cứ nói ta và Vương gia đang có thương tích trong người, không thể nào hồi môn. Chuyện hồi môn sau này hẵng tính."

"Điều này....." Tào quân gia nhìn Lâm Sơ Cửu, lão vừa mới trở về từ Lâm phủ, sắc mặt có chút bối rối.

Vương phi, thời điểm nói dối cũng thỉnh thoảng chú ý một chút, nhìn sắc mặt hồng hào của ngài, không giống như cần phải nằm trên giường tĩnh dưỡng.

"Tào quân gia cứ yên tâm mà nói, cha ta và Lâm phu nhân sẽ hiểu. Rốt cuộc ta và Vương gia còn chưa tiến cung tạ ơn đâu." Lâm Sơ Cửu tiếp nhận chiếc khăn tay, thoáng lau mồ hôi trên trán, sau đó ý bảo Tào quân gia lui xuống.

Tào quân gia không còn lựa chọn nào khác, đành phải đi về phía Tiêu Vương để bẩm báo việc này, để Tiêu Thiên Diệu tự mình quyết định. Tiêu Thiên Diệu sau khi nghe xong, giờ tay nói: "Tùy nàng."

Nếu Lâm Sơ Cửu đã muốn đoạn tuyệt sạch sẽ với Lâm phủ, cho dù là thật hay giả, hẳn đều sẽ thành toàn!

"Vâng." Mặc dù trong lòng Tào quân gia vẫn có nghi hoặc, nhưng chủ tử nói như thế nào lão đều sẽ phải làm đúng như thế.

Tào quân gia ra lệnh cho hạ nhân cất hết lễ vật vào trong nhà kho, sau đó lại tổng cổ người đi tới Lâm phủ thông báo một tiếng, miễn cho người Lâm phủ đợi lâu. Thật vất vả mới xử lý xong tất cả việc vặt, lão đang chuẩn bị uống một ngụm trà nghỉ ngơi, một thân binh Tiêu Vương phủ đã vội vàng tới báo: "Tào quân gia, không hay, Tào Lâm hẳn đã xảy ra chuyện....."

Cái gì?

Tào quân gia nhảy lên sợ hãi, tách trà trong tay vừa mới bùng lên, choang một tiếng, rớt xuống mặt đất. Tào quân gia cũng không có tâm tình quản nó, về mặt nôn nóng hỏi: "Tào Lâm, có chuyện gì xảy ra với nó?"

Tào Lâm là nhi tử duy nhất của Tào quân gia.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cầu cứu, cuối cùng có thể đuổi tay ra

Thân vệ nhìn thấy bộ dáng Tào quân gia kinh hoàng bất lực, mặc dù không đành lòng, nhưng không dám dấn điểm, về mặt trầm trọng nói: "Tào quân gia, Tào Lâm bị thương nặng nhất, mặc dù băng bó đúng lúc, nhưng từ sau khi bị thương vẫn luôn sốt cao không ngừng, đại phu đã nghĩ mọi cách cũng không cách nào khiến Tào Lâm hạ sốt. Hiện tại, miệng vết thương của Tào Lâm đã thối, đại phu nói nên chuẩn bị hậu sự."

"Chuẩn... chuẩn bị hậu sự?" Tào quân gia lão đảo lui về phía sau mấy bước, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Bùm một tiếng ngã quỵ trên mặt đất, khiến cho thân vệ sợ hãi, vội vàng gọi nước lạnh lên người Tào quân gia, sau đó lại ấn huyệt nhân trung. Sau khi lăn lộn một lúc lâu, hẳn mới thức tỉnh được Tào quân gia.

"Tào quân gia, hiện tại ngươi không thể xảy ra chuyện, Tào Lâm còn chờ ngươi....." Muốn gặp ngươi một lần cuối cùng.

Những lời còn lại thân vệ không dám nói ra, nhưng Tào quân gia ít nhiều cũng hiểu được một chút, Tào quân gia túm chặt cánh tay thân vệ, nói từng chữ từng chữ một: "Mang ta đi gặp Tào Lâm."

Sau khi Tào quân gia tỉnh lại, cả người giống như đã già thêm mấy chục tuổi, không phát hiện ra móng tay đã đâm nhập vào cánh tay hộ vệ.

Hộ vệ kia là anh em tốt với Tào Lâm, luôn xem Tào quân gia như thân nhân của mình, hiện tại cũng không so đo việc nhỏ thế này, vội vàng nâng Tào quân gia đi gặp Tào Lâm.

Sức khỏe Tào quân gia rất tốt, ngày thường đi đường còn muốn mau hơn so với người trẻ tuổi, nhưng lúc này bước đi tập tễnh, nếu không có ai nâng đỡ

bản không thể di chuyển được.

Tào Lâm và những người bị thương khác, đều được an bài ở một tiểu viện độc lập phía Tây, khi thủ vệ nhìn thấy Tào quân gia đi tới thì lập tức cho qua, chỉ vào căn phòng mà Tào Lâm đang ở trong đó.

Tào Lâm bị thương nặng nhất, vì thế được đặt gần cửa nhất, cũng nằm trong một gian lớn nhất. Lúc này đại phu đang ở trong phòng hán, trong phòng còn có hai gã sai vặt chuyên môn chăm sóc Tào Lâm.

Nhìn thấy Tào quân gia đi tới, hai gã sai vặt đỏ con mắt, vẻ mặt bất an tiến lên, nhưng trong mắt Tào quân gia chỉ có Tào Lâm nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, căn bản nhìn không thấy người nào khác.

Nhìn Tào Lâm nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích, Tào quân gia ngậm ngậm nước mắt, nghẹn ngào hỏi: "Ngô đại phu, nhi tử ta... nhi tử ta, hán thể nào rồi? Thật sự không cứu được sao?"

"Ài..... Tào Lâm bị thương thật sự quá nặng, ta bất lực." Ngô đại phu là lão nhân của vương phủ, vì thế khi nói chuyện không cần lòng vòng quanh co.

Nước mắt trong mắt Tào quân gia rốt cuộc không thể khống chế được nữa, lão đảo mấy bước, cho đến khi đụng vào bàn ghế mới dừng lại, "Tại sao có thể như vậy, không phải nói miệng vết thương đã được khâu lại, sẽ không việc gì nữa hay sao?"

"Vốn sẽ không có việc gì, nhưng đêm qua Tào Lâm đột nhiên nóng lên, miệng vết thương sưng đỏ sinh mủ, ta nghĩ mọi cách cũng không cách nào khiến hán hạ sốt." Đại phu xúc xúc chân lên, chỉ vào bụng Tào Lâm, "Vết thương chuyển biến xấu quá nhanh, hơn nữa sốt cao không ngừng, ta không thể làm bất cứ điều gì được nữa."

"Đại phu, cầu xin người, cầu xin người hãy cứu nhi tử ta." Ta không thể cứ như vậy mất đi nhi tử!

Tào quân gia vẫn luôn trầm ổn và chú ý tới thể diện, hai chân mềm nhũn lập tức quỳ gối trước mặt Ngô đại phu. Ngô đại phu hoảng sợ, vội vàng nâng người dậy, "Tào quân gia người mau đứng lên, người không cần phải như vậy với ta, nếu như ta có biện pháp khẳng định sẽ cứu hán, sao có thể chờ tới khi người cầu."

"Nói như vậy, ta cũng chỉ có thể trông mắt nhìn con ta chết?" Tào quân gia ngây ngốc ngờ ngác, trông mắt vẫn không nhúc nhích, cả người thật sự giống như mất hồn, trong lòng đau xót.

Trong lòng Ngô đại phu cũng không dễ chịu, nhưng y thuật của hán có hạn, thật sự không có khả năng cứu trị Tào Lâm. Nhìn bộ dáng Tào quân gia thất hồn lạc phách, trong lòng Ngô đại phu không đành lòng, cắn răng nói: "Nếu mời được Tàn Viện Chính, Tào Lâm có lẽ còn có thể cứu chữa. Lúc ấy Vương gia bị thương nặng như vậy, cũng may nhờ có Tàn Viện Chính, mới bảo vệ được chân Vương gia."

"Tàn Viện Chính?" Đôi mắt Tào quân gia vừa chuyển, nhưng rất nhanh đã trở nên cứng cáp, "Tàn Viện Chính chỉ xem bệnh cho Hoàng thượng." Trừ phi Hoàng thượng mở miệng, nếu không ai cũng không thể mời được Tàn Viện Chính ra tay.

"Ài....." Ngô đại phu thở dài, không nói chuyện nữa. Tào quân gia khóc rống thành tiếng, nhưng không dám đi cầu Tiêu Thiên Diệu, chỉ cầu Ngô đại phu nghĩ biện pháp, cứu lấy Tào Lâm.....

Ngô đại phu đã dùng hết mọi biện pháp, miễn cưỡng bảo vệ tính mạng của Tào Lâm, nhưng vẫn không thể khiến cho Tào Lâm hạ sốt.

"Nếu còn tiếp tục thế này, cho dù Tào Lâm có khỏe lại, cũng sẽ bị ảnh hưởng tới đầu óc." Ngô đại phu đứng sự thật nói với Tào quân gia.

Hai ngày nay Tào quân gia vẫn luôn quanh quẩn bên người Tào Lâm, nhìn nhi tử mình càng ngày càng suy yếu, trái tim Tào quân gia giống như đao cắt. Sau khi Ngô đại phu nói ra lời này, Tào quân gia bất lực nhắm mắt lại.

"Ta... ta đi cầu Vương gia!"

Biết rõ mở miệng sẽ chỉ khiến Vương gia khó xử, nhưng Tào quân gia không có cách nào từ bỏ cơ hội duy nhất có thể cứu Tào Lâm. Nếu không mở miệng, lão sẽ hối hận cả đời.

Tào quân gia sửa sang lại quần áo, sau đó dùng nước lạnh rửa mặt, khiến mình nhìn qua có chút tinh thần hơn một chút.

Khi Tiêu Thiên Diệu nghe thấy Tào quân gia có chuyện quan trọng cầu kiến, hán nhủ lòng mảy mai, liếc mắt nhìn về phía Tô Trà, dùng ánh mắt muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì?

Hai ngày này, cho dù là Tiêu Thiên Diệu hay là Tô Trà cũng đều rất bận. Hoàng thượng đang có suy nghĩ âm thầm muốn che lấp sự kiện ám sát, xử lý qua loa, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại không đồng ý.

Chủ mưu sau màn rối cuộc là người nào, nhất thời không thể điều tra ra hoàn toàn, nhưng sự niềm nghi trên người Hoàng thượng chắc chắn chạy không thoát, cho dù không có chứng cứ xác thật, Tiêu Thiên Diệu cũng muốn Hoàng thượng phải trả giá cho đủ đại giới!

Mấy ngày nay, Tiêu Thiên Diệu vẫn luôn đánh cờ cùng với Hoàng thượng, trước mắt xem ra hiệu quả rất không tồi, ít nhất Xu Mật Sử, Đại Lý Tự, Giám Sát Viện đã loạn thành một đoàn, thống lĩnh cấm vệ quân đã bị hạ gục.

Đương nhiên, đây chỉ mới bắt đầu, không phải kết thúc. Tiêu Thiên Diệu trước kia vẫn luôn đặt tâm tư ở trên chiến trường, chú ý rất ít về sự tình trong triều, càng sẽ không mượn sức của quan viên triều đình. Nhưng trải qua chuyện này, Tiêu Thiên Diệu đã chuẩn bị sắp xếp người của mình ẩn vào trong triều.

Tiêu Thiên Diệu gần đây bận rộn đến nỗi ngay cả thời gian chớp mắt cũng đều không có, Tô Trà so với hắn còn muốn thảm hơn. Hết thấy hành động trong sáng ngoài tối, sau khi Tiêu Thiên Diệu đưa ra kế hoạch, Tô Trà đều đi chấp hành, Tô Trà làm gì còn có tinh lực để chú ý tới sự tình trong Tiêu Vương phủ.

"Có lẽ có liên quan tới Vương phi của ngươi." Tô Trà lớn mật suy đoán, nhưng lại đổi lấy sự khinh thường của Tiêu Thiên Diệu, "Ngươi hãy về nghỉ ngơi, đầu óc thanh tỉnh lại tới."

"Tuân mệnh!" Tô Trà mặt mày vui vẻ, xoay người bay nhanh ra ngoài, chỉ sợ Tiêu Thiên Diệu đổi ý, cướp đoạt thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi của hắn....

Tiêu Thiên Diệu xoa xoa ấn đường đau nhức, dựa vào sau ghế, chờ Tào quân gia tiến vào.

Mặc dù Tào quân gia đã cố gắng bình tĩnh, nhưng vẫn không dấu được sự bi thương già nua. Tiêu Thiên Diệu hơi nhíu mày, mơ hồ đoán được điều gì đó.

Quả nhiên, Tào quân gia vừa tiến đến, lập tức quỳ gối trước mặt Tiêu Thiên Diệu, "Vương gia, nô tài lớn mật, cầu ngài hãy cứu Tào Lâm."

"Có chuyện gì xảy ra với Tào Lâm?" Tiêu Thiên Diệu không trả lời, hỏi ngược lại.

Những lời Ngô đại phu đã nói, Tào quân gia chọn trọng điểm thuật lại một lần, khi nói xong lời cuối cùng thì trực tiếp phủ phục trên mặt đất, không dám ngẩng lên.

"Vương gia, Ngô đại phu nói người có thể cứu Tào Lâm chỉ có Tàn Viện Chính. Nô tài... nô tài thật sự không còn cách nào....." Tào quân gia khóc không thành tiếng, khóc đến mức phải thở hổn hển, thực sự đáng thương, nhưng.....

Tiêu Thiên Diệu nhíu mày, "Tàn Viện Chính, người này....." Không dễ mời!

Tàn Viện Chính luôn luôn chỉ xem bệnh cho hoàng đế và tông thân hoàng thất, sẽ không xem bệnh cho người thường. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, hắn đối nghịch với Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ không cho Tàn Viện Chính trị liệu cho thuộc hạ của hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Cô nương đang chơi chúng ta sao?

Tào quân gia hiểu ý trong lời của Tiêu Thiên Diệu, mặc dù trong lòng khỏ sở vì không thể cứu nhi tử nhà mình, nhưng lão cũng hiểu đây không phải do Tiêu Vương máu lạnh, mà chỉ vì Tàn Viện Chính thật sự không dễ mời, đặc biệt là hiện tại.....

Mâu thuẫn giữa Tiêu Vương phủ và Hoàng thượng đã viết lên trên mặt, Hoàng thượng sao sẽ cho phép thái y chuyên trách của hắn, tới Tiêu Vương phủ trị liệu cho một hộ vệ nhỏ nhoi? Đây không phải là đánh vào mặt Hoàng thượng hay sao?

Không cần Tiêu Thiên Diệu nói rõ, Tào quân gia đã chủ động nói: "Là nô tài hồ đồ, còn thỉnh Vương gia thứ tội." Lão có ý định từ bỏ.

Mặc dù Tiêu Thiên Diệu giết người như ma, nhưng đối xử với những người thân cận bên người vẫn luôn rất tốt, những năm gần đây Tào quân gia đều luôn thận trọng phục vụ hắn, Tiêu Thiên Diệu cũng không muốn lão mất đi tuổi già của mình.

Nghĩ đến biểu hiện của tân nương Lâm Sơ Cửu đêm đó, Tiêu Thiên Diệu suy tư một lát rồi nói: "Đi tìm Lâm Sơ Cửu!"

"Vương? Vương phi?" Tào quân gia kinh ngạc ngẩng đầu, Vương phi mặc dù biết y thuật, nhưng nàng là một nữ tử, sao có thể so sánh lợi hại với Ngô đại phu?

"Nói cho nàng biết, nếu trị không xong thì quay lại Lâm gia!" Tiêu Thiên Diệu không giải thích nghi hoặc của Tào quân gia, chỉ lạnh lùng nói.

Tào quân gia chấn động, muốn nói gì đó, nhưng đối diện với con người lạnh băng của Tiêu Thiên Diệu, Tào quân gia vừa há nửa miệng ra lập tức vội vàng khép lại, cúi đầu trước Tiêu Thiên Diệu sau đó lập tức lui xuống.

Tào quân gia sốt ruột cứu nhi tử, không dám trì hoãn, vội vàng đi tới hậu viện tìm Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu lúc trước bị cảm lạnh, mấy ngày nay vẫn luôn ở phòng trong dưỡng bệnh, thật vất vả hôm nay đã đỡ hơn được một chút, vì thế đi tản bộ trên thảm cỏ bên ngoài. Nàng còn chưa đi được hai vòng đã nhìn thấy Tào quân gia vội vã đi tới.

Tào quân gia bước đi vừa nhanh vừa vội, căn bản không nhìn thấy Lâm Sơ Cửu cách đó không xa, vẫn cần tìm một nha hoàn để hỏi nàng đang ở chỗ nào.

Tào quân gia vội vàng xoay người, bước nhanh đi về phía Lâm Sơ Cửu, không đợi Lâm Sơ Cửu mở miệng, lập tức bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Lâm Sơ Cửu, "Vương phi nương nương."

"Tào quân gia đang làm gì vậy? Mau đứng lên." Lâm Sơ Cửu vội vàng nâng lão lên, nhưng Tào quân gia thật sự muốn quỳ, Lâm Sơ Cửu căn bản không đỡ dậy được.

"Cầu Vương phi nương nương cứu mạng." Tào quân gia đập đầu thật mạnh, cũng may hiện tại đang ở bùn đất trên cỏ, nếu không một lạy này của Tào quân gia, tám chín phần mười sẽ nhìn thấy máu.

"Cứu mạng? Có ai xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Sơ Cửu nhũn mày lại, nhìn về phía Trần Châu bên cạnh. Trần Châu vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Lâm Sơ Cửu không thích hỏi thăm tin tức về Tiêu Vương phủ, vì vậy mấy người nha hoàn các nàng, cũng sẽ không hỏi nhiều về sự tình ở bên ngoài viện. Sự tình Tiêu Vương phủ, trừ phi là đại sự mọi người đều biết, nếu không các nàng và Lâm Sơ Cửu đều không hề biết đến.

"Vâng, Tào Lâm là nhi tử của ta. Chính là thị vệ đã bị đâm vào bụng buổi tối hôm đó, Vương phi nương nương ngài đã khâu bụng lại."

Tào quân gia vừa nói như vậy, Lâm Sơ Cửu lập tức có ấn tượng. Rốt cuộc, buổi tối ngày đó có Tào Lâm là bị thương nặng nhất, "Hắn thế nào? Miệng vết thương bị nhiễm trùng? Sốt cao không ngừng?"

"Đúng đúng đúng." Tào quân gia liên tục gật đầu giống như gà ăn thóc, "Đại phu nói nếu Tào Lâm tiếp tục như thế, cho dù không chết cũng sẽ trở thành ngốc tử."

"Sốt cao bao nhiêu ngày rồi?" Khuôn mặt Lâm Sơ Cửu ngưng trọng, lộ vẻ lo lắng.

Tào Lâm bị thương năm ngày trước, Tào Lâm sẽ không sốt suốt cả năm ngày chứ?

"Bốn ngày, ước chừng đã sốt cao bốn ngày, đại phu thật sự không có cách nào. Nô tài cũng bất đắc dĩ, vì vậy mới tới cầu Vương phi nương nương. Thành Vương phi nương nương hãy cứu con ta." Tào quân gia nói nói, nước mắt bắt đầu trào xuống.

Lâm Sơ Cửu vừa nghe như vậy, lập tức nổi giận, "Sao sốt cao nhiều ngày như thế, người mới đến tìm ta?" Sốt cao bốn ngày, cũng thật sẽ đốt người thành ngốc tử.

"Nô... nô tài....." Tào quân gia "nô" nửa ngày cũng không thể nói ra một từ hữu dụng, lão có thể nói lão không tin một cô nương như Lâm Sơ Cửu, có thể biết y thuật hay sao?

Lão có thể nói, nếu không phải Tiêu Vương mở miệng, lão căn bản sẽ không nghĩ tới người như Lâm Sơ Cửu hay sao?

Sự tồn tại của Lâm Sơ Cửu ở Tiêu Vương phủ thật sự quá thấp, thấp đến nỗi nếu rời khỏi sân này, sẽ không có người nào biết đến sự tồn tại của nàng.

"Dù sao, việc này cũng không trách người." Trong lòng Lâm Sơ Cửu hiểu rõ, người Tiêu Vương phủ căn bản không ai tín nhiệm nàng, cũng không tin vào y thuật của nàng, cho dù ngày đó nàng đã băng bó giúp nhiều tân binh như vậy.

Nó không quan trọng tới mức khiến nàng phải tức giận, lúc ấy nàng ra tay cứu người cũng là vì Hệ thống Y Sinh, nàng không cần sự cảm kích từ người bị thương.

"Cứu người quan trọng, người ở chỗ này chờ ta, ta đi lấy hòm thuốc." Lâm Sơ Cửu không nhiều lời vô nghĩa với Tào quân gia, nhấc lần váy lên đi vào trong nhà.....

Sau khi vào phòng lập tức sai bốn nha hoàn đi ra ngoài, sau đó mở Hệ thống Y Sinh ra, lấy ra tất cả thuốc hạ sốt cần dùng từ bên trong hệ thống, thuốc trị thương và một số loại dược vật.

Đây là lần đầu tiên Lâm Sơ Cửu chủ động cứu người, không phải lệnh cưỡng chế từ Hệ thống Y Sinh, Lâm Sơ Cửu chỉ có thể lấy được một số dược vật thường dùng, nhưng chừng này cũng đủ dùng.

Nàng đặt tất cả dược và dụng cụ vào trong hòm thuốc đã chuẩn bị trước đó, cũng chuẩn bị găng tay, khẩu trang, mặt nạ và áo choàng của bác sỹ. Sau khi kiểm tra một lần nữa và xác định không hề sót thứ gì, Lâm Sơ Cửu lúc này mới thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, sau đó mang theo hòm thuốc đi ra ngoài.

"Nô tài sẽ giúp ngài mang hòm thuốc." Tào quân gia lập tức tiến lên, tiếp nhận hòm thuốc trong tay Lâm Sơ Cửu.

Hòm thuốc thực sự không hề nhẹ, thân mình Lâm Sơ Cửu yếu nhược, nhấc nó đúng thật phải cố hết sức. Vì vậy nàng không cự tuyệt ý tốt của Tào quân gia, để lại Trần Châu và Mã Nãi trông nhà. Lâm Sơ Cửu mang theo San Hô, Phi Thúy đi cùng.....

Dưới sự dẫn dắt của Tào quân gia, Lâm Sơ Cửu vội vàng đi tới Tây viện, một bước tiến vào nơi Tào Lâm dưỡng bệnh. Ngô đại phu lập tức nhũn mày,

"Tào quân gia, sao ngươi lại tìm mấy cô nương tới đây?" Không phải đi cầu Vương gia mời Tàn Viện Chính hay sao?

"Ngô đại phu, vị này chính là....." Tào quân gia vừa muốn giới thiệu thân phận Lâm Sơ Cửu, đã bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời: "Ta là đại phu, Tào quân gia để ta tới nhìn xem thương thế Tào Lâm."

"Ngươi là đại phu?" Ngô đại phu mang vẻ mặt hoài nghi, căn bản không tin Lâm Sơ Cửu là đại phu, chần ở trước mặt Lâm Sơ Cửu, không cho nàng tiến lên.....

"Có thể phiền ngươi nhường đường một chút?" Lâm Sơ Cửu khách khí mở miệng, nhưng Ngô đại phu căn bản không để ý tới nàng, bất mãn nói với Tào quân gia: "Thương thế của Tào Lâm không thể chậm trễ, sao ngươi để cô nương này qua đây. Đây không phải thêm phiền hay sao?"

"Không, không....." Tào quân gia đang muốn giải thích, Lâm Sơ Cửu lại đột nhiên xoay người, chỉ vào cái bàn một bên, nói: "Tào quân gia, đem hòm thuốc để lên bàn."

"Vâng, Vâng." Tào quân gia thấy Lâm Sơ Cửu lâm nguy không sợ, trong lòng mơ hồ cảm thấy nhi tử nhà mình đã được cứu, bất giác làm theo mệnh lệnh của Lâm Sơ Cửu.

Sao lại thế này? Ngô đại phu vẻ mặt kỳ quái, thoáng dời bước chân, không còn phòng bị giống lúc trước, chỉ dùng ánh mắt tìm tòi dò hỏi Tào quân gia. Đây rốt cuộc là người nào?

Cô nương này thật đúng là đại phu sao? Hắn chưa từng nghe nói, Đông Văn có nữ đại phu nổi danh nào cả.

Lúc này, Tào quân gia một lòng quan tâm tình huống nhi tử nhà mình, căn bản không chú ý tới ánh mắt của Ngô đại phu. Ngô đại phu không còn lựa chọn nào khác, đành phải tiến lên một bước. Khi hắn nhìn thấy đồ vật trong hòm thuốc của Lâm Sơ Cửu, không nhận được nhũ mỳ hỏi: "Những cái này là gì?"

Đây là hòm thuốc?

Hắn làm nghề y hơn ba mươi năm, chưa từng gặp qua hòm thuốc như vậy, cô nương này đang chơi bọn họ, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Sư môn, đổ thẳng nước vào

Đừng nói Ngô đại phu, ngay cả Tào quân gia cũng mang vẻ mặt thấp thòm, nhưng lão không dám hỏi, hiện tại Ngô đại phu vừa mở miệng, thật sự rất hợp tới tâm ý của Tào quân gia.....

Ngô đại phu và Tào quân gia dùng ánh mắt chờ mong nhìn Lâm Sơ Cửu, chờ Lâm Sơ Cửu trả lời.

Khi Lâm Sơ Cửu lấy hòm thuốc ra, nàng cũng biết sẽ dẫn tới sự chú ý của mọi người, nhưng nàng không giải thích quá nhiều, chỉ nói một câu: "Sư phụ ta để lại cho ta." Có gì không hiểu, tìm sư phụ trong truyền thuyết của nàng mà hỏi.

"Sư phụ?" Vẻ mặt Tào quân gia kinh ngạc, Ngô đại phu không biết thân phận Lâm Sơ Cửu, nhưng Tào quân gia lại biết, lão chưa từng nghe nói qua, đại tiểu thư Lâm gia có sư phụ nào cả.

"Không phải Tào quân gia sẽ cho rằng, thiên phú của ta không giống với tài năng vốn có, có thể không có thầy dạy cũng hiểu đầy chứ?" Lâm Sơ Cửu nửa như tự giễu mình nửa như vui đùa nói, khiến Tào quân gia không dám nhiều lời, liên tục lắc đầu.

Giải thích xong sự tình hòm thuốc, Lâm Sơ Cửu cũng không nhiều lời, mặc áo khoác màu trắng ở trên người, lại dùng một chiếc mũ bao lấy đầu tóc mình lên, tay di chuyển lưu loát, vừa nhìn đã biết đây không phải là lần đầu tiên nàng làm như vậy.

Thời điểm khi Lâm Sơ Cửu làm những việc đó, cho dù là Ngô đại phu hay là hai nha hoàn San Hô Phi Thúy, đều mở to hai mắt nhìn nàng, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không có ý giải thích, nhanh chóng thay quần áo, đeo khẩu trang lên, lấy các loại dược cần thiết ra khỏi hòm thuốc, đặt ở trên khay. Khi nàng xoay người lại thì gặp Ngô đại phu chần ở trước mặt, Lâm Sơ Cửu vui lòng hỏi: "Có thể nhường đường một chút hay không?"

Lần này, Ngô đại phu không tiếp tục ngăn cản, ngoan ngoãn nhường đường.

Hắn cũng muốn nhìn xem, cô nương trẻ tuổi này có thể lợi hại bao nhiêu.

Toàn thân Tào Lâm đỏ bừng, cực kỳ nóng, đôi môi nứt nẻ đã chuyển sang màu trắng, Lâm Sơ Cửu không cần Hệ thống Y Sinh nhắc nhở, cũng biết Tào

Lâm bị mất nước nghiêm trọng, thậm chí có thể nguy hiểm tới tính mạng.

Lâm Sơ Cửu cạy miệng Tào Lâm, cho hắn uống một viên thuốc hạ sốt liều cao, để Tào Tâm có thể nhanh chóng hạ sốt.

Tào quản gia nhìn thấy những gì Lâm Sơ Cửu làm nhưng không dám nói gì cả. Trong lòng có một chút an tâm, mặc dù nghi ngờ hành động của Lâm Sơ Cửu, nhưng vẫn không mở miệng dò hỏi, sợ sẽ quấy rầy tới Lâm Sơ Cửu cứu người.

Nhưng Ngô đại phu lại khác, hắn là đại phu, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu tùy tiện cho Tào Lâm ăn được, nhú chặt lông mày, mở miệng hỏi: "Cô nương, người cho Tào Lâm ăn gì vậy?"

"Viên được hạ sốt." Lâm Sơ Cửu đáp mà không quay đầu lại, sợ Ngô đại phu hỏi nhiều, tiếp tục bồi thêm một câu, "Bí được sư môn."

Bốn chữ này, khiến những câu hỏi của Ngô đại phu vừa ra khỏi miệng đã nghẹn trở về.

Tào Lâm ngoại trừ sốt cao, còn bị mất nước, cần phải lập tức bổ sung nước, vốn dĩ truyền dịch là tốt nhất, Hệ thống Y Sinh của Lâm Sơ Chín cũng có đường glucose, tuy nhiên.....

Nhiều đôi mắt đang nhìn như vậy, Lâm Sơ Cửu thật sự không dám truyền cho Tào Lâm, cái này nàng không có cách nào giải thích.

"Đi lấy muối và nước sôi để nguội tới đây." Lâm Sơ Chín chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất, cung cấp nước cho Tào Lâm.

"Được, ta sẽ lập tức đi ngay." Tào quản gia xoay người đi ra ngoài, nhưng bị San Hô ngăn cản, "Tào quản gia, để ta đi được rồi, ta sẽ đi thật nhanh."

Nói xong lập tức nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu vừa lòng gật đầu, lấy thuốc chống viêm ra khỏi hòm thuốc, nhưng khi nhìn thấy kim tiêm một bên, tay đang duỗi ra lập tức dừng lại.

Chờ thời điểm không có ai hăng tiêm vào, nàng không muốn mình trở thành yêu ma quỷ quái bị người thiêu cháy. Hơn nữa thất phu vô tội, hoài bích có tội, có quá nhiều đồ vật người khác không biết, không phải là chuyện tốt gì.

Lâm Sơ Cửu chỉ lấy thuốc chống viêm, dùng cùng một thủ pháp để Tào Lâm ăn vào.

Thuốc hạ sốt và thuốc chống viêm đều không có tác dụng nhanh như vậy, San Hô cũng không quay trở về quá sớm. Lâm Sơ Cửu mang bao tay lên, mở túi giải phẫu ngoại thương mới mà nàng sẽ dùng, ngồi xuống ở mép giường, chuẩn bị rửa sạch miệng vết thương cho Tào Lâm.

"Đây là?" Ngô đại phu một lần nữa mở miệng dò hỏi.

Lúc này Lâm Sơ Cửu không trả lời, nàng chỉ bất mãn nhìn về phía Ngô đại phu, "Làm phiền bước hai bước qua bên cạnh đi, người đang chắn hết ánh sáng."

Lâm Sơ Cửu vốn đã ngồi ngược sáng, Ngô đại phu chắn như vậy, nàng không thể nhìn thấy rõ, đành nói đến chuyện rửa sạch miệng vết thương.

Ách..... sắc mặt Ngô đại phu biến đổi, nhưng vẫn ngoan ngoãn lui về phía sau, Tào quản gia và Phi Thúy không cần Lâm Sơ Cửu nói, cũng đã thành thật thối lui.

Khuôn mặt Lâm Sơ Cửu lạnh lùng, thực sự rất dọa người.....

Vì vết thương trên bụng, mấy ngày nay Tào Lâm đều phải tra được, Ngô đại phu đã sai hạ nhân dùng mặc áo ngoài cho hắn, điều này thuận tiện hơn với Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu trực tiếp dùng kéo, cắt đi mảnh băng vải ố vàng có mùi thối, đặt qua một góc.....

Không có băng vải che lấp, miệng vết thương chảy mủ đỏ lập tức hiện ra trước mặt mọi người, sắc mặt Phi Thúy biến đổi, thiếu chút nữa đã phun ra, Lâm Sơ Cửu vẫn không có bất luận biểu tình gì, dùng thuốc khử trùng rửa sạch sạch sẽ miệng vết thương, phơi bày khoảng thịt chết đã biến thành màu trắng.

Đôi môi Tào quản gia run rẩy, nước mắt chảy quanh ở hốc mắt, nhưng cố hết sức nhịn xuống, không dám khóc thành tiếng.

Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cũng không an ủi Tào quản gia, cầm lấy kéo nhỏ dùng trong y tế, cắt nửa cơ bắp đã hoại tử, đồng thời cắt hết chỉ thối trên miệng vết thương.

Ngô đại phu biết thịt đã bị hoại tử lưu lại nơi miệng vết thương là không tốt, nhưng hàng động của Lâm Sơ Cửu lại mở miệng vết thương đã vát và khâu lại ra. Ngô đại phu không thể không lên tiếng ngăn cản: "Cô nương, làm như vậy....."

Ngô đại phu còn chưa nói xong đã bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời, "Miệng vết thương của Tào lâm là do ta khâu lại, ta rõ ràng hơn người." Bên trong miệng vết thương đều đã bị thối rữa, nếu không cắt hết thịt thối ra, dù bên ngoài có đẹp thế nào cũng không thể lành lại được.

Ngô đại phu không vui, nhưng người nhà người bệnh không hé răng, hắn cũng không tiện nói thêm, chỉ liều mạng nháy mắt với Tào quản gia, để Tào

quản gia nói ra, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu là hy vọng cuối cùng của Tào quản gia. Vì vậy, ngay cả khi Tào quản gia không thể lý giải được phương pháp trị liệu của Lâm Sơ Cửu, cũng không dám lên tiếng gián đoạn, chỉ sợ chọc giận Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu sẽ không cứu trị.

Tào quản gia không quan tâm phương pháp của Lâm Sơ Cửu kỳ lạ bao nhiêu, lão chỉ cầu cho Tào Lâm không có việc gì.

Không có người nào hỏi, Lâm Sơ Cửu tất nhiên sẽ không nhiều chuyện giải thích. Sau khi Lâm Sơ Cửu cắt hết chỉ thối và rửa sạch sẽ miệng vết thương, nàng cẩn thận mở miệng vết thương ra.

Bên ngoài miệng vết thương, hiện ra một lỗ hồng, mủ và máu trộn lẫn với nhau, nhìn qua cực kỳ dữ tợn đáng sợ. Phi Thúy không dám nhìn nữa, Tào quản gia và Ngô đại phu nhìn xem đến nỗi da đầu đều ngứa ran, chỉ có Lâm Sơ Cửu là người duy nhất không bị ảnh hưởng gì.

Sau khi mở miệng vết thương ra, Lâm Sơ Cửu có thể cắt hết thịt thối bên trong ra ngoài. Lúc này, San Hô đi lấy muối tinh và nước sôi để nguội cũng đã trở lại. Lúc San Hô vừa tiến lên, nhìn thấy miệng vết thương trên bụng Tào Lâm, sợ tới mức thiếu chút nữa đã làm rơi nước trong tay, may mắn Phi Thúy đã phản ứng kịp nên tiếp được.

"Nô tỳ đáng chết." San Hô vội vàng thỉnh tội, Lâm Sơ Cửu không quản tới nàng, ý bảo Phi Thúy đặt nước lên bàn.

Lâm Sơ Cửu tạm dừng động tác, lau sạch máu và mủ trên tay, tháo bao tay ra, vứt bao tay và băng vải đi.

Cuối cùng, Lâm Sơ Cửu trộn lẫn muối và nước sôi để nguội theo tỷ lệ nhất định, lấy ra một cái phễu từ trong hộp thuốc, nhét nó vào miệng Tào Lâm, sau đó bắt đầu rót nước muối vào cho hần.

Có thể cho hần uống nước bằng cách này?

Trong vài ngày qua, bọn họ đã cố gắng cho Tào Lâm uống nước, nhưng rót như thế nào cũng không thể vào....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nghiêm túc, viên thuốc cứu mạng

Ngô đại phu nhìn chăm chăm Lâm Sơ Cửu không chớp mắt, nhìn nước muối trong tay Lâm Sơ Cửu, theo "cái phễu" rót nhập vào trong miệng Tào Lâm, không hề chảy ra ngoài một giọt, miệng của Ngô đại phu há thành hình chữ o, thật lâu cũng không thể khép lại.....

Trước đó hần cũng dùng một cái phễu và rót nước vào cho Tào Tâm, nhưng Tào Tâm căn bản không thể nuốt vào, toàn bộ nước đều bị nhổ ra ngoài.

Vị cô nương này cũng quá lợi hại, như thế nào nàng có thể làm được điều đó?

Hai mắt Ngô đại phu tỏa ánh sáng nhìn Lâm Sơ Cửu, nếu không phải biết rằng hiện tại Tào Lâm vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, hần khẳng định sẽ tiến lên tìm hỏi một phen.

Trên thực tế, không phải Lâm Sơ Cửu quá lợi hại, chẳng qua là vật trên tay nàng dùng rất tốt, một đầu khác của "cái phễu" trực tiếp để ở chỗ cổ họng, Lâm Sơ Cửu căn bản không lo lắng Tào Lâm sẽ nhổ nước ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu cũng không dám rót nhiều, sau khi cho Tào Lâm uống hai chén nước, Lâm Sơ Cửu liền thu tay lại.

Uống nước xong, sắc mặt và môi Tào Lâm đều tốt hơn rất nhiều, Lâm Sơ Cửu sờ sờ trán hần, vẫn rất nóng, dường như thuốc hạ sốt liều cao vẫn chưa có tác dụng.....

Tuy nhiên, việc này không thể gấp được, trước khi thuốc hạ sốt có công hiệu, nàng có thể giúp Tào Lâm rửa sạch sẽ miệng vết thương của hần trước.

Lâm Sơ Cửu không biết chính xác đại phu đã chăm sóc như thế nào, dù sao miệng vết thương của Tào Lâm hư thối cực kỳ nghiêm trọng, nếu không phải lúc trước nàng đã xử lý rất tốt, ruột Tào Lâm có thể cũng đã thối rửa.

Nếu như ở hiện đại, nhìn thấy miệng vết thương như vậy, Lâm Sơ Cửu khẳng định sẽ tức giận mắng chửi người, chỉ trích đại phu và người nhà không có trách nhiệm, nhưng hiện tại thì sao?

Lâm Sơ Cửu không thể nói gì, nàng chỉ có thể yên lặng rửa sạch miệng vết thương, tận lực cứu chữa.

Lâm Sơ Cửu từ đầu tới cuối không hề hé răng một lời, sau khi thay một bộ bao tay sạch sẽ khác, tiếp tục rửa sạch thịt thối trên miệng vết thương cho Tào Lâm.

Lâm Sơ Cửu vui đầu làm việc, hoàn toàn bỏ qua mọi người trong phòng, từng chút một lấy thịt thối trong ngoài miệng vết thương ra ngoài, đặt ở trên mâm đã được chuẩn bị trước đó.

Xác thịt đã thối cùng với máu đỏ xen lẫn mủ vàng giống như bùn lầy, tăng lên từng chút một. Lúc vừa mới bắt đầu, đám người Tào quân gia vẫn không cảm thấy gì, chờ đến khi thịt thối xếp thành một đồng, mọi người lập tức cảm thấy hết sức ghê tởm, da đầu tê dại.

Làm sạch thịt thối trong miệng vết thương, là một quá trình cực kỳ tỉ mỉ, Lâm Sơ Cửu căn bản không dám phân tâm, vẫn luôn vui đầu làm việc, vai trái mơ hồ đau đớn nhưng không dám dừng tay, cho đến khi toàn bộ thịt thối đều bị xóa sạch, Lâm Sơ Cửu mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Cuối cùng, mọi thứ đã xong!

Lâm Sơ Cửu đứng dậy, hơi quơ quơ cánh tay đau nhức của mình, sau khi nghỉ ngơi lập tức bắt đầu bồi dưỡng cho Tào Lâm.

Tào quân gia vốn định lợi dụng khi Lâm Sơ Cửu nghỉ ngơi, tiến lên muốn tìm hỏi tình huống, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Sơ Cửu, Tào quân gia lại không dám mở miệng, vừa tiến lên lại ngoan ngoãn lui xuống.

Lâm Sơ Cửu cũng không có thói quen vừa mới cứu trị được một nửa, lập tức nói với người nhà bệnh nhân về tình trạng bệnh tình. Vì vậy, Lâm Sơ Cửu chỉ liếc mắt nhìn Tào quân một cái, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Tào Lâm vốn bị thương nặng, miệng vết thương đã bị nhiễm trùng, sau khi đã rửa sạch chỉ có thể tra được và băng bó, chờ miệng vết thương chậm rãi khép lại, không thể khâu lại lần nữa.

Tra được cho Tào Lâm xong, Lâm Sơ Cửu quấn băng vải ở trên miệng vết thương. Lâm Sơ Cửu cố ý quấn thêm nhiều vòng thành mấy tầng băng vải, chỉ sợ miệng vết thương sẽ vỡ ra lần nữa.

Khi quấn băng vải, Lâm Sơ Cửu để Ngô đại phu và Tào quân gia tiến lên hỗ trợ, thoáng nâng Tào Lâm dậy, nàng có thể thuận tiện quấn băng vải quanh eo hắn.

Khi Lâm Sơ Cửu bắt tay vào trị liệu, Ngô đại phu và Tào quân gia vẫn luôn cao ngạo lạnh lùng, không tin vào kỹ năng y thuật của Lâm Sơ Cửu. Hiện tại, khi Lâm Sơ Cửu mở miệng muốn bọn họ hỗ trợ, hai người vội vàng tiến lên phía trước, thái độ ân cần khác hẳn lúc trước.

Sau khi đã quấn xong băng vải, Lâm Sơ Cửu dọn dẹp một chút, khi nàng đang chuẩn bị kiểm tra xem Tào Lâm có hạ sốt hay không, lập tức nghe được tiếng hô vui mừng của Ngô đại phu: "Hạ sốt, hạ sốt, Tào quân gia, nhi tử ngươi không còn sốt nữa."

Mấy ngày nay Ngô đại phu đã nghĩ mọi cách, đều không thể khiến Tào Lâm hạ sốt, hiện tại Lâm Sơ Cửu vừa ra tay, chưa đến nửa canh giờ Tào Lâm đã hạ sốt, Ngô đại phu vừa vui mừng nhưng đồng thời cũng có vài phần mất mát.

Y thuật của hắn, quả nhiên là không được!

"Thật sự, thật sự hạ sốt?" Tào quân gia sững sờ tại chỗ, không thể tin nổi những gì mình vừa nghe thấy, đến khi Ngô đại phu khẳng định mấy lần, Tào quân gia mới tin đây là thật sự.

"Con ta được cứu rồi, con ta được cứu rồi." Tào quân gia bắt đầu chảy nước mắt, xoa người chuẩn bị quỳ xuống trước mặt Lâm Sơ Cửu, nhưng bị Lâm Sơ Cửu nói một câu ngăn lại.

Lâm Sơ Cửu nói: "Đừng vui mừng quá sớm, sốt chỉ tạm thời lui đi, cần phải xem tình huống đêm nay. Đêm nay là kỳ nguy hiểm, nếu như chịu đựng được qua đêm nay mới là chân chính không có việc gì."

Những lời này của Lâm Sơ Cửu giống như một chậu nước đá, xối đến nỗi khiến toàn thân Tào quân gia lạnh băng, trong lòng vừa mới bốc cháy lên hy vọng nháy mắt tan biến. Tào quân gia run môi hỏi: "Vương... Vương phi, con ta sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Vương phi? Ngươi... ngươi là Vương phi?" Ngô đại phu lớn tiếng hỏi, nhìn Tào quân gia, lại nhìn Lâm Sơ Cửu.

Tào quân gia căn bản không có tâm tư để ý tới Ngô đại phu, Lâm Sơ Cửu chỉ trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó nói với Tào quân gia: "Thương thế quá nghiêm trọng, ta cũng không dám bảo đảm hắn có thể chịu đựng được hay không. Hơn nữa, hắn sốt một thời gian khá lâu, đầu óc có bị hỏng hay không, phải đợi hắn tỉnh lại mới biết được."

Việc thiếu trang thiết bị, thiếu dụng cụ, có được cũng không dám lấy ra dùng, Lâm Sơ Cửu thực sự đã cố hết sức.

"Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?" Liên tiếp gặp đã kích, Tào quân gia chỉ có hoang mang lo sợ, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Lâm Sơ Cửu thực sự có thể hiểu được tâm tình của Tào quân gia, liếc mắt nhìn Tào Lâm một cái, nói: "Thương thế của Tào Lâm đã tạm thời ổn định, chiều nay ngươi hãy ở bên hắn, cách mỗi một canh (2h) giờ cho hắn uống nước một lần, nếu như lại bị nóng lên, ngươi lập tức đi tìm ta. Buổi tối là kỳ nguy hiểm, vì vậy tối nay ta sẽ qua trông chừng hắn. Hiện tại ta phải đi về nghỉ ngơi."

Kiếp trước, khi Lâm Sơ Cửu còn làm việc ở trong bệnh viện, từng có thói quen phải trực ban đêm hoặc là làm việc liên tục mười mấy giờ, nhưng rõ ràng hiện tại nàng không thể chịu đựng nổi, độc tố trong cơ thể nàng vẫn chưa bài trừ hết, nàng càng yếu hơn so với người bình thường.

"Nô tài đã biết, nô tài tạ ơn Vương phi nương nương cứu mạng." Tào quân gia lấy lại tinh thần, lập tức quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái với Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu muốn ngăn cản cũng đều không kịp.....

Sau khi nâng Tào quân gia dậy, Lâm Sơ Cửu giao được của Tào Lâm cho Tào quân gia, để Tào quân gia dứt cho Tào Lâm ăn buổi chiều. Tào quân gia cẩn thận nhận lấy, Ngô đại phu muốn liếc mắt nhìn một cái đều không thể nhìn được.

Tiền Lâm Sơ Cửu rời đi, theo sự phân phó của Lâm Sơ Cửu, Tào quân gia xử lý xong máu đen và băng vải, lập tức đi gặp Tiêu Thiên Diệu, báo cáo toàn bộ quá trình trị liệu của Lâm Sơ Cửu đối với Tào Lâm, đồng thời trình lên viên được mà Lâm Sơ Cửu đưa cho Tào Lâm.

"Vương gia, đây là được Vương phi cho Tào Lâm ăn." Tào quân gia thật cẩn thận đưa ba viên thuốc viên tới trước mặt Tiêu Thiên Diệu. Tiêu Thiên Diệu cầm lên một mảnh, sau khi nhìn kỹ một lúc lâu, ngửi ngửi mùi vị, liên tục xác định hẳn chưa từng nhìn thấy viên thuốc thế này trước đây.

Trả lại viên thuốc cho Tào quân gia, Tiêu Thiên Diệu mở miệng nói: "Sau này nếu vẫn còn nữa, hãy lưu lại một mảnh." Hẳn muốn cho người đi điều tra xem, những viên thuốc của Lâm Sơ Cửu rốt cuộc đã được tạo ra như thế nào.

"Nô tài tuân lệnh." Tào quân gia vội vàng gật đầu, đồng thời cẩn thận cất viên thuốc, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rớt.

Đây chính là viên thuốc cứu mạng Tào Lâm!

Tào quân gia đi rồi, Tiêu Thiên Diệu cũng không bắt đầu công việc của mình. Thay vào đó, hẳn giống như suy tư điều gì, nhìn về phía phương xa, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ theo tiết tấu ở trên tay vịn: Lâm Sơ Cửu, người rốt cuộc là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Triệu kiến, phải vào cung tạ ơn

Phải biết rằng Lâm Sơ Cửu đều đã rất cẩn thận, nếu nàng biết Tiêu Vương đang nghĩ những gì, nhất định nàng sẽ khóc.....

Sau khi trở lại sân của mình, Lâm Sơ Cửu phớt lờ ánh mắt sùng bái của San Hô và Phi Thúy, một mình ngồi xuống ghế trên, sai hai người đi múc nước cho nàng, nàng muốn tắm gội.

"Vâng, Vương phi." San Hô và Phi Thúy càng nghe lời nàng hơn so với trước kia, sự tôn kính và sùng bái xuất phát từ đáy lòng, thiếu chút nữa lóe mù đôi mắt Trần Châu và Mã Nỗ.

Có chuyện gì với hai người này vậy? Vừa đi ra ngoài một chuyến dường như đã thay đổi thành người khác?

Trần Châu và Mã Nỗ liếc mắt nhìn nhau, hai người đều mang vẻ mặt khó hiểu, khi quay đầu lại vẫn thấy Lâm Sơ Cửu ngồi như một người bình thường, hai người nhìn nhau cười khổ, vờ như không nhìn thấy gì.

Vị Vương phi này của các nàng, từ trước tới nay đều không tự xem mình là Vương phi, ở trước mặt các nàng cũng không hề che dấu chút nào, và bọn họ cũng không biết đây là thực hay ảo.

Nếu như Vương gia hỏi tới, các nàng nên trả lời như thế nào?

Ách..... suy nghĩ quá nhiều, các nàng sao đã quên, không chỉ Vương phi không tự xem mình là Vương phi, ngay cả Vương gia cũng không xem Vương phi là Vương phi của mình.

Lâm Sơ Cửu không biết trong lòng mấy nha hoàn này đang suy nghĩ gì, đương nhiên cho dù nàng biết cũng sẽ không để trong lòng. Xét cho cùng, giống như Trần Châu, Mã Nỗ suy nghĩ như vậy, Lâm Sơ Cửu chưa từng xem mình là Tiêu Vương phi.

Đối nàng mà nói, Tiêu Vương phủ hiện tại là nơi ở tạm thời, là nơi che chở an toàn cho nàng, nếu nàng không có năng lực đặc biệt nào, hoặc Tiêu Thiên Diệu nhìn nàng không vừa mắt, nàng khẳng định sẽ phải rời đi.

Tắm gội xong, Lâm Sơ Cửu dùng cơm trưa, nghỉ ngơi khoảng mười lăm phút cho tiêu cơm, nàng liền chuẩn bị ngủ, tỉnh dưỡng tinh thần để ứng phó những việc có thể xảy ra đêm nay, nhưng.....

Lý tưởng thì rất tốt đẹp, nhưng hiện thực lại rất khắc nghiệt. Lâm Sơ Cửu chưa ngủ được một canh giờ, đã bị Trần Châu đánh thức, nguyên nhân là vì Tiêu Thiên Diệu muốn gặp nàng.

Hiện tại nàng đang ở nhờ tại Tiêu Vương phủ, Tiêu Thiên Diệu bao ăn bao ở, nàng không cần phải trả tiền thuê nhà. Bây giờ chủ nhà triệu kiến, nàng đương nhiên cần phải hoá tốc tiến đến.

Trần Châu muốn Lâm Sơ Cửu ăn diện lộng lấy, nhưng đã bị Lâm Sơ Cửu cự tuyệt, "Ngày thường như thế nào thì cứ như thế ấy." Mười lăm tuổi, độ tuổi thanh xuân tươi đẹp, cho dù không trang điểm cũng là nụ hoa xinh đẹp.

Trần Châu không lay chuyển được Lâm Sơ Cửu, chỉ có thể trang điểm một lớp son phấn hơi mỏng cho Lâm Sơ Cửu, để nàng nhìn qua có tinh thần và tinh tế hơn một chút.

Lâm Sơ Cửu lần này không cự tuyệt, thân thể nàng bị độc được miễn tính gây tổn hại, sắc mặt hơi kém một chút.

Lâm Sơ Cửu mang theo Trần Châu, Mã Nãi, tháp diệu đi vào Lạc viện của Tiêu Thiên Diệu, sau khi chờ thông báo, chỉ có một mình Lâm Sơ Cửu có thể đi vào.

Trong phòng, tường nhà đều được sơn màu tối, ngoại trừ màu sắc của bàn ghế, không có màu sắc khác, nặng nề khiến người khó thở.

Tiêu Thiên Diệu một thân hắc y, ngồi ở phía sau bàn, Lâm Sơ Cửu vừa tiến đến, lập tức cảm thấy có một lực lượng cường đại ập vào trước mặt, ép tới nỗi nàng không thể thở nổi.

Lâm Sơ Cửu dừng bước chân lại, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, ngay cả son phấn cũng không thể che dấu, trán thấm mồ hôi, có thể so sánh với quỳ gối phơi nắng bên ngoài trời nắng tháng bảy.

"Vương... Vương gia." Lâm Sơ Cửu khó khăn phun ra hai chữ, ngầm có ý cầu khẩn, nhưng.....

Tiêu Thiên Diệu người này chưa bao giờ biết thương hương tiếc ngọc, không chỉ không thu hồi uy áp, ngược lại càng ngày càng mạnh, Lâm Sơ Cửu cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình cuộn tròn, vô cùng đau đớn.

Đại hiệp, xin hãy cứu mạng!

Tráng sĩ, cầu buông tha.

Lâm Sơ Cửu hò hét ở trong lòng, nhưng hò hét không tiếng động của nàng không thể truyền đến lỗ tai Tiêu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng dường như đều sai vị trí, cổ họng có cảm giác tanh ngọt, nhưng muốn cưỡng chế lại như thế nào cũng không thể áp xuống.

Môi khẽ nhếch, máu tràn ra nơi khóe miệng, tách tách tách rơi xuống đất, bắn ra thành từng đóa hoa đỏ nở rộ.

Lâm Sơ Cửu nặng nề giơ tay lên, cô hết sức lau sạch vết máu nơi khóe miệng, sợ bản thân mình sẽ không thể tiếp tục đứng vững, Lâm Sơ Cửu đành phải mở miệng lần nữa, "Vương gia, người tìm ta....."

Mỗi một chữ, đều giống như nói từ trong tim, đau đến nỗi mặt mũi Lâm Sơ Cửu đều nhăn nhó.

Cũng may, Tiêu Thiên Diệu không nghĩ sẽ lấy mạng Lâm Sơ Cửu, nhìn thấy khóe miệng Lâm Sơ Cửu có vết máu tràn ra, Tiêu Thiên Diệu rút cuộc thu hồi uy áp.

"Ngồi." Một từ nặng nề buông xuống, khiến người không dám cự tuyệt.

Lâm Sơ Cửu thở hắt ra, vội tìm một vị cách xa Tiêu Thiên Diệu nhất ngồi xuống.

Người nam nhân này quả thực là tự tìm đường chết, bản thân mình đang có thương tích nhưng còn cố tình phát ra uy áp ép nàng. Đây là hắn đang muốn chết sao? Nhưng nếu nam nhân này muốn chết, nàng lại không muốn chết cùng hắn chút nào, vì thế.....

Vì mạng nhỏ của mình, nàng cần phải cách xa Tiêu Thiên Diệu.

Bầu không khí trong phòng khôi phục lại bình thường, mặc dù vẫn rất nặng nề, ngưng trọng, nhưng vẫn tốt hơn lúc trước rất nhiều. Lâm Sơ Cửu âm thầm điều chỉnh hô hấp, thật vất vả mới ổn định lại hơi thở. Khi nàng đang muốn hỏi Tiêu Thiên Diệu tìm nàng có chuyện gì lần nữa, đã nghe thấy Tiêu Thiên Diệu mở miệng nói: "Sự phụ của ngươi là ai?"

Vấn đề này, lúc trước Lâm Sơ Cửu đã từng suy nghĩ tới nhiều khả năng, nàng cũng không hề nghĩ sẽ mượn tên người nào đó để mở rộng câu chuyện của mình, "Hỏi Vương gia, ta cũng không biết sự phụ ta tên gì, mỗi lần gặp sự phụ đều trong bộ dạng khất cái, mỗi lần sự phụ đều tới dạy ta vào buổi tối, sau đó ném cho ta một quyển sách để ta tự mình học tập. Sau đó, mười ngày nửa tháng sẽ tới khảo sát ta một lần, chờ khi ta học xong lại thu hồi cuốn sách."

Vì thế, đừng tìm tòi để hỏi chứng cứ, tỳ không thể lấy ra để chứng minh cho ngươi.

"Phải không?" Câu cuối vang lên, mơ hồ có một chút hoa lệ, nhưng điều này cũng nói rõ rằng Tiêu Thiên Diệu không tin.

Lâm Sơ Cửu cúi đầu không nói gì. Không tin? Nếu không tin thì ngươi cứ đi điều tra, có bản lĩnh có thể tra ra, tỳ đây sẽ mang họ của ngươi!

Khụ khụ, Lâm Sơ Cửu đã quên, ngay khoảnh khắc nàng gả cho Tiêu Thiên Diệu, nàng đã mang họ của trượng phu, trong những trường hợp chính thức nàng sẽ không có tên, sẽ được gọi là Tiêu thị.

Tiêu Thiên Diệu cũng không tiếp tục ép hỏi, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên tay vịn xe lăn, cạch cạch cạch, thật sự giống như đang gõ vào vào trong trái tim người, nặng nề khiến người không dám hé răng.

Lâm Sơ Cửu rất muốn chạy trốn chết, nhưng nàng không dám!

Ngay khi Lâm Sơ Cửu cho rằng, Tiêu Thiên Diệu sẽ vẫn luôn tiếp tục gõ như vậy, gõ đến khi nàng mất hết tinh thần. Nhưng Tiêu Thiên Diệu đột nhiên buông tha nàng, mở miệng nói: "Thương thế của Tào Lâm người có nắm chắc sẽ cứu trị được?"

"Vốn có bảy phần chắc chắn, hiện tại chỉ có năm phần." Lâm Sơ Cửu rũ mắt đáp.

"Hử?" Tiêu Thiên Diệu bất mãn lên tiếng, rõ ràng không nói câu nào, nhưng Lâm Sơ Cửu cũng biết hẳn đang muốn hỏi vì sao, vì thế Lâm Sơ Cửu "thành thật" đáp: "Vương gia, ta đang bị thương."

Trong khi nói chuyện, không quên ho một tiếng. Một tiếng ho này vừa lúc ho ra máu!

Lâm Sơ Cửu dùng sự thật chứng minh, nàng không hề nói dối, Tiêu Thiên Diệu là cao thủ, áp lực của hắn quá mạnh, hắn phát ra uy áp thật sự không phải người bình thường có thể thừa nhận, Lâm Sơ Cửu vừa rồi thật sự có thể cảm nhận được sát khí.

"Yếu đuối." Tiêu Thiên Diệu lãnh ngạo đánh giá, Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa lại học máu lần nữa.

Tiêu Thiên Diệu cho rằng nàng là da dày thịt béo, thần tình của lão lính dày dạn hay sao?

Nàng chính là một cô nương nhát gan, thân mình còn không tốt lắm!

"Bốn vương lệnh cho người, nhất định phải trị khỏi thương thế cho Tào Lâm, nếu không trị khỏi....." Tiêu Thiên Diệu nói tới đây thì dừng một chút, Lâm Sơ Cửu vội ngẩng đầu lên, vẻ mặt thấp thòm nhìn Tiêu Thiên Diệu: Không phải lại muốn mạng nàng đấy chứ?

Thương thế của Tào Lâm không phải do nàng gây ra!

Không khiến Lâm Sơ Cửu thất vọng, Tiêu Thiên Diệu không mang theo cảm tình nói: "Trị không được, người không cần phải sống, Tiêu Vương phủ không lưu người vô dụng. Nếu người muốn lưu lại, trước hết hãy chứng minh bản thân mình hữu dụng."

Lâm Sơ Cửu đã biết người nam nhân này vô tình, còn vô cớ gây rối, bất đắc dĩ đứng dậy nói: "Ta hiểu được." Nàng không có lựa chọn nào khác, ai bảo nàng không có nhà mẹ đẻ đáng tin cậy, không có người sẽ xuất đầu giúp nàng, chỉ có thể nhận lấy sự khi dễ của tên hỗn đản này.

"Rất tốt, người có thể lăn!" Tiêu Thiên Diệu vừa lòng bởi sự thông minh của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không muốn ngốc nhiều thêm một khắc, chuyển hướng rời đi, nhưng chân phải vừa mới bước ra khỏi ngạch cửa, đã bị Tiêu Thiên Diệu gọi lại, "Chờ một chút."

Thân mình Lâm Sơ Cửu dừng lại, quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu. Nàng đang muốn hỏi có chuyện gì, đã nghe thấy Tiêu Thiên Diệu nói: "Ba ngày sau, tiến cung tạ ơn."

Còn tưởng là sự tình gì lớn, thì ra là tiến cung tạ ơn. Lâm Sơ Cửu ám nhẹ nhàng thở ra. Nàng tin tưởng Tiêu Thiên Diệu sẽ không mặc kệ để người trong cung khi dễ nàng, rốt cuộc khi dễ nàng chính là đánh vào mặt Tiêu Vương hắn, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu vui mừng quá sớm, câu tiếp theo của Tiêu Thiên Diệu chính là: "Người đi một mình!"

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Ngây thơ, giám sát Lâm Sơ Cửu

"Người đi một mình!"

"Người đi một mình!"

Những lời của Tiêu Thiên Diệu cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí của Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu không biết mình đã trở lại sân như thế nào, cũng không biết Trần Châu, Mã Nỗ đang nói gì ở bên tai nàng, nàng biết.....

Nàng quá muốn cắn chết Tiêu Thiên Diệu!

Hỗn đản! Đắc tội với Hoàng thượng nên bản thân mình không dám tiến cung, để một nữ tử yếu nhược như nàng đi một mình, đây là nam nhân sao?

Lâm Sơ Cửu thật sự muốn nguyên rủa hấn, nhưng đây là Tiêu Vương phủ, chỉ cần nàng nói một câu không tốt về Tiêu Thiên Diệu, ngay lập tức sẽ truyền tới lỗ tai Tiêu Thiên Diệu, người xấu sẽ chính là nàng. Vì thế.....

Nàng chỉ có thể ôm chăn buồn đầu ngủ ngon.

"Trời tối, gọi ta dậy." Đây là một câu mà Lâm Sơ Cửu ném lại cho bốn nha hoàn. Bốn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu có chuyện gì với Vương phi nhà các nàng.

"Chúng ta phải làm gì với tú nương và thợ thủ công trang sức bên ngoài bây giờ?" Trần Châu, Mã Nỗ buông tay, hai người đồng thời liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu một cái, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn kiên quyết quay mặt rồi đi.

Các nàng chưa từng gặp qua nữ nhân giống như Vương phi các nàng như vậy, Vương gia sai người may trang phục cho Vương phi, còn đặt làm trang sức, Vương phi không những không vui, ngược lại giống như trời sập xuống, quả thực là —— kỳ ba.

Phi Thúy suy nghĩ một lúc, mở miệng nói: "Đuổi đi đi, bảo bọn họ ngày mai lại đến."

"Người có chắc ngày mai Vương phi không cần ngủ chứ? Vương phi đã nói, đêm nay muốn trông Tào Lâm cả đêm." San Hô nói những lời này, Trần Châu và Mã Nỗ cũng đành bất lực.

"Thôi, chúng ta đi chọn một số đồ hợp với màu sắc và phong cách của Vương phi trước, sau đó Vương phi chỉ cần chọn từ trong đó ra, như thế sẽ tiết kiệm được một chút thời gian." Trần Châu là nha hoàn đứng đầu trong số bọn họ, nàng có hiểu biết về thói quen của Lâm Sơ Cửu nhiều hơn một chút.

Wang phi nhà các nàng rất lười, hơn nữa rất hay sợ phiền toái. Đương nhiên, Trần Châu sợ dĩ nói như vậy, chính là vì Lâm Sơ Cửu sẽ thật sự không bận tâm tới nó.

Bốn nha hoàn phân ra từng người hành động, chờ đến khi Lâm Sơ Cửu tỉnh dậy, bốn nha hoàn đã an bài thỏa đáng, vì chiều theo sự yêu thích của Lâm Sơ Cửu, cũng chọn ra một số phụ kiện bắt mắt.

Khi Lâm Sơ Cửu đứng lên, nha hoàn thấy nàng đã khôi phục như lúc ban đầu, không còn mơ hồ giống lúc trước nữa, lập tức quyết định mời nàng đi chọn quần áo và trang sức.

"Chọn quần áo và trang sức làm gì?" Lâm Sơ Cửu không phải kẻ ngốc cũng không phải cố ý dễ quên, nàng thật sự không biết vì sao.

Nàng đã có rất nhiều quần áo!

"Vương phi, ngài phải vào cung tạ ơn, đến đó cần phải có quần áo thích hợp." Trần Châu cho rằng Lâm Sơ Cửu đang giả ngốc, có chút bất lực nói.

Trên thực tế, Trần Châu thật sự không hiểu biết gì về Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu nàng mới không thèm giả ngốc, nàng đã nhận mệnh phải đi.

Chuyện bị người lựa chọn, không có tư cách ngây thơ, cho dù nàng nguyện ý hay không, nàng đều phải căng da đầu mà đi.

"Không phải ta đã có quần áo hay sao? Lâm gia mang tới hơn mười rương quần áo, không có quần áo có thể tiến cung?" Lâm Sơ Cửu vẫn có tư tưởng thuần túy của người thường, không muốn lãng phí.

"Vương phi, những quần áo đó của ngài rất đẹp, nhưng không hợp với khí chất của ngài." Nguyên liệu quần áo của hồi môn Lâm gia rất tốt, nhưng kiểu dáng và màu sắc, hoa văn quả thực quá bình thường, nếu mặc vào và đứng ở bên người Vương gia cao quý lạnh lùng, hoàn toàn sẽ bị trở thành nữ tử phong trần.

Trần Châu uyển chuyển giải thích, trong khi nói chuyện còn cẩn thận dè dặt nhìn Lâm Sơ Cửu, chỉ sợ Lâm Sơ Cửu tức giận. Kết quả.....

Lâm Sơ Cửu căn bản không thèm để ý, ngược lại chế nhạo một câu, "Lâm phu nhân quả nhiên là có bản lĩnh, xuống tay từ chỗ nhỏ nhất."

Wang phi, những lời này trong lòng hiểu là được, không thể nói ra, nếu như bị người khác nghe thấy sẽ cho rằng ngài bất hiếu!

Trần Châu âm thầm nói với mình, hai mắt trống rỗng, giả bộ mình cũng không biết gì.

Lâm Sơ Cửu không có ý gây khó xử với một tiểu nha hoàn, nâng tay lên nói: "Quần áo trang sức gì đó người xem rồi làm, chọn vài đồ thích hợp, chỉ cần không khiến cho Tiêu Vương phủ mất mặt là được."

"Vâng." Trần Châu nhẹ giọng vâng lời.

Lúc này, Phi Thúy và San Hô đã mang đồ ăn tới, Lâm Sơ Cửu rửa mặt, đi tới phòng khách, một mình ngồi ở trên bàn cơm. Nàng nhìn một bàn có tám món ăn khác nhau, có ăn một chút mà không biết mùi vị thế nào.

Lo lắng cho thương thế của Tào Lâm, Lâm Sơ Cửu miễn cưỡng ăn nửa bát cơm, sau đó buông bát đĩa xuống, bốn nha hoàn cũng không nói gì thêm. Lâm Sơ Cửu đợi một lát cho tiêu cơm, lúc này mới mang theo San Hô và Phi Thúy xách hòm thuốc đi tới Tây viện.

.....Edit: Emiy Ton.....

Tây viện.

Tào quân gia và Ngô đại phu vẫn luôn ở đó, hai người trông Tào Lâm cả một buổi chiều, ngay cả cơm cũng đều không ăn. Vừa nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đi tới, Ngô đại phu và Tào quân gia đồng thời tiến lên, "Vương phi."

Hai người cực kỳ cung kính, Ngô đại phu dường như còn mang theo một chút sùng bái. Lâm Sơ Cửu kinh ngạc nhìn hẩn một cái, sau đó tầm mắt rơi xuống trên người Tào Lâm, lập tức hiểu ra.

"Tào Lâm đã hạ sốt?"

Ánh mắt Ngô đại phu sáng lên, liên tục gật đầu, "Tào Lâm đã hạ sốt khoảng một canh giờ (2h) trước, còn có thể tự mình uống chút nước. Vương phi y thuật cao minh, lão hủ vạn phần bội phục. Trong lòng lão hủ còn có vài nghi vấn, muốn thỉnh Vương phi ngài chỉ giáo, chẳng biết có được hay không?"

"Được," Lâm Sơ Cửu sáng khoái đồng ý. Ngô đại phu đang muốn hỏi tiếp, Lâm Sơ Cửu đã nhanh hơn một bước ngắt lời, "Nhưng không phải hiện tại, bây giờ không còn sớm nữa, Ngô đại phu và Tào quân gia đi ăn cơm trước đi, nơi này đã có ta chăm sóc."

Tào quân gia không có việc gì, nhưng Ngô đại phu vẫn không tha, "Nhưng... nhưng....."

"Ngô đại phu cơm nước xong hãy đến." Nàng còn phải cho Tào Lâm ăn được, tiêm, không có thời gian để nói chuyện phiếm với Ngô đại phu.

Sống chết của Tào Lâm, liên quan tới sống chết của nàng, nàng thực sự không dám lơ là.

Mặc dù Ngô đại phu không muốn buông tha nhưng cũng không dám nói gì, lập tức đi ra ngoài cùng với Tào quân gia. Sau đó, Lâm Sơ Cửu lại lệnh cho Phi Thúy và San Hồ, một người đi lấy nước ấm, một người đi lấy muối tinh.

Người đầu đã đuổi đi hết, Lâm Sơ Cửu mới truy cập vào Hệ thống Y Sinh, lấy ra thuốc chống viêm và bình nước muối.

Tiêm vào tĩnh mạch sẽ có tác dụng nhanh hơn, lúc trước Lâm Sơ Cửu không thể làm vì sợ quá lộ liễu sẽ dẫn tới người chú ý, nhưng hiện tại Tiêu Thiên Diệu dùng mạng nhỏ của nàng uy hiếp, nàng không có lựa chọn nào khác.

Sau khi tiêm thuốc vào trong bình nước muối, nàng cẩn thận treo ở chỗ kín đáo trên xà nhà, Lâm Sơ Cửu gắn ống tiêm vào để truyền nước muối, điều chỉnh tốc độ phù hợp và không cần phải quan tâm tới nữa. Hiện tại chỉ chờ thời gian vừa đủ, đổi thuốc là được.

Khi hai nha hoàn tiến vào, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang ngồi chỗ cửa sổ, trên tay cầm một quyển sách, giống như đang đọc rất nghiêm túc.

"Vương phi?" Nha hoàn thử gọi một câu, Lâm Sơ Cửu làm bộ vừa mới phát hiện ra các nàng đã tới, "Quay lại rồi sao?."

Lâm Sơ Cửu buông sách xuống, đứng dậy đi đến bên bàn, lấy thuốc viên đã chuẩn bị từ trước, cùng với nước muối ấm, tiếp đó đi tới trước mặt Tào Lâm, sau đó.....

Nâng cằm Tào Lâm, nhét viên thuốc và rót nước vào miệng hẩn. Lần này, có chút thô bạo hơn ban ngày một chút, vài dấu tay của nàng còn xuất hiện rất rõ dưới cằm Tào Lâm.

Một lọ nước thuốc đã được truyền xong, Ngô đại phu và Tào quân gia cũng đã trở lại, theo bọn họ cùng tới, còn có ân vệ đang nấp trong chỗ tối. Bọn họ phụng mệnh giám sát Lâm Sơ Cửu.

Tiêu Thiên Diệu biết Lâm Sơ Cửu sợ chết, nhưng hẩn không tin Lâm Sơ Cửu, bởi vì Lâm Sơ Cửu quá khác thường. Hẩn càng tiếp xúc với nàng càng cảm thấy nàng có bí mật, và khi một người trên lưng đeo quá nhiều bí mật, tuyệt đối là người nguy hiểm. Ví dụ như hẩn!

Không biết rõ bí mật trên người Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu không thể nào toàn tâm tin tưởng nàng!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cầu tình, tin tưởng nàng một lần

Lâm Sơ Cửu không biết có người đang theo dõi nàng, nhưng có Ngô đại phu và Tào quân gia ở đây nàng cũng sẽ không làm xằng bậy. Nàng đã ăn uống bình được, chỉ chờ truyền dịch kết thúc, tìm một cơ hội thu hồi bình được là được.

Tào quân gia lo lắng cho sự an nguy của Tào Lâm, vừa tiến đến lập tức tìm hiểu tình huống của Tào Lâm, sau khi biết được Tào Lâm đã ổn, Tào quân gia mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão thật ra vẫn luôn muốn lưu lại bên người Tào Lâm, nhưng lão là quản gia Tiêu Vương phủ, phần lớn sự tình trong phủ còn đang chờ lão đi an bài, lão không thể tiếp tục lưu lại, chỉ có miễn cưỡng rời đi.

Mặc dù Ngô đại phu cũng có không ít người bệnh cần được chăm sóc, nhưng hiện tại không vội, vì thế Ngô đại phu lấy ghế dựa ngồi ở đối diện Lâm Sơ Cửu, rất có tư thế muốn thấp nển tâm sự suốt đêm cùng nàng.

Có thể trở thành tiến sĩ y học ở quốc gia M, có lẽ thực tiễn lâm sàng Lâm Sơ Cửu không hơn Ngô đại phu, nhưng về lý luận y học tuyệt đối vững chắc, cho dù nói chuyện với Ngô đại phu ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề.

Ngô đại phu và Lâm Sơ Cửu nói rất hứng khởi, điều này chỉ khổ cho hai nha hoàn Phi Thuý và San Hô, các nàng căn bản nghe không hiểu Lâm Sơ Cửu và Ngô đại phu đang nói những gì.

Lâm Sơ Cửu vừa lúc tung ra một lý luận, Ngô đại phu lâm vào trong trầm tư, Lâm Sơ Cửu mượn cơ hội này, bảo hai người Phi Thuý và San Hô thay phiên đi nghỉ, nếu không cả đêm sẽ không thể trụ nổi.

Phi Thuý, San Hô thật ra vẫn muốn kiên trì, nhưng các nàng ban ngày không ngủ, đêm nay thật sự chịu đựng không nổi, đành phải cáo tội một tiếng, thay phiên nhau trở về nghỉ ngơi.

"Người cũng đừng đứng, ngồi đi, thức cả đêm có thể sẽ ra mạng người, có việc gì ta sẽ gọi người." Lâm Sơ Cửu chỉ một ghế nhỏ trong góc, ý bảo San Hô qua đó ngồi.

San Hô cảm tạ một tiếng, rút cuộc nàng có thể hỗ trợ đôi chân của mình.

Người đầu đã đuổi đi rồi, Lâm Sơ Cửu đi tới trước giường bệnh, giả bộ kiểm tra Tào Lâm, dùng thân mình ngăn trở tầm mắt phía sau người, rút kim cho Tào Lâm, đồng thời giấu bình nước muối trắng không vào trong Hệ thống Y Sinh.

Ngô đại phu và San Hô không chú ý tới, ẩn vệ bên ngoài thật ra vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm Sơ Cửu đưa lưng về phía hắn, hắn căn bản nhìn không thấy Lâm Sơ Cửu đang làm gì, chỉ thấy sau khi Lâm Sơ Cửu đứng ở trước giường Tào Lâm một lúc lâu, xoay người lấy ra một cái ống trong suốt từ trong hòm thuốc, lắc lắc tay và nhét vào miệng Tào Lâm.

Sau thời gian một nén hương, Lâm Sơ Cửu lấy cái ống trong suốt kia ra, nhìn thoáng qua dưới ánh nến, nói một câu: "Sốt nhẹ, không có vấn đề gì lớn."

"Lại sốt sao?" Ngô đại phu nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói vậy, đột nhiên đứng dậy, lo lắng tiến lên.

"Hiện tượng bình thường." Lâm Sơ Cửu trấn an một tiếng, Ngô đại phu lúc này mới yên lòng, hai người lại ngồi trở lại, tiếp tục cuộc nói chuyện dở dang.

Lâm Sơ Cửu đã ngủ cả buổi chiều, mặc dù ngủ không ngon, nhưng buổi tối cũng không còn buồn ngủ nữa. Ngô đại phu lại khác, ban ngày hắn đã gây người ở đây một ngày, đến nửa đêm Ngô đại phu đã không còn chịu đựng nổi.

Tinh thần đầy đủ, nhưng thân thể ăn không tiêu.

Ngô đại phu còn muốn cố gắng chút nữa, nhưng Lâm Sơ Cửu khuyên bảo hắn nên rời đi, "Là đại phu sao có thể không chăm sóc thân thể mình, ta vẫn ở Tiêu Vương phủ, sau này còn có rất nhiều cơ hội."

Ngô đại phu ngẫm lại cũng đúng, Vương phi hòa đồng và dễ nói chuyện, sau này còn có rất nhiều cơ hội thỉnh giáo, vì thế không còn kiên trì nữa, cáo từ rời đi.

Ngô đại phu rời đi không lâu, Tào quản gia đã tới. Cho dù đã quá mệt mỏi, nhưng Tào quản gia vẫn khẳng khái không muốn đi nghỉ, Lâm Sơ Cửu tự biết khuyên bảo cũng vô dụng, đơn giản không nói câu nào.

Bệnh tình của Tào Lâm đã chuyển biến tốt hơn, không cần đại phu phải trông chừng nữa. Lâm Sơ Cửu bảo Tào quản gia qua hai canh giờ thì đánh thức nàng, sau đó mang theo San Hô qua phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Lâm Sơ Cửu đi nghỉ, ẩn vệ lập tức quay về phục mệnh, nhưng....

Lâm Sơ Cửu cả đêm cũng không làm bất luận chuyện gì khác người, ẩn vệ căn bản không có gì để báo cáo, đành phải nói hết sự tình phát sinh buổi tối. Nhưng đối với việc nhắc lại toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện giữa Lâm Sơ Cửu và Ngô đại phu?

Thực xin lỗi, ẩn vệ thật sự không thể nhớ được.

Sau khi Tiêu Thiên Diệu nghe xong, ngón tay chỉ gõ nhẹ ở trên tay vịn, ngay sau đó hỏi: "Tô Trà, việc này người thấy thế nào?"

Tô Trà ngồi một bên cực kỳ không có cảm giác tồn tại, nhẹ giọng mở miệng: "Lâm Sơ Cửu thật sự có biết y thuật, có lẽ nàng không hề lừa gạt chúng ta."

"Mấy năm nay, nàng vẫn luôn giả vờ?" Tiêu Thiên Diệu nhíu mày lại, dường như không thể tin được, bản thân mình đã bị một nữ nhân chơi. Lâm Sơ Cửu giả vờ nhiều năm như vậy, hắn cũng không thể phát hiện ra, tâm cơ của nữ nhân này quả là quá sâu.

"Nguyên nhân cái chết của mẹ ruột Lâm Sơ Cửu rất khả nghi, hậu viện Lâm gia cũng không thanh bình giống như bên ngoài nhìn thấy như vậy, có lẽ Lâm Sơ Cửu có nỗi khổ bất đắc dĩ." Tô Trà có ấn tượng rất tốt về Lâm Sơ Cửu.

Sự tình phát sinh đêm tân hôn ngày đó, Tô Trà biết rất rõ ràng. Đối với thời khắc máu chó, nàng có thể ra tay giết người của Tiêu Thiên Diệu hoặc đơn giản không cần quan tâm tới bọn họ, tuy nhiên nàng đã không làm vậy. Kể từ đó, Tô Trà liền có ấn tượng tốt đối nàng.

Tô Trà cẩn thận đánh giá thần sắc Tiêu Thiên Diệu, thấy Tiêu Thiên Diệu không hề tức giận, vì thế thử nói: "Thiên Diệu, nể tình nàng đã cứu người một lần, có thể cho nàng một cơ hội hay không?"

"Bốn vương đã nói, chỉ cần nàng không phản bội, bốn vương sẽ không giết nàng." Tiêu Thiên Diệu tự nhận mặc dù bản thân mình không phải là quân tử, nhưng vẫn là người giữ lời hứa.

"Vậy chuyện tiến cung?" Ánh mắt Tô Trà sáng lên, cồi lòng đầy hy vọng nói.

Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu trầm xuống, "Tô Trà, ngươi được một tác lại muốn tiến một thước."

"Khụ khụ, ngươi cứ xem như ta chưa nói gì cả." Tô Trà lập tức cầm miệng, không dám tiếp tục nhiều lời.

Lưu Bạch và Tô Trà làm việc với nhau đã nhiều năm nay, hai người cũng rất ăn ý, Lưu Bạch lập tức mở miệng: "Thiên Diệu, Mặc Thần Y đã chuẩn bị xong, hẳn nói bất cứ lúc nào đều có thể trị liệu cho ngươi, nhưng không biết ngươi muốn chọn trị liệu ở đâu?"

"Cứ trị ở Tiêu Vương phủ." Người của Tiêu Thiên Diệu đã dành rất nhiều tâm huyết để tìm ra Mặc Thần Y, nếu như Mặc Thần Y không có cách nào trị được chân hãn, hẳn chỉ có thể đi tới những nước khác để tìm thầy trị bệnh.

"Mặc Thần Y nói, muốn tìm nơi an tĩnh, dễ bề dưỡng thương." Lưu Bạch nói lại lần nữa, hiển nhiên là không tán đồng việc trị liệu ở Tiêu Vương phủ.

"Tiêu Vương phủ là an toàn nhất." Trải qua sự kiện thích khách vừa rồi, sự phòng thủ của Tiêu Vương phủ đã tăng mạnh gấp đôi, trong ngoài đều thanh lọc một lần, tuy không dám bảo đảm một trăm phần trăm sạch sẽ, nhưng sân của Tiêu Thiên Diệu, gian tế tuyệt đối không thể tiến vào.

Lưu Bạch ngẫm lại cũng đúng, nơi yên tĩnh không an toàn, vậy sẽ không yên tĩnh nữa, "Được rồi, ta sẽ an bài mọi thứ."

"Ân." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, sau khi nói thêm vài câu, liền cho Lưu Bạch và Tô Trà lui ra.

Trên người Lưu Bạch có việc muốn làm, vội vàng trở về, Tô Trà vẫn lảng vảng một chút, Tiêu Thiên Diệu bất mãn nhíu mày, "Có chuyện thì mau nói, đừng giống như đàn bà."

Tô Trà gần như bị nghẹn, nhưng không dám dây dưa với Tiêu Thiên Diệu, chỉ có thể hờn dỗi một mình, "Mặc Thần Y thật sự có thể tin tưởng sao? Ta luôn cảm thấy hắn đồng ý quá dễ dàng."

Tô Trà hằng năm đều giao tiếp với đủ loại kiểu người, biết cao nhân giống như Mặc Thần Y khó chơi bao nhiêu, nhưng lần này Lưu Bạch lại dễ dàng mời được Mặc Thần Y, khiến cho Tô Trà có một chút bất an.

"Bốn vương đều đã có an bài." Tiêu Thiên Diệu không nói tin, nhưng cũng không nói không tin. Tô Trà biết trong lòng Tiêu Thiên Diệu đều đã có tính toán, không cần phải nhiều lời thêm nữa, yên lặng lui ra. Trước khi rời đi còn nhắc nhở Tiêu Thiên Diệu sớm nghỉ ngơi một chút.

"Ân." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, nhưng không đi nghỉ theo như lời Tô Trà, mà lảng lảng ngồi ở trong phòng, tay phải chống đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tới cửa, lừa chết Lâm Sơ Cửu

Thức suốt một đêm, cách mỗi hai canh giờ phải kiểm tra Tào Lâm một lần, Tào Lâm rốt cuộc đã chịu đựng qua được kỳ nguy hiểm, không bị sốt lại, nhưng người vẫn chưa tỉnh.

"Người hiện tại đã không sao, chỉ cần tiếp tục chăm sóc, hai ngày này có thể hắn sẽ tỉnh lại." Lâm Sơ Cửu kiểm tra xong, tự tin nói ra những lời tích cực.

Hải mã Tào quản gia hôm lại, mắt đều che kín tơ máu, cả người già nua tiều tụy, nhưng lúc này vẻ mặt vui mừng, chấp hai tay thi lễ, làm đại lễ với Lâm Sơ Cửu, "Đa tạ ân cứu mạng của Vương phi, ân tình của Vương phi cả đời nô tài cũng quên không được. Sau này Vương phi có bất luận điều gì cần sai bảo, nô tài dù chết muôn lần đều không từ chối."

Đây là đang tỏ lòng trung thành sao?

Nếu là người thường, Lâm Sơ Cửu sẽ rất vui, nhưng Tào quản gia là quản gia của Tiều Vương phủ, sao nàng dám vui!

Vạn nhất Tiều Thiên Diệu cho rằng, nàng có dụng tâm kín đáo, thu mua hạ nhân Tiều Vương phủ, nàng liền thăm.

Lâm Sơ Cửu vội nói: "Tào quản gia đừng cảm tạ ta, muốn tạ hãy tạ Vương gia, là Vương gia muốn ta tới đây trị liệu cho Tào Lâm, Vương gia còn cảnh cáo ta, nếu ta trị không được Tào Lâm thì không cần sống."

Lâm Sơ Cửu không hề kể công chút nào, đẩy hết toàn bộ công lao đến trên người Tiều Thiên Diệu, Tào quản gia vừa nghe thấy quả nhiên cảm động đến nổi lão lệ tung hoành, đặc biệt là khi nghe thấy Tiều Thiên Diệu dùng mạng Lâm Sơ Cửu để uy hiếp nàng, càng khóc thành tiếng.

"Tào Lâm có tài đức gì, được Vương gia coi trọng như thế, mạng của Tào Lâm sao có thể so sánh với Vương phi. Vương phi nương nương, ngài ngần ngại đừng để ở trong lòng, Vương gia vài ngày nay tâm tình không tốt." Tào quản gia vừa vui mừng lại vừa lo lắng.

Vui mừng vì Vương gia coi trọng phụ tử bọn họ, lo lắng vì sợ Lâm Sơ Cửu không vui.

Ba mươi năm ở Hà Đông, ba năm ở Hà Tây. Ai có thể đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra nếu Lâm Sơ Cửu không xoay người một ngày? Đừng quên rằng Lâm Sơ Cửu chính là người thánh thượng ban cho Tiều Vương phủ, là nữ chủ nhân của toà vương phủ này.

"Vương gia nói vậy, cũng chỉ muốn ta giúp Tào Lâm khỏe lại." Lâm Sơ Cửu cũng không tức giận, thu dọn xong mọi thứ, sau đó nói: "Tào quản gia, ta phải quay về nghỉ ngơi, buổi chiều sẽ đến xem Tào Lâm. Nếu có chuyện gì xảy ra với Tào Lâm, người phái người tới nói cho ta một tiếng."

"Vâng, vâng, vâng." Tào quản gia không ngừng vội đáp, tự mình tiễn Lâm Sơ Cửu ra ngoài, khi tới cửa lại không nhận được hỏi một câu, "Vương phi, sau khi Tào Lâm tỉnh lại, có phải có thể vẫn giống như trước hay không?"

"Điều này ta không dám đảm bảo, Tào Lâm sốt lâu như vậy, hết thảy phải đợi hần tỉnh lại rồi nói." Lâm Sơ Cửu có thể chắc chắn cứu mạng Tào Lâm, nhưng thật sự không dám đảm bảo Tào Lâm có thể bị sốt đến nổi biến ngốc hay không.

Tâm tình vui sướng của Tào quản gia phai nhạt mất một nửa, nhưng vẫn rất cảm kích Lâm Sơ Cửu.

Chỉ cần người còn sống, cái gì cũng tốt.

Tiến Lâm Sơ Cửu rồi đi, Tào quản gia xoay người đi gặp Tiều Thiên Diệu, báo cáo tất cả những lời mà Lâm Sơ Cửu đã nói với Tiều Thiên Diệu thiên, không dám dấu diếm nửa câu.

"Thật ra rất thông minh." Sau khi Tiều Thiên Diệu nghe xong, khó có được một câu tán thưởng, ngay sau đó báo cho Tào quản gia, những lời này không được để người khác biết được, nếu người khác biết được, sẽ khinh thường Lâm Sơ Cửu.

Hần uy hiếp Lâm Sơ Cửu chỉ sợ nàng không dốc toàn lực, không phải thật sự dùng mạng Lâm Sơ Cửu để đổi lấy mạng Tào Lâm.

Một người là hộ vệ, một người là Tiều Vương phi. Bọn họ vừa sinh ra, sinh mệnh đã khác nhau.

Trong lòng Tào quản gia biết rõ điều đó, tất nhiên không dám nhận thật, liên tục dạ vâng.

.....Edit: Emily Ton.....

Khi Lâm Sơ Cửu trở lại tiểu viện, Trần Châu, Mã Nãi đã chuẩn bị xong nước ấm và thức ăn, Lâm Sơ Cửu ngâm mình tắm nước ấm, tẩy đi một thân mệt mỏi, sau đó ăn đồ ăn ngon, trong lúc nhất thời không buồn ngủ nữa.

Lâm Sơ Cửu để San Hô và Phi Thúy nghỉ ngơi một ngày, sau đó cùng với Trần Châu, Mã Nãi, lật hết tất cả những thứ hồi môn của nàng ra.

Nàng thật sự muốn nhìn xem, Lâm phu nhân rút cuộc cho nàng những thứ gì, đã khiến cho bốn nha đầu kia hoài nghi phẩm vị của nàng.

Mở hết mười mấy cái rương, Lâm Sơ Cửu phát hiện ra rằng, Lâm phu nhân thật sự rất biết cách chọn, tất cả quần áo, trang sức đều là loại tốt nhất, tuy nhiên.....

Hoặc là hoa hòe loè loẹt, hoặc vô cùng già lão, hơn nữa quần áo và trang sức rất khó tìm được nguyên bộ. Lâm phu nhân đã thật khó khăn khi gom đủ những vật kỳ ba như thế, so với chuẩn bị của hồi môn bình thường còn muốn vất vả hơn.

Lâm Sơ Cửu càng xem càng bất lực. Trần Châu, Mã Nãi không dám để câu nào thoát khỏi cổ họng, chỉ sợ Lâm Sơ Cửu không vui.

"Thôi, không xem nữa, nếu tiếp tục xem cũng vậy." Lâm Sơ Cửu thờ ơ đóng rương gỗ lại, nói với Trần Châu, Mã Nãi: "Những trang sức này đều được khảm đá quý và vàng tốt nhất, chỉ là hình thức quá khó coi, các người nhìn xem có thể lấy ra và sửa lại chúng hay không? Đối với quần áo?"

Lâm Sơ Cửu nhìn trời.....

Tất cả đều dựa theo dáng người của nàng may nên, cũng chỉ là một đồng vải vụn bị hủy, đoán chừng không có cách nào dùng được.

"Quần áo các người có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Nếu có thể tháo gỡ đồ thêu trên đó, hoặc làm thành những vật nhỏ tùy các người, ta từ bỏ." Mặc dù thời hiện đại có thể kết hợp, nhưng nàng thật sự không thích ăn mặc hoa hòe lòe loẹt, nàng cũng không phải là cây thông Noel di động.

"Nô tỳ đã hiểu." Trần Châu, Mã Nãi vội vàng đồng ý, hiện tại mới biết các nàng đã hiểu lầm Lâm Sơ Cửu. Không phải Lâm Sơ Cửu không có ánh mắt, mà là.....

Sự chuẩn bị của Lâm phu nhân, khiến nàng thật sự tỉnh mắt cũng không thể phát huy.

Quần áo trang sức gần như toàn đồ phế, đồ cổ tranh chữ còn được, mấy thứ này Lâm phu nhân không động tay động chân, tuy nhiên.....

Ngoài những thứ đó ra, của hồi môn còn có thôn trang và ruộng tốt. Nhưng, Lâm phu nhân lại lừa Lâm Sơ Cửu lần nữa. Bên ngoài nhìn vào cực kỳ đẹp mắt, bởi vì Lâm phu nhân đã chuẩn bị cho Lâm Sơ Cửu, tất cả đều là đồng ruộng màu mỡ nhất Giang Nam.

Kinh thành có rất nhiều nhà đất mua đồng ruộng Giang Nam, vì đất ở đây thường được bán với giá rất rẻ, chúng được sử dụng như một phần của hồi môn khi cô nương nhà họ xuất giá.

Núi thì cao và hoàng đế thì xa, một cô nương phải xử lý chúng như thế nào? Ngần dặm để đi tới cửa hàng và ruộng tốt?

Cho dù đồng ruộng thôn trang ngàn dặm bên ngoài, nếu tìm được một người đáng tin cậy trông giữ, vẫn có thể trông giữ được. Tuy nhiên, khi Lâm Sơ Cửu đối chiếu với bản đồ, lập tức phát hiện ra ruộng đất mà Lâm phu nhân chuẩn bị cho nàng, tất cả đều nằm ở đường hạ lưu sông, chỉ cần một trận lũ sẽ lập tức ngập hết.

Loại tàn phá thế này cho dù điền trang có thu hoạch tốt, người bình thường cũng sẽ không dễ dàng mua nó, rốt cuộc không ai dám đảm bảo được, khi nào lũ lụt sẽ xảy ra.

Lâm Sơ Cửu bắt lực muốn nôn, vung khế đất trên tay, "Tìm người bán giúp ta, không cần câu nệ được bao nhiêu bạc."

Sau một trận kiểm kê, Lâm Sơ Cửu đã không còn nói chuyện nữa. Trần Châu, Mã Nãi cũng mang về mặt đồng tình, đồng thời ở trong lòng cũng ghi hận Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân thật to gan, ngay cả Vương phi các nàng cũng dám tính kế, thật sự khi dễ người Tiêu Vương phủ bọn họ.

Không được, chuyện này nhất định phải nói với Vương gia, để Vương gia có thể nhìn ra được bản sắc của người Lâm gia một chút, đừng tưởng rằng Vương phi không có người chống lưng!

Trong lòng hai nha hoàn âm thầm quyết định, nhưng không đợi các nàng hành động, bên Lâm gia đã có động tác.

Lâm tướng sau khi bán hết hạ nhân dùng làm của hồi môn mà Tiêu Vương phủ đưa trả trở về, lấy bạc bán được đưa tới Tiêu Vương phủ, cũng nói là bọn họ không tốt, không thể lựa chọn được hạ nhân hợp ý Tiêu Vương và Lâm Sơ Cửu. Tiêu Vương và Lâm Sơ Cửu không hài lòng với hạ nhân của hồi môn Lâm gia, Lâm gia lập tức bán hết toàn bộ, bạc bán mình đều đưa hết cho Lâm Sơ Cửu, để Lâm Sơ Cửu cảm bạc, đi mua hạ nhân hợp ý nàng và Tiêu Vương.

Lâm gia ôm hết sai lầm đến trên người mình, nhưng lời trong lời ngoài lại ám chỉ Tiêu Vương dung túng, không coi ai ra gì, không chấp nhận được hạ nhân Lâm gia, ngay sau ngày đại hôn đã tiễn đi toàn bộ hạ nhân Lâm gia, hoàn toàn không để Lâm gia và Lâm Sơ Cửu vào trong mắt.

Đối với chuyện khế ước bán mình, Lâm gia im bất không hề nhắc tới.

Tin tức truyền tới lỗ tai Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu nháy mắt dựng đứng lông tóc. Lâm gia đắc tội với Tiêu Thiên Diệu tự tìm đường chết nàng cũng mặc kệ, nhưng không thể kéo theo nàng, nàng không nghĩ tới chuyện đắc tội với Tiêu Thiên Diệu dù chỉ một chút.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Vả mặt, dán bố cáo bên cạnh hoàng băng

Sau khi Tiêu Vương phủ cao điệu trả lại hạ nhân của hồi môn Lâm gia, Lâm gia lập tức gióng trống khua chiêng bán hạ nhân và đưa bạc tới cửa, điều này nói rõ ràng, Lâm gia muốn lên đài đấu võ với Tiêu Vương phủ.

Lâm tướng là người trung thành với hoàng đế, thuộc về phe Thái tử, mặc dù quan hệ với Tiêu Vương là cha vợ con rể, những vẫn là đối thủ một mất một còn. Nếu như Tiêu Vương phủ nhịn xuống lần này, Tiêu Vương sẽ xấu đi trong mắt người ngoài, ngay cả một con chó thuộc hạ của Hoàng thượng cũng sợ.

Nếu nói muốn phản kích lại, nhưng.....

Tiêu Thiên Diệu căn bản không để loại sự tình này vào trong mắt, xoay người gửi Tào quản gia tới ném qua cho Lâm Sơ Cửu, bảo Lâm Sơ Cửu tự mình xử lý. Điều này muốn nói rõ ràng: Sự tình Lâm gia bốn vương không những tay vào, Vương phi muốn làm như thế nào bốn vương đều tán đồng.

Sự tình lại đẩy đến trên đầu Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu tức giận đến nổi bật lên lời nói: "Tiêu Thiên Diệu, ngươi là hỗn đản, rõ ràng cố ý gây khó dễ cho ta, còn nói đường hoàng như thế."

"Khụ khụ....." Tào quản gia ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Lâm Sơ Cửu nhỏ tiếng một chút, nếu để Vương gia nghe được sẽ không tốt.

Vương gia nhà bọn họ, luôn luôn không coi ai ra gì, khinh thường so đo với những kẻ tiểu nhân, nhưng một khi Vương gia nhà bọn họ nhớ thương, cho dù là sự tình của tiểu nhân, Vương gia nhà bọn họ cũng sẽ nhớ kỹ.

Vương gia nhà bọn họ, nội tâm chỉ lớn hơn một chút so với lỗ kim!

Lâm Sơ Cửu tự biết mình nói lỡ, ngoan ngoãn ngậm miệng lại không nói gì nữa, nhưng nàng không nói cũng không được, Tào quản gia còn đang chờ nàng quyết định.

"Vương phi, việc này chúng ta phải làm sao bây giờ? Người của Lâm tướng ở ngay bên ngoài, bạc này chúng ta nhận cũng không được, không nhận cũng không xong. Nhận chính là chúng ta thừa nhận chính mình đuối lý, nếu không nhận bọn họ cũng không chịu đi. Mặc dù không có người nào dám vây quanh bên ngoài Tiêu Vương phủ để xem náo nhiệt, nhưng nếu vẫn luôn tiếp tục giằng co như vậy cũng không phải là biện pháp."

"Nhận, vì sao không nhận, hạ nhân cũng là một phần của hồi môn của ta, bọn họ bán đi thì bạc đó vốn dĩ chính là của ta." Sắc mặt Lâm Sơ Cửu hơi ngưng trọng lại, mơ hồ toát ra một tia sát khí. Trong lòng Tào quản gia hoảng sợ, vội vàng gạt đầu không dám nhìn nàng.

Lão có thể khẳng định, Vương phi nhà bọn họ thật sự không phải là người bình thường, sau này lão cần phải cẩn thận hơn, tuyệt đối không thể bởi vì Vương gia không coi trọng mà bỏ bê Vương phi.

"Lâm gia mang bao nhiêu bạc tới?" Khoé miệng Lâm Sơ Cửu nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh.

Tào quản gia không tự chủ được, đứng thẳng thân mình, cung kính nói: "Một ngàn lượng."

"Hừ, Lâm gia thật là hào phóng, thật sự đã bán người sao?" Mặc dù Lâm Sơ Cửu không hiểu biết về giá cả thị trường, nhưng cũng biết những hạ nhân đó bán đi sẽ không đến một ngàn lượng bạc.

"Vâng, thật sự đã bán, mặc dù không thể bán theo mức giá đó theo luật, nhưng người mua có quen biết với Lâm phu nhân." Tào quản gia vừa nói đến đây, mọi thứ đã trở nên rõ ràng.

Lâm phu nhân từ tay trái bán qua cho tay phải, vậy thì người vẫn ở trên tay bà ta.

"Lâm phu nhân quả nhiên rất tử tế, mất một ngàn lượng để mua một đám hạ nhân Tiêu Vương phủ không cần." Lâm Sơ Cửu mang vẻ mặt trào phúng, sau khi trầm ngâm một lát, hỏi: "Nếu như ở trên hoàng băng địa phương, ta muốn dán một thứ có được hay không?"

"A?" Tào quản gia không biết Lâm Sơ Cửu vì sao đột nhiên đưa đề tài tới trên hoàng băng, sững sờ một chút mới nói: "Nếu như đó là chuyện quan trọng, có thể tìm quan phủ để viết và đăng lên, không thể dán ở trên hoàng băng địa phương, nhưng nếu dán ở bên cạnh thì có thể."

"Có thể dán lên là được, tới quan phủ viết một bản bố cáo, nội dung chính là: Hạ nhân Lâm gia quý giá, bốn hạ nhân có thể bán được một ngàn lượng bạc, Tiêu Vương phủ nghèo không nuôi nổi hạ nhân cao quý như vậy. Mặc dù Lâm gia đã bán hạ nhân hồi môn của ta, nhưng khế ước bán mình cũng không nằm ở trên tay ta, bọn họ không thuộc về người Tiêu Vương phủ, bạc bán bọn họ Tiêu Vương phủ không thể nhận lấy. Vì Lâm gia vẫn khẳng khái muốn đưa bạc tới cửa, chúng ta không nhận sẽ không chịu đi, vì vậy Tiêu Vương phủ chúng ta sẽ cố nhận lấy, giúp bọn họ dùng bạc đúng chỗ."

Lâm Sơ Cửu gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nhìn thấy Tào quản gia mang vẻ mặt khiếp sợ, hắng giọng cười nói: "Đương nhiên, thời điểm viết không thể nói trắng ra như vậy, ngươi bảo họ trau chuốt lại một chút, nhưng đừng quá khó hiểu. Nếu không, bá tánh bình thường không hiểu được sẽ không còn thú vị nữa, chúng ta muốn viết ra những điều mà bá tánh bình thường cũng có thể nghe hiểu được."

"Nô tài đã hiểu rõ." Tào quản gia gạt đầu thật mạnh, cúi đầu không dám nhìn Lâm Sơ Cửu.

Lão chưa từng gặp qua nữ nhi xuất giá chơi lại nhà mẹ đẻ giống như Lâm Sơ Cửu như vậy, đương nhiên lão cũng chưa từng gặp qua, phụ thân chơi nữ nhi giống như Lâm tướng như vậy.

"Nhưng, dùng bạc đúng chỗ, là chỗ nào?" Tào quản gia rất muốn đi, tuy nhiên không thể không hỏi một câu.

Một ngàn lượng nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, không thể dùng đúng nơi thích hợp, ngược lại sẽ rước lấy một thân tanh trời.

"Nơi nên dùng còn không phải là: lấy của dân, để dân dùng hay sao?" Lâm Sơ Cửu vừa mới nói xong, Tào quản gia lập tức tròn mắt: Lấy của dân, nên để dân dùng? Có thể như vậy được sao? Đây không phải muốn nói rõ Lâm tướng tham tiền hay sao?

Lâm Sơ Cửu không quan tâm tới Tào quản gia, nếu Tiêu Thiên Diệu đã giao việc này cho nàng làm, vậy nàng muốn làm sao thì cứ làm thế ấy.

"Mặc dù kinh thành quyền quý, quan lớn khắp nơi, nhưng người nghèo khổ cũng có không ít, chúng ta hãy giúp Lâm gia làm việc thiện một lần. Sau khi xong việc, lão hãy lấy một ngàn lượng bạc Lâm gia đưa tới, đổi hết toàn bộ thành đồng xu, sau đó đi tới phố nghèo có tiếng trong kinh thành và rải tiền xu, đối với việc cụ thể phải làm như thế nào, không cần ta phải nói nữa đúng không?"

Cái gì cũng phải để chủ tử nói hết, vậy dùng thủ hạ để làm gì?

Tào quản gia rất muốn Lâm Sơ Cửu nói kỹ càng tí mĩ hơn một chút, tuy nhiên lão nhìn thấy Lâm Sơ Cửu rõ ràng đang cười, trong mắt lại không có một chút ý cười, vì thế lão không dám nói thêm một câu.

Đối với cha để còn có thể ra tay tàn nhẫn như vậy, lão chỉ là một quản gia thì tính là gì?

Tào quản gia vội vàng vỗ ngực, lão nhất định sẽ làm tốt sự tình này, nhất định sẽ khiến cho phần lớn người trong kinh thành đều biết, hạ nhân Lâm gia quá cao quý, và Lâm gia có bao nhiêu tiền.

"Tào quản gia rất có tiền đồ." Lâm Sơ Cửu tán thưởng một tiếng.

Tào quản gia vội vàng nói không dám. Sau khi xác định Lâm Sơ Cửu không có phản phó nào khác, Tào quản gia lúc này mới rời đi, nhưng lão không dám thực hiện kế hoạch của Lâm Sơ Cửu ngay lập tức.

Cách làm của Lâm Sơ Cửu thật sự rất giống như tiểu hài tử cáu kỉnh, Tào quản gia không dám làm xằng bậy, trước hết lão cần trung cầu sự đồng ý của Vương gia.

Tào quản gia vốn tưởng rằng, với tính cách nghiêm khắc của Tiêu Vương, sẽ lên tiếng răn dạy Vương phi hồ nháo, nhưng không nghĩ Vương gia nhà bọn họ lại cười một tiếng, còn nói cứ làm như vậy.

"Vương gia đã bị trúng tà rồi sao? Vì sao lại hồ nháo theo cùng Vương phi?" Tào quản gia ra khỏi sân, phát giác nhìn ánh nắng mặt trời trên đỉnh đầu. Thật lâu sau đó mới lắc lắc đầu, chuẩn bị sắp xếp người để hoàn thành nhiệm vụ Lâm Sơ Cửu giao phó.

Một ngàn lượng bạc đổi thành đồng xu, vậy phải cần bao nhiêu cái giò?

Tào quản gia ngẫm nghĩ liền thấy đau đầu, nhưng Vương phi đã giao phó, sao lão có thể không làm.

Tào quản gia thở dài, bước chân nhanh hơn, vừa mới đi được vài bước đã nghe thấy có người gọi lão phía sau, "Tào quản gia, Tào quản gia, ngài dừng bước....."

Tào quản gia quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một hạ nhân mặc áo xám thở hổn hển chạy tới, lập tức không vui: Đây là Tiêu Vương phủ, chạy loạn gọi bậy còn có quy củ hay không?!

Tào quản gia đang muốn mở miệng răn dạy, hạ nhân áo xám đã chạy tới trước mặt lão, vẻ mặt vui mừng nói: "Tào quản gia, đại hi. Tào Lâm đại ca đã tỉnh, Ngô đại phu nói Tào Lâm đại ca không sao, đầu óc vẫn tốt, không sốt đến nổi hồ đồ."

"Cái gì?" Lần này đổi thành Tào quản gia hô to, "Người nói Tào Lâm đã tỉnh? Thật sự tỉnh? Vẫn ổn? Không có gì xảy ra?"

"Vâng vâng, chính Ngô đại phu đã nói như vậy, Tào Lâm đại ca vẫn tốt, đã ngồi dậy được rồi." Vẻ mặt hạ nhân áo xám rất phấn khởi, giống như người bệnh chính là đại ca hần vậy.

"Tốt tốt tốt, đây là tin tức tốt." Tào quản gia quá vui mừng, không phân biệt phương hướng, tiện tay ném một thỏi bạc cho hạ nhân kia, "Đây là tạ ơn người đã báo tin cho ta."

Nói xong, cất bước nhanh chóng chạy về sân viện phía Tây, vừa chạy vừa nghĩ: Lão nhất định phải hoàn thành tốt nhiệm vụ Vương phi giao phó, nhất định phải khiến Vương phi vui mừng, để báo đáp ân tình nàng đã cứu Tào Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tiến cung, khẳng định không chết được

Tào Lâm tỉnh lại, người không bị sốt đến nổi phát giác, chỉ cần dưỡng thương trên người thật tốt, đừng để xảy ra tình trạng sung đỏ và thối rữa như lúc trước, sẽ không có vấn đề gì.

Tào Lâm không sao, tự đáy lòng Tào quản gia rất cảm kích Lâm Sơ Cửu, đối sự tình Lâm Sơ Cửu đã giao phó càng thêm tận tâm tận lực, cố gắng hoàn thành nó thật hoàn hảo, nhất định phải khiến Lâm Sơ Cửu vừa lòng.

Tài quản gia dân bố cáo, khua chiêng gõ trống phân phát đồng xu, khiến cho chuyện này trở nên ầm ĩ. Chỉ trong vòng một ngày đã truyền khắp nơi, mọi người đều biết. Sáng sớm hôm sau lâm triều, Ngự Sử lập tức buộc tội Lâm tướng tham ô, buộc tội Lâm tướng mua đất bán đất.

Mấy hạ nhân mà bán một ngàn lượng bạc?

Đám hạ nhân nhà người được bọc vàng hay là nạm bạc?

Lâm đại nhân bị Ngự Sử nắc đến nổi máu chó phun đầu, cố gắng hết sức giải thích rằng, hạ nhân không bán được nhiều bạc như vậy. Hắn sợ dĩ đưa cho Tiều Vương phủ một ngàn lượng bạc, là vì sợ nếu ít bạc thì Tiều Vương không chọn được hạ nhân hợp ý, vì thế tự hắn lên trợ cấp thêm một chút.

Lâm tướng biết cách nghiền ngẫm trái tim hoàng đế, hắn biết hoàng đế sẽ không quan tâm tới Lâm Sơ Cửu, mà sẽ chỉ để ý tới Tiều Thiên Diệu. Vì thế, sự tình bán hạ nhân của hồi môn, Lâm tướng khi triều thượng đều không hề nhắc tới Lâm Sơ Cửu, chỉ đề cập tới Tiều Thiên Diệu.

Ngự Sử mắng Lâm tướng, Lâm tướng lập tức khóc lóc kể lể hắn cũng không còn cách nào khác. Thân phận con rể cao hơn hắn, cho dù con rể nói gì, làm gì hắn đều chỉ có thể chịu đựng, hắn chỉ nghĩ làm sao để Tiều Vương vừa lòng, căn bản không biết sự tình sẽ biến thành dạng này.

Đối với chuyện tham ô nhận hối lộ, càng là oan uổng hắn. Hắn làm quan hai mươi mấy năm, ngay cả khi bổng lộc thấp, nhưng một ngàn lượng bạc vẫn có.

Ngự Sử cũng nói, hắn giải thích với bọn họ cũng đều vô dụng, hiện tại toàn bộ kinh thành bá tánh đều biết hạ nhân Lâm gia quý giá, một hạ có nhân giá trị mấy trăm lượng bạc, vậy nếu bọn họ bán nhi nữ thì được mấy lượng bạc?

Lâm tướng nghe được những lời này, suýt nữa phun ra một ngụm máu, hắn không dám tranh cãi, lập tức quỳ xuống tại hiện trường, dập đầu bịch bịch, nói thẳng ra rằng tất cả đều là hắn sai, hắn không nghĩ tới Tiều Vương gia sẽ làm như vậy, nếu sớm biết như thế hắn tuyệt đối sẽ không mang bạc tới Tiều Vương phủ.

Đúng vậy, sớm biết rằng Tiều Vương gia sẽ trực tiếp xé rách mặt với Lâm phủ, hắn thà rằng ăn buồn một kia, để người chỉ vào mũi mắng một hồi, cũng sẽ không mang bạc tới Tiều Vương phủ, ý đồ đánh vào mặt Tiều Vương để mua vui cho Hoàng đế.

Kết quả, đánh không tới mặt Tiều Vương, chính mình lại rước lấy một thân tanh tưởi.

Mặc dù hằng năm Tiều Thiên Diệu đều mang binh ở bên ngoài, nhưng không có nghĩa ở triều đình sẽ không có người nói chuyện giúp Tiều Thiên Diệu. Sau khi Lâm tướng vừa nói hết sức vô sỉ, lập tức có người nhìn không thuận mắt tiến lên, chỉ vào mũi Lâm tướng mắng:

"Đưa hạ nhân hồi môn của khuê nữ tới tới Tiều Vương phủ, nhưng lại giữ khế ước bán mình tại Lâm phủ, Lâm gia các người còn muốn nói lý? Bán hạ nhân của hồi môn xong, quay đầu lại lấy bạc đánh vào mặt con rể, Lâm gia các người còn muốn nói lý? Lâm gia các người vô sỉ đến nước này, còn nói người khác đã làm sai? Lão phu thật sự hoài nghi, Lâm tướng ngài rốt cuộc đã lên làm Tể tướng như thế nào."

Người nói chuyện là lão thần đầu bạc họ Chu tên Chính, nguyên lão hai triều, công chính ngay thẳng có tiếng, ngay cả Hoàng thượng cũng phải nể mặt lão ba phần.

Lâm tướng không nghĩ tới, Chu đại nhân vốn luôn nằm ở phe trung lập, sẽ ra mặt nói chuyện giúp Tiều Thiên Diệu, còn nói hắn thậm tệ như thế, lập tức sắc mặt hắn trở nên không tốt, chột xanh chột trắng xấu hổ với mọi người.

Mấy quan viên thấy Lâm tướng như vậy, lập tức bắt đầu tiến lên giải thích giúp cho Lâm tướng, nói rằng hết thảy đều là hiểu lầm vân vân. Lâm phu nhân xuất từ đại gia tộc, sao có thể sẽ lừa nữ nhi chuyện khế ước bán mình của hạ nhân hồi môn? Trong đó chần chẫn có ẩn tình, Chu đại nhân đừng bị người lừa bịp.

Sau khi Chu đại nhân nghe xong thì chỉ hừ lạnh, những lời lão đã nói đều không cần phải nhiều lời thêm nữa, thành thật lui về chỗ cũ.

Phía dưới, các quan viên ồn ào nhốn nháo, rõ ràng chỉ là một chút việc nhà, nhưng những người này tiếp tục nhắc tới chính trị. Hoàng thượng nhìn một đoàn người tranh cãi phía dưới, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng.

Hắn không sợ triều thần cãi nhau, hắn chỉ lo lắng những người này không cãi, hắn thật muốn nhìn xem, có bao nhiêu người đứng về phía Tiều Thiên Diệu.

Vì vậy, cả một buổi sáng lâm triều, không hề nói tới chính sự nào, chỉ cãi nhau về cuộc xung đột giữa Lâm gia và Tiều Vương phủ, không thể phân được ai đúng ai sai.

Nhưng quan thanh liêm khó quản việc nhà, việc này cũng có lý của nó, sao có thể dễ dàng phân biệt như vậy. Cũng may, Hoàng thượng cũng không nghĩ tới việc gián đoạn việc này, đợi cho hai bên bắt đầu tranh cãi ồn ào, Hoàng thượng mới quyết định trừng phạt mỗi bên, phạt Lâm tướng đóng cửa ăn năn nửa tháng, phạt Tiều Thiên Diệu một tháng bổng lộc.

Sau khi Tiều Thiên Diệu nhận được tin tức này, ngay cả lông mi đều không nâng lên một chút.

Bổng lộc thân vương không thấp, nhưng nếu hắn muốn dựa vào bổng lộc để sống, hắn căn bản không nuôi nổi người vương phủ. Phạt bổng lộc là việc nhỏ, khiến hắn mất mặt mới là chuyện đáng nói.

Sau khi nhận được tin tức, Tiều Thiên Diệu gọi Lâm Sơ Cửu tới, nhưng lúc này Tiều Thiên Diệu không dùng uy áp để đe dọa Lâm Sơ Cửu, chỉ nói

chuyện Hoàng thượng xử phạt cho nàng biết.

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên Diệu nhìn Lâm Sơ Cửu, nói: "Hỏi hận sao?"

Ngày mai chính là ngày Lâm Sơ Cửu tiến cung tạ ơn, Lâm Sơ Cửu khiến Lâm phủ mất hết thể diện, Thái tử vì muốn mỹ nhân vui, chắc chắn sẽ tìm Lâm Sơ Cửu phiền toái.

"Không hỏi hận." Lâm Sơ Cửu không chút do dự đáp lại.

Nàng không làm gì, Hoàng thượng, Hoàng hậu cũng sẽ không gây khó dễ nàng, ai bảo nàng là Tiêu Vương phi, ai bảo nàng đã gả cho nam nhân là cây gai trong lòng Hoàng thượng.

"Không hỏi hận thì tốt, việc ngày mai tự ngươi biết mà làm, đừng để bản vương có lý do bẻ gãy hai tay ngươi." Tiêu Thiên Diệu đây là muốn nói cho Lâm Sơ Cửu biết, mặc kệ ngày mai Lâm Sơ Cửu xảy ra chuyện gì ở trong cung, hẳn đều sẽ không ra mặt giúp Lâm Sơ Cửu. Nhưng nếu Lâm Sơ Cửu khiến Tiêu Vương phủ mất mặt, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu sớm đã biết Tiêu Thiên Diệu sẽ không giúp nàng, cũng không tỏ ra thất vọng, nhưng nàng vẫn muốn hỏi một chút: "Bị người khi dễ, ta có thể đánh trả hay không?"

"Ngươi tiến cung, chính là đại diện cho thể diện của bản vương." Nói cách khác, Lâm Sơ Cửu làm bất luận điều gì cũng không thể khiến hắn mất mặt, đối với việc Lâm Sơ Cửu phải làm như thế nào, đó chính là việc của Lâm Sơ Cửu.

Tuy nhiên, Lâm Sơ Cửu nghe vào lỗ tai, đó chính là: Ai khi dễ nàng, nàng có thể khi dễ trở về, không thể bỏ qua thanh danh của Tiêu Vương phủ, hậu quả Tiêu Thiên Diệu sẽ gánh vác hết.

Lâm Sơ Cửu gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã hiểu.

"Ra ngoài đi." Tiêu Thiên Diệu không muốn nghĩ nhiều, hắn tin tưởng Lâm Sơ Cửu là người thông minh, cũng là người quý tính mạng mình.

Lâm Sơ Cửu đi ra ngoài, mạnh mẽ thở hắt ra một hơi, nếu không phải trước mặt người khác, nàng phải giữ hình tượng Vương phi, Lâm Sơ Cửu thật sự muốn gào to vài tiếng để phát tiết bất mãn trong lòng.

Tiêu Thiên Diệu thật sự quá khiến người chán ghét, muốn ngựa chạy nhưng lại không cho ngựa ăn cỏ. Không cho phép nàng khiến Tiêu Vương phủ mất mặt, nhưng lại không chịu trợ giúp nàng, thật sự nghĩ nàng là thần hay sao?!

Hơn nữa, ngay cả thần cũng có thời điểm thất thủ. Hoàng cung là địa bàn của người khác, mặc dù thân phận nàng cao quý, nhưng không phải là tối cao, sau khi tiến cung không biết sẽ bị khi dễ như thế nào.

Lâm Sơ Cửu mang theo vẻ mặt buồn bực trở lại sân của mình, nàng phát hiện ra mỗi lần nàng đi gặp Tiêu Thiên Diệu, sau khi trở về sẽ sinh hờn dỗi, nàng và Tiêu Thiên Diệu tuyệt đối có bất tự tương khắc.

Bốn nha hoàn nhìn thấy sắc mặt Lâm Sơ Cửu không tốt, trong lúc nhất thời cũng không biết nên an ủi như thế nào, chỉ có thể lấy quần áo và trang sức đưa tới cho Lâm Sơ Cửu, hy vọng Lâm Sơ Cửu nhìn thấy quần áo và trang sức đẹp, có thể vui vẻ một chút.

Không có nữ nhân nào không thích quần áo và trang sức đẹp, Lâm Sơ Cửu cũng vậy, nhưng nghĩ tới phải đối mặt với những vấn đề có khả năng xảy ra khi tiến cung ngày mai, Lâm Sơ Cửu lập tức cảm thấy đau đầu.....

Tuy nhiên, điều duy nhất đáng ăn mừng chính là, nàng không chết được, bởi vì nàng là Tiêu Vương phi!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Gây khó dễ, vui vẻ tiến cung

Lâm Sơ Cửu không phải là thần, sự tình sẽ không thay đổi theo ý của nàng, cho dù nàng không vui bao nhiêu, đều không thể thay đổi được sự thật nàng sẽ phải tiến cung một mình.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Lâm Sơ Cửu đã bị kéo đi trang điểm chải chuốt. Lâm Sơ Cửu biết tiến cung không phải là việc nhỏ, nàng không thể trang điểm quá thất lễ, cho dù không kiên nhẫn cũng cố gắng phối hợp với bốn tỷ nữ, mặc các nàng vẽ tranh lên mặt của mình, mặc các nàng thay từng tầng tầng lớp lớp trang phục trên người.

Sau khi bốn tỷ nữ hoàn thành trang điểm, nàng đã biến thành một mỹ nhân đoan trang, cao quý ưu nhã. Ngay cả Lâm Sơ Cửu cũng không thể không tán thưởng một tiếng: Đẹp!

Nguyên chủ lớn lên rất đẹp, làn da trắng nõn, thân hình thon dài, pháp phồng quẩy rũ. Mặc dù khuôn mặt không đẹp nhưng khí chất đoan chính, không có một chút hào nhoáng, vừa nhìn thấy chính là diện mạo cung phi nương nương.

Lâm Sơ Cửu vẫn luôn biết nguyên chủ vốn xuất thân không tệ, chỉ là mẹ kế tốt đẹp kia của nàng, ngày thường chuẩn bị quần áo cho nàng, không phải màu sắc phức tạp thì là lòe loẹt công khai, khác với muội muội kế bạch liên hoa kia của nàng, chỉ mặc trang phục đơn giản đồng màu.

Vì thế, những bộ quần áo đều không thích hợp với nàng, mặc ở trên người che hết ưu điểm của nàng, khuyết điểm phóng to, cùng đứng chung một chỗ với muội kế trang điểm thoả đáng, diện mạo xuất sắc của nàng ngược lại sẽ trở thành vật phụ trợ.

"Vương phi thật xinh đẹp." Trần Châu, Mã Nãi không nhịn được khen.

Ngày thường mặc dù Lâm Sơ Cửu chỉ mặc đơn giản khéo léo, nhưng rốt cuộc vẫn hơi tùy ý, dù khá đẹp nhưng không có khí thế lộng lẫy.

Hiện tại Lâm Sơ Cửu, mới chân chính có bộ dáng khí thế của Tiều Vương phi.

"Xinh đẹp là tốt." Sau khi Lâm Sơ Cửu cẩn thận kiểm tra mình qua gương đồng, xác định chính mình mình điểm động lòng người, khí sắc rất tốt, vừa lòng gật gật đầu.

Nàng hôm nay tiến cung là để tạ ơn, cần phải vui vẻ. Cho dù người trong cung nghĩ như thế nào, hôm nay nàng đều phải khiến người trong cung biết, nàng Lâm Sơ Cửu gả vào Tiều Vương phủ rất hạnh phúc, sống rất tốt.

Vì để hoàn toàn đá kích đối thủ, Lâm Sơ Cửu không chỉ trang điểm xinh đẹp, ra tay còn rất hào phóng, tiện tay đưa cho Phi Thuý một hộp đồng châu, để sau khi tiến cung thì thưởng cho bọn hạ nhân.

Trên tay Lâm Sơ Cửu đều là từng viên đồng châu lớn mượt mà, là mẹ kế tốt của nàng bận tâm lựa chọn mua cho nàng, tuy nhiên lại được khám ở trên trang sức không hợp, Lâm Sơ Cửu sai người hủy đi, hôm nay mang vào cung và thưởng cho cung nữ, thái giám.

Lâm Sơ Cửu chính là một người chết vì sĩ diện như vậy, ngay cả khi nàng ở Tiều Vương phủ nghèo túng tới mức nào, dù Tiều Thiên Diệu đối xử với nàng không tốt bao nhiêu, nàng đều sẽ không nói hay than phiền khổ não với người ngoài.

Ở bên ngoài, đặc biệt là ở trong cung, nàng sẽ cất lực biểu hiện một mặt tốt nhất, để tất cả mọi người đều biết nàng vẫn rất tốt, rất hạnh phúc, Tiều Vương rất coi trọng nàng.

Nàng không có nhà mẹ đẻ hỗ trợ, ở kinh thành nơi duy nhất nàng có thể dựa vào chính là Tiều Thiên Diệu, chỉ có khiến cho đám người trong kinh thành biết Tiều Vương rất coi trọng nàng, nàng mới sẽ không bị người coi khinh ở bên ngoài, nàng mới có thể mang theo giá trị mình là Tiều Vương phi ở hoàng thành, khiến người không dám coi thường.

Mặc dù khóc lóc kẻ lẻ loi lệ có thể có được sự đồng tình, nhưng đồng tình có giá trị bao tiền? Hơn nữa khi đồng tình trôi qua thì còn lại gì?

Nghe hạ nhân tới báo, xe ngựa đã chuẩn bị xong, ánh mắt Lâm Sơ Cửu nháy mắt trở nên sắc bén, tay phải nhẹ nâng, đỡ cánh tay Mã Nãi, thanh lãnh kiêu ngạo nói: "Chúng ta đi."

Nguyên chủ đã học lễ nghi rất tốt, Lâm Sơ Cửu nhặt được chút tiện nghi, mặc dù không đến mức đáng vẻ muôn phương nhưng lại ưu nhã khéo léo, khiến người không kiếm ra được sai lầm. Điều không đúng duy nhất chính là bầu không khí quanh nàng quá mạnh!

"Sao ta có cảm giác, Vương phi giống như đang đi trên chiến trường."

"Vương phi thật là dọa người, ta cũng không dám ngẩng đầu nhìn."

Phi Thuý và San Hô vỗ vỗ ngực, vội vàng đi theo.....

Tào quân gia đứng ở cửa, nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, trong lòng vẫn còn sợ hãi: Khi lão đối diện với Vương phi, lão thật sự có một loại cảm giác gặp được Vương gia, thật là đáng sợ!

Tào quân gia đứng hồi lâu mới bình tĩnh lại, vội vàng đi tới sân của Tiều Thiên Diệu, đứng sự thật bẩm báo từng hành động và lời nói của Lâm Sơ Cửu. Tiều Thiên Diệu hiếm khi lộ ra tươi cười, tán thưởng một câu: "Thật là thông minh." Nàng còn biết cáo mượn oai hùm.

Tào quân gia thấy tâm tình Tiều Thiên Diệu rất tốt, lớn mật nói một câu: "Vương gia yên tâm, Vương phi sẽ không để người bắt nạt, ở trong cung nhất định sẽ không việc gì."

Tươi cười trên mặt Tiều Thiên Diệu lập tức nhạt dần, "Bỏn vương từ khi nào thì lo lắng cho nàng, nhiều chuyện!"

"Vâng, vâng, vâng, là nô tài nhiều chuyện." Tào quân gia lẩm bẩm lập tức im tiếng, vội vàng lui ra ngoài. Sau khi rời khỏi sân của Tiều Thiên Diệu, lão mới dám nhỏ giọng oán giận: Còn nói không lo lắng, không lo lắng sao lại có ý phân phó hạ nhân, chuẩn bị quần áo và trang sức cho Vương phi?

Không lo lắng, sao lại cố ý sai người tiến cung, nhấn tin cho Thái phi?

Không lo lắng, sao lại có ý để Trần Châu, Mã Nỗ cùng tiến cung với Vương phi?

Rõ ràng là trong lòng lo lắng, còn có cái buồn, Vương gia thật sự không đáng yêu chút nào.

Sau khi oán giận xong rồi, trong lòng Tào quân gia cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lắc lư đi thăm Tào Lâm.

Vương phi là người tốt, đẹp người lại dễ nói chuyện, ngày thường thật sự hiền hoà, khi ra khỏi cửa xã giao cũng không mất mặt, lần này Hoàng thượng tứ hôn thật sự đã ban thưởng đúng người.

Người tốt Lâm Sơ Cửu trong miệng Tào quân gia, lúc này đang đứng ở ngoài cửa cung, một khuôn mặt lạnh lùng, giáo huấn thị vệ chặn đường, "Thật to gan, xe giá của bốn vương phi người cũng dám cản?"

"Tiêu Vương phi thứ tội, ti chức chỉ ấn theo quy củ làm việc." Tám thị vệ canh gác cửa cung đồng thời quỳ gối bên xe ngựa của Lâm Sơ Cửu, mặc dù người đang quỳ xuống, nhưng khí thế mui phần, không hề để Lâm Sơ Cửu vào trong mắt chút nào.

"Quy củ? Bảo bốn vương phi xuống xe ở bên ngoài cửa cung chính là quy củ, đây là quy củ gì? Các người học quy củ từ vị tướng quân nào?" Lâm Sơ Cửu thật sự cảm thấy phiền chán, còn chưa tiến vào cửa cung nàng đã bị ra oai phủ đầu. Thứ gì? Thật sự xem nàng là bánh bao mềm, muốn nắn như thế nào thì nắn như thế ấy sao?

"Vương phi bớt giận, nô tỳ sẽ giáo huấn những tiểu binh không hiểu chuyện này." Mã Nỗ nhẹ giọng khuyên bảo, sợ Lâm Sơ Cửu thực sự tức giận, sẽ hành hung thị vệ giống như trước đây.

Khiến chủ tử không vui, căn bản không cần chủ tử tự mình ra tay, đã có hạ nhân các nàng ra tay.

Lâm Sơ Cửu nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mã Nỗ một cái, cười không nói gì.

Thị vệ hoàng cung trên người đều có phẩm cấp, ngay cả Vương phi nàng đây còn không để ở trong mắt, sao sẽ để vào trong mắt một nha hoàn của Tiêu Vương phủ.

Quả nhiên, thị vệ không cho Mã Nỗ mặt mũi, khẳng khái muốn Lâm Sơ Cửu phải xuống xe ở cửa cung và trực tiếp đi vào.

Xuống xe trước cửa cung không sai, nhưng đường đường yêu cầu Tiêu Vương phi tự mình đi vào cung?

Đùa sao?

Không hoàn thành được nhiệm vụ, Mã Nỗ mang vẻ mặt xấu hổ thỉnh tội, Lâm Sơ Cửu vẫy vẫy tay, cũng không để ở trong lòng. Khi mọi người ở đây cho rằng Lâm Sơ Cửu sẽ đưa ra thỏa hiệp, nhưng đột nhiên Lâm Sơ Cửu nâng váy lên, nhắc chân đá vào thị vệ trước mặt, "Một con chó trông cửa, cũng dám khó xử bốn vương phi, thật sự xem mình là thứ gì?!"

Thị vệ dám bắt bẻ kia, bị Lâm Sơ Cửu đá đến nỗi ngã lăn ra, vừa kinh ngạc vừa tức giận, che ngực lại và phẫn hận nói: "Tiêu Vương phi, cho dù ngài là Vương phi cũng không thể đánh người lung tung, việc hôm nay ti chức nhất định phải có được lời giải thích rõ ràng."

"Giải thích? Được, bốn vương phi hôm nay sẽ đưa ra lời giải thích cho các người." Lâm Sơ Cửu trầm sắc mặt xuống, "Người tới."

"Vương phi," Thị vệ Tiêu Vương phủ tiến lên, cung kính hành lễ.

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn làm lơ, chỉ vào thị vệ đang bắt bình quý trên mặt đất tức giận nói: "Tám người bọn họ có ý đồ hành thích bốn vương phi, hãy trở lại và đưa đến Đại Lý Tự. Đại Lý Tự không nhận thì đưa tới Giám Sát Viện, Giám Sát Viện không nhận thì đưa tới Xu Mật Viện, giống trông khua chiêng đưa người đi cho bốn vương phi. Trên đường đưa đi hãy nói, thị vệ hoàng cung muốn ám sát bốn vương phi."

Dù sao Tiêu Thiên Diệu cũng từng làm ra sự tình như vậy, có thể thấy được Tiêu Thiên Diệu cũng không để Hoàng thượng vào trong mắt. Vậy, nàng cần gì phải sợ!

"Tiêu Vương phi, ngài không thể, không thể vu tội chúng ta." Sắc mặt tám thị vệ đại biến, hoàn toàn không thể tưởng tượng được, Lâm Sơ Cửu sẽ vô si như vậy.

"Không thể? Các người là thứ gì? Dám can đảm nói không thể với bốn vương phi? Bốn vương phi vu tội các người cái gì? Bốn vương phi nói các người hành thích ta, cố gắng ám sát ta." Ở Tiêu Vương phủ có tên hỗn đản Tiêu Thiên Diệu, nàng không thể đưa ra cái giá Vương phi, ra bên ngoài nàng còn sợ ai?

"Động thủ!" Lâm Sơ Cửu lui về phía sau một bước, thị vệ Tiêu Vương phủ tiến lên chuẩn bị bắt lấy người. Nhưng vào đúng lúc này, Thái tử đã mang theo một đám người đi tới.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Chào hỏi, ta là trưởng bối của ngươi

Lâm Sơ Cửu từ xa nhìn thấy Thái tử đi tới, sợ sự tình có biến, vội vàng thúc giục thị vệ vương phủ động tác mau lẹ một chút, tức tốc bắt lấy người.

Thị vệ Tiêu Vương phủ cũng biết lợi hại, nhanh nhẹn tiến lên bắt lấy tám tên thị vệ, nhưng tám tên thị vệ vừa nhìn thấy Thái tử đang dẫn người lại đây, biết mình có thể được cứu, sao sẽ chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, một đám liều mạng tranh đấu.

Thị vệ Tiêu Vương phủ là những người được huấn luyện từ trên chiến trường, bọn họ bắt lấy thích khách "ám sát" Vương phi là vẫn có thể. Nhưng đây là trước cửa hoàng cung, nếu giết phải người ở cửa hoàng cung, Hoàng thượng có thể sẽ lập tức phản tội phản loạn cho bọn họ.

Vì vậy, thị vệ Tiêu Vương phủ cũng đã tính toán tới khả năng này, xuống tay không quá nhanh, chỉ đảm bảo tàn nhẫn, chuẩn, để hai bên cùng nhau va chạm. Rất nhanh liền khiến cho Thái tử chú ý. Cách cửa cung khoảng hơn trăm mét, Thái tử đã cao giọng hét: "Dừng tay, dừng tay."

Khi nói chuyện, Thái tử lập tức sai hoạn quan tùy thân chạy tới phía trước một bước. Hoạn quan tiến lên cũng không hành lễ với Lâm Sơ Cửu, chỉ hét lên chói tai "dừng tay". Thị vệ Tiêu Vương phủ lặng lẽ nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, thấy Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng gạt đầu mới lui qua một bên.

Hoạn quan nhìn thấy sự tình đã ổn định lại, vội vàng tìm vài thị vệ và hỏi đã xảy ra chuyện gì, nghe thấy thị vệ thủ vệ thêm mắm thêm muối trả lời, khuôn mặt hoạn quan lạnh lùng, nói với Lâm Sơ Cửu: "Thật to gan, trước cửa cung cũng dám nháo sự, một đám không muốn sống nữa phải không?"

Khí thế kiêu ngạo, thái độ bừa bãi, chỉ thiếu không đánh Lâm Sơ Cửu nữa mà thôi.

Ngẩng đầu, nhìn Thái tử còn cách cửa cung khoảng chục mét, môi đỏ Lâm Sơ Cửu khẽ mở, "Và mồm!"

Đúng khi dễ dàng không hiểu quy củ, ở Tiêu Vương phủ mấy ngày nay, nàng chính đã bù lại kiến thức. Nàng thân là vương phi nhất phẩm, quyền lợi to lớn của nàng vượt quá trí tưởng tượng.

Thị vệ Tiêu Vương phủ vừa nghe liền biết muốn đánh ai, tiến lên áp chế hoạn quan. Hoạn quan tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, "Ngươi, ngươi dám đánh ta? Ngươi là thứ gì, thật sự dám đánh ta, ngươi có biết ta là ai hay không, ta là....."

"Bốn vương phi không muốn nghe, đánh cho ta." Lâm Sơ Cửu ngay cả ánh mắt cũng không cho hấn. Thị vệ thấy Vương phi nhà mình cực kỳ tự tin, hơn nữa trước lúc ra khỏi cửa Vương gia đã phân phó qua, hết thảy nghe theo Vương phi, thị vệ còn có gì phải do dự nữa.

"Bốp bốp bốp....." Thị vệ tay nắm tay mười, liên tiếp vung bốn nắm bàn tay lên mặt hoạn quan, đánh đến nỗi đôi phượng nước mắt nước mũi đầm đìa.

"Dừng tay, dừng tay..... Lâm Sơ Cửu ngươi thật to gan, ngay cả người của ta cũng dám đánh, trong mắt ngươi còn có vương pháp hay không?" Thái tử tiến lên, nổi giận dùng giọng nói.

Hắn không phải đau lòng hoạn quan bị đánh, hấn tức vì Lâm Sơ Cửu không nể mặt hắn, dám đánh người của hắn ở trước cửa cung, còn không phải là đang đánh vào mặt hắn sao.

Lâm Sơ Cửu lạnh lùng liếc mắt nhìn Thái Tử một cái, mệnh lệnh nói: "Tiếp tục đánh!"

"Vâng." Thị vệ đánh đến nỗi đau tay, vì vậy đã thay đổi người khác tiếp tục đánh.

Bốp bốp bốp, tiếng bàn tay vang lên, hoạn quan liên tục xin tha, sắc mặt Thái tử vừa xanh vừa trắng, duỗi tay chỉ về phía Lâm Sơ Cửu và nói: "Lâm Sơ Cửu, ngươi được lắm, ngươi rất được. Nháo sự ở trước cửa cung, trước mặt mọi người đánh người của ta, hôm nay ta sẽ giáo huấn ngươi, để ngươi biết được vương pháp là gì."

"Bốp," Lâm Sơ Cửu gợn tay tát roi bàn tay của Thái tử, phốt lờ con thịnh nộ của Thái tử, châm chọc nói: "Quả nhiên là chủ tử nào sẽ dạy ra dạng thủ hạ đó. Chó của Thái tử bắt đầu sủa loạn đối với bốn vương phi, Thái tử cũng giống như vậy."

"Ngươi... ngươi mắng ta là chó?" Đôi mắt Thái tử nháy mắt đỏ ngầu, đang muốn gọi thị vệ tiến lên, nhưng lại bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời.

"Thái tử, lỗi tại ngươi có phải có vấn đề hay không? Bốn vương phi khi nào nói Thái Tử có quan hệ tới chó? Thái tử diện hạ, ngươi đừng lên án lung tung. Hoàng thượng là rồng, Thái tử ngươi là rồng con." Dù sao cũng vậy, đều không phải là người.

"Lâm Sơ Cửu, ngươi dám can đảm mắng ta, ngươi cũng biết nhục mạ hoàng tộc sẽ có tội gì sao?" Thái Tử vung ống tay áo, vòng bàn tay mới vừa bị Lâm Sơ Cửu đánh lại ra sau người, khí thế khiến người sợ hãi.

Lâm Sơ Cửu vẫn mỉm cười như cũ, "Thái tử, có phải ngươi đã sốt nên hồ đồ rồi hay không? Bản thân ta chính là một thành viên hoàng tộc, ta vì sao lại ngu ngốc tự mắng bản thân mình?"

Không đợi Thái tử nói tiếp, Lâm Sơ Cửu đã nói: "Thái tử, triều đại lập quốc lấy hiếu làm gốc, Hoàng thượng chính là nhi tử có hiếu đệ nhất thiên hạ. Thái tử nhìn thấy bốn vương phi không những không hành lễ vẫn an, ngược lại mở miệng một cái là Lâm Sơ Cửu, ngậm miệng một cái là Lâm Sơ Cửu. Ta đây là Tiêu Vương phi do thánh thượng tự mình hạ chỉ ban hôn, có phải không được Thái tử tán thành hay không?"

Thái Tử dường như không hiểu vì sao Lâm Sơ Cửu đột nhiên chuyển đề tài. Hắn đại ra một lát, sau đó mới nói: "Lâm....."

Nhưng vừa mới mở miệng đã bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời, Lâm Sơ Cửu dùng miệng lưỡi trường bối giáo huấn văn bối, nói: "Thái tử, người hẳn nên gọi ta là hoàng thất. Đừng quên, ta là trưởng bối của người." Cảm giác mình là trưởng bối thật sự rất sáng khoái, trước kia nguyên chủ luôn nhận được sủng ái, vẫn luôn chào hỏi Thái tử, hiện tại thì sao?

Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng phất ống tay áo, cười như không cười nhìn Thái tử, "Thái tử, người và người bên cạnh người, có phải nên thỉnh an bốn vương phi hay không?"

Nghiêng đầu, tầm mắt dừng ở trên người hoạn quan bị đánh, Lâm Sơ Cửu không nói dừng lại, thị vệ vẫn luôn đang đánh, hoạn quan bị đánh đến nỗi trên mặt đầy máu, ánh mắt trở nên đần độn không biết nên nhìn đi đâu.

Lâm Sơ Cửu rộng lượng nói dừng, "Được rồi, dù sao cũng là người Đông Cung, nể mặt Thái tử một chút."

Lâm Sơ Cửu không nói còn tốt, vừa nói xong lại khiến Thái tử tức giận ngập trời. Nàng đã đánh người đến nỗi người không giống người, quý không giống quý, không ngờ còn nói là nể mặt hắn. Đây quả thực là.....

Cường đạo.

Thị vệ Tiêu Vương phủ nhận được mệnh lệnh lập tức lui ra. Hoạn quan bị đánh hoàn toàn sợ hãi. Cho dù trên mặt đau đớn không nhận được, ngay khi thị vệ buông lỏng tay ra, hắn lập tức quỳ mọp xuống, hàm hồ nói: "Thỉnh an Tiêu Vương phi."

"Người của Thái tử quả nhiên có lễ, đứng lên đi." Lời này Lâm Sơ Cửu chính là nói với hoạn quan, nhưng ánh mắt lại dừng ở trên người Thái tử, ý trong đó cực kỳ rõ ràng.

Gương mặt tuấn tú của Thái Tử đỏ bừng, đôi tay nắm chặt thành quyền giấu ở trong ống tay áo, lưng thẳng rất, nhưng vẫn không chịu hành lễ với Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu luôn luôn phải hành lễ với hắn, quỳ trước mặt hắn, muốn hắn khom lưng vấn an Lâm Sơ Cửu, hắn làm không được.

Lâm Sơ Cửu không thêm hé răng, cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó, rốt cuộc rất có tư thế liễu mạng cùng với Thái Tử. Và lúc này, thị vệ thủ vệ dường như bây giờ mới nghĩ đến, Lâm Sơ Cửu đã không còn là nữ nhi của Lâm tướng nữa, nàng hiện tại là Tiêu Vương phi. Cho dù Tiêu Vương có vẻ không coi trọng nàng, nhưng thân phận của nàng đều nằm tại nơi đó, đánh vào mặt Lâm Sơ Cửu chính là đánh vào mặt Tiêu Vương.

"Ti chức tham kiến Vương phi, thiên tuế thiên tuế thiên tuế. Ti chức mạo phạm Vương phi, còn thỉnh Vương phi thứ tội." Thị vệ không phải là Thái tử, thật sự có thể sẽ xảy ra chuyện, chủ tử cũng sẽ không quản tới chết sống sau lưng bọn họ.

"Đứng lên đi." Lâm Sơ Cửu nhìn thấy chuyển biến tốt hơi nên thu liễm lại. Những người này có thể thủ cửa thành ở hoàng cung, sau lưng chắc chắn có chút quan hệ. Ngay từ đầu có thể dùng thân phận mang đám "thích khách" này đi, nhưng hiện tại Thái Tử đang ở đây, rõ ràng mang đi hay không, nàng không cần phải tiếp tục cố gắng.

Chiếm thượng phong là đủ rồi.

"Tạ Vương phi không trách tội." Thị vệ vội vàng đứng dậy, cung kính thối lui qua hai bên. Lâm Sơ Cửu không để ý tới Thái tử, cười hỏi: "Bốn vương phi hiện tại có thể tiến cung sao?"

"Điều này....." Thị vệ nhìn về phía Thái tử, khuôn mặt Thái tử trở nên phức tạp, nhưng tốt xấu cũng biết nặng nhẹ, cố nén tức giận nói: "Lâm..... Hoàng thất muốn vào cung, tất nhiên không có người nào dám ngăn trở."

"Thái tử nói lời này sai rồi, bốn vương phi không phải muốn vào cung, mà là hoàng hậu nương nương triệu bốn vương phi tiến cung." Lâm Sơ Cửu nhân tiện chiếm được tiện nghi còn muốn làm ra vẻ thông minh. Thái tử còn muốn nói gì đó, nhưng Lâm Sơ Cửu đã không cho hắn cơ hội, xoay người bước lên xe ngựa.....

Có đủ thân phận và sự tự tin, hoàng cung cũng không còn đáng sợ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Giả ngu, mẹ chồng nàng dâu thành chị em dâu

Lâm Sơ Cửu là một người mạnh mẽ, thị vệ canh cửa không dám gây khó khăn lần nữa, căn bản không ngăn được Lâm Sơ Cửu. Ngay cả Thái tử không chỉ không ra oai phủ đầu được với Lâm Sơ Cửu, ngược lại đã bị lỗ nặng trên tay Lâm Sơ Cửu.

Thái Tử tức giận đến nổi cắn răng, nhưng nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, Thái Tử chỉ có thể nhẫn. Ai khiến hiện tại Lâm Sơ Cửu đã là Tiều Vương phi, không phải là Lâm Sơ Cửu kia mặc kệ cho hấn quát lớn cũng không phản kháng.

Sự tình Lâm Sơ Cửu ra oai ở cửa cung, rất nhanh từ thị vệ, thái giám truyền đi, người trong cung thấy thế cũng không dám tiếp tục gây khó khăn cho Lâm Sơ Cửu. Sau khi Lâm Sơ Cửu xuống xe ngựa, bọn họ lập tức nâng cổ kiệu tới, tránh để Lâm Sơ Cửu mệt mỏi.

Lẽ ra, hôm nay Tiều Vương gia nên đi cùng Lâm Sơ Cửu tiến cung tạ ơn, nhưng bởi vì thân thể Tiều Vương gia không khoẻ nên không tới được, tuy nhiên trình tự vẫn không thể thiếu.

Lâm Sơ Cửu đầu tiên được cung nhân mang đi gặp Hoàng thượng, Hoàng thượng thật sự không gây khó xử cho Lâm Sơ Cửu, nàng mới vừa quý xuống đã gọi nàng đứng lên, sau đó chỉ hỏi sự tình phát sinh ở cửa cung.

Những lời nói trong ngoài của Hoàng thượng đều thể hiện sự thân thiết, khẩu khí nói chuyện với Lâm Sơ Cửu, giống như đang lừa bịp ngốc tử, từ đầu tới cuối đều luôn dẫn dắt Lâm Sơ Cửu, sau khi nói sự tình phát sinh ngoài cung chính là sự tình của Tiều Thiên Diệu.

Lâm Sơ Cửu biết rằng điều này có liên quan tới thanh danh lúc trước của nàng, Lâm gia đại tiểu thư điều ngoa, tùy hứng, vô tri, lỗ mãng, là người không có đại tâm kế, không giữ được lời trong lòng.

Nếu như nàng là nguyên chủ trước kia, sợ rằng sẽ nói theo ý Hoàng thượng. Đáng tiếc, hiện tại Lâm Sơ Cửu không phải là nguyên chủ. Nếu Lâm Sơ Cửu thật sự vẫn ngốc như cũ, Tiều Thiên Diệu sẽ không để nàng tiến cung một mình.

Rốt cuộc, hết thảy những gì Lâm Sơ Cửu làm ở trong cung, đều đại diện cho Tiều Vương phủ, đại diện cho thể diện của Tiều Vương phủ. Lâm Sơ Cửu phải làm và không nên làm, nên nói và không nên nói, cuối cùng người thu dọn cục diện rồi rầm này, nhất định vẫn là Tiều Thiên Diệu.

Lâm Sơ Cửu sẽ không ngốc như ý Hoàng thượng, càng không muốn để Hoàng thượng biết nàng khôn khéo. Vì thế, nàng đơn giản giả ngây giả dại cáo trạng, nói rằng thị vệ trong cung gây khó dễ với nàng, không cho nàng tiến cung, còn nói Thái Tử vô lễ, nhìn thấy nàng cũng không hành lễ, dám gọi cả tên lẫn họ của nàng, khiến nàng bị hạ nhân Tiều Vương phủ khinh thường.

Đáng thương, Trần Châu và Mã Nảo lại bị trúng đạn!

Lâm Sơ Cửu nói một đồng, nhưng tất cả đều là người trong cung không tốt như thế nào, vẫn không hề nhắc tới sự tình Tiều Vương phủ. Hoàng thượng cau mày, trong lúc nhất thời cũng phân không rõ Lâm Sơ Cửu thật sự ngốc hay đang giả ngốc.

Nếu như nàng thật sự ngốc, vì sao không nói theo sự ám chỉ của hấn?

Nếu như nàng giả ngốc, vì sao có thể cáo trạng ở trước mặt hấn, không biết rằng hấn thực sự rất chán ghét bất luận sự tình gì có liên quan tới người Tiều Vương phủ hay sao? Còn muốn trông cậy vào việc hấn sẽ xuất đầu giúp Lâm Sơ Cửu, quả thực rất buồn cười.

Lâm Sơ Cửu dường như không nhìn thấy sự bất mãn và thiếu kiên nhẫn của Hoàng thượng, trong miệng vẫn luôn nói đủ loại không tốt trong cung, hoàn toàn không có ý dừng lại.

"Hoàng thượng, trước kia ta tiến cung đều không phiền toái như vậy, hiện tại vì sao khi ta tiến cung lại nhiều chuyện như thế? Hoàng thượng, người ban hôn cho ta chẳng lẽ không tốt hay sao? Thân phận Tiều Vương phi không phải cao hơn so với đại tiểu thư Lâm gia hay sao? Vì sao thân phận ta càng cao, ngược lại thị vệ càng quản càng nhiều? Hoàng thượng, Thái tử ra khỏi cung cũng làm người như thế hay sao? Ta thấy Thái tử dường như có thể ra khỏi cung bất cứ lúc nào. Lúc trước còn nhìn thấy Thái tử ôm muội muội ta ở Lâm gia, Hoàng thượng....."

Miệng Lâm Sơ Cửu vẫn luôn nói không hề dừng lại, sau khi oán giận trong cung xong thì oán giận Thái tử. Về mặt Hoàng thượng không kiên nhẫn nữa, "Được rồi, đã gặp trầm rồi, hiện tại các người đưa Tiều Vương phi đi gặp Hoàng hậu."

Hoàng thượng thật sự không chịu nổi Lâm Sơ Cửu, càng không muốn lãng phí thời gian ở trên người một kẻ ngốc. Tuy nhiên, nghĩ tới Lâm Sơ Cửu ngốc nghếch ngây thơ này là Tiều Vương phi, tâm tình Hoàng thượng cũng tốt hơn rất nhiều.

Chỉ trong vòng ngắn ngủi vài ngày sau hôn lễ, nàng đã đắc tội với nhà mẹ đẻ mình, hiện tại lại nháo với cả Thái Tử, có một thê tử ngốc nghếch luôn đắc tội với người như vậy, hoàng đế tốt của hấn hấn là thật sự đang rất "hạnh phúc", nhất định sẽ cảm kích hoàng huynh tốt này của hấn.

Hoàng thượng đã đoán đúng một nửa, khi Tiều Thiên Diệu biết được tin Lâm Sơ Cửu trả lời Hoàng thượng như thế nào từ mật thám trong tay, Tiều Thiên Diệu xác thật rất cảm kích vì Hoàng thượng đã ban cho hấn một thê tử có đầu óc.

"Bị một nữ nhân chơi mà cũng không biết. Ngay cả bản vương cũng không biết, hoàng đế ngươi sao có thể biết." Khuôn mặt Tiều Thiên Diệu hiện lên sự châm chọc, ngay sau đó lại hiện lên một nụ cười nhợt nhạt.

Lâm Sơ Cửu, xác thật là một nữ nhân thông minh, biết tiến biết lui, đáng tiếc Hoàng thượng đã ban cho hấn làm Vương phi, nếu như nàng có thân phận khác, hấn khẳng định sẽ nguyện ý dùng.

Sau khi giả ngây giả dại lừa gạt Hoàng thượng, Lâm Sơ Cửu được đưa tới Loạn Phượng điện của Hoàng hậu. Lúc này, Hoàng hậu không gây khó xử cho Lâm Sơ Cửu, nàng đợi ở bên ngoài cửa điện một lát, đại cung nữ bên người hoàng hậu là Văn Trúc đã tự mình tới đón.

Trước đây, Lâm Sơ Cửu là con dâu của Hoàng hậu, thường xuyên tiến cung thỉnh an Hoàng hậu, coi như cũng có quen biết với Vân Trúc. Trước kia Lâm Sơ Cửu cũng từng lấy lòng Vân Trúc, muốn nàng ấy nói tốt về mình ở trước mặt Hoàng hậu, đáng tiếc Vân Trúc không hề cảm kích, luôn lạnh nhạt với Lâm Sơ Cửu, thậm chí có chút khinh thường.

"Vân Trúc cô cô." Lâm Sơ Cửu vẫn giống như trước đây, vui vẻ chào hỏi, Vân Trúc cũng giống như trước đây, vừa cung kính vừa xa cách hành lễ, "Nô tỳ thỉnh an Tiêu Vương phi, Hoàng hậu nương nương chờ Vương phi đã lâu. Vương phi, mời....."

Vân Trúc cúi cúi người, đưa Lâm Sơ Cửu đi về phía trong điện, lúc vào cửa còn chủ động vén màn giúp Lâm Sơ Cửu, đây đều là những đãi ngộ mà trước kia không có.

Lâm Sơ Cửu lặng lẽ cười, đương nhiên nàng ta không thể nhìn thấy. Lâm Sơ Cửu mang theo Trân Châu, đi vào trong điện.

Trong Loan Phụng điện, chỉ có Thái tử và Hoàng hậu. Hoàng hậu một thân đoan trang, trên đầu cấm trâm cửu vĩ phượng, trên mặt mang theo nụ cười nhạt đang ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị. Mặc dù cách xa mấy chục mét, Lâm Sơ Cửu vẫn có thể cảm giác được sự uy áp của Hoàng hậu.

Thái tử đứng ở bên người Hoàng hậu, mặc dù thân thể thẳng đứng, nhưng dưới trướng Hoàng hậu, lại có vẻ giống như hạ nhân của Hoàng hậu, khiến Lâm Sơ Cửu bỗng cảm thấy hoài nghi, Thái tử thật sự là do Hoàng hậu thân sinh hay sao? Vì sao lại có sự khác biệt lớn như thế?

Tuy nhiên, đây không phải là vấn đề hiện tại Lâm Sơ Cửu muốn suy xét tới. Lâm Sơ Cửu rũ mắt, chậm rãi tiến lên, trong không khí dường như có một mùi hương nhắc nhở nàng cho nàng biết, trước đó không lâu chắc hẳn đã có không ít nữ tử tới đây.

Nghĩ đến những người đó đến đây thỉnh an, nhân tiện chế giễu phi tần đã bị hoàng hậu đuổi đi. Hiện tại nàng với hoàng hậu từ mẹ chồng nàng dâu biến thành chị em dâu cũng không phải sự tình đáng giá để khoe.

Đứng yên ở trong điện, đối mặt với hoàng hậu vẻ mặt vẫn luôn hiền dịu, tươi cười trên mặt Lâm Sơ Cửu cũng "chân thành" hơn vài phần. Nàng duyên dáng hành lễ với hoàng hậu, sau đó cáo tội vì Tiêu Vương không thể đi cùng, cũng nói những lời giống như khi hành lễ với hoàng thượng, giống như một kịch bản đã được dựng sẵn.

Thời điểm này Tiêu Thiên Diệu cũng không hề hay biết, hẳn lại cũng thêm một cái nôi đen giúp Lâm Sơ Cửu.

"Sơ Cửu mau đứng lên, bôn cung đã chờ ngươi từ sáng sớm, thật sự mong ngươi tới." Hoàng hậu cũng không thua thái tử chút nào, ngầm ngầm dùng khí thế uy áp Lâm Sơ Cửu, nhưng bề ngoài vẫn rất hoà nhã, người không biết còn tưởng rằng Hoàng hậu đối xử rất tốt với Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu chỉ mỉm cười ngồi xuống, không nói lời nào.

Sau khi nàng ngồi xuống, cung nữ lập tức dâng trà, hoàng hậu vui mừng nói: "Sơ Cửu mau ném thư, đây là trà Vân Vụ ngươi yêu thích nhất. Sáng sớm bôn cung đã cho người chuẩn bị tốt, chỉ chờ ngươi đến."

"Đa tạ nương nương." Lâm Sơ Cửu nâng chén trà lên, đang muốn làm ra vẻ uống một ngụm trà, Hệ thống Y Sinh lại đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Quan hệ, có phải thân sinh hay không?

"Trong nước chứa độc tố không xác định được!"

Âm thanh lạnh băng không có cảm tình của Hệ thống Y Sinh vang lên trong óc, tay Lâm Sơ Cửu đang bưng chén trà run lên, suýt nữa đã khiến nước trà đổ ra ngoài.

Có độc?

Chưa từng có khoảnh khắc nào, nàng cảm thấy cảm ơn sự tồn tại của Hệ thống Y Sinh giống như lúc này. Lâm Sơ Cửu yên lặng cười, để che dấu sự thất thần của bản thân mình, Lâm Sơ Cửu vội vàng nhắm mắt, giả bộ đang ngửi hương trà.

"Trà ngon." Lâm Sơ Cửu ngoài miệng thì khen, trong lòng lại không ngừng quay cuồng giống như nước sôi, hơi ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng hậu và Thái tử cao cao tại thượng, phát hiện ra trên mặt hai người không có một chút bất thường nào cả, trong lúc nhất thời cũng không thể khẳng định, kẻ hạ độc có phải là hai người bọn họ hay không.

Biết rõ có độc còn uống không phải là anh hùng, mà gọi là đồ ngốc. Lâm Sơ Cửu giơ tay trái lên, dùng ống tay áo to rộng che khuất mặt mình, người khác nhìn thấy là nàng đang uống trà, nhưng chỉ có nàng biết, nàng đã dốc nước trà vào trong ống tay áo.

Nước trà nóng ướt sũng quần áo, khiến trong người hơi nóng, Lâm Sơ Cửu chỉ mỉm cười, đặt chén trà qua một bên.

Chờ khi nàng trở về, sẽ dùng Hệ thống Y Sinh kiểm nghiệm xem, độc trong chén trà này là độc gì.

Tất nhiên sẽ không có khả năng dùng độc khiến cổ họng chảy máu, muốn nàng chết ở trong cung. Tiêu Thiên Diệu tuyệt đối sẽ lật cả trời, không phải vì báo thù cho nàng, mà là mượn cơ hội đoạt quyền.

Buồng chén trà xuống, Vân Trúc tiến lên đổ thêm cho Lâm Sơ Cửu nửa chén nước, nhưng lúc này Lâm Sơ Cửu không tiếp tục uống, chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ kia chờ Hoàng hậu mở miệng.

Không khiến Lâm Sơ Cửu phải chờ đợi lâu, Hoàng hậu buông chén trà liền nói: "Sơ Cửu, chuyện ngoài cửa cung là như thế nào? Vừa rồi ta nghe Thái tử nói, người và thị vệ đã xảy ra tranh chấp? Trước kia không phải người vẫn thường tiến cung hay sao? Thị vệ trong cung đều biết người, vì sao lại phát sinh tranh chấp như vậy?"

Trên mặt hoàng hậu có vẻ rất quan tâm, nhưng thật ra là đang nói Lâm Sơ Cửu giả dối, ý vào thân phận để gây rắc rối.

Không biết đó là thói quen hay cố tình, thái độ của Hoàng hậu đối Lâm Sơ Cửu, vẫn là trường bối đối với văn bối, mở miệng liền mang theo ý vị giáo huấn.

Lâm Sơ Cửu là một người không có gì để mất, tươi cười nhìn về phía Hoàng hậu, gọi một tiếng: "Hoàng tâu."

Hai chữ "Hoàng tâu" vừa ra, không chỉ Thái tử mà ngay cả Hoàng hậu cũng sững sốt một trận, lý trí nói cho nàng ta biết, Lâm Sơ Cửu là đệ muội của nàng ta. Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, nàng ta đều đối đãi Lâm Sơ Cửu giống như văn bối, nhất thời thật sự không có cách nào tiếp thu khi Lâm Sơ Cửu đột nhiên biến thành ngang hàng với nàng ta. Tuy nhiên, cảm xúc của Hoàng hậu không lộ ra ngoài giống như Thái tử, Hoàng hậu chỉ ngẩn ngơ một lát liền hoàn hồn trở lại.

"Nghe được Sơ Cửu gọi bỗn cung một câu Hoàng tâu, bỗn cung thật sự rất vui. Mấy năm nay Thiên Diệu vẫn luôn một mình, bên người không có người tri kỷ chiếu cố. Bây giờ có Sơ Cửu người ở bên người Thiên Diệu, bỗn cung đã an tâm rồi." Giọng điệu đột nhiên biến đổi, trở thành quan tâm như chị em đâu.

"Đa tạ hoàng tâu quan tâm, sau khi trở về ta sẽ nói lại để Vương gia biết được rằng, hoàng tâu vẫn luôn nhớ thương, trong lòng Vương gia khẳng định sẽ rất vui." Lâm Sơ Cửu đứng lên, đi tới giữa điện hành lễ với Hoàng hậu.

"Hoàng tâu, về sự tình xảy ra ở ngoài cửa thành ta thực sự không muốn nhiều lời, dù sao cũng là người một nhà, sao ta có thể để bụng. Nhưng nếu hoàng tâu hỏi, sao ta dám không nói."

Rõ ràng, Lâm Sơ Cửu đang phản nàng về những bất bình của mình, đừng nói là Thái tử, ngay cả Hoàng hậu nghe thấy cũng trở nên buồn bực: Lâm Sơ Cửu từ khi nào thì có não như vậy?

Chẳng lẽ, Tiêu Vương gia có thủ đoạn dạy dỗ người cao như vậy, ngay cả ngốc tử cũng có thể dạy dỗ thành người nhanh nhạy như vậy?

Lâm Sơ Cửu không quan tâm Hoàng hậu nghĩ như thế nào, tự lo cho mình nói: "Hoàng tâu, xuất giá tòng phu! Hiện tại, ta đã không phải đại tiểu thư Lâm gia. Ta là Tiêu Vương phi do Hoàng thượng tự mình chỉ hôn, mỗi tiếng nói và hành động của ta đều thể hiện mặt mũi thiên gia. Nếu như trước kia, thị vệ trong cung muốn đánh tùy tùng của ta và không cho ta tiến vào, khẳng định ta sẽ không nhiều lời dù chỉ một câu. Nhưng hiện tại đã khác, ta là Tiêu Vương phi, lời nói việc làm đều chính là mặt mũi Vương phủ, ta bị thị vệ ngăn cản không tính là gì, nhưng bởi vậy mà khiến Vương phủ mất mặt."

Lâm Sơ Cửu không chỉ đẩy hết toàn bộ sai trái đến trên đầu thị vệ, còn nói: "Hoàng tâu đều đã biết, ngày đại hôn của ta và Vương gia đã gặp phải thích khách, trong phủ thương vong vô số. Vương gia đến nay vẫn còn nằm ở trên giường. Nếu không có Vương gia bảo vệ cho ta, hôm nay ta cũng không thể nào tiến cung thỉnh an hoàng tâu. Trong khoảng thời gian này ta thật sự rất sợ, thị vệ ào ào xông lên đã khiến ta tưởng rằng thích khách lại tới ám sát ta."

Lâm Sơ Cửu nói tới đây, không quên lấy khăn chấm chấm toàn bộ hốc mắt đỏ bừng, bộ dáng cố nén không khóc.

Trên thực tế, Lâm Sơ Cửu bởi vì khóc không ra, có thể khiến hốc mắt đỏ lên cũng đã rất ghê gớm rồi.

"Sơ Cửu....." Hoàng hậu vội vàng mở miệng, không muốn tiếp tục nghe Lâm Sơ Cửu nói tiếp. Nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn vờ như không nghe thấy, nức nở một tiếng, tiếp tục khóc lóc kể lể, "Hoàng tâu, thị vệ gây khó dễ cho ta cũng chẳng là gì, ai bảo Vương gia nhà ta bất lực không binh không quyền, thị vệ mắt chó nhìn người, không xem ta ở trong mắt là vì ta vô dụng. Nhưng Thái tử ngàn vạn cũng không nên khinh thường ta như thế."

Hoàng hậu nheo mắt, căng da đầu hỏi một câu: "Thái tử đã làm gì vậy?"

"Mẫu hậu, người đừng nghe Lâm Sơ Cửu nói bậy, ta bất quá chỉ đi ra ngoài đón nàng, còn có thể làm gì?" Thái tử vội vàng giải thích. Lâm Sơ Cửu cũng không nóng nảy, đợi cho Thái tử nói xong, lúc này nàng mới nói: "Hoàng tâu, tâu cũng nghe thấy rồi đúng không? Thái tử không hề có chút tôn trọng nào đối với ta, mở miệng Lâm Sơ Cửu ngậm miệng Lâm Sơ Cửu. Nếu như trước kia, ta khẳng định sẽ không nói gì. Thái tử thân phận tôn quý, muốn gọi ta như thế nào đều được. Nhưng hiện tại không giống trước, ta đã xuất giá, là Tiêu Vương phi, là hoàng thất của Thái tử. Tuy nhiên, Thái tử ở cửa cung vẫn gọi ta cả tên lẫn họ."

Thái tử vốn nghĩ rằng Lâm Sơ Cửu chỉ cáo trạng hấn bất kính, nhưng không ngờ Lâm Sơ Cửu đã chuyển chuyện, "Hoàng tâu, tâu cũng biết lúc trước ta không hiểu chuyện, mỗi ngày đều xoay quanh Thái tử, ồn ào muốn gả cho Thái tử. Người hiểu biết đều biết ta là tiểu hải tử không hiểu chuyện, người

không biết còn tưởng rằng ta thực sự có gì đó với Thái tử. Ta vốn dĩ sau này sẽ ít tiếp xúc cùng với Thái tử hơn, tận lực tránh khỏi tin đồn, nhưng Thái tử ở cửa cung lại gọi thẳng tên ta, nếu điều này truyền tới lỗ tai Vương gia, cho dù ta có một ngàn cái miệng cũng không thể nói rõ ra được."

Hoàng hậu còn chưa nói gì, Thái tử đã vội vàng nói: "Người nói vậy đấy, người cũng không nhìn xem người có đức hạnh gì, sao ta có thể có quan hệ gì với người!"

"Thái tử, ta là hoàng thất của người, đây là thái độ người nói chuyện với trưởng bối hay sao?" Lâm Sơ Cửu đứng ở trong điện, vẻ mặt bất mãn với tư thế không chịu dễ dàng bỏ qua.

Hoàng hậu cảm thấy đau đầu, ần ần trên huyết Thái Dương, giống như suy tư điều gì, sau đó liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu một cái và quay đầu nói với Thái tử: "Thái tử, xin lỗi hoàng thất người đi, sau này không thể tiếp tục thô lỗ như thế."

"Mẫu hậu....." Thái tử không dám tin nhìn Hoàng hậu, hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật mình phải xin lỗi Lâm Sơ Cửu.

Hoàng hậu mặt lạnh đảo qua một cái, giọng nói có vài phần nghiêm khắc, "Thái tử, bốn cung nói người cũng không nghe sao?"

Giọng điệu này, đừng nói là Thái tử mà ngay cả Lâm Sơ Cửu cũng cảm thấy hoảng sợ. Lâm Sơ Cửu không nhận được nghĩa: Không phải nói Hoàng hậu rất coi trọng Thái tử sao? Nhìn hai người mẫu tử này khi ở cùng nhau, vì sao không có một chút ấm áp, ngược lại giống như cấp trên đối với cấp dưới như vậy? Và hoàng hậu khôn khéo như vậy, vì sao lại dạy ra một Thái tử ngu xuẩn như thế? Hẳn thật sự là do Hoàng hậu thân sinh hay sao?

Lâm Sơ Cửu rũ mắt xuống, đầu đi suy nghĩ sâu xa trong mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Lưu lại dùng bữa, bí mật khắp nơi

Sự hiện diện của Hoàng hậu rất mạnh mẽ, Thái tử ở trước mặt Hoàng hậu căn bản không bày ra được giá trị mình là trữ quân (người thừa kế ngai vàng). Hoàng hậu trầm mặt xuống, Thái tử ngay lập tức không dám nhiều lời, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Lâm Sơ Cửu, chấp hai tay thi lễ, "Hoàng thất, ta nhất thời lỗ lời, thỉnh hoàng thất tha thứ."

Nói xong, hần rút cuộc vái lạy, mặc dù không khom lưng chín mươi độ, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Bất luận là động tác hay lời nói đều hoàn toàn khô khan, người sáng suốt đều biết Thái tử không hề thật tình.

Lâm Sơ Cửu cũng không để ý tới việc Thái tử có thật tình hay không, nàng bắt quá chỉ đang thử, đồng thời cũng khiến Thái tử hiểu rằng, Lâm Sơ Cửu nàng không phải là Lâm Sơ Cửu ngày đó, nhận cái tát của Thái tử nơi hậu viện Lâm gia.

"Thái tử xin hãy mau đứng lên, Thái tử là trữ quân một nước, sao ta có thể đảm đương nổi đại lễ của Thái tử." Lâm Sơ Cửu ngoài miệng nói không đảm đương nổi, nhưng người vẫn đứng tại chỗ, tùy ý nhận lễ của Thái tử.

Thái tử tức giận đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, nhưng cố tình hần không thể làm gì được Lâm Sơ Cửu. Sau khi thi lễ xong, Thái tử áp xuống lửa giận trong lòng, nói: "Lâm..... Hoàng thất, dường như thương thế trên người đã khỏi, không biết khi nào sẽ hồi phủ? Uyển Đình mấy ngày nay vẫn luôn lo lắng cho người, nhưng ngại với Tiêu hoàng thúc, Uyển Đình cũng không dám tới cửa thăm người."

Lâm Sơ Cửu khẽ thở dài, ra vẻ khó xử nói: "Thái tử, thương thế của Vương gia chưa lành, Vương gia hiện tại căn bản không thể ra khỏi cửa, nếu không ta cũng sẽ không tiến cung tạ ơn một mình. Tình huống của Vương gia như vậy, sao ta có thể nhẫn tâm để hần hồi phủ cùng ta? Ta nghĩ phụ thân và mẫu thân nhất định có thể hiểu được." Chỉ bằng một chút thủ đoạn này mà Thái tử cũng muốn lừa nàng, nằm mơ đi.

"Hoàng thất có thể một mình tiến cung tạ ơn, vì sao không thể một mình hồi phủ? Chẳng lẽ hoàng thất không muốn hồi phủ?" Khí thế của Thái tử biến đổi, hùng hổ dọa người. Hoàng hậu lại giống như không nghe thấy gì, ngồi yên chỗ kia giống như pho tượng, mỉm cười nhìn Thái tử và Lâm Sơ Cửu.

Hoàng hậu đã mặc kệ, Lâm Sơ Cửu cũng không cần kiêng kỵ tới mặt mũi Hoàng hậu, châm chọc nói: "Chẳng lẽ Thái tử cho rằng, Lâm gia có thể so sánh với hoàng tộc hay sao?"

"Hoàng thất, người đừng nói gần nói xa." Thái tử nhú mày, căn bản không dám trả lời chính diện, Nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn không buông tha hần, "Thái tử, người không hiểu cũng không sao, hãy đi hỏi thái phó của người một chút, bốn vương phi có phải dù không bị bệnh, vẫn nên tự kéo mình hồi Lâm phủ một mình hay không?"

Lời này của Lâm Sơ Cửu không hề khách khí chút nào, chỉ thẳng vào sự vụng về của Thái tử. Sắc mặt Thái tử đại biến, há mồm liền nói: "Người tới!"

Lâm Sơ Cửu cười như không cười, ngay khi nàng đang chờ xem Thái tử định giải quyết thế nào, Hoàng hậu bỗng đột nhiên ho nhẹ một tiếng, "Khụ khụ....."

"Được rồi, Sơ Cửu, Thái tử cũng chỉ lo lắng cho ngươi, đừng so đo với một hài tử như hần." Hoàng hậu tươi cười dịu dàng, không dung Lâm Sơ Cửu và Thái Tử nói không, sau đó tiếp tục nói: "Sơ Cửu, Hoàng thượng ban thiện, chờ phòng bếp chuẩn bị xong hãy ở lại dùng bữa cùng với bốn cung, hiện tại hãy để Thái tử lập công chuộc tội, đưa ngươi đi dạo Ngự Hoa Viên một lúc."

Hoàng hậu nói xong, lập tức đứng dậy rời đi, để lại Thái tử và Lâm Sơ Cửu đứng ở trong điện.

Hoàng hậu đã nói đến mức này, Lâm Sơ Cửu không đi dạo Ngự Hoa Viên cũng không được, không lưu lại ăn com cũng không được.

"Hoàng thân, thỉnh....." Thái tử nài nỉ dùng dằng, nhưng không dám làm trái ý Hoàng hậu.

Lâm Sơ Cửu không quan tâm, bên người nàng mang theo nha hoàn Tiểu Vương phủ, không lo lắng Thái tử sẽ chơi xấu chút nào. Hai người một trước một sau đi tới Ngự Hoa Viên, và Thái tử cũng làm hết phận sự, ven đường giới thiệu cho Lâm Sơ Cửu rất nhiều loại hoa và các cảnh quan.

Lâm Sơ Cửu một đường chỉ lắng nghe mà không nói lại một câu nào với Thái tử. Hiện tại, nàng đang nghĩ lại ấn tượng của nguyên chủ đối với Thái tử, còn có Thái tử và Hoàng hậu.

Ở trong trí nhớ của nguyên chủ, Thái tử rất oai hùng, ngay cả triều thần đều tán thưởng, Hoàng thượng cũng rất coi trọng Thái tử, Hoàng hậu cũng rất yêu quý Thái tử, nhưng.....

Qua vài lần tiếp xúc, Lâm Sơ Cửu không hề nhìn thấy trên người Thái tử thật sự có tài, ngược lại cảm thấy Thái tử này vô cùng ngu xuẩn. Liệu Hoàng hậu có thật sự yêu quý Thái tử?

Nếu thực sự yêu quý hần, vì sao không thể hiện ra?

Sự tình hoàng thất, quả thật rất khó hiểu!

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của mình, Thái tử nói một câu nàng cũng không hề nghe thấy. Thái tử nói nửa ngày cũng không có được lời đáp lại, lập tức bực mình, nhưng hiện tại Lâm Sơ Cửu chính là trưởng bối của hần, cho dù hần bực mình cũng không thể nói lời cay độc với nàng.

Thái tử chưa từng bị người coi khinh như thế, nếu không thể bộc phát tức giận, sao hần có thể tiếp tục đi tiếp?

Thái tử đang muốn cáo từ, nhưng vào lúc này một tiểu nam hài bảy tám tuổi mặc cẩm y, mang theo hai tiểu thái giám cũng lớn bằng nó, vẻ mặt vui mừng nói: "Thái tử ca ca, Sơ Cửu tỷ tỷ."

"Tử Mặc, sao đệ lại tới đây? Không đi tới thư phòng hay sao?" Thái tử lập tức tươi cười đầy mặt, quên mất việc phải rời đi.

"Thái tử ca ca, hôm nay đệ tới đây dùng com với mẫu hậu, vì thế được nghỉ học sớm." Tiểu nam hài vẻ mặt ngoan ngoãn, đôi mắt mở lớn linh động dễ thương.

Lâm Sơ Cửu ngẩn ra một lúc, lúc này mới nhớ lại tiểu nam hài trước mặt chính là Thất hoàng tử, tiểu nhi tử của Hoàng hậu, cực kỳ thông minh, được Hoàng hậu yêu thích nhất.

"Thất điện hạ." Lâm Sơ Cửu gọi một tiếng. Thất hoàng tử lập tức chú ý tới Lâm Sơ Cửu, "Sơ Cửu tỷ..... không đúng, hiện tại phải gọi là hoàng thân Hoàng thân, người đã lâu không tiến cung thăm ta, ta còn tưởng rằng người đã quên ta rồi."

Thất điện hạ thân thuộc lời kéo cánh tay Lâm Sơ Cửu, làm nũng ở bên người Lâm Sơ Cửu, bộ dáng ngây thơ đáng yêu, con ngươi đen bóng trong sáng, cho dù là thật hay giả, đều khiến người không thể nào ngăn được không muốn đẩy ra.

"Thất điện hạ đáng yêu như vậy, sao ta có thể quên được." Lâm Sơ Cửu nghĩ đến nguyên chủ và Thất điện hạ luôn luôn không phân biệt lớn nhỏ, đều luôn gần gũi như vậy. Nàng cúi tay xoa xoa đỉnh đầu của Thất hoàng tử, đôi lông mày nhíu lại, "Hoàng thân, ta đã không phải là tiểu hài tử, người không thể tiếp tục xoa đầu ta."

Mặc dù nói như vậy, nhưng Thất hoàng tử không hề chạy đi, vẫn tiếp tục bám vào bên người Lâm Sơ Cửu, lời kéo Lâm Sơ Cửu đi về phía trước, "Hoàng thân, Ngự Hoa Viên có gì đẹp đâu, mỗi ngày nhìn xem một chút cũng không có hứng, hai ngày trước ta có một con chim biết nói, ta dẫn người đi xem."

Thất hoàng tử không quan tâm lời kéo Lâm Sơ Cửu, lập tức chạy về phía cung điện mình sống. Đối với Thái tử phía sau? Hai người đều xem như không nhìn thấy.

Thất hoàng tử giống như một hài tử nghịch ngợm, ngoại trừ đưa con chim biết nói ra, còn lấy ra một số đồ chơi, quần lấy Lâm Sơ Cửu cùng chơi với nó.

Ngây thơ, thẳng thắn, tự nhiên.....

Trên người Thất hoàng tử, có tính chất đặc biệt giống như bất cứ tiểu hài tử bình thường, nhưng chính vì như vậy nên Lâm Sơ Cửu mới cảm thấy kỳ lạ.

Trong hoàng cung, có tiểu hài tử bình thường hay sao?

Đương nhiên, cho dù trong lòng nghĩ như thế nào, Lâm Sơ Cửu đều sẽ không biểu lộ ra ngoài. Thất hoàng tử muốn chơi, nàng có thể chơi đến cùng, dù sao hôm nay nàng tiến cung chẳng khác gì đi tới chiến trường. Chơi tâm kế cùng với Hoàng hậu, so với chơi tâm kế cùng với Thất hoàng tử cũng không có bất luận khác biệt gì.

Lâm Sơ Cửu và Thất hoàng tử giống như hai kẻ điên vui đùa ẩm ỉ nửa ngày, cho đến khi cung nhân tới báo giờ cơm trưa đã đến. Hoàng thượng sẽ đến Loan Phụng điện cùng nhau dùng bữa, lúc này hai người mới ngừng lại được.

"Hoàng thân, quần áo của ta đã bẩn, ta muốn đổi một bộ quần áo khác rồi đi, không thể để phụ hoàng nhìn thấy bộ dáng dơ bẩn của ta." Thất hoàng tử mang về mặt ghét bỏ, phỉ phỉ quần áo của mình.

"Đi thôi, ta cũng phải đi sửa sang lại một chút." Lâm Sơ Cửu phát phát bụi bám trên quần áo, bình tĩnh cười nói.

Hai người xoay người, mang theo hạ nhân tùy thân của từng người rời đi. Ngay khi hai người quay người lại, biểu tình trên mặt đều ngay lập tức thay đổi.

"Lúc quay về hãy nói với Vương gia một tiếng, để hắn điều tra Thất hoàng tử." Sắc mặt Lâm Sơ Cửu ngưng trọng, trong mắt lộ ra suy nghĩ sâu xa.

"Hãy nói với mẫu hậu, Lâm Sơ Cửu còn khó xử lý hơn trước kia, có lẽ nàng ấy thật sự biết bí mật kia, gả nàng ấy cho Tiêu Vương thúc thật sự là quá thất sách." Khuôn mặt nhỏ của Thất hoàng tử trở nên âm trầm, không còn sáng lạn hồn nhiên như lúc trước nữa.

Trong hoàng cung, mỗi người dường như đều cất giấu những bí mật rất lớn.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thăm dò, ngẫu nhiên gặp hoàng tử bị bệnh

Hoàng thượng ban thiện là một vinh dự, có ý nghĩa là thưởng thức đồ ăn. Tuy nhiên, muốn hưởng thụ đồ mỹ vị trên bàn ăn quả thật gần như không có khả năng. Đương nhiên, đây cũng không phải nói tới tay nghề ngự trù không tốt, ngược lại, tay nghề của ngự trù rất tốt. Nhưng, không khí ở trên bàn ăn nặng nề, cho dù đồ ăn ngon bao nhiêu cũng sẽ bị biến vị.

Lâm Sơ Cửu ngoại trừ hành lễ ra, ở trên bàn ăn không hề phát ra một tiếng động nào, phát huy hết mức tận cùng lễ nghi ở trên bàn ăn, không dám để người tìm ra sơ hở. Đợi cho đến khi Hoàng thượng buông bát đĩa xuống, Lâm Sơ Cửu cũng không quan tâm mình ăn có no hay không, lập tức cũng buông bát đĩa, sau đó súc miệng khi cung nữ bưng nước tới.

Hoàng thượng cũng biết bản thân mình không được hoan nghênh, sau khi ăn xong cũng không ở lại lâu, chỉ nói vài câu đã lập tức rời đi. Lâm Sơ Cửu vốn định cáo lui theo, nhưng Thất hoàng tử lại lôi kéo nàng trước một bước, muốn Lâm Sơ Cửu chơi cùng với nó.

Lâm Sơ Cửu nhún mày, nhưng Thất hoàng tử hoàn toàn không cho nàng cơ hội nói chuyện, trực tiếp quán lấy Hoàng hậu, muốn Hoàng hậu đồng ý.

Hoàng hậu bất đắc dĩ lắc lắc đầu, "Sơ Cửu, tiểu Thất ở trong cung, bên người không phải thái giám chính là cung nữ, không có người nào có thể chơi cùng nó. Hiếm khi có người tiến cung, vậy hãy đi chơi cùng nó đi. Đứa nhỏ này vẫn luôn chơi rất thân với người, cũng chỉ có người ở đây nó mới có thể chơi nhiều như thế."

Hoàng hậu dịu dàng nhìn Thất hoàng tử lôi kéo, khí chất vẫn cao quý đoan trang, nhưng sự sùng nịch hiền hoà ở trên mặt vẫn không lừa được người. Đây mới là thái độ của mẫu thân đối với hài tử. Trong khi quan hệ giữa Hoàng hậu và Thái tử càng giống như người trên đối với người dưới.

Hoàng hậu đã nói tới mức như thế, Lâm Sơ Cửu căn bản không thể nói không, chỉ có thể tươi cười đồng ý.

Lâm Sơ Cửu vừa gật đầu đồng ý, Thất hoàng tử lập tức vui sướng nhảy dựng lên, "Hoàng thân tốt nhất, ta thích hoàng thân nhất."

"Như thế nào? Hoàng thân người tới thì lập tức quên mẫu hậu? Mẫu hậu đối với người không tốt?" Hoàng hậu ra vẻ ghen tỵ, Thất hoàng tử liền vội vàng quay qua dỗ Hoàng hậu. Tiểu hài tử mới bảy tuổi nhưng niệng giống như được lau qua mật ngọt, khiến người không thể không thích.

Lâm Sơ Cửu vẫn tươi cười đứng tại chỗ, đợi đến khi Thất hoàng tử dỗ Hoàng hậu xong, nàng mới cùng Thất hoàng tử đi ra ngoài. Tuy nhiên, bọn họ không phải đi theo con đường phía trước, mà Thất hoàng tử đề nghị đi quanh quanh theo mấy con đường vòng ở trong cung.

"Hoàng thân, chúng ta vừa mới ăn no, đi bộ thêm một chút sẽ tốt cho tiêu hoá." Đây là lời Thất hoàng tử đã nói, Lâm Sơ Cửu không biết Thất hoàng tử đang muốn làm gì, chỉ gật đầu đồng ý.

Bình tới tướng chặn, nước tới đất ngăn (兵来将挡, 水来土淹). Nàng không trị được Tiêu Thiên Diệu, nhưng sao nàng có thể sợ một tiểu hài tử như Thất hoàng tử.

Lâm Sơ Cửu mang theo bốn thị nữ, Thất hoàng tử mang theo hai thái giám, một đám người nghênh ngang đi ở trong cung. Thất hoàng tử một đường nhảy nhót, cũng không cần cung nhân dẫn đường, lôi kéo Lâm Sơ Cửu nhìn Đông xem Tây, cực kỳ vui sướng. Ngẫu nhiên gặp được vài phi tử hậu cung, nhưng vì phẩm cấp đều không cao, vì thế Lâm Sơ Cửu cũng không phải hành lễ đối với bọn họ.

Sau khi đi bộ một thời gian dài, bọn họ không gặp bất cứ người hay sự tình gì kỳ lạ. Lâm Sơ Cửu từng hoài nghi có lẽ bản thân mình đã suy nghĩ quá nhiều, Thất hoàng tử chỉ là một tiểu hài tử sao có thể có tâm cơ nặng nề như vậy. Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ đã gặp được Tam hoàng tử, người đang được thái giám đẩy tới.

"Tam ca," Thất hoàng tử mang về mặt kinh ngạc, buông tay Lâm Sơ Cửu ra, lập tức chạy tới bên người Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử, Tiêu Từ An, nhi tử của Chu Quý Phi, bị tàn tật bẩm sinh, hai chân không thể đi đứng, chỉ dựa vào bí được và y thuật tinh thông của thái y mới giữ được hai chân không bị héo rút, phát triển bình thường.

Bởi vì bị tật ở chân nên Tam hoàng tử quanh năm ở tại trong cung. Trước đây Lâm Sơ Cửu chưa từng gặp qua hắn, đây chính là lần đầu tiên. Và Lâm Sơ Cửu chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra Tam hoàng tử, ngoại trừ việc hắn ngồi ở trên xe lăn, Tam hoàng tử còn có vẻ bề ngoài khiến người nhìn qua đều rất khó quên.

Nghe đồn, Tam hoàng tử diện mạo tuấn mỹ vô song, tính tình ấm áp đoan chính giống như tiên, khiến người chỉ cần liếc mắt một cái sẽ không thể nào quên được.

Những người từng gặp qua Tam hoàng tử đều nói, người quen biết Tam hoàng tử hay không, không quan trọng, chỉ cần người nhìn thấy hắn, lập tức sẽ biết đó chính là hắn. Bởi vì toàn bộ Đông Vãn rốt cuộc tìm không ra được nam tử thứ hai, phong lưu tuấn đạt giống như Tam hoàng tử.

Chỉ liếc mắt một cái, Lâm Sơ Cửu đã biết những đánh giá này không hề có chút khuếch đại chút nào. Khuôn mặt nam tử trước mặt giống như tranh vẽ, đẹp đến hài hòa, lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, khiến người có thể cảm nhận được thế nào là quân tử khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc.

Mặc dù Lâm Sơ Cửu đã quen nhìn mỹ nam các kiểu, nhưng khoảnh khắc khi nhìn thấy Tam hoàng tử cũng có một chút hoảng thần trong chớp lát.

"Hoàng thẩm" Tiêu Từ An chủ động tiến lên vấn an, ánh mắt trong sáng, sạch sẽ không dính bụi trần, môi đẹp khẽ nhếch, cho dù đang ngồi ở trên xe lăn, cũng không thể nào che dấu được phong thái quanh thân.

Nam nhân này, quả thực là địch nhân của tất cả nam nhân trong thiên hạ, mọi cử chỉ lời nói của hắn đều rất khéo léo tự nhiên, hoàn toàn không hề có ý trêu chọc người khác, khiến người cảm thấy có ấn tượng rất tốt về hắn.

Người bị hấp dẫn bởi trái tim mình, nhưng lại không biết rằng người khác đã khuynh đảo vì người.

Lâm Sơ Cửu thầm khen một tiếng, thu hồi ánh mắt đánh giá, khôi phục lại nụ cười thân thiện chân thành, "Tam điện hạ." Đối mặt với Tam hoàng tử, nàng căn bản không thể nào mang theo ác ý, luồng không khí quanh thân của hắn khiến người không tự chủ được cảm thấy bình thân hơn.

Nhìn thấy Tam hoàng tử, Lâm Sơ Cửu không thể không nghĩ tới Tiêu Thiên Diệu, cũng đều bị tàn tật hai chân, vì sao Tiêu Thiên Diệu vẫn luôn bá đạo như thế? Sao hắn không thể học tập giống như Tam hoàng tử như vậy?

Thất hoàng tử không hề hành động giống như tiểu hài tử ở trước mặt Tam hoàng tử, nó rất trầm ổn giống như một tiểu đại nhân, mỗi tiếng nói cử động hoàn toàn đều rất có lễ, rất có quy củ.

Tam hoàng tử cũng không đối xử với Thất hoàng tử giống như tiểu hài tử, rất nghiêm túc nói chuyện với Thất hoàng tử, đồng thời không quên sự tồn tại của Lâm Sơ Cửu.

Chẳng qua, lúc này bọn họ đang ở giữa đường, thật sự không nên nói nhiều. Sau khi nói vài ba câu, Tiêu Từ An liền nói: "Hoàng thẩm và Thất đệ đang muốn đi đâu? Để ta dẫn đường cho các người, được không? Đi tiếp về phía trước chính là Thanh Hòa Điện, là góc Tây Bắc của hoàng cung, không còn con đường nào có thể đi qua."

"Tam ca, ta và hoàng thẩm chỉ đi quanh quanh trong cung một chút, vô tình đi tới nơi này của ca. Hiện tại chúng ta đang chuẩn bị quay về thì gặp được ca." Thất hoàng tử cười giải thích một câu, trên mặt toàn là vẻ hồn nhiên ngây thơ, khiến người không thể sinh ra hoài nghi trong tim. Nhưng.....

Lâm Sơ Cửu không thể không tiếp tục suy nghĩ thêm một chút. Nàng có thể khẳng định Thất hoàng tử không phải vô tình đưa nàng tới nơi này, nhưng rốt cuộc Thất hoàng tử đang có ý gì?

Là muốn để nàng gặp được Tam hoàng tử trong truyền thuyết, sau đó khiến nàng nhìn thấy được sự đối lập giữa Tam hoàng tử và Tiêu Thiên Diệu?

Có ấu trĩ như vậy hay không?

"Ta vừa lúc cũng muốn đi thỉnh an mẫu phi, ta sẽ đưa các người tới đó." Trong khi Tiêu Từ An nói chuyện, ánh mắt cũng dừng lại ở trên người Lâm Sơ Cửu, dường như đang dò hỏi ý kiến của Lâm Sơ Cửu. Nhưng khi Lâm Sơ Cửu còn chưa tỏ thái độ, Thất hoàng tử đã vỗ tay đồng ý, "Tốt, tốt. Tam ca, ca ca nên đi ra ngoài nhiều hơn một chút. Tam ca cũng thấy, hai chân Diệu hoàng thúc cũng không thể đi lại, nhưng Diệu hoàng thúc không hề giống như Tam ca người, mỗi ngày đều ngốc tại Thanh Hòa Điện, không đi ra ngoài. Hơn nữa, Diệu hoàng thúc cũng không nhận mệnh giống như ca. Ta nghe Thái tử ca ca nói, Diệu hoàng thúc đã mời danh y thiên hạ tới trị liệu cho thúc ấy, đến lúc đó nếu như danh y có thể trị được chân cho Diệu hoàng thúc, ta nhất định sẽ tới cầu Diệu hoàng thúc, để hoàng thúc phái danh y tới trị chân cho Tam ca ca. Đến lúc đó, Tam ca sẽ không bao giờ phải ngồi xe lăn nữa, có thể

đi khắp thiên hạ."

Mặc dù Thất hoàng tử nói thẳng, nhưng trong lời nói khắp nơi đều để lộ ra suy nghĩ giúp Tiêu Từ An. Đối với việc trong lòng nó có nghĩ như vậy hay không, người khác không thể nào biết được. Tuy nhiên.....

Lâm Sơ Cửu lại biết, Tiêu Từ An cũng không phải là người nhận mệnh giống như lời Thất hoàng tử vừa nói, bởi vì Hệ thống Y Sinh của nàng hoàn toàn không màng tới chủ nhân có nguyện ý hay không, liều mạng nhắc nhở nàng, có người bệnh cần phải được cứu trị. Và người bệnh này không ai khác, chính là Tiêu Từ An. Nhưng.....

Đang ở trong cung, muốn nàng ra tay như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Buồn rầu, Tam hoàng huynh hữu ích hơn

Hệ thống Y Sinh không ngừng phát ra tiếng cảnh báo, nhắc nhở Lâm Sơ Cửu có người bệnh cần được cứu trị. Khi Lâm Sơ Cửu vẫn do dự không có hành động gì, Hệ thống Y Sinh không hề có nhân tính, bắt đầu trực tiếp đếm ngược thời gian mười phút.

Sắc mặt Lâm Sơ Cửu đều đã thay đổi, điều này quả thực là đang muốn mạng nàng!

"Hoàng thẩm, có chuyện gì vậy?" Mặc dù Tiêu Từ An vẫn luôn nói chuyện cùng với Thất hoàng tử, nhưng vẫn không hề vắng vẻ Lâm Sơ Cửu, ngay khi Lâm Sơ Cửu biến đổi sắc mặt hẳn cũng lập tức phát hiện ra.

Sự quan tâm xuất phát từ nội tâm được thể hiện qua đôi mắt chân thành, thật sự khiến người không thể không động lòng.

Một người như vậy, sao lại được sinh ra ở chốn hoàng cung?

Lâm Sơ Cửu âm thầm cảm thấy tiếc nuối, trên mặt vẫn mang bộ dáng cảm thấy không khỏe, nhẹ nhàng ấn vào trên bụng mình, nhũn mảy nói: "Có lẽ là đi quá nhanh, bụng có chút không khỏe."

"Hoàng thẩm đau bụng sao?" Thất hoàng tử lo lắng hỏi một câu, thấy Lâm Sơ Cửu gật đầu, nó hơi cau mày nói, "Nhất định là do ta vừa rồi đã lôi kéo hoàng thẩm đi đường quá nhanh, hoàng thẩm, thực xin lỗi, đều là ta không tốt, khiến hoàng thẩm khó chịu."

Thất hoàng tử ôm hết mọi sai lầm tới trên người mình, gấp đến nỗi xoay quanh, bộ dáng đáng thương nhìn Tiêu Từ An, giống như không biết nên làm gì mới tốt.

Tiêu Từ An nhũn mảy lại, dường như muốn tránh xa rắc rối. Nhưng, khi đối mặt với khuôn mặt tái nhợt của Lâm Sơ Cửu, cùng với sự nôn nóng bất an của Thất hoàng tử, Tiêu Từ An vẫn mở miệng nói: "Hoàng thẩm vừa rồi đi quá nhanh, hiện tại tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút, hay là tới Thanh Hòa Điện nghỉ ngơi một lát trước đi?" Tiêu Từ An sợ Lâm Sơ Cửu hiểu lầm, lại bồi thêm một câu: "Nơi này tương đối heo lành, Thanh Hòa Điện của ta là gần đây nhất."

"Đứng đứng đứng, hoàng thẩm không thể đi tiếp. Hoàng thẩm hãy nghe Tam ca tới Thanh Hòa Điện nghỉ ngơi trước, ta sẽ đi tìm thái y tới." Thất hoàng tử vội vội vàng vàng chạy ra bên ngoài, không màng tới thái giám phía sau kêu la.

A..... Lâm Sơ Cửu rũ mắt, dấu đi sự lạnh lẽo trong đôi mắt của mình.

Thất hoàng tử rất tự nhiên, nhưng chính vì quá tự nhiên khiến người không thể không suy nghĩ nhiều thêm một chút.

Tuy nhiên, hành động đột nhiên chạy đi tìm thái y của Thất hoàng tử, vẫn thuận tiện cho Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu cũng không khách khí, thuận thế tiếp nhận lòng tốt của Tiêu Từ An, theo hắn đi tới Thanh Hòa Điện nghỉ ngơi.

Lâm Sơ Cửu làm khách tới Thanh Hòa Điện nghỉ ngơi, Tiêu Từ An là chủ nhân đương nhiên phải đi cùng nàng, hẳn nghiêng người nói với thái giám bên cạnh: "Đi nói với hầu phi một tiếng rằng tối nay ta qua đó được."

"Đã làm phiền điện hạ." Lâm Sơ Cửu ra về yếu đuối ngồi xuống, nâng chén trà ấm do cung nữ dâng lên, đưa tới miệng nhỏ uống một ngụm.

"Hoàng thẩm quá khách khí! Nếu Tứ hoàng thúc biết, hoàng thẩm không thoải mái và đang ở gần Thanh Hòa Điện, ta không mời người tiến vào nghỉ ngơi, Tứ hoàng thúc nhất định sẽ đánh mắng ta." Tiêu Từ An xác thực là một người nhẹ nhàng, khi mở miệng đều khiến người có cảm giác bớt xấu hổ hơn, lời nói trong ngoài đều rất thân thiện và cung kính đối với Lâm Sơ Cửu cùng với Tiêu Thiên Diệu.

Lâm Sơ Cửu cười một tiếng, buông chén trà xuống, khi nàng đang muốn tìm đề tài để hỏi về tật chân của Tiêu Từ An, Hệ thống Y Sinh lại không ngừng nhắc nhở Lâm Sơ Cửu, chỉ còn có ba phút!

Vốn định từ từ mới nói, trước tiên hàn huyên vài câu sau đó mới tự nhiên nhắc tới sự tình thương thế trên chân, hiện tại xem ra là không thể được.

Lâm Sơ Cửu nhíu mày, khi đang nghĩ ngợi làm thế nào để mở miệng, Tiêu Từ An đã chủ động nói: "Hoàng thân, người có khỏe hay không? Nơi này của ta có vẻ hơi xa, thái y có khả năng không tới đây nhanh như vậy, để ta sai hạ nhân xoa bụng cho người?"

"Không cần, ta không sao, nhưng....." Ánh mắt Lâm Sơ Cửu dừng ở trên hai chân của Tiêu Từ An, "Nhìn thấy điện hạ ta bỗng nghĩ tới Vương gia."

"Hoàng thân và hoàng thúc tình cảm thật sâu đậm, Từ An thật sự rất hâm mộ." Tiêu Từ An không hề cảm thấy khó chịu, càng không cảm thấy buồn phiền khi Lâm Sơ Cửu nhìn chăm chăm vào chân bị tật của mình.

Hắn cũng bởi vì bị tàn tật nên hơi tự ti. Với hắn, hai chân không thể đi lại, so với người khác không có gì khác biệt.

Tình cảm sâu đậm? Lâm Sơ Cửu thật sự rất muốn cười, nhưng hiện tại nàng không chỉ không thể cười, mà còn phải giả bộ rất được Tiêu Thiên Diệu coi trọng. Nàng không chỉ muốn giả vờ ở trước mặt Tiêu Từ An, nàng còn muốn giả vờ ở trước mặt mọi người trong thiên hạ. Nếu không.....

Không có nhà mẹ đẻ chống lưng, nếu không được trượng phu coi trọng, nàng sẽ không có ngày nào sống tốt ở trong kinh thành.

Khuôn mặt Lâm Sơ Cửu đỏ ửng, cúi đầu, giống như đang ngượng ngùng. Lúc này Tiêu Từ An mới nhận ra, mình nói lời này quá hơi thất lễ, nhất thời không dám mở miệng nói tiếp.

Hạ nhân cúi đầu đứng ở một bên, càng không dám lên tiếng. Trong lúc nhất thời, trong điện tĩnh lặng không có tiếng động.

Nếu có thể, Lâm Sơ Cửu thực sự hy vọng vẫn luôn an tĩnh như vậy cho đến khi Thất hoàng tử mang thái y tới đây. Tuy nhiên, điều đó là không thể được.

Đặc biệt là khi Hệ thống Y Sinh đang đếm ngược 60 giây cuối cùng cho nàng.

Lâm Sơ Cửu cắn cắn môi, chỉ có thể liều mạng.

"Tam điện hạ," Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu, vẻ mặt thấp thòm nhìn Tiêu Từ An, "Ta có hiểu biết một chút y thuật, điện hạ có thể để ta nhìn xem chân bị tật của người được không? Ta..... ta không có ý gì khác, ngày thường Vương gia không cho người khác chạm vào, ta cũng không biết thương thế Vương gia như thế nào, vì thế ta muốn nhìn xem, sau đó..... nếu có thể giúp được chút gì đó."

Quả là một lý do rất hợp lý!

Lâm Sơ Cửu gần như muốn khóc, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, nàng thật sự không thể nghĩ ra được từ nào tốt hơn để nói.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ bị cự tuyệt, không ngờ Tiêu Từ An chỉ ngăn người gạt đầu, "Có thể."

"Thật sự có thể chứ?" Hai mắt Lâm Sơ Cửu tỏa ra ánh sáng, Hệ thống Y Sinh nhắc nhở nàng, chỉ còn hai mươi giây cuối cùng.

Ông trời, nàng đã được cứu rồi, Tiêu Từ An là một người tốt.

Tiêu Từ An mỉm cười gạt đầu, "Chỉ cần hoàng thân không ngại, ta cũng không sao."

Tam hoàng tử rất xứng đáng được mọi người xem là người nhẹ nhàng và ân cần nhất, quả nhiên rất dễ nói chuyện.

Lâm Sơ Cửu không hề do dự, mắt thấy chỉ còn lại mười giây cuối cùng, nàng vội vàng tiến lên, ngồi xổm trước mặt Tiêu Từ An, ấn nhẹ chỗ căng chân của hắn.

Cơ bắp và xương cẳng chân đều không bị héo rút, tình trạng vẫn rất tốt, ngoại trừ không thể dùng sức, không hề khác so với cẳng chân của người bình thường. Điều này chứng tỏ rằng, cẳng chân của Tiêu Từ An không có vấn đề gì.

Sau đó, Lâm Sơ Cửu tiếp tục chạm vào đầu gối của Tiêu Từ An.....

Chân của Tiêu Từ An không có cảm giác, vì thế cũng không cảm thấy xấu hổ, hơn nữa Lâm Sơ Cửu không hề có một chút khinh nhờn, Tiêu Từ An thật sự không cảm thấy phản cảm chút nào.

Lâm Sơ Cửu không biết, khi nàng chẩn trị, biểu tình trên mặt nàng lập tức trở nên căng thẳng, nghiêm túc giống như thần kinh đã mất cân đối, có thể so sánh với Tiêu Thiên Diệu.

Mấy tỷ nữ Trần Châu Mã Não ban đầu còn cảm thấy Lâm Sơ Cửu đường đột, nhưng nghĩ tới tất cả những gì Lâm Sơ Cửu đã làm đều chỉ là vì Vương gia, bọn họ đột nhiên không thể không nghĩ: Vương phi khẳng định rất yêu Vương gia!

Sự tình Lâm Sơ Cửu ở Thanh Hòa Điện, chủ động muốn xem xét hai chân của Tiêu Từ An, ngay lập tức đã được truyền tới tai Hoàng hậu và Thất hoàng tử trước tiên.

Khuôn mặt nhỏ của Thất hoàng tử nhú lại, lẩm bẩm bất mãn nói: "Mẫu hậu, con đã nói Tam hoàng huynh hữu ích hơn. Tam hoàng huynh vừa nhẹ nhàng vừa ân cần, mặc dù cũng bị tàn tật nhưng vẫn có rất nhiều người thích. Nếu để Lâm Sơ Cửu gả cho Tam hoàng huynh, khẳng định nàng ấy sẽ toàn tâm toàn ý đối với Tam hoàng huynh. Nàng biết về bí mật ấy cũng tốt. Nếu nàng thật sự biết về sự kiện kia, vì Tam hoàng huynh nàng ấy nhất định sẽ nói ra."

"Mẫu hậu cũng biết để nàng cưới Tam hoàng huynh sẽ tốt hơn, nhưng cần phải có sự đồng ý của phụ hoàng con. Tuy nhiên, phụ hoàng con lại ban Lâm Sơ Cửu cho Tứ hoàng thúc." Hoàng hậu dựa vào trên ghế, tinh thần cảm thấy không được tốt.

Thất hoàng tử oán hận đăm đăm nhìn một cái, "Khẳng định là do Chu Quý Phi, nữ nhân tình quái kia."

"Được rồi! Tiểu Thất, con cũng đừng cưỡng cầu nữa, mẫu hậu có thể sống đến bây giờ đã rất mãn nguyện." Hoàng hậu vuốt ve đầu Thất hoàng tử, về mặt từ ái.

"Mẫu hậu....." Hốc mắt Thất hoàng tử đỏ lên, nép mình bên người Hoàng hậu, con người đen bóng buồn rầu.....

Có một mẫu thân như thế, không có hài tử nào nguyện ý lớn lên!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Âm mưu, thiếu chút nữa đã cưới Lâm Sơ Cửu

Chân của Tiêu Từ An không hề héo rút, gân cốt cũng không có bất luận vấn đề gì, ngoại trừ không thể đi lại, chân hấn không khác gì chân của người bình thường. Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không thể chẩn đoán ra được, nguyên nhân vì sao hấn không thể đi lại.

"Hoàng thượng, có chuyện gì sai hay sao?" Tiêu Từ An thấy Lâm Sơ Cửu nhíu mày, không nhịn được hỏi một câu.

"Không sao, ta chỉ cảm thấy chân của Tam điện hạ rất kỳ lạ." Hệ thống Y Sinh nhắc nhở đã chẩn bệnh xong, Lâm Sơ Cửu cũng thu hồi tay lại.

"Có phải không tìm ra nguyên nhân bệnh hay không? Nhưng không thể đi lại?" Tiêu Từ An nói ra nghi ngờ của Lâm Sơ Cửu.

Đây cũng không phải là bí mật gì, Chu Quý Phi là sủng phi của Hoàng thượng, bởi vì hai chân của Tiêu Từ An đi đứng không tốt nên vô duyên với ngôi vị hoàng đế, nhưng hấn vẫn được Hoàng thượng yêu thích.

Hoàng thượng đã mời rất nhiều danh y tới trị chân cho hấn, đáng tiếc cho dù đại phu nổi danh bao nhiêu, thậm chí cả thần y cũng không thể nào chẩn trị được tật chân của hấn.

Chân hấn không có vấn đề gì, nhưng lại không thể đi lại.

Lâm Sơ Cửu thấy Tiêu Từ An đã biết, nàng cũng không dấu diếm, nói thẳng: "Ta chưa từng gặp qua chứng bệnh như vậy, chân của người không hề bị thương." Nàng đã từng ngồi tại khoa ngoại rất nhiều năm, từng gặp qua không ít người bệnh hai chân đi đứng không tốt. Nhưng cho tới bây giờ, nàng vẫn chưa từng gặp phải tình huống giống như Tiêu Từ An. Loại tình huống của Tiêu Từ An càng giống như là bệnh tâm lý.

Không thể chẩn đoán và xác định được nguyên nhân của căn bệnh, nhưng lại không thể nào đi lại được. Không chỉ có nàng, ngay cả Hệ thống Y Sinh cũng không thể chẩn đoán được nguyên nhân bệnh. Và Hệ thống Y Sinh đã liệt người bệnh Tiêu Từ An vào chứng bệnh nghi nan. Trong một khoảng thời gian ngắn không thể nào trị liệu được, vì thế hệ thống sẽ không trừng phạt nàng. Điều này khiến cho Lâm Sơ Cửu an tâm hơn, nếu không nàng thật sự sẽ khóc đến chết.

Tiêu Từ An rũ mắt, dấu đi thất vọng trong mắt, tiếc nuối nói: "Chứng bệnh của ta và Tứ hoàng thúc không giống nhau, chỉ sợ không thể giúp gì được cho hoàng thượng."

"A?" Lâm Sơ Cửu hơi sững sốt một chút, lúc này mới nhớ tới lý do lúc nãy mình nói, vội vàng xua tay nói: "Không sao, không sao. Là ta đường đột, ta có hiểu biết một chút y thuật. Mặc dù chứng bệnh của Tam điện hạ không có cách nào trị liệu, nhưng ta thật ra biết cách bảo vệ nó. Lúc ta quay lại sẽ sai người đưa chút dược tới cho điện hạ, Tam điện hạ hãy hỏi thái y xem có dùng được hay không."

Hệ thống Y Sinh đã chuẩn bị một bộ dầu mát-xa cho Tiêu Từ An, nhìn qua thì nó giống như một loại thuốc truyền thống của Trung Quốc. Lâm Sơ Cửu mừng rỡ mượn hoa hiến phật, nhưng nàng không biết Tiêu Từ An có dám dùng hay không.

"Đa tạ hoàng thượng." Tiêu Từ An không hề cự tuyệt, nhưng có thể dùng nó hay không cũng khó nói được.

Khi hai người nói chuyện, Thất hoàng tử đã mang theo thái y quay lại. Hốc mắt của Thất hoàng tử vẫn đỏ, trên mặt còn có nước mắt, nhìn qua cảm thấy rất đáng thương.

Tiêu Từ An là người có trái tim mềm yếu, mặc dù biết Thất hoàng tử là người không đơn thuần, nhưng cũng không đành lòng nhìn bộ dáng tiểu hài tử

đáng thương của nó.

Khi thái y chuẩn trị cho Lâm Sơ Cửu, Tiêu Từ An gọi Thất hoàng tử tới bên người, lấy ra một chiếc khăn sạch đưa cho Thất hoàng tử, "Từ Mặc, đừng lo lắng, hoàng thân sẽ không sao."

Thất hoàng tử khẽ rên một tiếng, giống như một tiểu hài tử làm sai chuyện gì, không dám tiếp tục lớn tiếng nói chuyện.

Lâm Sơ Cửu vốn không sao, thái y khám cũng không được gì, chỉ có thể nói rằng sau khi Lâm Sơ Cửu ăn no, đi quá nhanh khiến bụng quặn đau. Thái y đưa một viên thuốc khó tiêu để Lâm Sơ Cửu uống cùng với nước, sau đó nói nàng nghỉ ngơi một khắc (15ph) rồi hẵng đi tiếp.

Hệ thống Y Sinh kiểm tra đo lường, thấy viên thuốc không có bất luận vấn đề gì, vì không muốn khiến người hoài nghi, Lâm Sơ Cửu sáng khoái nuốt viên thuốc xuống. Chưa được một khắc sau nàng liền nói mình không sao, nhưng Tiêu Từ An và Thất hoàng tử vẫn khẳng khẳng muốn Lâm Sơ Cửu làm theo như lời thái y đã nói, dù thế nào cũng bắt Lâm Sơ Cửu nghỉ ngơi đủ một khắc mới bằng lòng để nàng rời đi.

Sau một khắc, Tiêu Từ An tự mình đưa Lâm Sơ Cửu và Thất hoàng tử ra khỏi Thanh Hòa Điện. Thất hoàng tử không dám lôi kéo Lâm Sơ Cửu đi loạn, càng không dám yêu cầu Lâm Sơ Cửu chơi cùng với nó, an trí Lâm Sơ Cửu nghỉ trưa ở trong điện. Sau nửa canh giờ (1h) thì Tiêu Từ An đưa nàng tới thính an Hoàng hậu rồi tự mình đưa Lâm Sơ Cửu ra khỏi cung. Hoàng hậu cũng liên tục nhận lỗi, ngoài mặt tỏ vẻ hối lỗi khiến người không thể nhìn ra sơ hở.

Lâm Sơ Cửu một đường đi ra bên ngoài thuận lợi, không gặp phải bất luận khó khăn nào. Trái tim treo cao của Lâm Sơ Cửu cuối cùng cũng được buông xuống, "Cửa ải hôm nay tạm thời đã qua, đối mặt với những người trong cung, cho dù khó xử cũng không thể quá trực tiếp."

Lâm Sơ Cửu ngồi ở trong xe ngựa, muốn nghỉ ngơi thoải mái một chút, nhưng làm thế nào cũng không thể nào tĩnh tâm nổi. Trong đầu nàng không ngừng nhớ tới căn bệnh của Tiêu Từ An, còn có chén trà bị hạ được kia.

Hệ thống Y Sinh không cưỡng chế Lâm Sơ Cửu lập tức trị liệu cho Tiêu Từ An, nhưng Lâm Sơ Cửu lại không dám từ bỏ như vậy, vạn nhất ngày nào đó Hệ thống Y Sinh lại muốn nàng trị liệu thì sao?

"Chân không có vấn đề gì, nhưng không thể nào đi lại, vì nguyên nhân gì?"

Lâm Sơ Cửu suy nghĩ hồi lâu cũng không thể nghĩ ra được ca bệnh tương tự, cuối cùng chỉ có thể suy đoán Tiêu Từ An không thể đi lại chỉ là do tâm lý.

Hệ thống Y Sinh được tập hợp tất cả các loại hình chẩn đoán bệnh rất lớn, nhưng lại không có cách nào do thám được nội tâm con người. Sự tình giống như có một cao thủ thối miên, kín đáo đánh vào trong não Tiêu Từ An, khiến hắn cho rằng chân mình không thể đi lại, vừa đi sẽ lập tức té ngã. Điều này cũng không phải không có khả năng, nhưng.....

"Người nào có thể xuống tay ở trong hoàng cung?" Lâm Sơ Cửu càng nghĩ càng cảm thấy việc này rất phức tạp, cuối cùng đều là âm mưu quyền lực. Nàng sợ tới mức nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, không dám suy nghĩ sâu hơn.

Hiện tại, bản thân nàng đã khó bảo toàn, nàng nào có bản lĩnh để quản tới sự tình và người trong cung. Hơn nữa, nàng và Tiêu Từ An cũng không thân thiết, nếu không phải Hệ thống Y Sinh cưỡng chế yêu cầu nàng trị liệu cho Tiêu Từ An, nàng tuyệt đối sẽ không chủ động ôm việc.

Trong khi Lâm Sơ Cửu đang suy nghĩ tới bệnh tình của Tiêu Từ An, Tiêu Từ An đã nói với Chu Quý Phi về Lâm Sơ Cửu, trong đó khiến cho Tiêu Từ An khó hiểu chính là, "Mẫu phi, người có từng nghe nói Tứ hoàng thân biết y thuật hay không?"

"Lâm Sơ Cửu biết y thuật? Con nghe ai nói?" Chu Quý Phi nhướn mắt phượng lên, con ngươi trong sáng như nước mùa thu tràn đầy kinh ngạc.

Chu Quý Phi là con của đế sư đương triều, là thanh mai trúc mã lớn lên cùng với Hoàng thượng, tình cảm sâu đậm, nếu không phải nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu quá mạnh, cũng chưa chắc ai sẽ là Hoàng hậu Đông Văn.

Có thể sinh ra Tiêu Từ An đẹp tựa như tiên, diện mạo Chu Quý Phi tất nhiên không hề tầm thường. Khuôn mặt Chu Quý Phi xinh đẹp tinh xảo, đôi mắt trong sáng, khí chất thanh cao, nhất cử nhất động đều ưu nhã thanh lệ, ngay cả Hoàng thượng cũng luôn khen ngợi Chu Quý Phi.

"Mẫu phi không biết hay sao?" Điều này khiến Tiêu Từ An càng thêm nghi hoặc, "Nếu như nàng ấy không biết y thuật, sao có thể khám ra được tật chân của con rất kỳ lạ?" Mặc dù chuyện này không phải là bí mật gì, nhưng cũng không phải là sự tình Chu Quý Phi nên biết.

"Nàng ấy đã xem qua chân của con?" Chu Quý Phi không thể hiểu được, chính xác thì Lâm Sơ Cửu muốn làm gì?

Không phải Lâm Sơ Cửu rất thích Thái Từ hay sao? Từ khi nào lại cảm thấy hứng thú với nhi tử của mình như thế? Hơn nữa với thân phận hiện tại của Lâm Sơ Cửu, cho dù nàng ấy thích nhi tử mình cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

"Vâng, lúc trước nàng ấy và Thất đệ đi tới gần Thanh Hòa Điện, có chút không thoải mái. Con gặp được nên đã mời nàng ấy tới Thanh Hòa Điện nghỉ ngơi một lát." Tiêu Từ An đơn giản kể về sự tình lúc trước một lần.

Sau khi Chu Quý Phi nghe xong, khẽ thờ dài, bất đắc dĩ nói: "Từ An, con rõ ràng biết con người Thất đệ không hề đơn giản, vì sao lại không biết trốn tránh một chút? Con không biết rằng nó đã tính kế con."

"Mẫu phi, nào có nghiêm trọng như vậy, hai chân của con đi đứng không tốt, đời này vô duyên với ngôi vị hoàng đế. Hơn nữa, con cũng không có suy

nghĩ sẽ tranh đoạt vị trí kia. Con không ngại Thất đệ, cho dù nó muốn tính kế cũng không tính tới trên đầu con." Tiêu Từ An nhẹ nhàng khuyên bảo, không hy vọng mẫu phi mình không vui chỉ vì chút việc nhỏ thế này.

"Ai nói nó không tính kế tới trên đầu con? Lúc trước nó đã thiết kế để con cưới Lâm Sơ Cửu, nếu không phải mẫu phi biết được, hiện tại con đã cưới nàng ấy." Chu Quý Phi hận không thể mài sắt thành thép nhìn Tiêu Từ An.

Nhi tử này của nàng được sinh ra ở trong hoàng cung, nơi người có thể bị ăn thịt ngay trong nháy mắt, vì sao vẫn đơn thuần như vậy, thật sự khiến người lo lắng.

"Mẫu phi, người vừa nói gì vậy? Con cưới Lâm..... không phải, là hoàng thất?" Tiêu Từ An sùng sốt, bên tai đỏ ửng, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh Lâm Sơ Cửu ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, ấn hai chân hắn.....

Về mặt của nàng rất nghiêm túc. Khi Lâm Sơ Cửu nghiêm túc, dường như không hề cảm thấy chán ghét giống như trong những lời đồn đãi!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Vô tử được, bị đùa giỡn

Edit: Emily Ton.

Lâm Sơ Cửu trở lại Tiêu Vương phủ cũng không vội vàng tắm rửa thay quần áo, thay vào đó nàng sai Trần Châu Mã Nỗ đi tìm Ngô đại phu.

Dù nàng hay Hệ thống Y Sinh đều không quen thuộc đối với độc cổ đại, nàng chỉ có thể tìm người hiểu việc. Và trước mắt, nàng chỉ quen biết một người, đó là Ngô đại phu của Tiêu Vương phủ.

"Không biết Vương phi triệu kiến, là vì có chuyện quan trọng hay sao?" Ngô đại phu một đường chạy chậm tới nơi, vừa thở hổn hển, vừa vội vàng chào hỏi Lâm Sơ Cửu.

Ngô đại phu tôn trọng Lâm Sơ Cửu, cũng không phải bởi vì thân phận Tiêu Vương phi của nàng, mà là tri thức và thái độ chuyên nghiệp của nàng.

Lâm Sơ Cửu cũng không khách khí, cởi áo khoác ngoài ra và đưa cho Ngô đại phu, "Ngô đại phu, giúp ta nhìn xem trên tay áo có dính vệt nước kia, rốt cuộc là thứ gì?"

"A?" Ngô đại phu mang về mặt khó hiểu, Lâm Sơ Cửu kiên nhẫn giải thích một câu, "Đây là lúc ta ở trong cung, hạ nhân dâng nước trà lên cho ta, ta phát hiện thấy màu sắc không đúng nên không uống, đổ chúng vào trong tay áo, ngài nhìn xem nước trà này có chứa thứ gì?"

"Điều này, điều này....." Ngô đại phu vừa nghe xong, hai mắt đều mở to, sự tình trong hoàng cung, ông thật sự có thể biết được sao?

"Ngô đại phu, ngài không cần quản những thứ khác, sau khi rời khỏi đây, ta cũng sẽ không nói bất cứ điều gì." Đơn giản chỉ bận rộn giúp nàng, nếu không phải Hệ thống Y Sinh không thể kiểm tra ra được, nàng cũng sẽ không phiền tới người khác.

Hệ thống Y Sinh không lưu trữ tư liệu về độc cổ đại, nhiều nhất chỉ có thể nhắc nhở nàng có độc hay không.

Ngô đại phu rất muốn cự tuyệt, nhưng tưởng tượng tới tri thức y học thâm hậu của Lâm Sơ Cửu, ông chỉ có thể cắn răng gật đầu, "Vậy ta sẽ kiểm tra xem." Ngô đại phu biết rằng, nếu không giúp chút gì cho Vương phi, sao Vương phi sẽ xem ông giống như tâm phúc, dạy thêm y thuật cho ông?

Ngô đại phu trước tiên dùng ngón chân kiểm tra một lần, ngón chân không chuyển sang màu đen, vì thế ông lớn mật dính một chút nơi tay rồi nếm nếm. Vừa mới nếm một nếm, Ngô đại phu lập tức nhú mày lại, "Vương phi, đây là Vô Tử dược*, ngài có từng nếm qua?" Hơn nữa là loại dược có hiệu quả nhất, chỉ cần Lâm Sơ Cửu nếm một chút, đời này đều sẽ không thể có hài tử. (*thuốc vô sinh)

"Vô tử dược?" Lâm Sơ Cửu nhú mày, trong cung ai dám hạ vô tử dược cho nàng?

Không đúng, trong cung rất nhiều người có thể sẽ hạ vô tử dược cho nàng, bởi vì có quá nhiều người không muốn Tiêu Thiên Diệu có hài tử.

"Ta có thể khẳng định đây là vô tử dược, nơi thanh lâu thường rất hay dùng, dược tính cực kỳ bá đạo, hơn nữa rất hại người." Khi Ngô đại phu nói những lời này, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Không phải là ông nhất gan, chuyện này liên quan tới con nối dõi của Tiêu Vương, thật sự rất nghiêm trọng.

"Ta đã biết, đa tạ Ngô đại phu." Lâm Sơ Cửu âm thầm cảm thấy mình may mắn vì có Hệ thống Y Sinh, nếu không hôm nay nàng khẳng định đã gặp độc thù.

Ai có thể nghĩ tới, tiền cung uống một chén trà, đã bị người hạ vô tử được, sau này sẽ ra sao?

Ha ha.....

Ngô đại phu không dám nói gì nữa, thấy Lâm Sơ Cửu không phân phó gì khác, Ngô đại phu vội vàng cáo lui, chỉ sợ ngốc lâu sẽ nghe được những chuyện mình không nên nghe.

"Đi, phái người nói với Vương gia một tiếng." Lâm Sơ Cửu đầu đầu xoa xoa huyết Thái Dương, nàng có thể khẳng định người trong cung không phải đang nhắm vào nàng, mà là đang nhắm vào Tiêu Thiên Diệu. Bởi vì bọn họ không thể xuống tay đối Tiêu Thiên Diệu, vì thế nên mới xuống tay từ chỗ nàng.

Tốt nhất nên bắt đầu từ hạt giống.

"Vâng." Bốn người Phi Thủy Trân Châu hiểu rất rõ ràng, Lâm Sơ Cửu biết lai lịch các nàng, nhưng vẫn dám dùng các nàng, không hề sợ các nàng nói gì khác với Vương gia.

"Chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm gội." Ban ngày lẫn lộn ở trong cung, Lâm Sơ Cửu rất mệt tâm, hiện tại thật sự muốn ngâm vào trong nước ấm, giảm bớt một chút mệt nhọc.

San Hô và Mã Nào xinh xắn vâng dạ một câu, sau đó lập tức lui xuống an bài, không lâu sau nước ấm đều đã chuẩn bị xong, Lâm Sơ Cửu cũng thu hồi những phiền lòng kia lại, thanh thân ngâm mình vào trong nước ấm.

Sau khi ngâm mình xong, tinh thần và tâm tình nàng đều tốt hơn rất nhiều, Lâm Sơ Cửu đang muốn sai hạ nhân đưa chút đồ ăn vặt tới, Phi Thủy đã cẩn thận nói: "Vương phi, Vương gia cho mời."

Rõ ràng, trong khi nàng đang ngâm nước tắm, Phi Thủy đã nói hết sự tình trong cung với Tiêu Thiên Diệu, đó là lý do vì sao Tiêu Thiên Diệu muốn gặp nàng.

Lâm Sơ Cửu thờ dài, tâm tình tốt ngay lập tức biến mất, nàng không muốn gặp Tiêu Thiên Diệu chút nào, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác.

Vẫn gặp ở trong thư phòng, khi Lâm Sơ Cửu bước vào, nàng đã sẵn sàng cho việc bị Tiêu Thiên Diệu cường bức, nhưng không ngờ Tiêu Thiên Diệu không làm gì cả, ngược lại bảo nàng ngồi xuống một bên.

"Hả?" Tiêu Thiên Diệu trúng tà?

Lâm Sơ Cửu kinh ngạc ngẩng đầu, vừa lúc đụng phải mắt đen cao thâm khó đoán của Tiêu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu kinh ngạc, vội vàng thu hồi ánh mắt, không dám nói một câu, thành thành thật thật cúi thấp đầu ngồi xuống, tư thế hoàn mỹ, như thể nàng đã được huấn luyện rất tốt.

Tiêu Vương gia gì đó, quá dọa người, nàng quả nhiên không thể xem hắn là người tốt.

Tiêu Thiên Diệu cười như không cười. Hắn không cho rằng, Lâm Sơ Cửu, người dám đánh thị vệ hoàng cung sẽ nhát gan đến nỗi không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Nữ nhân này nếu không phải đang giả vờ, đó chính là trong lòng có quỷ.

"Trong hoàng cung đều tốt đẹp cả chứ?" Tiêu Thiên Diệu thờ ơ mở miệng, giống như tùy ý hỏi một câu, nhưng.....

Đánh chết Lâm Sơ Cửu cũng không tin, Tiêu Vương gia hỏi mà không có ý khác. Lâm Sơ Cửu không dám nói bậy, lẩm bẩm một câu: "Không phải ngài đều biết hết rồi sao?" Bên người nàng đi theo bốn tên giám sát, nàng làm gì Tiêu Thiên Diệu cũng không biết?

"Bốn vương muốn nghe nàng nói." Hai tay Tiêu Thiên Diệu đặt ở trên tay vịn xe lăn, dựa lưng phía sau, nhưng bầu không khí vẫn rất độc đoán, khiến Lâm Sơ Cửu không dám buông lỏng đề phòng.

Có lẽ là ấn tượng đêm động phòng, Tiêu Thiên Diệu khẳng khái phải giết chết nàng đã khắc quá sâu vào trong tâm trí. Mỗi khi Lâm Sơ Cửu nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu, lập tức lo lắng hắn lại đột nhiên "nghĩ quần trong lòng" muốn giết chết nàng.

Mặc dù vạn phần không vui, Lâm Sơ Cửu vẫn ngoan ngoãn lặp lại một lần, thậm chí ngay cả chuyện xem chân cho Tam hoàng tử cũng nói. Và đây cũng là trọng điểm mà Tiêu Thiên Diệu muốn biết. Không đợi Lâm Sơ Cửu nói xong, Tiêu Thiên Diệu đã hỏi: "Vì sao muốn xem chân của Tam hoàng tử?" Hắn không tin tưởng những gì Lâm Sơ Cửu đã nói.

Vì chân của hắn? Lâm Sơ Cửu nói dối thật sự không biết đồ mặt, cũng chẳng hề thờ dốt.

Lời nói dối bị vạch trần, Lâm Sơ Cửu cũng không có một chút xấu hổ, ngược lại ngồi cang thẳng lưng, nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu, đúng lý hợp tình nói: "Không phải ta đã nói là vì Vương gia hay sao? Vương gia cũng biết, ta có hiểu biết một chút ý lý, ta chỉ muốn nhìn tận chân của Tam điện hạ một chút xem chuyện gì đã xảy ra. Nếu ta có thể trị được cho chân của Tam điện hạ, nói không chừng cũng có thể chữa được chân cho Vương gia. Đến lúc đó, Vương gia có thể đi lại bình thường, ta sẽ thật có phúc."

Nói dối đạt tới cảnh giới cao nhất, chính là biến giả thành thật. Từ giờ trở đi, nàng chính là vì chân của Tiêu Thiên Diệu, nên mới nghĩ tới thương thế trên chân của Tiêu Từ An.

"Phải không? Nàng có phúc gì? Bốn vương ngồi ở trên xe lăn, nàng có thể làm bất cứ điều gì nàng muốn, không phải nàng chưa từng thử qua hay sao?" Khỏe mỗi Tiêu Thiên Diệu giờ lên, lộ ra một nụ cười trào phúng.

"Ta biết Vương gia có thể đi lại, nhưng chân Vương gia thật sự bị thương, cũng không thể trong thời gian dài....." Lúc đầu, Lâm Sơ Cửu dường như nghe không hiểu thâm ý trong lời nói của Tiêu Thiên Diệu, nhưng khi nàng phân tích lại một lần nữa, nàng vừa mới nói được một nửa, lúc này mới hiểu được ý của Tiêu Thiên Diệu, trên mặt "bùm" một chút lập tức đỏ ửng.....

Nàng... nàng bị đùa giỡn?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tự mình kiểm tra, ăn vạ bên người chủ nhân

Nàng bị Tiêu Thiên Diệu đùa giỡn?

Lâm Sơ Cửu có thể khẳng định, những gì Tiêu Thiên Diệu vừa nói tuyệt đối có thâm ý, nhưng đối diện với ánh mắt lạnh băng không có chút độ ấm của Tiêu Thiên Diệu, nàng lại cảm thấy bản thân mình đã suy nghĩ nhiều quá.

Nam nhân trước mặt này là ai? Là Tiêu Thiên Diệu đã đề nàng ở trên giường, hơn nữa chỉ nghĩ muốn lấy mạng của nàng, sao có thể đùa giỡn nàng?

Nàng kín đáo liếc mắt nhìn hắn một cái, xác định Tiêu Thiên Diệu vẫn lạnh lùng và không có bất luận biểu tình gì. Lâm Sơ Cửu càng thêm khẳng định, tâm trí của nàng không thuần khiết nên đã hiểu sai, không phải là Tiêu Thiên Diệu có thâm ý khác.

Tự khiến mình đa tình gì đó, thật sự mất mặt!

"Khụ khụ....." Lâm Sơ Cửu ho nhẹ một tiếng, che dấu sự xấu hổ của mình, "Vương gia, nếu không có chuyện gì khác, ta có thể trở về hay không?" Thả nàng đi thôi, nàng thật sự không có mặt mũi ngốc thêm.

Nhưng Tiêu Thiên Diệu không nghe được tiếng lòng của nàng, cho dù nghe được Tiêu Thiên Diệu cũng sẽ không để Lâm Sơ Cửu được như ý nguyện.

"Lại đây." Tiêu Thiên Diệu hoàn toàn phớt lờ sự xấu hổ của Lâm Sơ Cửu, môi mỏng khẽ mở, không dung nàng nói cự tuyệt.

"A?" Lâm Sơ Cửu lại ngốc lần nữa. Nam nhân này đang muốn làm gì?

"Đừng để cho bốn vương lặp lại lần thứ ba." Tiêu Thiên Diệu căn bản không tin Lâm Sơ Cửu giả ngốc, hắn biết rõ nữ nhân trước mặt không hề mơ hồ chút nào.

Sống chết trước mắt, còn dám mặc cả với hắn, Lâm Sơ Cửu là người đầu tiên, người như vậy sao có thể ngu xuẩn vô tri.

Người đã nói lần thứ hai rồi sao?

Lâm Sơ Cửu chửi thầm trong lòng, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ ra ngoài. Nàng giống như cô dâu nhỏ ngoan ngoãn tiến lên, dừng lại cách Tiêu Thiên Diệu ba bước, "Vương gia, ngài gọi ta có việc gì không?" Không có việc gì thì đừng khi dễ người khác, nàng tự nhận gần đây nàng đã tận lực làm tốt vai trò Tiêu Vương phi, chưa từng gây phiền toái cho Tiêu Thiên Diệu, hôm nay tiến cung cũng không hề vứt mất mặt mũi của hắn.

"Không phải muốn biết thương thế trên chân của bốn vương hay sao? Sau này đừng đi tìm lão Tam, nếu muốn nhìn xem thì trực tiếp nói với bốn vương." Tiêu Thiên Diệu rũ mắt xuống, ánh mắt dừng ở trên hai chân mình, ý tứ cực kỳ rõ ràng.

Lâm Sơ Cửu sợ ngây người, hoàn toàn không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy, "Vương... Vương gia, ngài để ta chạm vào chân của ngài?" Nhưng nàng không muốn chạm vào chân hắn một chút nào! Hệ thống Y Sinh cũng không yêu cầu nàng trị cho hắn, nàng không muốn tìm chết.

"Ừ, sau này..... không cho phép chạm vào nam nhân khác, bất luận lý do gì cũng đều không được." Tiêu Thiên Diệu không phải hỏi ý kiến của Lâm Sơ Cửu, mà là cảnh cáo nàng.

Lâm Sơ Cửu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hoàn toàn không nghe Tiêu Thiên Diệu nói gì, chỉ ngây ngốc gật đầu, "Được."

Lúc trước, kinh nghiệm sau vài lần ở chung nói cho Lâm Sơ Cửu biết, Tiêu Thiên Diệu là một bạo quân độc tài, hắn nói chỉ có thể nghe lệnh mà không thể phản bác, nếu không người chịu khổ sẽ chính là mình.

"Rất tốt," Tiêu Thiên Diệu vừa lòng gật gật đầu, chút buồn bực trong lòng về chuyện này, bởi vì Lâm Sơ Cửu nghe lời mà biến mất vô tung vô ảnh, "Động thủ đi."

"Cái... cái gì?" Lâm Sơ Cửu vẫn đang ở trong trạng thái ngốc nghếch, nàng vẫn chưa tỉnh táo lại.

"Kiểm tra xem rốt cuộc tình trạng chân bốn vương là như thế nào." Tiêu Thiên Diệu hiếm khi có tâm trạng tốt, nói một tiếng.

"À, vâng." Lâm Sơ Cửu rút cuộc hoàn hồn, vội vàng tiến lên một bước, ngồi xổm trước mặt Tiêu Thiên Diệu, ngay khoảnh khắc đôi tay nàng nắn trên hai chân Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu đã lập tức hoàn toàn bình tĩnh lại.

Mặt đẹp trở nên nghiêm túc, đôi mắt lạnh lùng, không hề có dấu hiệu làm cho có lệ, thật sự giống như thế giới này chỉ có một mình nàng và Tiêu Thiên Diệu.

Thần sắc nghiêm túc dọa người, nhưng lại hấp dẫn người như vậy, ánh mắt Tiêu Thiên Diệu dịu lại, không tự chủ được nhìn chăm chăm vào sườn mặt của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu thật ra lớn lên rất đẹp, hơn nữa nữ nhân này không hề sợ hãi, trên người cũng không có mùi son phấn khiến hân chán ghét, hân..... không hề chán ghét nữ nhân này khi nàng tới gần hân.

Tiêu Thiên Diệu nhắm mắt lại, dấu đi cảm xúc phức tạp khó phân biệt trong mắt.

Mặc dù là người bệnh không phải do Hệ thống Y Sinh yêu cầu trị liệu, nhưng nàng chân chính phải làm kiểm tra cho Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu vẫn rất nghiêm túc, thậm chí khởi động cả Hệ thống Y Sinh.

Hệ thống Y Sinh sẽ cưỡng chế Lâm Sơ Cửu trị liệu người bệnh, nhưng khi Lâm Sơ Cửu muốn chủ động trị liệu, không phát ra tín hiệu cầu cứu những người bệnh đó, Hệ thống Y Sinh vẫn duy trì thái độ khuyến khích. Trong quá trình Lâm Sơ Cửu kiểm tra cho Tiêu Thiên Diệu, Hệ thống Y Sinh cũng đưa ra kết luận.

Tiêu Thiên Diệu thật sự bị trúng độc, độc tố tập trung ở hai chân, gân cốt bị hao tổn nghiêm trọng, mạch máu bị tắc nghẽn, hai chân gần như đã bị phế, không bị cắt bỏ nhưng vẫn có thể sống sót, đây quả thực là một kỳ tích.

Hệ thống Y Sinh đưa ra phương án trị liệu, trước hết là tiêm vào thuốc giải độc để chậm rãi thanh trừ độc tố trong cơ thể Tiêu Thiên Diệu, tiếp đó là trị liệu hai chân, đợi cho gân cốt bị hao tổn chữa trị xong, sau đó mới loại trừ máu bầm, cuối cùng là quá trình khôi phục chức năng.

Quá trình khôi phục chức năng đoán chừng cần thời gian hai năm trở lên, mới có thể khiến hai chân Tiêu Thiên Diệu đi lại được. Đối với việc có thể đi lại giống như người bình thường hay không, còn cần phải phụ thuộc vào quá trình trị liệu và khả năng bình phục của người bệnh.

Nói cách khác, thương thế trên chân Tiêu Thiên Diệu có thể trị, nhưng sau khi trị liệu Tiêu Thiên Diệu không có khả năng giống như người chưa từng bị thương, hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Điều này thật ra rất bình thường, rốt cuộc đại phu không phải là thần thánh, đại phu thường chỉ có thể xem bệnh mà không thể cứu mạng. Hơn nữa, không phải tất cả vết thương đều có thể chữa khỏi. Tình trạng giống như Tiêu Thiên Diệu, bác sĩ trước tiên sẽ kiến nghị người bệnh cắt chân để bảo toàn tính mạng. Nhưng người như Tiêu Thiên Diệu, đoán chừng thả rằng chết cũng sẽ không để hai chân mình bị cắt.

Kết quả kiểm tra của Lâm Sơ Cửu không chi tiết như Hệ thống Y Sinh, nhưng cũng không khác nhau bao nhiêu. Sau khi đơn giản nói ra nguyên nhân bệnh, Lâm Sơ Cửu thành thật nói: "Chân của ngài bị thương rất nặng, ít nhất cần hai năm trở lên mới có thể đi lại."

Lời này chính là nói, Lâm Sơ Cửu có thể trị.

Tiêu Thiên Diệu nhướng mày, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, "Y thuật của nàng tốt như vậy?" Thương thế trên chân hân đã được nhiều danh y xem qua, không có người nào dám nói có thể trị, thậm chí những người đó đều kiến nghị hân cắt hai chân đi.

Lúc ấy, hân trúng độc được trí mạng, lại gặp phải cao thủ Tây Võ, Nam Man và Bắc Lịch liên thủ vây giết, vì để thoát mạng hân đã bức độc đến hai chân, sau đó lại mạnh mẽ vận công chiến đấu. Mặc dù cuối cùng vẫn sống, nhưng hai chân lại tạo thành thương tổn không thể vãn hồi. Đến nay vẫn không có đại phu nào dám mở miệng nói, có thể đảm bảo trị được hai chân của hân.

Ngay cả Mặc Thần Y vang danh khắp thiên hạ, cũng chỉ có thể nói thử một lần, hiệu quả như thế nào ông ta cũng không dám đảm bảo.

"Cũng không được tốt lắm, nhưng tương đối am hiểu về loại này." Lâm Sơ Cửu ngưng ngưng gãi gãi đầu, nếu không có Hệ thống Y Sinh ở đây, nàng cũng chỉ có thể giúp người làm sạch vết thương và băng bó lại, muốn trị hai chân cho Tiêu Thiên Diệu, đó quả thực là nằm mơ.

"Phải không?" Ánh mắt Tiêu Thiên Diệu lạnh lùng, hân biết Lâm Sơ Cửu không hề nói thật. Nhưng, hân tin tưởng sớm muộn gì cũng có một ngày, Lâm Sơ Cửu sẽ nói ra sự thật với hân. Những sự tình Tiêu Thiên Diệu hân muốn biết, Lâm Sơ Cửu có thể giấu được nhất thời nhưng không thể giấu được cả đời.

"Chân của lão Tam thì như thế nào?" Có thể nhìn ra nguyên nhân bệnh của hân, khẳng định cũng có thể tra ra nguyên nhân bệnh của Tiêu Từ An.

"Tam diện hạ?" Nói tới chính sự, Lâm Sơ Cửu đã quên xấu hổ, cũng quên đứng dậy. Nửa ngồi xổm bên người Tiêu Thiên Diệu, giống như chú cún nhỏ làm nũng ăn vạ bên người chủ nhân.

Nhận thức này, khiến tâm tình Tiêu Thiên Diệu vô cơ tốt hơn vài phần.

"Chân Tam điện hạ rất kỳ lạ, ta kiểm tra qua cũng dám khẳng định chân ngài ấy không có vấn đề gì, nhưng hai chân lại không hề có lực, không thể đi lại."

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không biết, nàng đã biến thành con cún sủng vật ở trong mắt Tiêu Thiên Diệu. Nàng đang nghĩ tới trường hợp của Tiêu Từ An và không biết có nên nói ra hay không, nhưng.....

Nàng ân cần nói ra, có thể khiến người hiểu lầm hay không?

Trong mắt người ngoài, nàng chính là người đã có trượng phu, không có việc gì lại ân cần với một nam nhân khác như vậy, thật sự tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cẩn thận, ở bên hắn đều không có chuyện tốt

Một nữ nhân đã thành thân, cho dù không có tình cảm với trượng phu của mình, thậm chí hắn còn muốn giết mình, nhưng vẫn không nên nhắc tới nam nhân khác ở trước mặt hắn lần nữa. Lâm Sơ Cửu quyết định không nói nhiều về sự tình của Tiêu Từ An.

Kiểm tra xong chân của Tiêu Thiên Diệu, không nhận được hồi âm của Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu liền biết Tiêu Thiên Diệu không hề tin nàng, sẽ không để nàng trị liệu cho hắn.

Dù sao cũng nằm trong dự kiến của nàng, Lâm Sơ Cửu không cảm thấy bất ngờ chút nào, đứng dậy nói: "Vương gia, ta sẽ....."

Lời nàng còn chưa nói xong, nàng đã nghe thấy Tiêu Thiên Diệu hét to: "Cẩn thận!" Ngay sau đó hắn túm lấy cổ áo và kéo nàng lại, khiến nàng lao đảo một bước ngã xuống ở trên hai chân của Tiêu Thiên Diệu, sau đó.....

Xe lăn hoa lệ xoay tròn một vòng, Lâm Sơ Cửu cũng theo đó dạo quanh một vòng. Nàng vừa xoay người lại, lập tức mơ hồ nghe được tiếng mũi tên nhọn xuyên qua không khí, phóng về phía bọn họ. Trong lúc đó, nàng và Tiêu Thiên Diệu đang xuyên qua những mũi tên nhọn.

"Phập phập phập" Âm thanh vang lên, Lâm Sơ Cửu biết bản thân mình không hề nghe lầm, vừa rồi..... trong nháy mắt ngay chỗ nàng vừa đứng dậy kia, có một số mũi tên nhọn phóng tới từ phía sau nàng. Nếu như Tiêu Thiên Diệu không kéo nàng qua, những mũi tên đó đã bắn ở trên người nàng.

Thật là đáng sợ!

Vì sao mỗi lần ở cùng với Tiêu Thiên Diệu đều không có chuyện gì tốt?

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Sơ Cửu tái nhợt, hai chân nhũn ra, dựa vào trên đùi Tiêu Thiên Diệu không dám nhúc nhích.

Lúc này, bọn thị vệ đã nghe thấy động tĩnh, bắt đầu nhanh chóng vây quanh thư phòng. Lâm Sơ Cửu nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của thị vệ, nàng nghĩ rằng chắc đã bị mũi tên bắn trúng.

Cả người Lâm Sơ Cửu bắt đầu run rẩy, thân thể nhỏ nhỏ này của nàng, nếu như bị mũi tên bắn trúng đoán chừng sẽ không thể sống nổi.

"Đừng nhúc nhích." Tiêu Thiên Diệu cho rằng Lâm Sơ Cửu đang muốn đứng dậy, bàn tay thoáng dùng sức ở phía sau lưng nàng, "Nguy hiểm vẫn chưa được giải trừ."

Giống như để chứng minh Tiêu Thiên Diệu khôn ngoan thần thánh cỡ nào, liệu sự như thần, giọng nói của hắn vừa mới rơi xuống, ngay lập tức có một mũi tên thoát khỏi tầng tầng lớp lớp thị vệ chặn lại, phóng về phía Tiêu Thiên Diệu.

"Tạch," Tiêu Thiên Diệu chụp lên tay vịn xe lăn, Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy hai chân mình đã bị nâng lên, xoay một vòng tròn ở giữa không trung, mũi tên bắn tới lướt qua gương mặt nàng, mơ hồ còn có vài sợi tóc bị mũi tên bắn đứt.

Cuộc sống này, thật sự không thú vị chút nào!

Mặc dù Lâm Sơ Cửu không bị dọa đến mức mót nước tiểu, nhưng nàng thực sự sợ hãi, để tránh bản thân mình có thể bị thương, sau khi xe lăn rơi xuống, Lâm Sơ Cửu vẫn ôm chặt đùi Tiêu Thiên Diệu, ghé vào trên người hắn không chịu di chuyển.

Nàng chỉ là một người bình thường, thật sự không cách nào tận hưởng cuộc sống mưa bom bão đạn!

Động tĩnh bên ngoài càng lúc càng lớn, thị vệ càng ngày càng nhiều, sau một lúc đã không còn mũi tên nào bay vào, Lâm Sơ Cửu âm thầm nhẹ nhàng thở ra một hơi. Chắc hắn bây giờ đã ổn rồi, đúng không?

Lâm Sơ Cửu đang nghĩ có phải có thể đứng dậy rồi hay không, lập tức nghe được giọng nói thiếu kiên nhẫn của Tiêu Thiên Diệu vang lên, "Còn không

đứng dậy?"

"Ta sẽ đứng dậy ngay." Lâm Sơ Cửu không dám chần chừ, quyết đoán đứng dậy, nhưng.....

Mặc dù lá gan nòng lớn mấy cũng không cách nào khống chế được phản ứng bản năng của thân thể, khoảnh khắc ngay khi nàng đứng dậy, hai chân mềm nhũn, một lần nữa rơi xuống. Hơn nữa, lần này thật trùng hợp, mặt nàng trực tiếp ngã vào đùi quần của Tiêu Thiên Diệu, ngay sau đó hàm răng vừa lúc vấp vào một vật nào đó đang dựng đứng lên.

"A....." Lâm Sơ Cửu hét lên một tiếng, đột nhiên đứng lên, loạng choạng vài bước và ngã ngồi xuống sàn, giơ hai tay lên, vẻ mặt vô tội nói: "Ta... không phải ta cố ý."

Khuôn mặt Lâm Sơ Cửu không kiểm soát được, nóng lên. Nghề nghiệp của nàng nói cho nàng biết, phản ứng của Tiêu Thiên Diệu là bình thường, hẳn không có phản ứng kia mới được xem là chuyện xấu, nhưng.....

Bị nàng biết được, còn cắn vào nó, thật sự là rất xấu hổ!

Lâm Sơ Cửu không hiểu, vì sao nàng lại gặp phải một đoạn tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết như vậy? Quả thực không còn mặt mũi để gặp người nữa.

Vì vậy Lâm Sơ Cửu ngay lập tức cúi đầu, căn bản không dám nhìn Tiêu Thiên Diệu, chỉ sợ Tiêu Thiên Diệu hiểu lầm nàng đang câu dẫn hắn.

Trời đất chứng giám, đây quả thật là ngoài ý muốn!

Mặt khác, Tiêu Thiên Diệu đang cố gắng dập lửa trong lòng, bởi vì cử chỉ bất ngờ của Lâm Sơ Cửu lại khiến hắn bị kích thích. Khi nghe thấy lời cầu xin đáng thương của Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu thậm chí không thêm bỏ thí cho nàng một cái ánh mắt.

Bình thường, mặc dù hắn không thể xưng là đầu óc thuần khiết, nhưng hiếm khi có cảm xúc dao động lớn, đến nay vẫn chưa có nữ nhân nào có thể đánh thức được ham muốn của hắn.

Lâm Sơ Cửu là người đầu tiên, cũng là một nữ nhân duy nhất kích thích được ham muốn của hắn. Hơn nữa Lâm Sơ Cửu còn chưa làm gì, chỉ mới ghé vào trên người hắn, hắn đã không thể khống chế được nhu cầu của mình.

Nhận thức này khiến tâm tình Tiêu Thiên Diệu thật sự không vui, hắn chán ghét cảm xúc của bản thân mình bị ảnh hưởng bởi một nữ nhân, vì thế khi có thị vệ tiến vào báo cáo tình huống, hắn đen mặt quát: "Lăn!"

"A..... được, ta sẽ lập tức ra ngoài." Lâm Sơ Cửu sử dụng cả tay và chân bò dậy, hoàn toàn không để ý tới hình tượng Tiêu Vương phi cao quý ưu nhã sẽ bị phá hủy.

Nhưng nàng vừa mới bước đi được vài bước, lập tức nghe được tiếng của bạo quân Tiêu đại nói: "Bỏ vương bào nàng đi ra ngoài lúc nào?"

"A? Không phải nói ta lăn hay sao?" Lâm Sơ Cửu dừng bước chân lại, xoay người lại hỏi.

Tiêu Thiên Diệu không mở miệng nói tiếp, ánh mắt lạnh băng dừng ở trên người tên thị vệ vừa mới tiến vào, sắc mặt thị vệ biến đổi, "Thuộc hạ sẽ lập tức đi ra ngoài."

Thị vệ nói xong, xoay người đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

"Lại đây." Hai tay Tiêu Thiên Diệu ấn ở trên tay vịn, thẳng lưng, giống như một mãnh hổ đang vận sức chờ phát động, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

"Vương gia," Lâm Sơ Cửu bắt đầu đi tiến lên, thấy Tiêu Thiên Diệu đen mặt dọa người, chỉ nhìn nàng không nói lời nào. Đáy lòng nàng cảm thấy bất an, lo lắng giải thích một câu, "Vụ ám sát vừa rồi, ta thật sự không biết chuyện gì, không liên quan gì tới ta."

Thật là xui xẻo, mỗi lần nàng ở bên Tiêu Thiên Diệu đều gặp phải thích khách. Nếu như nàng là Tiêu Thiên Diệu, nàng khẳng định cũng sẽ hoài nghi thích khách có quan hệ với nàng.

"Ừ." Tiêu Thiên Diệu đáp lại, không nói tin mà cũng không nói không tin Lâm Sơ Cửu. Hắn chỉ vào mũi tên trên tường, nói: "Lấy qua đây."

"Ồ" Lâm Sơ Cửu không hiểu ý của Tiêu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu hành động theo nguyên tắc nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, vì vậy nàng không hề mở miệng. Tiêu Thiên Diệu bảo nàng làm cái gì nàng sẽ làm cái đó, nhưng.....

Kẻ bắn tên có sức lực kinh người, toàn bộ đầu mũi tên đều hoàn toàn cắm sâu vào tường, cho dù nàng là nữ hán tử cũng không thể lấy ra. Nàng đã thử dùng cả hai tay vài lần đến nỗi sưng đỏ, mũi tên vẫn vững chắc khảm ở trên tường, không chút sút mẻ.

"Vương gia, ta không đủ sức, có muốn gọi thị vệ tiến vào hay không?" Lâm Sơ Cửu mang vẻ mặt đau khổ gọi ý.

Tiêu Thiên Diệu không thể dùng nàng giống như một người nam nhân!

"Vô dụng." Tiêu Thiên Diệu khinh thường hừ một tiếng, thúc đẩy xe lăn về phía trước, cách Lâm Sơ Cửu khoảng chừng ba bước thì dừng lại, sau đó hắn nhẹ nhàng nhấn ở trên tay vịn một cái, tự nhiên đứng lên, thật sự giống như hai chân chưa từng bị thương.

Bị trọng thương như vậy, hẳn thật sự còn có thể đứng lên, người nam nhân này quả thực giống như một vị thần!

Lâm Sơ Cửu mờ lớn đôi mắt, giống như bị trúng tà, hoàn toàn không biết nên phải làm gì.

Tiêu Thiên Diệu đứng lên rất cao, Lâm Sơ Cửu nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu ít nhất cao hơn nàng một cái đầu. Hơn nữa, lúc Tiêu Thiên Diệu đứng lên, nàng có cảm giác hẳn cực kỳ cường đại. Mặc dù hẳn không làm gì nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn cảm giác được không khí ngột ngạt.

Tiêu Thiên Diệu câu môi cười lạnh, phốt lờ ánh mắt kinh ngạc của Lâm Sơ Cửu, chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Sơ Cửu, giơ tay lên và rút mũi tên trên tường xuống, động tác rất nhẹ nhàng, thật giống như mũi tên này chỉ đang treo ở nơi đó.

"Vô dụng." Ngay khi Tiêu Thiên Diệu xoay người, nhẹ nhàng phun ta hai chữ ở bên tai Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu chấn động toàn thân, ngay sau đó nghiêng rãng nghiêng lợi, hận không thể cắn một ngụm ở trên người Tiêu Thiên Diệu.

Tiêu Thiên Diệu dựa vào đầu mà nói nàng vô dụng, chẳng lẽ hẳn không biết sức lực của nữ nhân không thể so sánh với nam nhân hay sao?

Nếu nàng quả thực có được bản lĩnh như Tiêu Thiên Diệu, nàng vẫn sẽ lưu lại Tiêu Vương phủ để bị Tiêu Thiên Diệu khi dễ hay sao?

Nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tiện tay, muốn Vương phi vui vẻ

Bị người chỉ thẳng vào mũi và mắng vô dụng, thật sự là một điều đáng giận, nếu không mắng trở về thì thật đáng tiếc, nhưng.....

Đối diện với con người lạnh băng sâu thẳm của Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu vừa mới bốc cháy lửa giận liền bị dập tắt, gục đầu xuống nói: "Vô dụng thì vô dụng đi." So với mất mạng, nàng nhẫn nhịn vẫn tốt hơn.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy cứ tiếp tục nhịn xuống như vậy, một ngày nào đó nếu nàng không phải bùng phát ở trong trầm mặc, chính là bị biến thái ở trong trầm mặc.

"Thật vô dụng!" Tiêu Thiên Diệu vừa bước đi được vài bước, lại quay đầu lại nói một câu, giọng điệu chán ghét, thái độ khinh miệt thật sự khiến người không tức giận không được.

Lâm Sơ Cửu nghiêng rãng nghiêng lợi, "Người..... đừng quá đáng!" Thật sự xem nàng giống như quả hồng mềm, muốn nặn như thế nào thì nặn hay sao?

Nàng đã nhẫn nhịn Tiêu Thiên Diệu rất nhiều lần!

"Quá đáng? Bỏn vương chính là quá đáng, người có thể làm gì?" Tiêu Thiên Diệu nhướn mắt lên, vẻ mặt khinh miệt, lập tức quay lại ngồi xuống trên xe lăn.

Không bị thân hình cao lớn của Tiêu Thiên Diệu chắn mất ánh sáng, trước mặt Lâm Sơ Cửu nháy mắt sáng lên, nàng cũng nhìn rõ sự khinh thường trong mắt của Tiêu Thiên Diệu.

Một cái liếc mắt kia, thật sự đậm sâu khiến Lâm Sơ Cửu cảm thấy bị tổn thương. Nàng thật sự không thiếu nợ Tiêu Thiên Diệu, không làm bất kỳ điều gì với Tiêu Thiên Diệu, càng không yêu cầu Tiêu Thiên Diệu điều gì. Vậy, vì sao ngày thường Tiêu Thiên Diệu luôn dùng ánh mắt nhìn nàng giống như rác rưởi như thế?

Hắn không biết rằng, ngay cả một cô nhi ưu tú được đưa đến một vùng đất xa lạ, đều cực kỳ kiêu ngạo tự ti hay sao?

Trong mắt Lâm Sơ Cửu rom róm nước mắt, nhất thời không thể khống chế được cảm xúc của mình, giận dữ trừng mắt nhìn hắn: Có quyền thế thì ghé góm làm sao? Bỏ đi được một thân xéo hay sao? Dám kéo Hoàng thượng xuống ngựa, chọc nàng tức giận, cho dù nàng phải liều mạng cũng muốn đồng quy vu tận với Tiêu Thiên Diệu.

"Như thế nào? Đủ can đảm sao?" Tiêu Thiên Diệu vuốt mũi tên trong tay, ý vị mỉa mai hiển lộ.

Nếu là ngày thường, Lâm Sơ Cửu tất nhiên sẽ nhịn xuống, nhưng hôm nay nàng thật sự đã chịu đủ rồi. Nàng làm sai điều gì mà những người này đều luôn có uy hiếp và đe dọa nàng?

Hoàng thượng, Hoàng hậu..... Thái tử, về đến nhà còn có một tên Tiêu Thiên Diệu, nàng dễ khi dễ như vậy hay sao?

"Vương gia, ngài đừng quên, ta là Tiểu Vương phi do thánh thượng đích thân ban chỉ." Lâm Sơ Cửu lạnh mặt, nói từng chữ từng chữ một.

"Thì sao? Muốn dùng thánh thượng để gây áp lực với ta?" Trong mắt Tiêu Thiên Diệu kéo lên một sự thất vọng nhỏ đến nỗi rất khó phát hiện.

Rốt cuộc, muốn bại lộ rồi sao?

Hắn biết, thánh thượng ban cho một người như vậy vào trong phủ của hắn, sao có thể là người đơn giản.

"Không, ta không có năng lực dùng thánh thượng để gây áp lực với Vương gia ngài. Ta chỉ muốn nói cho Vương gia biết, trừ phi ta thông dâm với người khác hoặc phạm phải sai lầm không thể tha thứ, nếu không..... cho dù chết ta cũng là Tiểu Vương phi. Tương tự như thế, Vương gia ngài muốn chết, ta cũng vẫn có thể tiếp tục làm Tiểu Vương phi của ta." Những lời cùng cùng, Lâm Sơ Cửu nói giọng đặc biệt nặng nề, ý vị uy hiếp rõ ràng.

"Người đang uy hiếp bốn vương?" Tiêu Thiên Diệu lạnh mặt, nhưng không có dấu hiệu tức giận.

Lâm Sơ Cửu lắc đầu, "Không, ta không dám uy hiếp Vương gia, ta chỉ nói ra sự thật mà thôi." Người muốn Tiêu Thiên Diệu chết, từ trước tới nay đều không phải là nàng, nàng cũng không hiểu vì sao Tiêu Thiên Diệu phải nhắm vào nàng.

Chẳng lẽ nàng phối hợp còn chưa đủ hay sao? Sau khi nàng vào Tiêu Vương phủ vẫn luôn ngoan ngoãn, không phải sao? Không những không nhúng tay vào sự tình của Tiêu Vương phủ, còn đuổi hết hạ nhân của Lâm gia đi. Nàng thật sự không hiểu Tiêu Thiên Diệu còn có gì bất mãn?

"Muốn mạng bốn vương, người còn chưa có năng lực kia." Tiêu Thiên Diệu mang vẻ mặt trào phúng, nhưng không còn sự khinh thường và khinh miệt lúc trước.

Hắn phát hiện ra Lâm Sơ Cửu rất kiêu ngạo và miễn cảm, dường như rất phản cảm khi người khác dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng. Thật sự không hiểu đại tiểu thư Lâm gia kiêu căng không ai bì nổi, sao lại có tính miễn cảm như vậy?

Vốn tưởng rằng Lâm Sơ Cửu sẽ không nói gì nữa, không nghĩ tới Lâm Sơ Cửu lại cười lạnh một tiếng, vẻ mặt cao ngạo nói: "Đại phu muốn giết người, người khó lòng phòng bị, trừ phi đời này của người không sinh bệnh, không cần gặp đại phu."

Sau khi nói xong, Lâm Sơ Cửu bỏ rơi Tiêu Thiên Diệu và đi ra ngoài, không thèm quan tâm Tiêu Thiên Diệu có thể tức giận hay không.

"Đại phu giết người, khó lòng phòng bị?" Tiêu Thiên Diệu giống như suy tư điều gì, nhìn thân ảnh Lâm Sơ Cửu rời đi. Mãi cho đến khi thị vệ cẩn thận tiến vào, báo cáo tình hình bên ngoài cho Tiêu Thiên Diệu biết, Tiêu Thiên Diệu mới thu hồi tầm mắt.

Không ngoài dự đoán, thích khách đã chạy, ngay cả bóng dáng thị vệ cũng không thể nhìn thấy. Tiêu Thiên Diệu không gây khó xử cho thị vệ, chỉ ném mũi tên trong tay tới trước mặt thị vệ, "Đi điều tra xem, mũi tên này là từ đâu ra."

Đầu mũi tên được dùng phương pháp mới để đúc, hơn nữa còn dùng sắt tốt nhất trong quân đội, không có xương nào có thể làm được như thế.

"Vâng" thị vệ lui ra, lúc đi tới cửa lại nghe thấy Tiêu Thiên Diệu nói: "Tìm Lư Bạch tới đây."

Lư Bạch nghe thấy Tiêu Thiên Diệu lại bị ám sát, không cần Tiêu Thiên Diệu tìm cũng đã chủ động tìm tới. Sau khi xác định Tiêu Thiên Diệu không bị thương, Lư Bạch liền xem xét những dấu vết trên mặt tường.

"Mặc dù mũi tên này được làm bằng phương pháp mới, nhưng nhìn quỹ đạo và lực đạo mũi tên phóng tới tuyệt đối là Chu Tứ không sai. Chu Tứ, người này rất nổi tiếng, hắn không nhận thì thôi, một khi tiếp nhận nhiệm vụ nào đó thì sẽ không từ bỏ nửa đường. Cho dù cố chủ tay lại, hắn cũng sẽ không từ bỏ." Lư Bạch rất lo lắng nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu.

Chu Tứ chính là người đã bắn ra ba mũi tên vào Tiêu Thiên Diệu trong đêm đại hôn, thiếu chút nữa đã bắn chết Lâm Sơ Cửu.

Bị một người như vậy theo dõi, thật sự không phải là chuyện gì vui.

"Chu Tứ?" Tiêu Thiên Diệu gõ nhẹ trên mặt bàn, vẻ mặt mỉa mai, "Bất quá là một tên thích khách, bốn vương còn không để ở trong mắt. Cho dù Chu Tứ lợi hại nhưng cũng không phải là sát thủ duy nhất. Chỉ dựa vào hắn còn không có tư cách bừa bãi ở trước mặt bốn vương."

"Người muốn làm như thế nào?" Ánh mắt Lư Bạch sáng ngời, hắn biết Tiêu Thiên Diệu đang muốn phản kích, Chu Tứ khẳng định sẽ gặp xúi quẩy.

"Đạo lý, chỉ có làm tắc ngăn ngày mới không thể phòng cướp ngàn ngày. Bốn vương không có thời gian nhàn nhã chơi cùng với hắn. Sát thủ dùng tiền mua mạng, vậy bốn vương sẽ tiêu tiền mua mạng của hắn." Tiêu Thiên Diệu quay lưng lại cùng với xe lăn của mình, chậm rãi nói: "Treo giải thưởng mười vạn lượng, bốn vương muốn mạng Chu Tứ."

Sát thủ hiểu biết sát thủ nhất, có thể dùng bạc để giải quyết sự việc, vậy không cần phải phiền não.

"Ta biết nên làm thế nào." Lư Bạch vội gật đầu, gấp không chờ được chỉ muốn đi làm chuyện này. Nhưng Lư Bạch vừa mới xoay người đã bị Tiêu Thiên Diệu gọi lại, "Chờ một chút."

"Còn có việc gì?" Lư Bạch vội dừng bước chân, xoay người hỏi.

"Mặc Thần Y nói đó, hãy nói bọn họ chờ thêm mười ngày nữa, mười ngày sau hãy đến trị liệu cho bốn vương." Lâm Sơ Cửu đã nhắc nhở hần, hần không thể không cẩn thận, "Ngoài ra, hãy nói Mặc Thần Y liệt kê tất cả những dược liệu cần dùng vào một tờ danh sách và đưa cho bốn vương xem qua."

"A? Có chuyện gì xảy ra sao?" Lư Bạch mơ hồ nhận thấy có chút không đúng, nhưng lại nghĩ không ra vấn đề nằm ở nơi nào.

"Không có, người cứ theo ý bốn vương mà làm là được." Tiêu Thiên Diệu không muốn nhiều lời với Lư Bạch, so với Tô Trà, Lư Bạch đơn thuần hơn nhiều.

"Ta hiểu rồi, nhưng....." Lư Bạch sờ sờ đầu, có chút khó xử nói: "Làm như vậy có thể khiến Mặc Thần Y không vui hay không? Nếu ông ấy không tận tâm trị liệu, người phải làm sao bây giờ?"

Rõ ràng bọn họ đã hao hết tâm tư mời Mặc Thần Y tới đây, hiện tại lại không tin tưởng đối phương, nếu đối thành là bất luận kẻ nào cũng không vui nổi.

"Nói cho Mặc Thần Y biết, Vương phi của bốn vương yêu thích y thuật, muốn biết dùng được gì có thể trị lành vết thương của bốn vương, và bốn vương cũng muốn nàng vui lòng." Tiêu Thiên Diệu không hề khách khí lấy Lâm Sơ Cửu ra để làm lá chắn.

Sự tình Lâm Sơ Cửu có hiểu biết về y thuật, chỉ cần dùng tâm tư điều tra một chút sẽ biết, đối với việc Mặc Thần Y có tin hay không cũng không liên quan tới hần, hần lưu mặt mũi cho đối phương như vậy đủ rồi.

"Lý do này ư sao?" Lư Bạch hơi sững sốt một chút, sau đó cảm thấy dường như mọi thứ không hoàn toàn đúng, điều này có thể khiến Mặc Thần Y cho rằng bọn họ không tin tưởng ông ta.

"Vì sao không được? Bốn vương yêu thích Vương phi, muốn mang tới niềm vui cho Vương phi là điều hết sức bình thường." Tiêu Thiên Diệu nói rất đương nhiên, hoàn toàn phớt lờ sự lạnh lẽo trong mắt, giọng điệu vô cảm.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thích ứng, dùng thân phận đại phu

Sau khi rống lên với Tiêu Thiên Diệu một hồi, mặc dù Lâm Sơ Cửu có chút sợ hãi nhưng nàng không hề hối hận. Nàng tự nhận bản thân mình đã làm đủ tốt, Tiêu Thiên Diệu quả thực được một tác lại muốn tiến một bước.

Tiêu Thiên Diệu là chiến thần Vương gia quyền cao ở Đông Văn quốc, hần nói không phải không có đạo lý, nhưng hiện tại nói thế nào thì nàng vẫn là thê tử của Tiêu Thiên Diệu, cho dù hần không thích nàng, cũng cần phải tôn trọng nàng chứ?

Mỗi lần Tiêu Thiên Diệu gặp nàng, không phải muốn giết nàng chính là uy hiếp nàng, muốn nàng bình tĩnh một chút cũng không thể được. Nàng là phải người, không phải thần linh.

Dọc theo đường đi, Lâm Sơ Cửu càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nỗi sợ hãi nơi đáy lòng cũng tiêu tán hết.

Nàng không sai, ngay cả khi nàng sai thì như thế nào? Nàng là người, nàng cũng rất nóng nảy.

"Vương phi, có chuyện gì với người vậy?" Trần Châu nhìn thấy sự tức giận trong mắt Lâm Sơ Cửu, lo lắng hỏi.

Không phải Vương gia và Vương phi cãi nhau đấy chứ?

"Không sao, ta đã đói bụng, chuẩn bị chút đồ ăn cho ta." Ở trong cung cấm bản không được ăn no, sau khi trở về lại gặp phải ám sát một hồi, Lâm Sơ Cửu thật sự đã chịu đủ rồi, hiện tại nàng cần phải lấp đầy dạ dày để thư giãn đầu óc.

"Vâng, nô tỳ này sẽ đi chuẩn bị." Phi Thúy và San Hô vội vàng đáp lời, sợ Lâm Sơ Cửu chờ lâu nên mất kiên nhẫn, bước chân nhanh hơn so với ngày thường một chút.

Bốn người Phi Thúy đã từng nhìn thấy bộ dáng ương ngạnh kiêu ngạo của Lâm Sơ Cửu lúc ở cửa cung, bọn họ đều biết Vương phi nhà mình rất tốt bụng và dễ nói chuyện, nhưng tuyệt đối không hề dễ chọc, các nàng không muốn đâm mình vào họng súng.

Tốc độ của Phi Thúy và San Hô có thể nói cực nhanh, nhưng bọn họ dù nhanh cũng không nhanh bằng Tiêu Thiên Diệu. Phi Thúy vừa mới đi tới cửa viện, lập tức nghe thấy tiếng của Tào quân gia.

"Vương phi, Vương gia thấy có quá nhiều binh lính bị thương, một mình Ngô đại phu không thể lo liệu hết việc, vì vậy muốn mời Vương phi qua giúp đỡ. Hơn nữa có mấy người bị thương rất nặng, Ngô đại phu không dám động tới, muốn nhờ Vương phi qua hướng dẫn." Lúc này mới đầu mùa xuân, nhưng trên trán Tào quân gia lại đầy mồ hôi.

Ô ô ô..... Vương gia dám dùng Vương phi giống như đại phu, nhưng bọn họ lại không dám như thế.

"Hỗn đản, hấn dựa vào đâu?!" Tiêu Thiên Diệu có ý gì đây? Trước mặt vừa chỉ vào mũi và máng nàng vô dụng, sau lưng lập tức dùng nàng giống như đại phu? Có người vô sỉ vậy sao?

Quả thực là đồ hỗn đản, đồ hỗn đản!

"Khụ khụ....." Tào quân gia bị nước miếng của mình sặc đến nỗi chết khiếp, cúi đầu giả chết.

Lão không nghe thấy gì hết.

Lâm Sơ Cửu không muốn giận chó đánh mèo với người khác, nàng hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng áp xuống lửa giận trong lòng, sau đó nói: "Có mấy người bị thương nặng mà Ngô đại phu không dám động thủ?" Nàng trước tiên cần phải chuẩn bị đủ lượng dược cần thiết.

"Ba người, hai người bị thương ở trước ngực, một người bị bắn trúng đùi, những người khác bị thương không nặng lắm, Ngô đại phu đều có thể xử lý." Tào quân gia thấy Lâm Sơ Cửu đã dịu lại, trái tim căng chặt lúc này mới nói lỏng ra.

Vương phi quả nhiên rất dễ nói chuyện.

"Chờ một chút, ta thay quần áo xong sẽ đi." Lâm Sơ Cửu lạnh mặt, xoay người đi vào trong phòng, Mã Nãi muốn tiến lên hầu hạ nhưng đã bị Lâm Sơ Cửu cự tuyệt.

Lâm Sơ Cửu rất hiếm khi nổi giận, cho dù đối mặt với Lâm gia gây khó dễ cho nàng, nàng cũng chỉ cười cười phản kích trở về. Lần này mặc dù nàng tức giận nhưng không đập đồ vật hay mắng chửi người khác, tuy nhiên vẫn khiến hạ nhân quanh mình sợ hãi.

Tào quân gia vẫy vẫy tay, ý bảo Mã Nãi tiến lên, "Vương phi có chuyện gì vậy? Có phải xảy ra chuyện gì trong cung nên người không vui?"

"Không có," Mã Nãi nhẹ nhàng lắc lắc đầu, các nàng không hề rời khỏi Vương phi một tấc lúc ở trong cung, mặc dù Vương phi bị người gây khó dễ nhưng không hề bị khinh bỉ. Vương phi đây là.....

"Từ sau khi Vương phi trở về từ trong cung và gặp Vương gia, Vương phi liền có bộ dáng này." Đôi mắt hơi đỏ giống như đã khóc, đoán chừng Vương gia đã khiến cho Vương phi khó chịu.

Đương nhiên, câu nói kế tiếp Mã Nãi không dám nói ra.

"Thì ra Vương gia đã chọc cho Vương phi tức giận." Tào quân gia hiểu rõ gặt đầu, sau đó giả bộ không biết gì nữa.

Làm hạ nhân, lão thật sự không có năng lực đi khuyên bảo Vương gia xin lỗi Vương phi.

Mã Nãi cũng bất đắc dĩ buông tay: Sự tình của chủ tử, hạ nhân các nàng không thể hiểu được.

Lâm Sơ Cửu trở lại trong phòng, lấy nước sát trùng ra từ Hệ thống Y Sinh, thuốc dùng để chữa ngoại thương, dụng cụ phẫu thuật, thuốc hạ sốt và những vật dụng khác. Riêng băng vải thì nàng dùng loại tự chế thay vì loại có sẵn ở trong hệ thống.

Không phải nàng keo kiệt, nhưng thật sự không cần lãng phí. Rốt cuộc, vật phẩm trong Hệ thống Y Sinh không những lấy không hết, dùng không cạn, mỗi một thứ trong Hệ thống Y Sinh đều không thể sử dụng lại, nhưng nàng vẫn muốn tiết kiệm một chút.

Lâm Sơ Cửu đặt tất cả vào trong hòm thuốc, sau đó chọn một bộ quần áo đơn giản để thay, đồng thời tháo hết tất cả kẹp tóc trên đầu, hoa tai, vòng tay cũng đều tháo hết.

Theo thói quen nghề nghiệp, Lâm Sơ Cửu không thích đeo đồ trang sức, chẳng qua nhập gia tùy tục, không muốn nhìn mình có vẻ không giống người thường mà thôi.

Ở thế giới này, thân phận nữ nhân tôn quý hay không đều dựa vào trang sức đầy đủ, nàng có thể đeo ít một chút, nhưng nếu như không đeo chút trang sức nào sẽ bị người nói là mình keo kiệt. Hơn nữa, nếu quá lập dị cũng không phải chuyện tốt, nói không chừng sẽ bị người xem như quái thai.

Những người vĩ đại sáng tạo ra môi trường, những người có đầu óc sẽ thay đổi môi trường, người bình thường thì thích ứng với môi trường. Lâm Sơ Cửu tự nhận mình là một người bình thường, nàng chưa từng có ý muốn khiêu chiến với quy tắc của thế giới này, nàng chỉ muốn bình an sống hết cuộc đời mà thôi.

Sau khi thay quần áo xong, Lâm Sơ Cửu không trì hoãn thêm thời gian nữa, xách hòm thuốc lên và đi ra ngoài.

Hòm thuốc hơi nặng, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn có thể mang được, vì thế khi Tào quân gia tiến lên muốn xách giúp nàng, nàng đã cự tuyệt lão.

Thân thể này quá yếu, hơn nữa bởi vì độc mẫn tính vẫn chưa được thanh trừ sạch sẽ, trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể huấn luyện quá chuyên sâu, chỉ có thể ngày thường rèn luyện một số bài tập cơ bản, nếu không nàng có thể gặp phải nguy hiểm.

Tất cả thị vệ bên người Tiêu Thiên Diệu không phải ai cũng đều biết Lâm Sơ Cửu, vì vậy khi nhìn thấy Lâm Sơ Cửu thoải mái xách theo hòm thuốc đi tới, rất nhiều người đều nhằm Lâm Sơ Cửu chính là y nữ, không ai đứng dậy hành lễ với nàng.

Mặc dù Lâm Sơ Cửu đã thích ứng với thân phận mới, nhưng rốt cuộc nàng không phải được sinh ra và lớn lên giống như người Đông Vãn, vì vậy Lâm Sơ Cửu không thêm để ý. Ngược lại, Tào quản gia lại rất bất mãn, khi lão đang muốn giải thích thân phận của Lâm Sơ Cửu thì bị Lâm Sơ Cửu ngăn lại, "Không cần."

Đường đường là Vương phi lại bị người xem thành y nữ, đây không phải là sự tình đáng để khoe khoang. Nhưng, Lâm Sơ Cửu có thể ngăn Tào quản gia, lại không kịp ngăn Ngô đại phu.

Ngô đại phu từ xa nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đi tới, vội vàng đứng dậy nói: "Vương phi đã tới, Thành Hồ bị trúng một mũi tên trước ngực, cách trái tim chỉ một móng tay, ta thật sự không dám động thủ."

"Cái gì? Vương phi? Đây là Vương phi nương nương?" Tất cả thị vệ dù bị thương hay không bị thương đều đồng thời ngừng động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Sơ Cửu.

Nữ tử trước mắt ăn mặc một thân quần áo đơn giản mộc mạc, cố gắng mang theo một hòm thuốc đi tới, thật sự là Vương phi bọn họ?

Thế giới này quả là rất thần kỳ!

"Đúng là giống Vương phi thật, lúc trước ta từng liếc mắt nhìn qua một cái, rất giống." Thị vệ nói từng gặp qua Lâm Sơ Cửu đột nhiên ngậm miệng lại, nhanh chóng đảo mắt qua một cái, rốt cuộc bọn họ không dám cũng không thể nhìn thẳng vào Lâm Sơ Cửu.

"Tào quản gia đi theo phía sau nàng, vô cùng cung kính, khẳng định đây chính là Vương phi." Có người thông minh nói ra kết luận của mình, lập tức nhận được sự tán đồng của mọi người.

"Mau, mau, còn không đứng dậy hành lễ với Vương phi."

Cho dù Tiêu Thiên Diệu không coi trọng Lâm Sơ Cửu đến mức nào, nhưng trước khi Tiêu Thiên Diệu chưa từ bỏ Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu vẫn là Tiêu Vương phi, nữ nhân của Tiêu Vương phủ. Tiêu Thiên Diệu không coi trọng nàng, nhưng thị vệ và hạ nhân Tiêu Vương phủ lại không dám lên mặt, ít nhất mặt ngoài không thể khiến người soi ra.

Lời vừa nói ra, ngoại trừ mấy thị vệ bị thương không thể đứng dậy, những người khác đều lần lượt đứng dậy. Tuy nhiên, không đợi bọn họ hành lễ, bọn họ đã nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói: "Hôm nay ta mang thân phận đại phu tới đây, các người không cần đa lễ."

Đại phu?

Đám thị vệ ngây người, bọn họ có nghe nói Vương phi hiểu biết y thuật, nhưng Vương phi thật sự có thể tự mình điều trị cho bọn họ sao?

Vương phi thật sự không tới nhằm chỗ đây chứ?

Đám thị vệ hai mặt nhìn nhau.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tốc độ bàn tay, khiến người chờ mong...

Lâm Sơ Cửu cũng hy vọng bản thân mình đang tới nhằm địa phương, nhưng hiện thực là.....

"Vương phi, ngài mau tới đây, Thành Hồ đang hấp hối." Ngô đại phu quá gấp gáp, thậm chí không màng tới tôn ti, lớn tiếng nói với Lâm Sơ Cửu.

Tào quản gia và bọn thị vệ hoảng sợ, lần lượt toát mồ hôi lạnh giùm Ngô đại phu, chờ xem Vương phi giáo huấn hắn.

Cho dù Vương gia đối đãi với Vương phi như thế nào, nhưng thân phận Vương phi vẫn nằm ở nơi đó, Ngô đại phu hô to gọi nhỏ đối với Vương phi, tuyệt đối chính là đang xem nhẹ quyền uy hoàng gia, trị hắn một tội đại bất kính còn nhẹ. Tuy nhiên.....

Lâm Sơ Cửu chỉ nhú nhú mày, sau đó bước chân nhanh hơn và đi về phía Ngô đại phu.

Vương phi không hề tức giận? Không phải nói, đại tiểu thư con vợ cả Tả tướng gia, kiêu căng điều ngoa không ai bì nổi hay sao? Đây là kiêu căng và điều ngoa sao?

Bọn họ đã nhận sai người? Hay là bọn họ đã phán đoán sai vấn đề?

"Vương phi chúng ta là đại tiểu thư Tả tướng phủ, ta không nhớ lầm, đúng không?" Một thị vệ bị thương nào đó cảm thấy mình có khả năng đã biến thành ngọc tử, vội vàng kéo người bên cạnh để xác nhận.

Chẳng phải nàng là người điêu ngoa kiêu căng hay sao?

Nhưng không đợi người bên cạnh trả lời, bọn họ đã thấy Tào quân gia mắt lạnh quét qua một lượt, thị vệ sợ tới mức im lặng giống như ve sầu mùa đông, không dám hé răng nói tiếp, chỉ co lại một góc, thầm nghĩ đầu mình thật sự đã bị đâm đến nỗi choáng váng mất rồi.

Lâm Sơ Cửu bước nhanh tiến lên, từ xa đã nhìn thấy trên chiếc cang đơn sơ, có một thiếu niên mặc trang phục thị vệ đang nằm trên đó, bị máu tươi nhuộm đỏ.

"Vương phi, người mau nhìn xem, đứa nhỏ Thành Hồ này sắp chết, máu vẫn luôn chảy không ngừng, ta không thể cầm máu được cũng không dám rút mũi tên ra." Ngô đại phu dùng hai tay đè trên miệng vết thương của Thành Hồ, cố gắng hết sức khiến máu chảy chậm lại.

Người bệnh quá nhiều, những người khác chỉ có thể đi theo phía sau giúp Ngô đại phu băng bó những người bị thương bên ngoài không nghiêm trọng lắm. Một mình Ngô đại phu thật sự không thể lo liệu hết việc, Thành Hồ bị thương không được cứu trị kịp thời, vì vậy hiện tại càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

"Ta tới," Lâm Sơ Cửu không hề dùn dẩy, đặt hòm thuốc ở trên bàn một bên, mở nắp hòm thuốc, lấy bao tay và khẩu trang ra, trong chớp mắt mang chúng vào. Những sợi tóc vương tán loạn ở trên thái dương cũng vén lại gọn gàng, nhìn qua rất chuyên nghiệp.

Đây... đây thật sự là Vương phi bọn họ? Sao lại có cảm giác giống như nữ tướng quân ở trên chiến trường?

Bọn thị vệ trừng lớn mắt, lúc này bất kể thị vệ nào có thể đứng lên đều không cần người khác nhiều lời, hoàn toàn ẩn ý đứng dậy, duỗi dài cổ nhìn động tác của Lâm Sơ Cửu.

Bọn họ nghe nói Vương phi đã khâu bụng của Tào Lâm lại, cứu hấn một mạng, nhưng không biết là thật hay giả?

Lâm Sơ Cửu nhanh chóng đeo bao tay vào, lấy nước sát trùng và khay phẫu thuật tới, liếc mắt quét mọi người một cái nhưng không nói gì, xoay người đi đến bên cạnh Ngô đại phu, "Tránh qua một bên."

"Được được được, mời Vương phi." Ngô đại phu vội vàng chuyển người qua một bên, vốn định ở lại giúp đỡ Lâm Sơ Cửu, nhân tiện học trộm vài chiêu, nhưng không đợi hấn mở miệng, Lâm Sơ Cửu đã nói: "Người đi xử lý người bệnh khác đi, nơi này giao cho ta." Có ba người bị thương trí mạng, không thể chấp nhận sự lãng phí tài nguyên.

"Được." Ngô đại phu không muốn đi, nhưng nhìn thấy miệng vết thương những người khác vẫn đang chảy máu, hấn chỉ có thể nhịn đau xoay người, "Ta sẽ đi ngay lập tức." Hấn tin chắc sau này vẫn còn có cơ hội!

Ngô đại phu vừa đi, vị trí của hấn đã được Tào quân gia thay thế, "Vương phi, có chuyện gì cứ việc phân phó, nô tài đã sẵn sàng để Vương phi sai phái."

Tào quân gia nói lời khiêm nhường, có lẽ là cố ý cất nhắc Lâm Sơ Cửu ở trước mặt thị vệ, tránh cho thị vệ coi khinh nàng. Lâm Sơ Cửu cảm kích ý tốt của Tào quân gia, gật gật đầu về phía lão, chậm rãi nói: "Đề hấn lại, đừng để hấn lộn xộn."

"Vâng." Tào quân gia tiến lên, đề nửa người trên của Thành Hồ lại, lão đang muốn tìm một người tới giúp lão đề nửa người dưới của Thành Hồ. Tuy nhiên, lão còn chưa kịp mở miệng đã có mấy người chủ động tiến lên.

"Cảm ơn." Lâm Sơ Cửu theo bản năng nói một câu, nhưng nàng không biết rằng một câu "cảm ơn" này của nàng đã khiến bọn thị vệ kinh hãi.

Bọn họ đã sống lâu như vậy, chưa từng nghe qua chủ tử nói một câu "cảm ơn" đối với bọn họ. Loại cảm giác này thật sự..... cực kỳ thoải mái.

Bọn thị vệ nhận thấy Lâm Sơ Cửu rất dễ nói chuyện, lá gan cũng lớn hơn, ban đầu vốn chỉ đứng từ xa để nhìn, hiện tại một đám đều lặng lẽ tiến lên, sau đó vây quanh Lâm Sơ Cửu.

"Chấn hết ánh sáng." Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu nói một tiếng, những người phía trước lập tức tản ra. Lâm Sơ Cửu gật gật đầu hài lòng, mở túi phẫu thuật ra, dùng một cái nhíp vô trùng, vạch vết thương đang chảy máu đầm đìa của Thành Hồ ra, xem xét vị trí mũi tên.

Không bị thương tổn đến trái tim, động mạch bị vỡ, cần phải được khâu lại, việc khâu lại có thể nói không khó nhưng cũng không dễ dàng.

Lâm Sơ Cửu kiểm tra qua tình huống của Thành Hồ một chút, xác định dấu hiệu sống sót của Thành Hồ vẫn còn, có khát vọng cầu sống rất mạnh, chỉ cần lúc nàng thao tác không gặp vấn đề gì, Thành Hồ sẽ không bị nguy hiểm tới tính mạng.

Trên mặt Lâm Sơ Cửu không có một chút cảm xúc nào hiện ra bên ngoài, nhưng đáy lòng nàng lại nhẹ nhàng thở ra. Nàng dùng sinh mệnh của mình đảm bảo, trong lúc nàng phẫu thuật sẽ không xuất hiện bất luận sai lầm nào, nàng nhất định có thể cứu sống được người trước mặt.

"Keng," cái nhíp được ném lên trên khay, Tào quân gia thấy vẻ mặt Lâm Sơ Cửu rất nghiêm túc, trên mặt không có một chút biểu tình nào, khiến người đoán không ra Thành Hồ có thể cứu được hay không. Lão lập tức lớn mật hỏi một câu, "Vương phi, Thành Hồ còn có thể cứu chữa hay không?"

"Có, không chết được." Lâm Sơ Cửu nói trong khi lấy ra một ít thuốc mê, tay trái hơi chấn một chút, tiêm vào trong cơ thể Thành Hồ.

Tào quân gia và thị vệ nhìn thoáng qua không thể thấy rõ, vì nhận thấy Lâm Sơ Cửu lạnh mặt nên không có người nào dám hỏi nhiều. Ngược lại, Tô Trà từ nơi xa nhìn thấy, không nhận được hỏi một câu: "Di, Lâm Sơ Cửu vừa mới làm gì vậy?"

Đáng tiếc, hắn đứng cách đó quá xa, cho dù hỏi thì Lâm Sơ Cửu cũng không thể giải đáp cho hắn.

Tô Trà mang vẻ mặt buồn bực, oán giận nói với Tiêu Thiên Diệu đang ngồi ở trên xe lăn: "Thị vệ Tiêu Vương phủ càng ngày càng không có kỷ luật, lúc này toàn bộ đều dám ghé vào cùng nhau xem náo nhiệt." Tô Trà quá chán nản, bọn họ đã chặn mất tầm mắt của hắn, khiến hắn không thể nhìn thấy rõ ràng.

Tiêu Thiên Diệu tà mị liếc mắt nhìn Tô Trà một cái, nhưng không nói lời nào.....

Lúc này, Tiêu Thiên Diệu bỗng nhớ tới Lưu Bạch, đôi khi Tô Trà thật sự quá dong dài, Tiêu Thiên Diệu thật sự không rõ bản thân mình vì sao lại kết giao với Tô Trà.

Sau khi tiêm thuốc mê vào xong, Lâm Sơ Cửu nhận lúc người không chú ý rút tiêm ra, ném ống tiêm vào trên khay sắt đựng những dụng cụ y tế khác.

Lâm Sơ Cửu dùng nhịp kẹp miếng gạc và ngâm vào nước sát trùng, cố gắng rửa sạch bên ngoài miệng vết thương của Thành Hồ, sau đó tiến hành cầm máu.....

Lâm Sơ Cửu là một người rất nghiêm túc và có trách nhiệm, một khi nàng đảm nhận công việc, nàng sẽ không có tâm tư chú ý tới các yếu tố bên ngoài, càng không hề dấu điểm.

Cân nhắc tới việc nàng không thể quang minh chính đại truyền máu cho Thành Hồ, Lâm Sơ Cửu cần phải giành giật từng giây, trong thời gian nhanh nhất phải cầm máu cho Thành Hồ, rút mũi tên ngắn ở trong thân thể hắn ra, bởi vậy tốc độ trên tay Lâm Sơ Cửu không thể không nhanh hơn vài phần.

Tào quân gia và bọn thị vệ nhìn xem, mắt không hề chớp. Động tác của Lâm Sơ Cửu quá nhanh, bọn họ sợ nếu chớp mắt sẽ bỏ lỡ mất động tác của Lâm Sơ Cửu, đương nhiên bọn họ cũng luyến tiếc chớp mắt.....

Bởi vì, mặc dù động tác trên tay Lâm Sơ Cửu rất đơn điệu, nhưng lại có một sự cảm dỗ khiến bọn họ không tự chủ được di chuyển theo động tác tay của Lâm Sơ Cửu, sau đó chờ mong Lâm Sơ Cửu sẽ dùng đôi tay của nàng, cứu sống Thành Hồ.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Không rảnh, môn hạ của vị tiên nhân nào

Tô Trà và Tiêu Thiên Diệu cách rất xa Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu còn đỡ, cho dù cách khoảng bốn năm mươi mét, hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng động tác của Lâm Sơ Cửu, thậm chí có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi tinh tế trên trán của Lâm Sơ Cửu.

Từng có một khoảnh khắc, Tiêu Thiên Diệu có một loại xúc động muốn tiến lên lau những giọt mồ hôi cho Lâm Sơ Cửu. Cũng may, hắn là người cực kỳ tự chủ, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân mình làm ra hành động kỳ quái như vậy.

Tuy nhiên, Tô Trà lại cảm thấy cay đắng, hắn là một đại thiếu gia tay trái gà không chặt, cho dù đứng ở vị trí cao cũng không thể nhìn thấy rõ Lâm Sơ Cửu đang làm gì, chỉ nhìn thấy từng bóng dáng xẹt qua trước mắt.

Đôi mắt Tô Trà đều bị hoa mắt, không nhận được oán giận một câu: "Vương phi của ngươi là diệu thủ thần trộm hay sao?" Tốc độ tay nhanh như vậy, trộm đồ là tuyệt nhất!

Diệu thủ thần trộm?

Đôi mắt Tiêu Thiên Diệu chợt lóe, ngay sau đó khôi phục lại bình tĩnh: Hắn cũng muốn biết, Vương phi của hắn rốt cuộc đã bái vị tiên nhân nào làm môn hạ, mới có được bản lĩnh bậc này!

Rút mũi tên ra đối với Lâm Sơ Cửu mà nói, bất quá chỉ là một phẫu thuật nhỏ thuộc về khoa ngoại, có thể hoàn thành trong vài giờ. Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không để ở trong mắt, động tác trên tay không hề hoảng loạn, lưu loát thanh thoát giống như nước chảy mây trôi.

Tuy nhiên, đối đám người Tiêu Thiên Diệu mà nói, thủ pháp xử lý ngoại thương của Lâm Sơ Cửu, tất cả bọn họ đều nhìn thấy lần đầu tiên, cho dù là động tác hay là dụng cụ mà Lâm Sơ Cửu lấy ra, đều vượt qua sự nhận thức và trí tưởng tượng của bọn họ.

Chẳng qua Tào quân gia và đám người thị vệ ngại với thân phận Lâm Sơ Cửu nên không dám hỏi nhiều, đồng thời cũng sợ sau khi hỏi, có vẻ giống như bản thân mình không có kiến thức, sẽ bị mất mặt.

Người khác không hỏi, Lâm Sơ Cửu tất nhiên sẽ không nhiều chuyện nói ra. Sau khi Lâm Sơ Cửu tạm thời cầm máu chảy ra, nàng dùng băng gạc lau máu trên tay một chút, tiếp đó chuẩn bị rút mũi tên trên ngực Thành Hồ.

"Một người tới đây....." Lâm Sơ Cửu theo thói quen định tìm kiếm trợ thủ hoặc y tá, nhưng nàng vừa mới nói được một nửa mới nhớ ra đây không phải là bệnh viện quen thuộc của nàng, nàng không thể tìm được trợ thủ mình muốn ở đây.

Lâm Sơ Cửu lắc lắc đầu, đành phải làm từng bước một, cắt miệng vết thương của Thành Hồ ra, không có ai giúp nàng rút mũi tên ra, nàng cần phải tự mình làm. Đặc biệt, cần phải tránh mọi tổn thương tới tâm thất khi nàng rút mũi tên ra.

Lâm Sơ Cửu làm một bước này đặc biệt tinh tế, bởi vì ánh sáng không được tốt, nàng phải khom lưng xuống mới có thể nhìn thấy rõ ràng. Nháy mắt nàng cúi đầu, những sợi tóc mái theo đó bay tán loạn, dính vào trên cổ ướt đầm mồ hôi. Lâm Sơ Cửu cảm thấy khó chịu nên giạt giạt cổ, nhìn thấy bộ dáng nàng vài lần muốn duỗi tay ra nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, khiến người khác hận không thể tiến lên giúp nàng vén tóc lên.

"Đi, tìm một thị nữ tới." Nếu không phải ngại với sự khác biệt nam nữ, Tào quân gia thật sự muốn tiến lên vén tóc giúp Lâm Sơ Cửu, những sợi tóc kia thật sự làm hỏng mắt mỹ cảm, khiến trái tim người bực bội.

Và cũng trong thời khắc đó, Tiêu Thiên Diệu nơi xa cũng thờ ơ mở miệng: "Đi, gọi thị nữ Vương phi tới đây."

"A? Người đang nói chuyện với ta?" Tô Trà hơi sững sốt một chút, nhìn trái nhìn phải, phát hiện bên người Tiêu Thiên Diệu ngoại trừ hần ra, căn bản không có người khác.

"Ngoài người ra còn có người khác sao?" Tiêu Thiên Diệu lạnh lùng ngẩng đầu, đôi mắt lạnh băng đối diện với Tô Trà khiến Tô Trà kinh ngạc nhảy dựng, vội nói: "Ta đi, ta sẽ đi ngay."

Tô Trà lưu luyến mỗi bước chân, dùng hành động thực tế biểu hiện sự bất bình của mình. Tiêu Thiên Diệu phớt lờ hần, lạnh lùng nhìn Lâm Sơ Cửu, muốn biết Lâm Sơ Cửu tiếp theo sẽ làm thế nào.

Tô Trà tuyệt đối là hài tử xui xẻo nhất trong lịch sử, hần vừa rời đi không lâu sau, Lâm Sơ Cửu đã bắt đầu rút mũi tên cho Thành Hồ. Khi mũi tên bị rút ra, trong nháy mắt máu lại bắt đầu chảy ra từ miệng vết thương trên người Thành Hồ, không chỉ đám người Tào quân gia, ngay cả Tiêu Thiên Diệu cũng kinh ngạc nhảy dựng, chỉ sợ Lâm Sơ Cửu xử lý không tốt.

Một đám người tự giác lo lắng cho Lâm Sơ Cửu, tuy nhiên Lâm Sơ Cửu lại không có một chút cảm giác lo lắng, ngay trong nháy mắt máu chảy ra, Lâm Sơ Cửu đã che lại miệng vết thương của Thành Hồ, sau đó.....

Chờ đến khi bọn họ lấy lại phản ứng, bọn họ đã nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang cầm máu cho Thành Hồ, từng đồng bông nhiễm máu bị Lâm Sơ Cửu vứt bỏ qua một bên, và miệng vết thương chảy ra máu càng ngày càng ít.

Nhưng đây cũng chưa phải kết thúc, Lâm Sơ Cửu không giống như Ngô đại phu, sau khi cầm máu sẽ rải thuốc lên miệng vết thương rồi băng bó lại, thay vào đó nàng lấy một cây kim và chỉ thật nhỏ, dùng cái nhíp kẹp một đầu, sau đó.....

Ngay dưới mí mắt của bọn họ, bắt đầu khâu mạch máu bên trong ngực lại.

Lâm Sơ Cửu di chuyển kim rất nhanh, bọn họ bắt quả chỉ sững sốt thất thần một chút, lập tức nhìn thấy Lâm Sơ Cửu thu kim, sau đó thì nhìn thấy miệng vết thương của Thành Hồ chảy máu càng ngày càng ít.

Bọn họ chỉ nghe nói có thể khâu bụng lại, nhưng hiện giờ mạch máu cũng có thể khâu?

Khoé miệng của bọn thị vệ mở to thành hình chữ o, một đám đều tròn tròn mắt, nhưng.....

Cũng giống như lúc trước, bọn họ không dám hỏi câu nào, chỉ sợ vừa hỏi ra liền có vẻ giống như bản thân mình không có kiến thức, quá mất mặt.

Đương nhiên, cũng có người không sợ mất mặt, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh, "Trước kia người đã từng nhìn thấy sao? Mạch máu có thể khâu lại không?"

"Đồ không có kiến thức, bụng có thể khâu lại, mạch máu sao không thể khâu? Không phải cũng giống nhau sao." Không phải phùng má lên giả làm cá mập, hần chỉ muốn khoe khoang kiến thức của mình một chút.

"Người chưa từng nhìn thấy nhiều chuyện, tiểu tử, về sau còn phải học nhiều." Người nọ vỗ vỗ bả vai đối phương, khề nhếch miệng, hưởng thụ ánh mắt sùng bái của mọi người bên cạnh.

Sau khi hần nói xong, lập tức đưa tới những lời thảo luận xung quanh của mấy tên thị vệ, "Ở trung tâm đế quốc, khẳng định đại phu trị liệu cho người đều giống như vậy, chẳng trách mọi người đều nói trung tâm đế quốc rất tốt, ngay cả đại phu cũng khác người."

"Đáng tiếc, trung tâm đế quốc không cho phép người tứ quốc tùy tiện ra vào, nếu không ta thật sự muốn tới đó học hỏi thêm kiến thức."

.....

Sau khi Lâm Sơ Cửu rửa sạch sẽ miệng vết thương cho Thành Hổ, lúc nàng đang chuẩn bị cầm mũi kim khác để khâu lại miệng vết thương trên ngực, nghe được tiếng của bọn thị vệ châu đầu ghé tai, không nhận được bật cười thành tiếng.

Đám người này thật đáng yêu, bọn họ đã nghĩ giúp nàng lý do rồi, nàng không cần phải giải thích nhiều thêm nữa.

Oa..... Vương phi cười!

Bọn thị vệ trừng lớn đôi mắt, gần như không thể tin được những gì mình nhìn thấy.....

Phải biết rằng, từ lúc Lâm Sơ Cửu từ tiến tới cho đến bây giờ, vẫn luôn mang một khuôn mặt lạnh lùng, đừng nói tươi cười, ngay cả một chút dịu dàng cũng không hề có. Hiện tại Lâm Sơ Cửu đột nhiên tươi cười, sao có thể không khiến người vui vẻ.

"Vương phi cười thật đẹp mắt." Có một tiểu binh ngốc nghếch, không cẩn thận nói ra những gì hân nghĩ trong lòng, những người khác vội vàng gật đầu phụ họa. Điều này khiến cho Tào quân gia tức giận, khuôn mặt lão đen lại, nói: "Mấy nhãi ranh các ngươi nói bậy gì đó? Còn không mau ngồi lại đi, Vương phi là người mà các ngươi có thể nghị luận hay sao?"

Nếu không phải Vương gia ra lệnh cho Vương phi tới đây, nhóm người này cả đời chưa chắc có thể có cơ hội nhìn thấy Vương phi.

Ách..... Bọn thị vệ lúc này mới nhớ lại, y nữ hai tay dính đầy máu tươi trước mặt, không phải là y nữ bình thường, mà là nữ chủ tử của bọn họ.

Bọn thị vệ kinh sợ, không dám tiếp tục vây quanh, một đám cuống quýt thối lui, cũng không dám quang minh chính đại đánh giá Lâm Sơ Cửu, chỉ có thể dùng khóe mắt trộm ngắm về phía nàng.

"Có chuyện gì đã xảy ra vậy?" Khi Tô Trà mang theo Mã Nãi đi tới, chỉ thấy được một màn như thế, không nhận được hỏi một câu, nhưng.....

Tiêu Thiên Diệu sẽ trả lời hán sao?

Quả thực là quá ngây thơ!

"Qua đó đi." Tiêu Thiên Diệu không quay đầu lại, trực tiếp hạ lệnh. Mã Nãi cúi đầu xuống, nghe thấy giọng nói của Tiêu Thiên Diệu vội vàng bước nhanh hơn đi về phía Lâm Sơ Cửu, để lại một mình Tô Trà ảo não tại chỗ không thôi, "Sao ta vừa mới đi một lúc, Vương phi người đã khâu lại miệng vết thương của Thành Hổ rồi? Ta vẫn chưa nhìn thấy gì!"

Ô ô ô..... Có thể khiến Lâm Sơ Cửu khâu lại một lần nữa cho hân nhìn xem hay không?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cùng giường, hiểu lầm lớn

Nguyên vọng "tốt đẹp" của Tô Trà chủ định không có khả năng thực hiện, đừng nói Lâm Sơ Cửu mà ngay bản thân Tiêu Thiên Diệu cũng sẽ không để ý tới hân. Hơn nữa, người bị thương nặng ngoài Thành Hổ ra có hai người nữa, Tô Trà chỉ cần kiên nhẫn chờ là được.

Sau khi khâu xong vết thương, Lâm Sơ Cửu bôi dược và băng bó vết thương cho Thành Hổ. Vì để tiện đổi dược, Lâm Sơ Cửu không băng bó băng vải cho Thành Hổ, thay vào đó nàng chỉ dùng một miếng băng dán che lại miệng vết thương.

"Ngô đại phu, cho hân một ít thuốc chống viêm, thuốc bổ máu và thuốc hạ sốt, ta sợ nửa đêm hân sẽ nóng lên." Lâm Sơ Cửu thu dọn mọi thứ trên mặt bàn, tách riêng những dụng cụ đã dùng rồi và chưa dùng tới, những dụng cụ có thể dùng lại lần nữa cũng đặt qua một bên.

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, Lâm Sơ Cửu nâng cánh tay lên lau mồ hôi bằng ống tay áo. Khi nàng xoay người thì nhìn thấy một vật áo màu sắc rực rỡ lướt qua từ khóe mắt. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, nhũn mày nói: "Sao người lại tới đây?" Đường như nàng không hề gọi nha hoàn tới đây, đúng không?

"Bẩm Vương phi, Vương gia sai nô tỳ qua đây hỗ trợ." Mã Nãi tiến lên, hành lễ.

"Vương gia?" Lâm Sơ Cửu sùng sốt một chút, "Hân ở đây? Ở đâu?" Nếu không thì làm thế nào biết được, nàng đang cần một cô nương lau mồ hôi giúp nàng?

"Vương gia ở kia." Mã Nãi xoay người, chỉ vào vị trí nào đó không rõ ràng phía trước. Lâm Sơ Cửu theo ngón tay Mã Nãi chỉ nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu đang ngồi ở trên xe lăn, còn có một nam nhân xa lạ phía sau người hân.

Khoảng cách quá xa, Lâm Sơ Cửu không thể nhìn được biểu tình của Tiêu Thiên Diệu, thậm chí ngay cả động tác nhỏ cũng không thể nhìn rõ, đối với động tác lớn?

Nàng có thể hy vọng xa vời Tiêu Vương điện hạ sẽ có động tác gì lớn? Đừng mơ mộng nữa!

Lâm Sơ Cửu lười suy nghĩ vì sao Tiêu Thiên Diệu sẽ xuất hiện ở chỗ này, cho dù nhìn thấy hắn được bao nhiêu, nàng cũng phải hướng về phía hắn hành lễ. Đối với việc Tiêu Thiên Diệu có thể nhìn thấy hay không, Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không quan tâm, nàng chỉ làm những gì mình nên làm là được.

Bọn thị vệ ở khoảng cách khá xa, không nghe được Lâm Sơ Cửu và Mã Nảo nói chuyện, chỉ thấy Lâm Sơ Cửu đột nhiên hành lễ về phía trước, với quay đầu nhìn lại, một khi vừa nhìn thấy thì bọn thị vệ thiếu chút nữa đã bị hù chết.

"Vương gia tới?" Sắc mặt bọn thị vệ đại biến, những âm thanh chói tai vang lên, quả thật rất tán loạn và vô kỷ luật.

"Vương phi nhà người hành lễ quá xa thì thật thất lễ. Nàng sẽ tới gần hơn, đúng không?" Nhưng Tô Trà bỗng ngây dại khi nhìn thấy Lâm Sơ Cửu xoay người không chút để ý tới bọn họ, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: Bộ dáng của Tiêu Vương phi dường như hơi cuồng ngạo.

"Nàng sẽ." Tiêu Thiên Diệu không chút nghĩ ngợi nói.

Tuy nhiên, sau khi Tiêu Thiên Diệu nói những lời như vậy, Lâm Sơ Cửu hành lễ xong thì chỉ xem hắn như không hề tồn tại, xoay người nói với Ngô đại phu: "Còn hai người bệnh nữa ở đâu?"

Khi Lâm Sơ Cửu nói chuyện, nàng nhìn lướt qua những thương binh, không nhìn được nhú mày: Rõ ràng người bị thương nhiều như vậy, nhưng Hệ thống Y Sinh từ đầu tới cuối đều không hề có một câu nhắc nhở bắt nàng trị liệu cho người bệnh, quả thực rất kỳ lạ.

Chẳng lẽ là bởi vì thị vệ nhìn thấy có đại phu ở đây, một đám đã an tâm chờ đợi cứu trị? Vì bọn họ không phải trong tình trạng hoảng loạn bất lực?

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì thị vệ Tiêu Vương phủ thật sự không tồi, kỷ luật nghiêm minh.

"Vương phi, ngài có muốn gặp Vương gia hành lễ hay không?" Ngô đại phu có lòng tốt đề nghị, nhưng Lâm Sơ Cửu không thèm suy nghĩ cự tuyệt, "Không cần, đưa ta đi xem người bệnh." Nàng cần phải xong sớm để nghỉ ngơi một chút, hôm nay nàng đã quá mệt mỏi.

"Vâng, vâng." Ngô đại phu không tiếp tục khuyên, chỉ kín đáo nhìn thoáng qua về phía Tiêu Thiên Diệu, sau đó lập tức đưa Lâm Sơ Cửu đi vào bên trong.

Hai người khác được đưa tới sớm, Ngô đại phu đơn giản đã sơ cứu bọn họ, sau đó sai người sắp xếp bọn họ vào trong phòng bởi vì thương thế của bọn họ không nghiêm trọng bằng Thành Hồ.

Không gian bên trong không lớn, đừng nói là Tiêu Thiên Diệu đang ở bên ngoài, ngay cả khi Tiêu Thiên Diệu không có ở đây, bọn thị vệ cũng không thể nào đi vào, chỉ có Tào quân gia và Mã Nảo cùng nhau theo vào.

Tiêu Thiên Diệu và Tô Trà càng không cần phải nói, hai người vốn cách khá xa, hiện tại còn cách thêm một cánh cửa, trừ phi hai người đi tới, nếu không đừng nghĩ tới nhìn thấy cái gì.

Tô Trà đã biết tính của Tiêu Thiên Diệu, vội vàng nói: "Ta vừa rồi chưa nhìn thấy gì cả, chúng ta vào xem đi?"

"Bỏn vương đã xem rồi." Nói cách khác, hắn không muốn đi vào.

"Nhưng ta vẫn chưa nhìn thấy!" Hơn nữa còn do người hại ta.

Nửa sau của câu nói, Tô Trà không dám nói ra. Nếu hắn thật sự nói ra, Tiêu Thiên Diệu chắc chắn sẽ giết chết hắn.

"Liên quan gì tới bỏn vương?" Tiêu Thiên Diệu lạnh lùng nói, đôi tay ấn ở trên tay vịn, xe lăn quay vòng tại chỗ, "Đẩy bỏn vương trở về." Những gì hắn muốn nhìn đã nhìn rồi, ở lại đây cũng không có nghĩa gì nữa.

"Ta gọi thị vệ của người tới." Tô Trà xoay người muốn đi, nhưng lại nghe thấy Tiêu Thiên Diệu bắt mắt "Hừ." một câu, vì thế hắn đành phải dừng bước chân, ngoan ngoãn xoay người lại.

"Ta đẩy, ta đẩy người về là được chứ gì." Đồi trước của hắn nhất định đã đốt sai hương rồi, vì thế nên đồi này mới quen biết Tiêu Thiên Diệu, yên lành làm một công tử nhà giàu không làm, đi theo Tiêu Thiên Diệu mạo hiểm, liều mạng, còn bị người khi dễ.

Tô Trà đành phải lưu luyến quay đầu lại và nhìn thoáng qua căn phòng, nhận mệnh đẩy Tiêu Thiên Diệu rời đi.....

Tiêu Thiên Diệu và Tô Trà đi rồi, bọn thị vệ mới dám thả lỏng, mấy người bị thương vội vàng chụm lại với nhau, có chút không dám tin nói: "Vương gia đến thăm chúng ta sao? Có phải Vương gia sẽ không truy cứu về việc chúng ta không bắt được thích khách hay không?"

"Ô ô ô..... Quá cảm động, Vương gia thật sự tới thăm chúng ta, mặc dù chỉ liếc mắt nhìn một cái từ rất xa, nhưng như vậy là đủ rồi." Có người nhạy cảm còn cảm động rơi lệ, còn có mấy người mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng hốc mắt cũng ửng đỏ.

Có người nhạy cảm đương nhiên cũng có người vẫn còn lý trí, thị vệ lúc trước khoe khoang "kiến thức", rất hưởng thụ cảm giác được mọi người sùng bái, hiện tại không nhìn được lại bắt đầu thể hiện.

"Ta nói này cả đám các ngươi, các ngươi thật sự nghĩ Vương gia tới thăm các ngươi sao? Đừng nên mơ mộng hão huyền, Vương gia rõ ràng tới để gặp Vương phi."

"Gặp Vương phi? Sao có thể, chẳng phải Vương gia có thể đến chỗ Vương phi hay sao?." Một thị vệ không tin, Vương gia rõ ràng đến thăm bọn họ, Vương gia khẳng định biết bọn họ đã vất vả, ô ô ô..... Thật là cảm động! Mặc dù Vương gia lúc nào cũng mặt lạnh, nhưng trái tim thật sự vẫn rất tốt.

Thị vệ thích khoe khoang kiến thức không nhìn được trọn trắng mắt, "Thật ngây thơ, ngươi cho rằng trước kia chúng ta chưa từng bị thương hay sao? Ngươi từng nhìn thấy Vương gia tới thăm ngươi chưa? Lần này Vương gia tới là vì Vương phi, nếu không Vương gia cũng sẽ không tới."

"Rất có lý, lần trước chúng ta bị thương còn nhiều hơn, Tào Lâm thiếu chút nữa đã chết, nhưng cũng không thấy Vương gia tới đây." Có người phản đối, tự nhiên cũng có người phụ họa.

"Mặc dù Vương gia đối tốt với chúng ta, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện tới thăm chúng ta, nhiều lắm là sai đại nhân Lưu Bạch thêm cơm cho chúng ta mà thôi." Vương gia nhà bọn họ luôn luôn dùng vật chất để khen thưởng, chưa bao giờ đi theo con đường tình cảm.

Bọn họ căn bản không thể nào tưởng tượng được, hình ảnh Vương gia lạnh như núi băng của bọn họ, sẽ có một ngày đột nhiên mang vẻ mặt tươi cười nắm tay bọn họ, quan tâm hỏi han bọn họ.

Hình ảnh kia quá đẹp, bọn họ không dám ảo tưởng.....

.....

"Vương phi, chắc chắn Vương gia tới đây là để gặp ngài." Trong phòng, Tào quản gia nhỏ giọng nói bên cạnh Lâm Sơ Cửu, đồng thời cũng rất ảo não, "Ài, Vương phi vừa rồi nên tới chào hỏi Vương gia, nói không chừng đêm nay Vương gia sẽ đi tới sân Vương phi." Đã thành hôn lâu ngày như vậy, nhưng hai người vẫn chưa ngủ chung giường, điều này thật sự.....

Khiến người lo lắng!

Nếu Vương gia và Vương phi cứ tiếp tục thế này, tiểu thế tử nhà bọn họ lúc nào mới có?

Toàn thân Lâm Sơ Cửu run lên, thiếu chút nữa đã khâu sai mũi kim, "Tào quản gia, lúc ta đang làm việc, yêu cầu ngươi đừng nói chuyện khủng khiếp như vậy, sẽ hù chết người."

Tiêu Thiên Diệu sẽ tới sân nàng?

Thế gian này không có điều gì đáng sợ hơn điều này. Nàng thà rằng làm cả đêm ở đây, cũng không muốn cùng chung chăn chung gối với Tiêu Thiên Diệu.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Một mối, tìm tới cửa

Edit & Dịch: Emily Ton.

Dưới chân Tô Trà giống như có gió, hần chỉ muốn nhanh chóng đưa Tiêu Thiên Diệu trở về, sau đó quay lại không chừng còn có thể nhìn thấy Lâm Sơ Cửu rốt cuộc đã khâu lại miệng vết thương như thế nào.

Nói thật, Tô Trà vẫn rất tò mò, Ngô đại phu và Tào quản gia đều nói Lâm Sơ Cửu còn tuyệt hơn cả thần y, hần thật tình muốn nhìn xem một chút. Hiện tại thật vất vả mới có cơ hội, sao hần có thể buông tha?

Khi đưa Tiêu Thiên Diệu đến trong viện của hần, Tô Trà buông xe lăn ra đã muốn lập tức rời đi, nhưng Tô Trà còn chưa kịp xoay người đã nghe thấy Tiêu Thiên Diệu nói: "Không phải nơi này."

"Hả?" Tô Trà tự nhận đầu óc mình không tệ, nhưng những lời này của Tiêu Thiên Diệu, Tô Trà thật sự nghe không hiểu.

"Không quay về thư phòng." Tiêu Thiên Diệu một đường trầm tư, căn bản không biết Tô Trà đã đưa hần về thư phòng.

"Vậy ngươi muốn đi đâu?" Tô Trà nghiêng răng.

"À....." Tiêu Thiên Diệu suy tư một lát, sau đó nói: "Đi tới sân của Lâm Sơ Cửu."

"Cái gì?" Tô Trà khoáy khoáy lỗ tai, "Ta không nghe lầm đấy chứ?" Thiên Diệu thật sự sẽ chủ động đi gặp Lâm Sơ Cửu, điều này..... trời không nổi

mưa bão đấy chứ?

Vấn đề không có trình độ như vậy, Tiêu Thiên Diệu từ chối trả lời, "Nhanh lên."

"Được." Dưới áp lực của Tiêu Thiên Diệu, Tô Trà cố gắng nén xuống một bụng đầy ỳ khuất, đẩy Tiêu Thiên Diệu tới sân của Lâm Sơ Cửu, trên đường còn không nhịn được oán giận đôi câu:

"Vì sao không để hạ nhân đẩy người đi?"

"Vì sao cứ khăng khăng bắt ta phải đẩy người đi?"

"Tay ta cũng không hề tốt hơn hạ nhân, không phải hay sao?"

Đáng tiếc, cho dù Tô Trà phàn nàn bao nhiêu, Tiêu Thiên Diệu đều phớt lờ hết, giống như hắn không hề nghe thấy gì. Tô Trà tức giận đến nổi huyết nữa đã học cả máu.

Sân Lâm Sơ Cửu sống không xa, tuy nhiên Tiêu Vương phủ lại rất lớn, vì vậy từ thư phòng Tiêu Thiên Diệu đến sân Lâm Sơ Cửu, ước chừng phải đi bộ mất vài khắc (30ph), tính cả đi lẫn về Tô Trà khẳng định có thể kịp quay lại để xem Lâm Sơ Cửu cứu người nếu muốn.

Tuy nhiên, Tô Trà nghĩ nên chờ Lâm Sơ Cửu trở về, trực tiếp hỏi nàng cách khâu vết thương như thế nào, nhưng.....

"Người có thể đi rồi." Tiêu Thiên Diệu vừa đến sân Lâm Sơ Cửu, lập tức bắt đầu đuổi người.

Tô Trà gần như muốn khóc, ỳ khuất nói: "Ta đi rồi, ai đẩy người về?." Từ việc hắn đã đẩy xe lăn khắp nơi cả ngày, cũng nên cho hắn lưu lại đây chứ? Thiên Diệu thật sự quá nhẫn tâm.

"Tiêu Vương phủ thiếu hạ nhân sao?" Tiêu Thiên Diệu liếc mắt nhìn Tô Trà một cái, thật may lời này của Tiêu Thiên Diệu còn chưa khiến Tô Trà choáng váng.

"Tiêu Vương phủ không thiếu hạ nhân, vậy người vừa rồi vì sao không cho hạ nhân đẩy?" Làm người không thể xấu như vậy được, vô sỉ tới mức sau khi qua sông thì phá mất cầu hay sao?

"Người cũng giống như hạ nhân Tiêu Vương phủ, quá nhàn rồi rồi." Tiêu Thiên Diệu thờ ơ nói lời khác nghiệt.

Tô Trà thiếu chút nữa học máu, "Ta nhân lúc nào, một ngày ta phải đếm mấy vạn lượng bạc ra vào Tô đại thiếu, kinh doanh của tất cả các chi nhánh ta cũng đều phải xem qua, ta nhân cái gì mà nhàn." So sánh hắn với hạ nhân, quả thực không thể tiếp tục ở lại để nhận thêm ỳ khuất.

"Không có người, công việc kinh doanh của Tô gia vẫn có thể diễn ra suôn sẻ." Tiêu Thiên Diệu không khách khí chém thêm một đao nữa. Tô Trà rốt cuộc hiểu được tâm tình của Lưu Bạch mỗi khi bị Tiêu Thiên Diệu mắng mỏ.

Tiêu Thiên Diệu, người này căn bản không biết cách nói chuyện hay.

"Ta sẽ đi bây giờ, không quấy rầy phu thê các người ở cùng một chỗ." Tô Trà cất bước đi ra ngoài, trong lòng thực sự buồn bực. Khi đi đến ngạch cửa, hắn dừng lại, xoay người nói một câu: "Đúng rồi, Vương gia, người khác nghiệt như vậy, không sợ Vương phi ghét bỏ người sao?"

Nói xong, hắn căn bản không dám nhìn biểu tình của Tiêu Thiên Diệu, tăng tốc đi về phía trước, giống như phía sau có chó dữ truy đuổi.

Tô Trà sợ Tiêu Thiên Diệu tìm tới hắn phiền toái, vì vậy không dám đi tìm Lâm Sơ Cửu. Hắn vội vàng rời khỏi Tiêu Vương phủ, cũng âm thầm hạ quyết tâm, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không tới Tiêu Vương phủ, tránh để bị Tiêu Thiên Diệu trả thù.

Lâm Sơ Cửu vẫn không biết, Tiêu Thiên Diệu mà nàng xem như một ác mộng tồn tại, lúc này đang ở sân nàng chờ nàng. Hiện tại nàng còn đang giúp Ngô đại phu điều trị những người bệnh khác. Mãi cho đến khi tất cả những người bị thương đều được xử lý hết, lúc này nàng mới thu dọn mọi thứ và chuẩn bị rời đi.

Khi thất lưng nhức mỏi không chịu được nữa, Lâm Sơ Cửu mới nhẹ nhàng xoa xoa để khiến mình dễ chịu hơn một chút. Cuối cùng nàng gom tất cả rác lại để Ngô đại phu đốt chúng, sau đó đưa hòm thuốc cho Mã Nãi, để Mã Nãi xách nó giúp nàng.

Nàng quá mệt mỏi, thật sự không còn sức để mang theo hòm thuốc.

Lúc này trời đã tối đen, căn bản không thể nhìn rõ đường về, Lâm Sơ Cửu đang nghĩ đi tìm Ngô đại phu để mượn đèn lồng, Tào quản gia đã mang một chiếc đèn lồng nhỏ tiến lên, ân cần nói: "Vương phi, nô tài đưa ngài trở về."

"Không cần," Lâm Sơ Cửu biết Tào quản gia rất bận, những người bệnh này còn cần lão an bài bố trí, ý tốt của lão nàng nhận, vì vậy Tào quản gia đã gọi hai tên thị vệ hộ tống nàng về.

Ban đầu, Lâm Sơ Cửu định mang theo đèn lồng để nàng có thể tự đi, nhưng nghĩ tới vụ ám sát lúc chiều, Lâm Sơ Cửu yên lặng vẽ một dấu "X" thật lớn nơi đáy lòng mình.

Ở Tiêu Vương phủ cũng không an toàn, nàng tốt nhất không nên hành động một mình, vạn nhất gặp phải cao thủ, ngay cả cơ hội kêu cứu nàng cũng không có.

Lâm Sơ Cửu chậm rãi bước đi, nàng thật sự rất mệt, thắt lưng và cổ đều rất đau nhức, đôi tay tê liệt vì đã nắm chặt dao mổ cùng với chỉ khâu, đừng nói tới dạ dày trống rỗng sắp không thể chịu nổi, vẫn luôn không ngừng phát ra âm thanh phản kháng.

Đã lâu lắm rồi nàng chưa mệt mỏi như vậy. Mặc dù nàng làm việc ở trong bệnh viện năm sáu tiếng đồng hồ, thậm chí phải làm phẫu thuật tám chín giờ, nhưng nếu có phẫu thuật thì chúng đều đã được lên lịch hẹn trước, nàng có thể có thời gian để chuẩn bị sẵn sàng, căn bản sẽ không vội vàng giống hôm nay như vậy.

Lâm Sơ Cửu nặng nề bước đi, hận không thể ngay trong khoảng khắc tiếp theo có thể đi tới tiểu viện của mình. Lúc đầu Mã Nãi không chú ý tới tư thế đi đường của Lâm Sơ Cửu không đúng, đợi đến khi phát hiện ra thì mới hỏi Lâm Sơ Cửu có muốn sai người mang kiệu tới hay không, nhưng bọn họ đã về gần tới nơi.

"Có kiệu sao, vì sao không nói sớm?" Lâm Sơ Cửu không còn sức lực hỏi Mã Nãi.

Mã Nãi hoảng hốt, cẩn thận giải thích nói: "Nô tỳ cho rằng Vương phi đã biết, vì thế....." Căn bản lúc trước Mã Nãi thấy Lâm Sơ Cửu lúc đối mặt với những thị vệ bị thương đều luôn tràn đầy tinh thần, không hề giống như người mới mệt, vì thế Mã Nãi đã không đề cập tới kiệu.

Hiện tại thì sao?

Trời quá tối, nếu Lâm Sơ Cửu không nói gì, Mã Nãi căn bản không thể thấy rõ.

"Lần sau, nếu có chuyện xảy ra tương tự thì người có thể nhắc ta." Nàng không lớn lên ở nơi đại tiểu thư Lâm gia đã sống, mặc dù nàng có ký ức, nhưng không biết hết thói quen sinh hoạt của nguyên chủ, có một số thứ bình thường, nàng thật sự không thể nhớ được.

Một lúc lâu sau.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy bản thân mình càng thêm mệt mỏi, nếu như không phải nàng đã nhìn thấy tiểu viện lò mờ ánh nến phía trước, nàng thật sự rất muốn khóc với Mã Nãi. Nàng cũng thật sự muốn liều mạng với Hệ thống Y Sinh. Hôm nay nàng đã cứu ba người, còn giúp băng bó cho nhiều người bệnh như vậy, nhưng Hệ thống Y Sinh không hề cho nàng một chút giá trị thành tựu nào. Quả thực không có nhân tính!

Hệ thống Y Sinh nhất định đã bị hỏng rồi! Nếu không thì nàng đã bắt nhầm hàng giả!

Lâm Sơ Cửu vừa mệt vừa đói, thật vất vả mới đi về đến sân, còn chưa kịp cảm ơn thị vệ hộ tống, nàng đã nhìn thấy hai người Trần Châu và Phi Thủy mang theo một chiếc đèn cung đình, bước chân vội vàng đi tới, "Vương phi, cuối cùng ngài đã trở lại, Vương gia đang chờ ngài ở phòng khách lâu lắm rồi. Vương gia muốn ngài vừa trở về thì tới gặp ngài ấy ngay."

"Người nói gì vậy?" Lâm Sơ Cửu lao đảo một bước, suýt nữa té ngã, "Vương gia tới?"

Nàng đã làm điều gì khiến trời giận người oán hay sao? Tiêu Thiên Diệu lại tới tìm nàng lần nữa....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ghét bỏ, đừng lừa gạt bốn Vương

Ở Tiêu Vương phủ Tiêu Thiên Diệu chính là vua, hẳn muốn gặp Lâm Sơ Cửu, cho dù Lâm Sơ Cửu không muốn cũng không thể cự tuyệt. Hiện tại Tiêu Thiên Diệu tự mình tới tìm Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu càng không thể nói không.

Cố gắng nén xuống sự bất mãn trong lòng, Lâm Sơ Cửu xoa xoa ấn đường. Nàng để Mã Nãi mang hòm thuốc của nàng về trước, nàng đi cùng Phi Thủy tới gặp Tiêu Thiên Diệu. Nhưng Mã Nãi còn chưa kịp rời đi, Phi Thủy đã nói: "Vương gia nói, Vương phi hãy mang theo hòm thuốc qua đó."

Đặc biệt nói rõ muốn nàng mang theo hòm thuốc qua đó?

Trái tim Lâm Sơ Cửu dường như ngừng đập, nàng mơ hồ đoán được Tiêu Thiên Diệu đang muốn làm gì. Nàng cúi đầu để dấu đi sự bất an trong mắt, phản chấn tinh thần nói: "Vậy thì đi thôi."

Dưới sự hộ tống của ba nha hoàn và hai tên thị vệ, Lâm Sơ Cửu bước đi nhẹ nhàng, không cảm thấy lo lắng và cũng không có mệt mỏi lúc trước chút nào. Trong mắt Mã Nãi hiện lên một chút nghi ngờ nhưng không dám nhiều lời.

Tới nơi, thị vệ canh giữ ngoài cửa, Phi Thủy đi vào thông báo một tiếng, sau khi Tiêu Thiên Diệu đồng ý, Lâm Sơ Cửu và Mã Nãi mới có thể tiến vào.

Lâm Sơ Cửu hành lễ với Tiêu Thiên Diệu xem như lời chào. Mã Nảo buông hòm thuốc trong tay, quỳ xuống, "Gặp qua Vương gia."

"Đi ra ngoài," Tiêu Thiên Diệu không hề ngắt đầu, nhưng ai cũng biết lời này của hắn là đang nói ai, Mã Nảo vội vàng lui ra, căn bản không dám ở lâu.

Trong phòng, chỉ có hai người Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu ở trên xe lăn, Lâm Sơ Cửu lặng lẽ đứng ở giữa phòng, không vui không buồn, không chịu ảnh hưởng bởi Tiêu Thiên Diệu chút nào.

Trong mắt Tiêu Thiên Diệu hiện lên một sự tán thưởng, nhưng rất nhanh liền biến mất. Tiêu Thiên Diệu ngược mắt liếc nhìn Lâm Sơ Cửu một cái, rất cuộc mở miệng, "Mở hòm thuốc của ngươi ra."

Lâm Sơ Cửu sớm đã đoán được chuyện này, nàng không hề hoảng loạn, trầm mặc mở hòm thuốc ra. Để tiện cho Tiêu Thiên Diệu có thể kiểm tra, nàng còn cố ý chuyển hướng hòm thuốc để Tiêu Thiên Diệu có thể nhìn xem rõ ràng.

Quả là người thông minh!

Tiêu Thiên Diệu gạt đầu, nói tiếp: "Lấy ra."

Hắn không nói lấy ra thứ gì, nhưng Lâm Sơ Cửu biết hắn đang nghĩ gì. Vì vậy, nàng thông minh lấy ra dụng cụ phẫu thuật đựng trên khay inox, đưa đến trước mặt Tiêu Thiên Diệu, "Vương gia."

Có một số thứ có thể giấu, nhưng có một số thứ lại không thể giấu được. Có Hệ thống Y Sinh ở đây, sau này nàng muốn cứu người, nhất định phải bại lộ một số thứ đặc biệt. Nếu khiến người hoài nghi, không bằng tự mình bại lộ một số thứ trước.

Tiêu Thiên Diệu lấy một con dao phẫu thuật trên khay và thường thức nó, lòng bàn tay nhẹ nhàng trượt ở trên lưỡi dao, lập tức cắt một lỗ hồng, từng giọt máu nhỏ xuống.

Dao nhỏ thật sự rất sắc bén.

Đôi mắt Tiêu Thiên Diệu kéo lên, hỏi: "Từ đâu ra?" Không đợi Lâm Sơ Cửu trả lời, Tiêu Thiên Diệu đã bồi thêm một câu: "Đừng lấy sự phụ kia ra để lừa gạt bốn vương, cũng đừng đề cập tới Trung Ương Đế Quốc với bốn vương, bốn vương biết nhiều hơn ngươi nghĩ."

Lâm Sơ Cửu không hề kinh hoàng, thành thật và vô tội nói: "Nhưng, mấy thứ này đúng là do sự phụ để lại cho ta, đối với Trung Ương Đế Quốc, ta chỉ nghe nói qua, nhưng không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở đó." Ta lừa gạt người thì như thế nào, có bản lĩnh cứ tới cắn ta!

"Bốn vương rất dễ lừa hay sao?" Tiêu Thiên Diệu nhướng mày, ánh mắt hung dữ sắc bén như dao, đâm từng nhát tới Lâm Sơ Cửu.

Trước đây, Lâm Sơ Cửu sẽ không thể chịu đựng nổi uy áp như vậy, nhưng hôm nay nàng lại cố gắng chống cự, khuôn mặt nàng vẫn luôn bình tĩnh, khỏe miệng mở hồ mang theo một chút trào phúng, "Vương gia đang muốn đánh cho người nhận tội hay sao? Thật ra Vương gia không cần như thế, ta sợ nhất là đau và cũng không muốn chết, nếu Vương gia muốn nghe lý do một lần nữa, ta sẽ thuật lại không thiếu một chữ."

"Người đang chơi tâm cơ với bốn vương sao?" Những lời này hắn nói ra rất chậm, giọng điệu rất nặng nề. Lâm Sơ Cửu dường như cảm giác được có một áp lực vô hình đang đánh về phía mình. Khi nàng đang nỗ lực muốn chống cự, đột nhiên.....

"Choang" một tiếng, trọng lực đập tới chiếc khay, Lâm Sơ Cửu trượt tay, dụng cụ phẫu thuật trên khay "loảng xoảng" rơi xuống sàn nhà. Những con dao phẫu thuật nhỏ nhỏ thậm chí còn nảy trên sàn nhà một chút, mũi dao đập vào mắt cá chân của Lâm Sơ Cửu.

"Tê....." Lâm Sơ Cửu ăn đau, cúi đầu, nhìn thấy một vết cắt trên gầy đùi, có vết máu chảy ra. Lâm Sơ Cửu hít vào một hơi, sau đó giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, chân sau lui một bước kéo xa khoảng cách với Tiêu Thiên Diệu.

Vì tính mạng của mình, nàng cần phải cách xa người điên này một chút.

"Ngu xuẩn, ngay cả trốn cũng không biết." Khoảng cách gần như vậy, ánh mắt Tiêu Thiên Diệu lại rất sắc, sao có thể không nhìn thấy nàng chạy máu.

Lâm Sơ Cửu không có sức lực cũng không có tinh thần để tranh luận với Tiêu Thiên Diệu, cố gắng trấn áp sự thiếu kiên nhẫn, hỏi: "Vương gia còn có chuyện gì khác nữa không? Nếu chỉ muốn hỏi dụng cụ trên tay ta đến từ nơi nào, ta đã trả lời rồi. Không có việc khác thì ta đi trước." Nàng vừa mệt vừa đói, có thể thả nàng đi hay không?

Một ngày phát sinh nhiều chuyện như vậy, nàng đã mệt muốn chết.

"Đi? Ngoài Tiêu Vương phủ người có thể chạy đi đâu?" Ý trào phúng trong lời nói rất rõ ràng.

Lâm Sơ Cửu đi tới nơi nào cũng đều là địa bàn của hắn, muốn giương oai ở địa bàn của hắn, lá gan Lâm Sơ Cửu còn lớn hơn.

"Vương gia còn muốn hỏi gì nữa, nhanh chóng hỏi đi, nếu ta biết nhất định sẽ nói." Lâm Sơ Cửu không hề che dấu sự mất kiên nhẫn của mình. Tiêu Thiên Diệu nhăn mày lại, trên mặt không có bất luận biểu tình gì, nhưng đôi tay đặt ở trên tay ghế lại nắm thật chặt, đáng tiếc Lâm Sơ Cửu vẫn luôn cúi đầu, không thể nhìn thấy.

"Như thế nào, mất kiên nhẫn?" Ngón tay hắn gõ nhẹ ở trên tay vịn, động tác cực kỳ nhẹ, gần như không có âm thanh, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn nghe thấy

được.

Những tiếng gõ nhịp nhàng và có tiết tấu, giống như đang gõ vào trái tim nàng, khiến nàng không tự chủ được dời lực chú ý tới đôi tay Tiêu Thiên Diệu. Đôi mắt Lâm Sơ Cửu loé lên, cố gắng ép mình dời tầm mắt đi, mắt kiên nhẫn nói một câu: "Không dám."

"是不敢, 而不是不耐?" 萧天耀反问, 却不等林初九回答, 又道: "罢了, 口是心非的女人, 问了也不会说, 不过是浪费本王的时间。" "Không dám, hay là không còn kiên nhẫn nữa?" Tiêu Thiên Diệu hỏi, nhưng không đợi Lâm Sơ Cửu trả lời, hắn đã nói: "Thôi, nữ nhân khẩu thị tâm phi*", hỏi cũng sẽ không nói, chỉ khiến bốn vương lãng phí thời gian."

*口是心非: *Khẩu thị tâm phi: Ngoài miệng nói phải, trong lòng nghĩ trái, chỉ sự dối trá.*

Điều này có nghĩa là nàng có thể rời đi?

Trên mặt Lâm Sơ Cửu vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng nàng lại đang mừng thầm. Nàng đang chờ Tiêu Thiên Diệu tự động tránh đường, nhưng Tiêu Thiên Diệu dừng lại và nói: "Truyền thiện."

Lời này là nói với hạ nhân ngoài phòng, hạ nhân không có biểu hiện gì nhưng Lâm Sơ Cửu thì lại rất sợ. Tiêu Thiên Diệu đang có ý gì?

Muốn ăn ở nơi này của nàng? Hắn không sợ ăn không vào hay sao?

Lâm Sơ Cửu đột nhiên ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt cao thâm khó đoán của Tiêu Thiên Diệu, con ngươi giống như hiểu rõ hết thảy. Nàng sợ tới mức vội vàng quay mặt đi, không dám nhìn tiếp, càng không dám đuổi Tiêu Thiên Diệu đi.

Tiêu Thiên Diệu hừ lạnh một tiếng, phớt lờ hỗn loạn trên sàn nhà, thúc đẩy xe lăn tiến lên và dừng lại ở bên người Lâm Sơ Cửu, "Như thế nào? Còn muốn bốn vương chờ người?"

"Không....." Lâm Sơ Cửu ngẩn ra, phát hiện hai người chỉ cách nhau nửa bước chân nên vội vàng thối lui, "Ta bận rộn một ngày, quần áo trên người sớm đã ô uế, thỉnh Vương gia cho ta thay đổi quần áo trước." Ý của nàng, chính là muốn tắm rửa một cái.

Tiêu Thiên Diệu ghét bỏ quét mắt liếc Lâm Sơ Cửu một cái, nhún mày nói: "Đi thôi." Dơ bẩn như vậy, hắn xác thật ăn không ngon. Để Lâm Sơ Cửu thay quần áo trước vì hắn có thể ăn ngon, tuyệt đối không phải vì Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không biết ý của Tiêu Thiên Diệu, nói một tiếng cảm ơn, sau đó nhặt hết dao phẫu thuật trên sàn nhà lên, gọi Mã Nảo vào và xách hòm thuốc đi. Cuối cùng nàng đi cùng Mã Nảo trở về phòng, trong khi Tiêu Thiên Diệu đi tới phòng ăn.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ngất xỉu, Lâm cô nương đáng thương

Lâm Sơ Cửu không dám chắc chắn Tiêu Thiên Diệu có thể chờ nàng cùng nhau ăn cơm hay không, nhưng để an toàn, Lâm Sơ Cửu vẫn cấp tốc thay đổi quần áo, lau mặt qua loa, sau đó đi tới phòng ăn.

Nàng thà rằng tự mình tự đa tình, cũng không thể để Tiêu Thiên Diệu đợi lâu, nếu không xui xẻo vẫn là chính nàng.

Vội vàng đi tới phòng ăn, nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu đang lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, hắn vẫn chưa hề động tay với món ăn đầy bàn, Lâm Sơ Cửu liền biết mình đã làm đúng rồi.

Khi sắp đi tới gần cửa, Lâm Sơ Cửu cố ý thả chậm bước chân, điều chỉnh hô hấp, sửa sang lại quần áo, ưu nhã thong dong cất bước tiến vào, thật sự giống như người vừa rời vội vã không phải là nàng.

Vương phi thật sự cho rằng bộ dáng trong ngoài không đồng nhất của nàng, Vương gia không biết hay sao?

Trần Châu đi theo phía sau thầm nghĩ, San Hồ yên lặng nhìn trời.....

"Vương gia," Lâm Sơ Cửu an phận thủ lễ, tiến vào liền nhún người hành lễ với Tiêu Thiên Diệu, tư thế đạt tiêu chuẩn, giọng điệu dịu dàng, có thể nói là phong phạm điển hình của phu nhân.

Khóe miệng Tiêu Thiên Diệu hơi co giật, "Ngồi đi." Hành động giả tạo như vậy, thật sự không giống Lâm Sơ Cửu.

"Tạ vương gia," lại hành lễ thêm một lần nữa, Lâm Sơ Cửu ngồi xuống sau khi Tiêu Thiên Diệu gật đầu, đôi tay nàng đặt ở hai bên sườn, mắt nhìn thẳng. Tiêu Thiên Diệu bất động nàng cũng bất động, đợi sau khi Tiêu Thiên Diệu giơ đũa lên và gấp đồ ăn, lúc này Lâm Sơ Cửu mới bắt đầu động thủ.

Trên bàn cơm tĩnh lặng không có tiếng động, thậm chí âm thanh bát đĩa va chạm vào nhau cũng đều không có. Hai người dùng cơm theo nghi lễ tiêu chuẩn, ngay cả âm thanh nhai nuốt cũng đều không thể nghe thấy.

Tiêu Thiên Diệu ăn cơm vẫn luôn như thế, hắn không cảm thấy có gì không đúng. Nghi lễ dùng cơm của Lâm Sơ Cửu không tệ, nhưng ngày thường nàng sẽ không quá nghiêm khắc với bản thân mình. Hiện tại ngồi cùng bàn và dùng bữa với Tiêu Thiên Diệu, nàng chỉ có thể dùng phương thức dùng cơm ưu nhã nhất, một ngụm cơm phải nhai mấy chục lần mới nuốt xuống, chậm rãi giống như đang ăn độc dược.

Cũng may không phải mỗi ngày đều như thế, nếu không nàng nhất định sẽ phát điên.

Lâm Sơ Cửu nghiêm túc ăn giống như đếm hạt cơm không giống bình thường, thật sự trong mắt nàng dường như chỉ có đồ ăn. Tuy nhiên, tình hình thực tế thì chỉ mình nàng biết, nàng căn bản không hề có tâm trạng ăn cơm, nàng vẫn luôn đợi Tiêu Thiên Diệu buông bát đĩa và kết thúc màn tra tấn này.

Nàng thà rằng ăn chút điểm tâm lạnh, cũng không muốn ăn cơm cùng với Tiêu Thiên Diệu, ăn cơm xong một bữa, dạ dày nàng đều đau!

Rất nhanh, Tiêu Thiên Diệu phát hiện ra hành vi kỳ lạ của Lâm Sơ Cửu, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra với Lâm Sơ Cửu?

Hắn đã cố tình thu liễm khí thế, chắc hắn sẽ không khiến Lâm Sơ Cửu cảm thấy sợ hãi mới đúng. Chẳng lẽ Lâm Sơ Cửu đã làm chuyện gì xấu nên chột dạ, không dám dùng bữa cùng hắn?

Nghĩ đến khả năng này, Tiêu Thiên Diệu nhăn mày lại, buông bát đĩa. Khi hắn đang muốn đánh giá Lâm Sơ Cửu thì thấy Lâm Sơ Cửu vội vàng nuốt đồ ăn trong miệng xuống và cũng buông đĩa theo. Nàng thẳng lưng ngồi ở chỗ kia, tư thái giống như phu nhân tham gia cung yến.

Điều này khiến Tiêu Thiên Diệu thực sự không hiểu, ho nhẹ một tiếng nói: "Ồ nhà không cần gò bó như thế." Lúc trước hắn chưa từng thấy Lâm Sơ Cửu gò bó như vậy, không phải nữ nhân này có lá gan rất lớn hay sao?

Lâm Sơ Cửu mỉm cười, không nói gì.

Nàng rõ ràng đã muốn buông tay, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại hoài nghi nàng. Nàng cần phải biểu hiện giống với nguyên chủ một chút, bởi vì nàng sợ Tiêu Thiên Diệu sẽ xem nàng giống như yêu nữ, sau đó thiêu nàng.

Lâm Sơ Cửu rõ ràng không quan tâm tới lời hắn nói, điều này khiến cho Tiêu Thiên Diệu bất mãn, "Bổn vương đáng sợ như vậy sao?" Đáng sợ đến nỗi, khiến người phải dùng hết tâm tư làm bộ làm tịch ở trước mặt bổn vương?

Nàng dám uy hiếp hắn, nói muốn phế bỏ chân thứ ba của hắn, Lâm Sơ Cửu thật sự cho rằng hắn không biết, tính cách của nàng mạnh mẽ bao nhiêu hay sao?

"Vương gia sao lại đáng sợ chứ?" Lâm Sơ Cửu nói trong khi cười khúc khích, tiêu chuẩn cười không lộ hàm răng, nhưng trong lòng nàng lại đang mắng: Tiêu Thiên Diệu thật sự không biết xấu hổ khi nói bản thân mình không đáng sợ. Mỗi lần nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu, nàng đều có một loại cảm giác tính mạng mình đang bị uy hiếp, chỉ sợ Tiêu Thiên Diệu không vui một cái sẽ muốn giết nàng.

Những gì đã xảy ra trong đêm động phòng hôm đó, thật sự khiến nàng có bóng ma tâm lý đối với Tiêu Thiên Diệu!

"Thật sự không sợ?" Tiêu Thiên Diệu nghiêng người về phía trước khiến Lâm Sơ Cửu cảm thấy áp lực, vì vậy nàng hơi ngửa ra sau, kéo ra giữa khoảng cách hai người, cúi đầu nói: "Vương gia là người uy nghiêm, mặc dù thiếp thân không sợ nhưng luôn tôn kính."

Hai từ "thiếp thân" vừa ra, Lâm Sơ Cửu không nhận được cảm thấy ớn lạnh, nàng phát hiện bản thân mình một lần nữa đặt giới hạn của mình thấp hơn. Rất cuộc, để có thể bảo đảm cuộc sống dưới tay Tiêu Thiên Diệu, điều gì nàng cũng đều nói được.

Không chỉ Lâm Sơ Cửu cảm thấy ớn lạnh, ngay cả bản thân Tiêu Thiên Diệu cũng không thể nào tiếp thu. Hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Sơ Cửu, thật sự đang nhìn nàng giống như nhìn quái vật. Nữ nhân này có phải đang giả vờ hay không?

Chẳng lẽ vì hôm nay hắn dễ nói chuyện, vì vậy nên Lâm Sơ Cửu cho rằng hắn rất dễ lừa gạt hay sao?

Quả nhiên, nữ nhân còn không bằng sùng vật!

"Lâm Sơ Cửu....." Tiêu Thiên Diệu đột nhiên hạ giọng, giọng điệu lạnh băng không có một chút độ ấm, nhiệt độ quanh mình dường như cũng giảm xuống theo. Cả người Lâm Sơ Cửu cảm thấy ớn lạnh, vội vàng đứng dậy, "Vương gia, thiếp thân ở đây."

Nàng biết sự tình sẽ như vậy, Tiêu Thiên Diệu sao có thể mang vẻ mặt dịu dàng đối với nàng, điều này có vẻ không thực tế.

"Sau này, đừng tiếp tục nói hai chữ 'thiếp thân' trước mặt bổn vương." Nghe thật ghê tởm.

"Đã biết." Thật sự nghĩ nàng thích nó hay sao? Thiếp thân gì đó quả thực quá tầm thường, nàng không muốn thừa nhận nàng là thê tử của Tiêu Thiên Diệu chút nào.

Cho dù Lâm Sơ Cửu có phải đáp ứng ngoài miệng hay không, mục đích tới đây của Tiêu Thiên Diệu đã đạt được nên hắn rất vừa lòng, "Đẩy bổn vương trở về."

"Ta?" Lâm Sơ Cửu thực sự không muốn tiến lên, vì thế giả vờ ngốc nghếch hỏi một câu.

Nàng thật thật sự mệt, nếu đưa Tiêu Thiên Diệu trở về, sau đó nàng lại quay về..... vừa đi vừa về, ít nhất phải mất nửa canh giờ (1h), sau khi trở về nàng còn muốn tắm gội, trời ơi..... lúc nào thì nàng mới có thể ngủ?

"Trong phòng còn có người khác nữa sao?" Tiêu Thiên Diệu hỏi tiếp, Lâm Sơ Cửu khổ sở lắc đầu, "Ta sẽ đưa Vương gia trở về."

Cố gắng ép xuống sự bất mãn trong lòng, Lâm Sơ Cửu đi đến phía sau Tiêu Thiên Diệu, đẩy xe lăn đi về phía trước, mặt đẹp khăn trương không hiển lộ cảm xúc, nhưng trong lòng lại không ngừng mắng Tiêu Thiên Diệu. Tiêu Vương phủ có một đồng hạ nhân nhưng hẳn không cần, cố tình muốn hành hạ nàng đang mệt muốn chết, quả thực là quá đáng!

Nàng đã không tìm hấn gây rối, nhưng hôm nay hẳn lại cố tình tới tìm nàng gây rối, chẳng lẽ Tiêu Thiên Diệu chỉ hài lòng khi nàng đã chết hay sao?

Nàng càng nghĩ trong lòng càng buồn, những cảm xúc tiêu cực chảy vào trong tim, một khi không cẩn thận liền lộ ra ngoài. Tiêu Thiên Diệu muốn giả vờ không biết cũng không được, hẳn chau mày, cuối cùng cũng không nói gì.

Nữ nhân này, không tàn nhẫn bức nàng, nàng sẽ không bại lộ ra tính khí thật sau của mình, cả ngày luôn làm ra vẻ khiến người nhìn thấy đều không vừa mắt.

Hai người một đường vắng vẻ, không khí quỷ dị nói không nên lời, thị vệ và nha hoàn đi theo phía sau không gần không xa, không ai dám đi lên phía trước, bọn họ sợ hai người Lâm Sơ Cửu và Tiêu Thiên Diệu đột nhiên bùng nổ, bọn họ là cá trong ao cũng sẽ gặp nạn.

Lâm Sơ Cửu có thể nhận tốt hơn trong tưởng tượng của Tiêu Thiên Diệu, nàng nhẫn nại đẩy Tiêu Thiên Diệu đến sân của hấn, chờ đến lúc Tiêu Thiên Diệu đồng ý cho đi, Lâm Sơ Cửu mới rời đi.

Ngoài phòng, San Hô và Phi Thuý mang theo đèn lồng đợi nàng, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đi ra, hai người vội vàng đi lên đón. Hai người đang định hành lễ vãn an, bỗng phát hiện sắc mặt Lâm Sơ Cửu trắng bệch, bước chân không có sức lực lao đảo, sắc mặt hai nàng đại biến, "Vương phi, ngài không sao chứ?"

"Không....." Lâm Sơ Cửu đỡ đầu, đang muốn cất bước đi về phía trước, nhưng không ngờ trước mắt tối sầm, một chân vừa đạp xuống, thật sự giống như dẫm trên không, thân mình mềm nhũn ngã quỵ xuống phía trước.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Trúng độc, không phải Vương gia thì là ai?

Lâm Sơ Cửu ngất xỉu!

Đột nhiên ngã xuống mà không có bất kỳ cảnh báo nào. Không chỉ San Hô và Phi Thuý, ngay cả Tiêu Thiên Diệu trong phòng cũng bị sốc: Hừ, Lâm Sơ Cửu sao lại ngất xỉu? Chẳng lẽ đã trúng chiêu lúc ở trong cung?

"Vương phi, Vương phi?" Phi Thuý vội vàng ngồi xổm xuống, luống cuống tay chân nâng Lâm Sơ Cửu dậy, nhưng phát hiện trên trán Lâm Sơ Cửu chảy máu, máu vẫn đang không ngừng chảy ra, thực sự khiến người sợ hãi.....

"Mau, người đâu, người đâu, Vương phi đập phải đầu. Máu, nhiều máu quá! Vương phi chảy rất nhiều máu!" Phi Thuý ôm Lâm Sơ Cửu cố gắng đứng dậy nhiều lần, nhưng vì sức lực quá yếu, làm thế nào cũng không đứng dậy nổi, chỉ có thể khóc lóc hô to: "San Hô, mau, mau đi tìm đại phu, mau đi gọi người, Vương phi chảy nhiều máu quá." Nhìn qua giống như người chết, thật sự đáng sợ.

"Ta... ta sẽ đi ngay lập tức." San Hô vốn định giúp Phi Thuý cùng nhau nâng Lâm Sơ Cửu dậy, nhưng thấy tình huống như vậy đành phải đứng dậy chạy ra bên ngoài, nhanh chóng tìm đại phu cho Lâm Sơ Cửu.

Nam nữ thụ thụ bất thân, thị vệ tiến lên nhưng không dám chạm vào Lâm Sơ Cửu, chỉ có thể đứng một bên lo lắng. "Phi Thuý cô nương, trước tiên dùng khăn để trên miệng vết thương, không thể để Vương phi tiếp tục chảy máu."

Lâm Sơ Cửu cực kỳ xui xẻo, khi ngã xuống thì đầu vừa lúc đập vào cạnh của bậc thềm đá, trong nháy mắt khiến trán bị thương, máu bắt đầu chảy ra.

"Đúng vậy, đúng vậy, Vương phi từng nói máu chảy ra nhiều sẽ chết người, cần phải cầm máu." Phi Thuý không sợ Lâm Sơ Cửu sẽ đau, liều mạng đè lên miệng vết thương của Lâm Sơ Cửu, lúc thấy tốc độ máu chảy ra chậm lại, nàng mới bình tĩnh lại. Phi Thuý run rẩy xem xét hơi thở của Lâm Sơ Cửu, xác định Lâm Sơ Cửu vẫn đang thở, lúc này nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Thị vệ biết được Lâm Sơ Cửu vẫn còn sống nên yên lòng hơn, chuẩn bị đi vào báo cáo với Tiêu Thiên Diệu, nhưng không ngờ vừa quay đầu lại đã nhìn

thấy Tiêu Thiên Diệu tự mình đẩy xe lăn đi tới.

"Vương gia?" Thị vệ ngay lập tức đứng thẳng.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Tiêu Thiên Diệu đẩy xe lăn về phía trước, thị vệ lần lượt lui ra phía sau, tách ra đứng về hai phía.

"Bẩm Vương gia, Vương phi nương nương đột nhiên ngất xỉu, trán bị đập vào bậc thềm đá, máu chảy ra rất nhiều, nhưng rất may không bị nguy hiểm tới tính mạng." Thị vệ tiến lên, lời ít ý nhiều nói.

"Ừ." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, thị vệ vốn tưởng rằng Tiêu Thiên Diệu sẽ rời đi, không ngờ Tiêu Thiên Diệu lại điều khiển xe lăn về phía trước.

Vương gia đang muốn làm gì?

Thị vệ sững sờ há miệng, vẻ mặt đầy nghi hoặc, nhưng khiến cho bọn họ càng kinh ngạc hơn chính là, Tiêu Thiên Diệu không chỉ một đường đi tới trước mặt Lâm Sơ Cửu, còn cong người xuống ôm Lâm Sơ Cửu lên từ trong tay Phi Thúy.

A?

Có phải bọn họ hoa mắt, hay là Vương gia bị trúng tà?

Chẳng phải Vương gia không gần nữ sắc hay sao? Vì sao Vương gia lại chủ động bế một cô nương lên?

Không đúng, đây không phải là cô nương, đây là Vương phi bọn họ, Vương gia tự mình bế Vương phi lên là điều hết sức bình thường, nhưng.....

Nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu ôm Lâm Sơ Cửu ngồi ở trên xe lăn, thị vệ cảm thấy rất khó xử. Một màn trước mặt thật sự quá khó tin, bọn họ hoàn toàn không thể tin được đây là Vương gia nhà bọn họ.

Và khiến cho bọn họ càng thêm kinh ngạc còn ở phía sau, Tiêu Thiên Diệu lạnh giọng hạ lệnh: "Đi, chuẩn bị một căn phòng."

Đây là muốn an bài Lâm Sơ Cửu ở trong sân của hắn?

Phi Thúy một lúc thật lâu cũng không thể hồi phục lại tinh thần được, cho đến khi Tiêu Thiên Diệu ôm Lâm Sơ Cửu, ý bảo thị vệ đẩy hắn về phòng, San Hồ mới có phản ứng lại, vội vàng bò dậy và chạy đi thu dọn một căn phòng.

Cho dù Vương gia nghĩ như thế nào, Vương phi có thể ở lại sân Vương gia tính đường đều là chuyện tốt.

Động tác của Phi Thúy cực kỳ nhanh, khi Tiêu Thiên Diệu ôm Lâm Sơ Cửu tiến vào, Phi Thúy đã dọn xong giường đệm. Phi Thúy tiến lên muốn đỡ Lâm Sơ Cửu từ trong tay Tiêu Thiên Diệu, nhưng lại bị Tiêu Thiên Diệu dùng mắt lạnh liếc một cái khiến nàng sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

Tiêu Thiên Diệu tự mình đặt Lâm Sơ Cửu lên trên giường, thị vệ mơ hồ nhìn thấy hai chân Tiêu Thiên Diệu chạm xuống đất, nhưng quá nhanh nên không kịp thấy rõ, Tiêu Thiên Diệu đã ngồi trở về.

Phi Thúy bị kích thích đến nỗi không biết nên phải làm gì, ngơ ngác đứng ở trong phòng, khi thị vệ đá nàng một chân, nàng mới có phản ứng lại, vội vàng bưng chậu đồng lên và đi ra ngoài múc nước.

Ngô đại phu băng bó xong cho bọn thị vệ thì trở về Tây viện, Tây viện rất gần với viện chủ của Tiêu Thiên Diệu. Miệng vết thương của Lâm Sơ Cửu đã ngừng chảy máu, Ngô đại phu vẫn còn chưa tới, trong khi Tiêu Thiên Diệu vẫn luôn chờ ở trong phòng. Mặc dù Tiêu Thiên Diệu không nói gì, nhưng Phi Thúy lại sợ tới mức không dám lộn xộn.

Nàng thật sự không hiểu được, rốt cuộc Vương gia có ý gì?

Nếu nói Vương gia quan tâm tới Vương phi, nhưng sau khi Vương gia tiến vào thì lập tức đưa lưng về phía Vương phi, thà rằng phát ngốc với khung cửa sổ, cũng không liếc mắt nhìn Vương phi một cái.

Nếu nói Vương gia không quan tâm tới Vương phi, nhưng Vương gia lại không màng thương thế trên đùi, tự mình ôm Vương phi đi vào, không thêm mượn tay người khác.

Ai..... sự tình của chủ tử, thật sự quá khó hiểu!

Trong khi Phi Thúy vẫn đang miên man suy nghĩ, Ngô đại phu rốt cuộc cũng tới. Ngô đại phu còn không kịp thở dốc đã bị luồng khí lạnh toát ra quanh thân Tiêu Thiên Diệu làm cho hoảng sợ, "Vương... Vương gia."

Ngô đại phu lắp bắp gọi một tiếng, hiển nhiên không mong đợi Tiêu Thiên Diệu sẽ ở phòng trong.

"Ừ." Tiêu Thiên Diệu không quay đầu lại, vẫn ngồi gần cửa sổ, không người nào biết hắn đang nghĩ gì.

Ngô đại phu ngốc tại chỗ, San Hồ không thể nhìn tiếp nên tiến lên nhắc nhở một câu, Ngô đại phu lúc này mới phản ứng lại, tiến lên bắt mạch cho Lâm Sơ Cửu.

Với y thuật của Ngô đại phu, có thể bắt mạch và chuẩn đoán cho Lâm Sơ Cửu. Tuy nhiên, sau khi bắt mạch thì phát hiện ra Lâm Sơ Cửu không chỉ suy yếu, tinh thần căng thẳng, mệt nhọc, mà còn.....

Ngô đại phu đáp trên mạch của Lâm Sơ Cửu thật lâu vẫn không buông tay, mày cũng càng ngày nhăn càng chặt, sắc mặt cũng càng trở nên khó coi hơn.

"Ngô đại phu, có chuyện gì với Vương phi vậy?" Phi Thuý và San Hô mang vẻ mặt bất an, vội hỏi nói.

"Vương phi, nàng....." Ngô đại phu muốn nói lại thôi, dường như có gì đó khó xử. Phi Thuý và San Hô vừa thấy liền biết có một số việc không phải các nàng có thể nghe, vì vậy vội vàng thay quần áo sạch cho Lâm Sơ Cửu, sau đó rút lui ra ngoài.

Hai nha hoàn cư xử rất tốt, lúc đi ra ngoài còn không quên đóng cửa lại.

Ngô đại phu không dám tiếp tục chẩn chờ, đứng dậy, đi tới phía sau Tiêu Thiên Diệu, hành lễ nói: "Vương gia, Vương phi trúng độc mẫn tính." Ngô đại phu cũng không dám khẳng định, Lâm Sơ Cửu đã trúng độc gì, tóm lại.....

Cơ thể Lâm Sơ Cửu thật sự không tốt.

"Àn," Tiêu Thiên Diệu không hề có chút ngạc nhiên, hiển nhiên sớm đã biết được việc này. Trong lòng Ngô đại phu hoảng hốt, âm thầm suy đoán độc trên người Lâm Sơ Cửu có thể là Vương gia hạ.

Nhưng, với y thuật của Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu không thể không biết, cũng không thể để mình trúng chiêu mới đúng?

Nhưng không ngờ, Tiêu Thiên Diệu trầm mặc một lát lại nói một câu: "Có thể giải hay không?"

"Giải?" Ngô đại phu phát ngốc, Vương gia hạ độc được cho Vương phi, vì sao hiện tại lại muốn giải độc?

"Không thể?" Tiêu Thiên Diệu xoay xe lăn, ánh mắt quét về phía Ngô đại phu. Ngô đại phu hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau hai bước, không thể nói Ngô đại phu đang chột dạ hay là sợ hãi, vì vậy chỉ nói: "Bẩm Vương gia, tiểu nhân cũng không dám khẳng định Vương phi đã trúng độc gì, còn thỉnh Vương gia tìm người chuẩn bệnh lần nữa."

Ngô đại phu chỉ khám ra Lâm Sơ Cửu trúng độc được mẫn tính, nhưng lại không biết đó là độc gì.

"Ừ," Tiêu Thiên Diệu gật đầu đáp ứng. Ngô đại phu càng thêm bối rối, chẳng lẽ độc trên người Vương phi, không phải do Vương gia hạ?

Nhưng nếu không phải Vương gia hạ độc, với y thuật của Vương phi thì ai có thể hạ độc được nàng?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Máu lạnh, có thể sống được mấy năm

Ngô đại phu rất bối rối, nhưng chỉ có thể chôn đầy bụng nghi vấn ở dưới đáy lòng, thật cẩn thận chẩn bệnh cho Lâm Sơ Cửu. Nếu hắn có thể giúp Lâm Sơ Cửu giải độc, vậy thì mối quan hệ của bọn họ sẽ trở nên gần gũi hơn.

Ngô đại phu một lần nữa cố gắng bắt mạch cho Lâm Sơ Cửu, lúc này đã dùng thời gian lâu hơn so với lần trước, mày cũng nhăn càng chặt.

Thật lâu sau, Ngô đại phu mới buông tay Lâm Sơ Cửu, nhưng không nói ra kết quả chẩn bệnh, mà đứng dậy mở hòm thuốc của mình, từ bên trong lấy ra một cái chén nhỏ bạch ngọc và một con dao nhỏ sắc bén.

Không sai, Ngô đại phu không thể khám ra được Lâm Sơ Cửu đã trúng độc gì, chỉ có thể dùng biện pháp khác nghiệm chứng.

Tay đứt ruột xót, Ngô đại phu lấy máu trên đầu ngón tay Lâm Sơ Cửu, tích máu của nàng vào trong chén nhỏ bạch ngọc.

Từng tiếng tách tách vang lên, máu đỏ tươi rơi xuống ở trong chén bạch ngọc, nhưng không hề tản ra, mà giống như giọt sương trên lá sen, lăn qua lăn lại ở trong chén ngọc.

Ánh mắt Ngô đại phu nhẹ nhàng léo lên, những giọt máu giống như hạt cườm lăn qua lăn lại ở trong chén nhỏ, không hề khiến chén nhỏ dơ bẩn chút nào.

Một lát sau, Ngô đại phu lấy một nắm thuốc bột màu trắng rắc vào trên hạt máu, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc chén nhỏ, chỉ thấy hạt máu trong chén dần dần trở nên tối tăm âm đạm.

"Điều này....." Ngô đại phu nhìn hạt máu trong chén ngọc, thật lâu sau cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Chén nhỏ bạch ngọc trong tay Ngô đại phu, chính là chén thuốc được tổ tiên truyền lại. Để chế tác chén thuốc bạch ngọc, đã được dùng bí dược ngâm trăm năm. Vì thế nó có thể phân biệt rõ trăm độc. Tuy nhiên hiện tại chén thuốc lại không cách nào phân biệt ra được Lâm Sơ Cửu đã trúng độc gì.

"Như thế nào?" Tiêu Thiên Diệu đợi thật lâu cũng không có được đáp án, không thể không mở miệng hỏi.

"Vương gia....." Ngô đại phu hiện tại đã biết rõ, Vương gia chỉ biết Vương phi trúng độc, nhưng độc này không phải do Vương gia hạ.

Khuôn mặt Ngô đại phu khổ sở, cầm chén thuốc tới trước mặt Tiêu Thiên Diệu, "Vương phi trúng độc rất lạ, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không mất mạng, nhưng sẽ khiến Vương phi chậm rãi hao hết tinh khí mà chết."

Độc dược mẫn tính trong cơ thể Lâm Sơ Cửu, nếu nói đó là một loại dược đặc biệt có lẽ đúng hơn là độc dược. Trong nháy mắt sẽ không mất mạng, nhưng sẽ khiến thân thể người càng ngày càng suy yếu. Sau khi tích lũy đến thời gian nhất định, lục phủ ngũ tạng sẽ bị suy kiệt, thoát nhìn giống như từ vong bình thường, cho dù Ngô tác cũng tra không ra.

Người bình thường rất khó có thể nhìn ra, nếu không phải Lâm Sơ Cửu gần đây luôn dùng dược điều dưỡng, độc tính đã lan rộng ra rồi, Ngô đại phu cũng không có khả năng dễ dàng điều tra ra được như vậy.

"Có giải dược không?" Tiêu Thiên Diệu chỉ luôn luôn quan tâm tới trọng điểm.

"Không có," Ngô đại phu căng da đầu nói, sợ Tiêu Thiên Diệu tức giận nên bồi thêm một câu: "Tiểu nhân đoán rằng Vương phi đã trúng độc mẫn tính, không phải từ một loại độc, mà là từ mấy chục loại, thậm chí trên trăm loại dược liệu chế thành dược tề."

"Nói như vậy, dược này không thể giải?" Tiêu Thiên Diệu lạnh giọng hỏi, nghe không ra vui mừng hay tức giận. Ngô đại phu không dám nói thẳng, chỉ nói: "Rất nhiều thảo dược có dược tính tương khắc, dựa theo tỷ lệ nhất định và trộn lẫn chúng lại với nhau, hiệu quả có thể giống như độc dược. Trừ khi có thể tìm được người hạ dược Vương phi, lấy ra phương thuốc, sau đó phá giải từng thứ một."

"Nàng còn có thể sống bao lâu?" Tiêu Thiên Diệu lạnh lùng hỏi, không có cảm giác mất mát chút nào.

Ngô đại phu thật ra không hề bất ngờ, làm thuộc hạ cho Vương gia nhiều năm như vậy, hẳn biết rõ tính tình của Vương gia, trong lòng chỉ thấy đáng tiếc cho Lâm Sơ Cửu mà thôi.

Tuy nhiên, độc trên người Vương phi không phải do Vương gia hạ, cho dù muốn trách cũng không thể trách tới trên đầu Vương gia.

Ngô đại phu nói một cách thận trọng: "Nếu điều dưỡng tốt, hoặc dùng dược đúng cách, chắc là có thể sống được mười năm, nếu như điều dưỡng không tốt, hoặc dùng sai dược, nàng chỉ có thể sống thêm vài năm nữa."

"Ừ, điều dưỡng cho tốt." Tiêu Thiên Diệu gật gật đầu, sau khi biết dược đã xảy ra chuyện gì, hẳn không ngốc lâu thêm nữa, đẩy xe lăn ra ngoài, giao Lâm Sơ Cửu cho Ngô đại phu và hạ nhân chăm sóc.

Phi Thúy và San Hồ chờ đến khi Tiêu Thiên Diệu đã rời đi hẳn mới dám tiến vào, vừa tiến vào liền hỏi: "Ngô đại phu, Vương phi thế nào?"

"Vương phi hơi yếu, ta khai đơn thuốc, để Vương phi nghỉ ngơi hai ngày sẽ đỡ." Mặc dù Tiêu Thiên Diệu không cảnh cáo Ngô đại phu, không được lan truyền chuyện Lâm Sơ Cửu trúng độc ra ngoài, nhưng Ngô đại phu đã ở Tiêu Vương phủ nhiều năm, vì vậy hiểu rất rõ điều gì có thể nói, điều gì không thể nói.

Phi Thúy và San Hồ nhẹ nhàng thở ra một hơi, "Vương phi không sao thì tốt rồi. Hôm nay Vương phi thật sự rất mệt. Sáng sớm đã phải tiến cung, ở trong cung ngay cả ngụm trà nóng cũng không thể uống, ra khỏi cung cũng không ngừng nghỉ một khắc."

Hai nha hoàn càng nói càng đau lòng, Ngô đại phu cũng buồn bã, nói: "Các người hãy chiếu cố Vương phi thật tốt, ngày thường ăn uống hãy dùng đồ thanh đạm làm chủ. Thân thể Vương phi hơi yếu nên câu phải bồi bổ. Khi ta quay lại sẽ kê khai phương thuốc cho Vương phi, các người phải người đi bốc thuốc về. Đối với dược liệu và nguyên liệu dùng để nấu ăn, ta vừa rồi đã bẩm báo với Vương gia, thiếu gì thì tìm Tào quản gia là được."

Ngô đại phu nghĩ tới Lâm Sơ Cửu không hề dấu diếm kiến thức giảng về kiến thức y học cho hắn, trong lòng có chút không đành lòng, vì vậy trong phạm vi khả năng cho phép, hắn muốn giúp Lâm Sơ Cửu nhiều hơn một chút.

Phi Thúy và San Hồ vội vàng gật đầu nói lời cảm ơn, tâm tình tốt hơn nên trêu ghẹo một câu: "Vương gia đối Vương phi thật tốt."

Ngô đại phu gượng cười một tiếng, nghĩ tới khi Vương gia nghe được Vương phi không sống được bao lâu vẫn mang về mặt thờ ơ, hắn chỉ cảm thấy hai nha hoàn này đã suy nghĩ quá nhiều.

Sau khi để lại phương thuốc và thuốc, Ngô đại phu cũng không ngốc lâu thêm nữa, mang theo hòm thuốc rời đi.

Sáng hôm sau Lâm Sơ Cửu tỉnh lại, nhưng người nàng rất suy yếu, dưới yêu cầu của Ngô đại phu, Lâm Sơ Cửu đành phải nằm trên giường dưỡng bệnh.

Sau khi Lâm Sơ Cửu biết được tình huống của mình, nàng không tranh cãi với Ngô đại phu, thành thật dưỡng bệnh, nhưng không chịu lưu lại chủ viện của Tiêu Thiên Diệu, thật sự rất bất tiện.

Phi Thuý và San Hô khuyên bảo lần nữa, nói Lâm Sơ Cửu thân mình suy yếu không nên di chuyển, ngay cả Ngô đại phu cũng nói hẳn đi từ Tây viện tới chủ viện sẽ gần hơn so với đi tới tiểu viện hẻo lánh kia của Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn không đồng ý, khẳng khái đòi về.

Nàng tự tìm đường chết mới lưu tại bên người Tiêu Thiên Diệu dưỡng bệnh, Tiêu Thiên Diệu ở ngay cách vách nàng, nơi này nàng có một chút động tĩnh gì, Tiêu Thiên Diệu đều có thể nghe được. Thậm chí khi nàng xoay người cũng không dám có động tác lớn, chỉ sợ Tiêu Thiên Diệu thấy nàng quá ồn.

Đương nhiên, đây không phải là nguyên nhân chủ yếu. Nguyên nhân chủ yếu là nàng ở cách vách Tiêu Thiên Diệu, sẽ không thể dùng Hệ thống Y Sinh. Nàng trúng độc cần phải có thời gian dài điều dưỡng, trong khoảng thời gian này nàng vẫn luôn uống thuốc lấy từ trong hệ thống. Nếu ở sân Tiêu Thiên Diệu, nàng không dám lấy thuốc ra từ Hệ thống Y Sinh, lỡ may bị Tiêu Thiên Diệu phát hiện ra thì nàng liền thảm.

Khoảng sân tòi tàn của nàng có muôn vàn điều không tốt, tất cả đều không tốt, nhưng có một chỗ tốt, đó chính là tiểu viện tòi tàn của nàng không có Tiêu Thiên Diệu, còn có cửa hồi môn không lộ của nàng. Nàng có thể dùng bất kỳ lý do nào cũng có thể lấy thuốc ra khỏi Hệ thống Y Sinh.

Lâm Sơ Cửu khẳng khái đòi về, Tiêu Thiên Diệu cũng không có ý giữ lại, mặc dù Phi Thuý và San Hô cảm thấy đáng tiếc, cho rằng Lâm Sơ Cửu bỏ lỡ cơ hội bồi dưỡng tình cảm với Tiêu Thiên Diệu, nhưng dưới sự cứng rắn của Lâm Sơ Cửu, bọn họ cũng không thể không dọn về.

Lâm Sơ Cửu chỉ ở sân Tiêu Thiên Diệu một đêm, chưa kịp mang thứ gì lại đây, vì vậy Lâm Sơ Cửu chỉ đơn giản ngồi trên kiệu trở về. Nhưng nàng không biết rằng, Tiêu Thiên Diệu vẫn luôn ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn theo nàng rời đi, cho đến khi thân ảnh của nàng biến mất không thấy, hẳn mới thu hồi ánh mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chính thể, cần phải cưới Mặc cô nương

Sau khi trở lại sân của mình, ở trong phòng mình, Lâm Sơ Cửu cảm thấy cả người đều phấn chấn tinh thần, ngay cả hô hấp cũng trở nên vui sướng hơn, hoàn toàn không có sa sút tinh thần giống như khi ở chủ viện.

Phi Thuý và San Hô thấy đáng về Lâm Sơ Cửu như vậy, không nhịn được bật cười. Mặc dù vẫn cảm thấy nàng bỏ lỡ cơ hội bồi dưỡng tình cảm với Vương gia, nhưng thấy Vương phi có thể an tâm dưỡng bệnh mới là điều tốt nhất. Thân thể dưỡng tốt mới có cơ hội sớm ngày sinh hạ tiểu thể tử, không phải hay sao?

Mặc dù thân thể rất yếu, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn không thể chịu đựng được trên người mình mang theo mùi nước sát trùng, khẳng khái muốn tắm gội.

Phi Thuý và San Hô đã được kiến thức về sự quật cường và cố chấp của Lâm Sơ Cửu, biết các nàng khuyên thế nào cũng đều vô dụng, vì thế các nàng đành ngoan ngoãn chuẩn bị nước tắm và quần áo cho Lâm Sơ Cửu.

Sau khi tắm gội qua một thân thoải mái mát mẻ, ngay cả vết thương trên trán cũng không đau nữa, Lâm Sơ Cửu ngồi ở bàn trang điểm, để Trần Châu giúp nàng hong khô tóc dài.

Đợi đến khi tóc khô một nửa, Lâm Sơ Cửu nâng tay lên, "Cứ như vậy đi." Nếu tiếp tục nữa thì tóc cũng không hoàn toàn khô được.

"Vương phi, ngài không thể trúng gió." Trần Châu cảm khăn lông, vẻ mặt không tán đồng, nàng sợ Lâm Sơ Cửu không tiếp thu nên nói tiếp: "Vương gia lệnh cho nô tỳ phải chiều cố ngài thật tốt, không được có sơ xuất."

"Vương gia chỉ cần ta không chết là được, các người yên tâm, trong khoảng thời gian ngắn ta không chết được." Khóe môi Lâm Sơ Cửu mỉm cười, nhưng trong mắt lại là một sự thờ ơ.

Tối hôm qua, khi Ngô đại phu nói chuyện với Tiêu Thiên Diệu nàng cũng nghe được, nàng không có gì đáng để thương tâm, những gì Tiêu Thiên Diệu nói cũng nằm ở trong phán đoán của nàng.

Nam nhân kia nếu như để ý tới sống chết của nàng, nàng mới cảm thấy kỳ lạ.

"Vương phi....." Trần Châu đột nhiên ngừng lại, không biết nên nói gì.

Vương gia nhà bọn họ máu lạnh vô tình đã có tiếng, hơn nữa đối với Vương phi cũng không tốt, ngày đầu tiên trong đêm tân hôn đã ném một mình Vương phi ở Thiên viện. Muốn khiến Vương gia đột nhiên thay đổi tính tình, thật tình để ý tới Vương phi, bản thân các nàng đều sẽ không tin.

Cũng may, Phi Thuý đúng lúc bưng hộp thuốc vào, giảm bớt sự xấu hổ cho Trần Châu.

"Vương phi, miệng vết thương của ngài vừa mới dính nước, Ngô đại phu nói nếu gặp nước thì phải lập tức đổi được." Phi Thuý bày thuốc trên bàn ở bên cạnh người Lâm Sơ Cửu, yên lặng kiên trì.

"Người có thể sao?" Lâm Sơ Cửu dựa đầu vào giường, biểu tình lười biếng.

"Tôi hôm qua Ngô đại phu đã dạy nô tỳ." Phi Thuý đặt được ở một bên bàn, uốn gối hành lễ.

"Vậy thì đổi đi." Lâm Sơ Cửu nghiêng người, thuận tiện cho Phi Thuý đổi được.

Vết thương ở trên trán, nàng không phải không thể tự mình đổi được, nhưng.....

Có người có thể giúp nàng, vì sao nàng phải tìm thêm việc?

Phi Thuý gỡ bỏ lớp băng, lộ ra một cái lỗ nhỏ bằng móng tay cái, miệng vết thương không lớn nhưng rất sâu, Phi Thuý hít hà một hơi nói: "Vương phi, Ngô đại phu nói miệng vết thương của ngài rất sâu, sau này chỉ sợ sẽ lưu lại sẹo."

"Không cần giữ." Lâm Sơ Cửu cũng không để ý, nàng thích bộ dáng xinh đẹp của mình, nhưng sẽ không quá nghiêm khắc, vết sẹo trên trán cũng không mang tới bất tiện cho cuộc sống của nàng.

"Nhưng....." Phi Thuý còn muốn nói điều gì, nhưng đã bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời, "Đổi được đi." Lưu lại sẹo tất nhiên sẽ xấu, cho dù không nhìn thấy nhưng Lâm Sơ Cửu cũng biết miệng vết thương của mình sâu bao nhiêu.

Quả thật nàng cũng quá xui xẻo, ngã đúng vào chỗ không tốt, thật sạ trúng vào bậc đá nhọn.

"Vâng," Phi Thuý khẽ thở dài, nuốt xuống những lời muốn nói đầy mình.

Được cầm máu của Ngô đại phu có hiệu quả rất tốt, Lâm Sơ Cửu cũng cảm thấy không tệ, vì vậy không cần dùng thuốc trong hệ thống.

Nàng sớm muộn gì cũng cần phải quen với tất cả mọi thứ trong thế giới này, ý lại Hệ thống Y Sinh quá mức không phải chuyện tốt.

Sau khi Lâm Sơ Cửu đã được đổi được, nàng lấy lý do mình muốn ngủ trưa, đuổi hết nha hoàn ra ngoài.

Nằm ở trên giường, buông màn giường xuống, che đầy bên ngoài có thể nhìn trộm, Lâm Sơ Cửu khởi động Hệ thống Y Sinh và kiểm tra chính mình, sau khi xác định bản thân mình chỉ mệt nhọc quá độ, lúc này nàng mới hoàn toàn yên lòng.

Lấy thuốc ra khỏi hệ thống, Lâm Sơ Cửu nuốt xuống cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, đơn giản chợp mắt ngủ một giấc. Và nàng không biết rằng, sau khi nàng ngủ, có một hắc y nhân rời khỏi sân của nàng, lặng lẽ đi tới chủ viện.

"Vương gia," hắc y nhân quỳ một gối ở trước mặt Tiêu Thiên Diệu, không đợi Tiêu Thiên Diệu hỏi gì, hắc y nhân lập tức nói toàn bộ hành động của Lâm Sơ Cửu sau khi trở về, bẩm báo hết với Tiêu Thiên Diệu.

"Không có một chút bất thường?" Tiêu Thiên Diệu gõ nhẹ ở trên mặt bàn, giọng nói lạnh lùng: "Tiếp tục theo dõi."

Không có một chút bất thường, vậy nàng vội vã trở về làm gì? Thật sự xem hấn là tên ngốc hay sao?

"Vâng," trong lòng hắc y nhân kêu khổ, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ nửa phần, thành thật lui ra.

Hắc y nhân rời đi không lâu sau, Lưu Bạch đã tới tìm Tiêu Thiên Diệu, hấn mang đến ý kiến của Mặc Thần Y. Mặc Thần Y không đồng ý để Tiêu Thiên Diệu trị liệu ở Tiêu Vương phủ, lý do là hấn ta không muốn bị cuốn vào cuộc tranh chấp trong hoàng quyền Đông Vãn.

"Không đồng ý? Thật sự không đồng ý hay là giả vờ không đồng ý. Có điều kiện gì, nói!" Tiêu Thiên Diệu liên tiếp hỏi, cũng may Lưu Bạch đã quen với sự nóng nảy của hấn, vì vậy không bị Tiêu Thiên Diệu hỏi hoảng, hấn trả lời từng câu: "Thái độ của Mặc Thần Y rất cứng rắn, nhất định không chịu tới Tiêu Vương phủ trị liệu cho người. Tuy nhiên, sau đó Mặc Thần Y đã đổi ý, nói người phải đồng ý với hấn một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Tiêu Thiên Diệu không bắt ngờ chút nào.

Thế ngoại cao nhân thì như thế nào? Thế ngoại cao nhân cũng cần ăn cơm, ngủ, dùng bạc. Không có hậu thuẫn cường thế và vàng bạc lớn để duy trì, có mấy thế ngoại cao nhân có thể duy trì thể diện và thanh cao của mình.

"Cưới Mặc cô nương làm phi." Lưu Bạch cố gắng ép xuống sự chua xót trong lòng, nói từng chữ một.

Mặc dù Lưu Bạch có chút tình ý đối Mặc cô nương, vốn có vài ý tưởng, nhưng hiện tại.....

Hoa rơi cỏ ý, nước chảy vô tình. Mặc cô nương thích chính là Thiên Diệu, Lưu Bạch hấn cũng nên chặt đứt tường niệm kia.

"Cưới? Chính thể?" Tiêu Thiên Diệu hừ nhẹ một tiếng, không chút nào che dấu sự mỉa mai của mình: "Chẳng lẽ Mặc Thần Y không biết, bốn vương đã cưới vợ sao?"

"Mặc Thần Y nói, chỉ cần người nguyện ý, nửa năm sau mới nghênh thú Mặc cô nương qua cửa cũng được." Ý trong lời này chính là, chỉ cần Tiêu Thiên Diệu đồng ý, trong nửa năm Mặc Thần sẽ dùng y thuật khiến Lâm Sơ Cửu yên lặng chết đi, đương nhiên tuyệt đối sẽ không người có thể tra ra.

Những ám chỉ này của Mặc Thần Y, quả là thích hợp với câu nói trước kia của Lâm Sơ Cửu: Đại phu giết người vô hình.

"Uy hiếp bốn vương?" Tiêu Thiên Diệu tức giận cười lớn, Lư Bạch nhẹ giọng giải thích một câu: "Mặc Thần Y nói ngươi không muốn cũng không quan trọng, ước định vẫn như lúc trước, hắn sẽ thực hiện theo đúng lời hứa, sẽ không làm tiểu nhân lần nữa."

"Như thế nào? Ám chỉ bốn vương là tiểu nhân thay đổi thất thường?" Tiêu Thiên Diệu thừa nhận, Mặc Thần Y là người thông minh, cho dù uy hiếp cũng làm rất đẹp, không đến mức khiến người cảm thấy quá phản cảm, tuy nhiên.....

Đối Tiêu Thiên Diệu mà nói, Mặc Thần Y làm đẹp hơn nữa cũng đều vô dụng, hắn luôn luôn không thích cảm giác bị người khác thao túng, Mặc Thần Y sẽ biết tất cả đều vô dụng.

"Thiên Diệu, ngươi là trứng trong vỏ." Lư Bạch ngẩng đầu, bắt đầu nhìn Tiêu Thiên Diệu.

Lư Bạch và Tiêu Thiên Diệu vốn là bằng hữu không đánh không quen, mặc dù ngày thường Lư Bạch luôn gọi Vương gia, Vương gia, nhưng giao tình xác thật không tệ, vì vậy Lư Bạch gọi tên Tiêu Thiên Diệu cũng không có gì lạ.

"Bốn vương ghét nhất bị người uy hiếp." Mà gần đây, hắn liên tiếp bị ba người uy hiếp.

Hoàng thượng, Lâm Sơ Cửu, hiện tại lại là Mặc Thần Y. Hai người trước đều không chiếm được tiện nghi từ trên tay hắn, chẳng lẽ Mặc Thần Y cho rằng, dựa vào danh hào đệ nhất thần y tứ quốc của mình, liền có thể uy hiếp Tiêu Thiên Diệu hắn hay sao?

Quả thực là nực cười!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Trắc phi, không có ý gì khác

Lư Bạch biết tính tình của Tiêu Thiên Diệu, rõ ràng hắn rất ghét bị người uy hiếp, nhưng hiện tại.....

Bọn họ đúng thật rất cần Mặc Thần Y, nếu không có Mặc Thần Y ra tay, chân Tiêu Thiên Diệu sẽ không thể cứu.

"Thiên Diệu, hiện tại không phải thời điểm hành động theo cảm tính." Lư Bạch lên tiếng khuyên bảo: "Nam tử hán đại trượng phu có được dân được, người từng nói với ta những việc bản thân có thể nhẫn mà người thường không thể nhẫn, mới có thể bao trùm phía trên mọi người. Hiện tại không phải là lúc chính bản thân ngươi nên làm điều đó hay sao?"

"Lư Bạch, ngươi sai rồi, bốn vương có thể nhẫn những việc người thường không thể nhẫn, nhưng tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà làm trái với lương tâm mình." Tiêu Thiên Diệu dè dặt tay trên tay vịn, hơi ngả người ra sau, "Lâm Sơ Cửu là Tiêu Vương phi do Hoàng thượng ban hôn, bốn vương cưới nàng, nàng chính là thê tử của bốn vương. Bốn vương là người duy nhất có thể giết thê tử của mình, người khác không có khả năng."

"Vậy ngươi không muốn cưới Mặc cô nương?" Lư Bạch hiểu, Tiêu Thiên Diệu nói nhiều như thế thật ra là có ý như vậy.

"Không muốn, cũng sẽ không cưới." Tiêu Thiên Diệu nói rất chắc chắn, cưới Lâm Sơ Cửu là bắt đầu dĩ, lúc trước hắn không thể cự tuyệt. Khi hắn có thể cự tuyệt, hắn tuyệt đối sẽ không cưới thêm một nữ nhân khác chứ đừng nói đến mình.

"Mặc cô nương có gì không tốt? Mặc dù nàng ấy không thể giúp ngươi trong chuyện triều chính, nhưng với thanh danh của Mặc Thần Y, ngươi chắc chắn nhận được trợ lực không nhỏ." Lư Bạch cũng không biết mình đang bị làm sao, Thiên Diệu không cưới Mặc cô nương thì hắn nên vui, nhưng tưởng tượng đến Thiên Diệu cảm thấy chướng mắt Mặc cô nương, trong lòng hắn lại cảm thấy không thoải mái.

Cho dù Mặc cô nương không tốt, cũng còn tốt hơn Lâm Sơ Cửu.

"Nàng ấy tốt thì như thế nào, bốn vương xem thường nữ nhân tự mình đưa tới cửa." Tiêu Thiên Diệu khinh miệt nói, thấy ánh mắt Lư Bạch hiện lên bất nhẫn, hắn liền đưa ra một câu: "Lư Bạch, ngươi là huynh đệ nên ta báo cho ngươi một câu, nữ nhân như Mặc Ngọc Nhi không xứng với ngươi." Đừng vì một nữ nhân, mà thương tổn tình nghĩa huynh đệ bọn họ.

"Thiên Diệu....." Lư Bạch ngăn ra, hắn cho rằng chính mình che dấu rất tốt, nhưng không nghĩ rằng Tiêu Thiên Diệu có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Biểu hiện của ngươi quá rõ ràng, bốn vương tin rằng không chỉ có bốn vương có thể nhìn ra, Mặc Ngọc Nhi cũng đã nhìn ra." Tiêu Thiên Diệu lại bồi thêm một câu, sắc mặt Lư Bạch trắng nhợt, lão đảo lui về phía sau, "Thật sự rõ ràng như vậy?"

"Ừ." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, "Vì thế, bốn vương càng không thể cưới Mặc Ngọc Nhi."

"Bởi vì ta sao?" Lư Bạch thay đổi giọng điệu, hơi thờ ơ định hơn nhiều.

"Không, bốn vương ghét nữ nhân tâm cơ thâm trầm, đặc biệt là dùng tâm cơ này ở trên người bốn vương." Nữ nhân của hắn có thể thông minh, nhưng không thể chơi trò thông minh vặt ở trước mặt hắn.

Lưu Bạch há mồm nói: "Mặc cô nương không phải người như vậy, Lâm Sơ Cửu mới là nữ nhân tâm cơ thâm trầm." Nếu không phải tâm cơ thâm trầm, nàng sao lại trong ngoài đều khác nhau như thế!

"Mặc Ngọc Nhi như thế nào không liên quan tới bốn vương, đối với Lâm Sơ Cửu? Bốn vương cũng không thích nàng." Tiêu Thiên Diệu không hề suy nghĩ nói, nhưng đối lấy là phản ứng không tin của Lưu Bạch: "Thật vậy sao?"

"Đương nhiên." Bàn tay nắm trên tay vịn của Tiêu Thiên Diệu hơi dùng sức, hắn rõ ràng không muốn nói tới đề tài này, ngược lại nói tới sự tình Chu Tứ, "Sự tình treo giải thưởng đuổi giết Chu Tứ đã làm tốt chứ?"

Lưu Bạch không có ý tiếp tục làm phiền, nếu Tiêu Thiên Diệu không nói hắn sẽ không hỏi, vì vậy hắn chỉ gật đầu nói: "Đã làm tốt, Tô Trà đưa ra mười vạn lượng tiền thưởng, có rất nhiều sát thủ động tâm."

"Rất tốt," Tiêu Thiên Diệu vừa lòng gật đầu, "Đi tìm Kinh Tri, nói với hắn, nếu giết được Chu Tứ, bốn vương sẽ cho hắn hai mươi vạn lượng."

"Kinh Tri?" Sát thủ được xếp hạng đệ nhất nhân trong giới sát thủ, kể từ khi hắn ta xuất đạo tới nay, chỉ cần là nhiệm vụ hắn ta tiếp nhận, chưa từng thất thủ. Hắn ta một tay phi đao, không trật một phát nào.

Tiêu Thiên Diệu đây là muốn bức cho Chu Tứ chết.

"Không sợ Chu Tứ chó cùng rứt giậu hay sao?" Lưu Bạch lo lắng chính là điểm này.

"Người đặt bốn vương ở đâu! Người nào dám muốn lấy mạng bốn vương, sẽ không có kết cục tốt." Tiêu Thiên Diệu bình tĩnh nói, không có một chút cảm xúc, vô cớ khiến nhân tâm kinh hãi.

Lưu Bạch đột nhiên nghĩ tới Mặc Ngọc Nhi lạnh lùng cao ngạo, trong lòng liền hiểu vì sao Tiêu Thiên Diệu thấy nàng ấy chướng mắt. Nếu Mặc Ngọc Nhi thật sự là nữ tử lạnh lùng cao ngạo, vì sao sẽ trăm phương ngàn kế, thậm chí giết chết Lâm Sơ Cửu cũng muốn gả cho Thiên Diệu?

Trong lòng Lưu Bạch giống như bị mất mát thứ gì đó, vừa tan vỡ vừa đau đớn, nhưng hắn vẫn vui vẻ chịu đựng, đau dài không bằng đau ngắn.

Sau khi báo cáo hết tình huống mình điều tra được cho Tiêu Thiên Diệu, Lưu Bạch phớt lờ đau đớn trong trái tim mình, ra khỏi Tiêu Vương phủ để đi tìm Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi, nói với bọn họ về quyết định của Tiêu Thiên Diệu.

Mặc Thần Y đầy đầu tóc bạc, râu bạc trắng dài nửa thước, đôi mắt vẫn rất minh mẫn, tinh thần phấn chấn, không hiện lên vẻ già nua, nhìn qua giống như lão thần tiên ẩn náu chốn nhân gian.

Nghe những lời Lưu Bạch nói, Mặc Thần Y không hề tức giận, chỉ vuốt cằm râu nói: "Tiêu Vương gia trọng tình trọng nghĩa, lão phu bội phục."

"Vương gia khi đối địch lãnh khốc vô tình, nhưng đối người một nhà thật sự rất tốt." Lưu Bạch không hiểu Mặc Thần Y rốt cuộc có ý gì, chỉ có thể nói nói theo hắn, tận lực nói tốt về Tiêu Thiên Diệu. Rốt cuộc, hiện tại bọn họ vẫn cần Mặc Thần Y chữa chân cho Tiêu Thiên Diệu.

"Lão phu rất coi trọng Tiêu Vương gia trọng tình trọng nghĩa," Mặc Thần Y tặng bốc một câu, nói với nữ tử lạnh lùng cao ngạo mặc một thân bạch y đứng ở phía sau: "Ngọc Nhi, lấy bình dược bạch ngọc ở đầu giường của ta, mang tới đây."

"Vâng." Bạch y nữ tử Mặc Ngọc Nhi có khuôn mặt tinh xảo, nhưng lạnh như sương, nàng vừa nghe thấy Tiêu Thiên Diệu cự tuyệt cưới nàng, cũng không biểu lộ một chút cảm xúc, thật sự thờ ơ giống như không có tình cảm gì.

Trong lòng Lưu Bạch hiểu rõ, hắn và Mặc Ngọc Nhi không có khả năng, nhưng lại không khống chế được trái tim mình, hai mắt không tự chủ được truy đuổi thân ảnh Mặc Ngọc Nhi, trong lòng mơ hồ có chút dao động.

Mặc cô nương thật sự sẽ không từ thủ đoạn cũng phải gả cho Thiên Diệu hay sao?

Nàng muốn gả cho Thiên Diệu như vậy, thật sự là vì thích Thiên Diệu hay sao?

Rất nhanh, Mặc Thần Y đã cho Lưu Bạch đáp án.

"Thật sự không dám dấu diếm, lão phu không còn sống lâu nữa, nhưng không yên lòng về Ngọc Nhi, vì vậy nên mới muốn phó thác cho Tiêu Vương gia." Mặc Thần Y nhìn phương hướng Mặc Ngọc Nhi rồi đi, thở dài một hơi, "Thời trẻ ta hành sự bừa bãi, đắc tội với không ít người. Ta có một nghiệp đồ, thời trẻ đã trục xuất hắn khỏi sư môn, và nghiệp chương kia ghi hận trong lòng, một lòng muốn trả thù ta. Nếu ta vẫn sống trên đời cũng không sợ hắn, nhưng nếu ta chết đi, ta sợ nghiệp chương kia sẽ trả thù Ngọc Nhi, vì thế mới muốn tìm một chỗ để Ngọc Nhi an thân."

"Thì ra là như thế." Lưu Bạch mang vẻ mặt khiếp sợ, trong lòng đau đớn nháy mắt biến mất, thay vào đó chính là sự đau lòng.

Mặc Thần Y nhẹ nhàng gật đầu, khuôn mặt hiện lên vẻ già nua, "Nữ nhi này của ta trời sinh cô độc, không hiểu chuyện trần tục, điều duy nhất ta không yên tâm là nàng, vì vậy muốn tìm một người đáng tin cậy để phó thác nàng cho hắn."

Tiêu Vương trọng tình trọng nghĩa, lão phu thật sự bội phục, thỉnh Lư Bạch thiếu hiệp hãy chuyển lời với Tiêu Vương, việc lúc trước lão phu đề xuất bắt quá chỉ là lão phu muốn thử. Lão phu tuyệt đối không có tâm tư giết Vương phi, lão phu chỉ sợ một ngày nào đó chỉ vì hám lợi, Tiêu Vương sẽ đẩy Ngọc Nhi ra ngoài. Hiện tại lão phu đã biết Tiêu Vương không phải người tiểu nhân, trong lòng đã cảm thấy thoải mái.

Ngọc Nhi trời sinh cô độc, không biết giao tiếp với mọi người, xuất thân giang hồ cũng khó đảm đương chức vị Vương phi. Hôm nay lão phu mặt dày thỉnh cầu, thỉnh Tiêu Vương nạp Ngọc Nhi làm trắc phi. Lão phu không ý đồ gì, chỉ cầu Tiêu Vương bảo đảm Ngọc Nhi cả đời an khang."

Mặc Thần Y nói giọng có chút nặng nề, đôi mắt đầm lệ, dường như rất miễn cưỡng khi phải nói ra những lời như vậy. Lư Bạch sau khi nghe xong, chỉ cảm thấy càng thêm đau lòng, không chút nghĩ ngợi lập tức gật đầu: "Thỉnh Mặc Thần Y yên tâm, ta sẽ cố gắng giúp người việc này."

Không có âm mưu tính kế, Thiên Diệu chắc hẳn sẽ không tức giận, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Muốn mạng, do Lâm Sơ Cửu quyết định

Lâm Sơ Cửu không hề biết rằng, tất cả ở trong mắt nàng đều là thiếu sót. Những gì không tốt mà Tiêu Thiên Diệu đã làm với nàng, nàng đều âm thầm nhớ kỹ. Lúc này, các nô tỳ và Ngô đại nhân đang vật lộn với thuốc của nàng!

Lâm Sơ Cửu biết rằng Trung dược rất đáng, nếu không cũng sẽ không có câu nói thuốc đáng đã tật, nhưng.....

Nàng thật sự không mong đợi, Trung dược sẽ đáng như vậy!

Dược này quả thực còn đáng hơn cả nhai mật, hơn nữa không biết do tác dụng ở trong lòng, hay là thân thể nàng bài xích uống dược, chỉ một chén dược nhỏ mà nàng đã uống hơn mười ngụm, miễn cưỡng nuốt xuống.

"Vương phi, nếu uống từng ngụm nhỏ sẽ càng đáng hơn, một hơi nuốt hết, chỉ đáng một chút mà thôi." Trần Châu có lòng tốt kiến nghị nói. Lâm Sơ Cửu cũng biết, nàng cũng muốn một ngụm uống hết, nhưng thân thể này lại không biết cố gắng, nàng uống nhiều hơn một ngụm đều sẽ cảm thấy buồn nôn, đừng nói tới uống một ngụm đến hết.

"Đáng quá!" Lâm Sơ Cửu thật sự hối hận, nếu sớm biết được Trung dược khó uống như vậy, nàng nên cự tuyệt để Ngô đại phu trị liệu, tự mình lấy vài viên thuốc Tây nuốt vào là được.

Mặc dù nói Trung dược có hiệu quả hơn, bệnh này của nàng uống Trung dược để điều dưỡng là tốt nhất, nhưng thân thể hư nhược này của nàng, thật sự không thể dùng nổi Trung dược.

"Vương phi, hãy uống dược khi nó còn nóng." Còn non nửa chén, Trần Châu cố gắng đưa đến trước mặt Lâm Sơ Cửu, "Ngô đại phu nói, dược này Vương phi nương nương cần phải uống đủ mười ngày, mỗi ngày ba lần."

Lúc này mới ngày đầu tiên, Trần Châu đã có thể đoán trước, tương lai mười ngày này các nàng sẽ thống khổ bao nhiêu.

"Nói cho Ngô đại phu biết ta không sao, ta chỉ uống một ngày." Cảm giác khó chịu trong bụng, Lâm Sơ Cửu không ngừng uống nước cho chúng trôi xuống, mùi vị trong miệng đã nhạt đi không ít, nhưng Trần Châu lại cầm chén thuốc đưa tới trước mặt nàng, "Vương phi, Ngô đại phu nói thân thể của người bản thân người cũng rất rõ ràng, dược này sẽ giúp người tốt hơn." Nói cách khác, nàng không thể không uống.

"Ta biết." Nếu không phải nàng biết Ngô đại phu kê khai dược có ích đối thân thể của nàng, nàng mới sẽ không uống.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Sơ Cửu tiếp nhận chén dược trên tay Trần Châu, nhắm mắt lại, dùng tư thái thấy chết không sờn mà há miệng ra, đột nhiên rót xuống.

"Ọc ọc....." Một ngụm uống xong. Trong miệng tràn ngập hương vị chua xót, Lâm Sơ Cửu đợi một lúc, lại tiếp tục uống, và khi uống dược đã lạnh, hương vị lại càng thêm kỳ lạ.

Quả thực không thể chịu đựng được nữa!

Một ngày uống ba lần, muốn nàng uống mười ngày, vậy nàng sẽ phải chịu đựng ba mươi khổ hình như vậy!

Lâm Sơ Cửu không biết, ngoại việc tra tấn bằng việc uống thuốc "khổ hình", Tiêu Thiên Diệu còn bỏ thêm một "khổ hình" khác với nàng.

.....

Lưu Bạch sau khi biết được nguyên nhân vì sao Mặc Thần Y khẳng khái muốn gả nữ nhi cho Tiêu Thiên Diệu, ngày hôm sau hắn liền báo việc này với Tiêu Thiên Diệu, nói: "Vương gia, Mặc Thần Y chỉ vì không có lựa chọn nào khác, Mặc cô nương không phải là nữ nhân tâm cơ thâm trầm giống như trong miệng người từng nói, nàng trong sáng thuần khiết, hồn nhiên vô tội."

Lưu Bạch chủ động nói tốt về Mặc Ngọc Nhi, mặc dù hắn nghĩ tới việc Mặc Ngọc Nhi sẽ gả cho Tiêu Thiên Diệu, trong lòng cảm thấy đau đớn, nhưng hắn lại thỏa mãn nhiều hơn.

Mặc cô nương gả cho Thiên Diệu, chung quy mới là giải pháp tốt nhất.

"Phải không?" Tiêu Thiên Diệu cười nhạt, rõ ràng không tin, nhưng cũng không nói gì thêm.

Lưu Bạch không chắc chắn nên ngẩng đầu, hỏi: "Vương gia, vậy người đồng ý hay là không đồng ý?" Mặc Thần Y đã lui một bước lớn, nếu Thiên Diệu vẫn không đồng ý, như vậy sẽ có chút không biết tốt xấu.

"Mặc Thần Y đã nói tới phân thượng này, bốn vương có thể nói không hay sao?" Chân của hắn, còn cần phải nhờ tới Mặc Thần Y cứu trợ.

Hai mắt Lưu Bạch sáng ngời, "Nghĩa là người đồng ý?"

"Không, bốn vương cũng không nói như vậy." Tiêu Thiên Diệu nói rất nghiêm túc, Lưu Bạch khó hiểu nhíu mày, "Vương gia, Mặc Thần Y đưa ra điều kiện, không hề có bất lợi nào đối với người, người còn do dự gì nữa?"

Đây chính là Lưu Bạch, nếu đổi lại là người khác, tuyệt đối không dám nói chuyện với Tiêu Thiên Diệu như vậy.

"Điều kiện hắn đưa ra, cũng không có chỗ lợi nào đối với bốn vương, vì sao bốn vương phải đồng ý?" Tiêu Thiên Diệu hỏi lại, Lưu Bạch á khẩu không trả lời được, cuối cùng chỉ có thể rầu rĩ nói: "Ta đây sẽ nói lại cho Mặc Thần Y, nói người không đồng ý." Trong lòng Lưu Bạch có một chút mừng thầm, nhưng đau lòng nhiều hơn.

Hắn không hiểu, Mặc cô nương đẹp như vậy, cô nương tốt như vậy, thà chịu ủy khuất làm thiếp cũng được, vì sao Thiên Diệu không cần?

Thiên Diệu có thể chịu đựng được nữ nhân bất tài như Lâm Sơ Cửu, vì sao không thể chịu đựng được Mặc cô nương?

Lưu Bạch mang trong mình đầy nghi vấn, nhưng không dám hỏi, chỉ đành rầu rĩ rời đi. Khi hắn vừa chuẩn bị mở cửa, phía sau lại vang lên tiếng của Tiêu Thiên Diệu: "Chờ đã."

"Vương gia, người thay đổi chủ ý?" Lưu Bạch giật mình trong lòng một cái, xoay người hỏi.

"Không." Khóe môi Tiêu Thiên Diệu gợn lên, ánh mắt nhìn về phía phương xa, lạnh lùng nói: "Chuyện này hãy do Vương phi quyết định, người đi xin chỉ thị của nàng."

Ba chữ "xin chỉ thị", rõ ràng là nói cho Lưu Bạch, hắn không hy vọng Lưu Bạch sẽ uy hiếp hoặc ra lệnh cho Lâm Sơ Cửu.

"Do nữ nhân kia quyết định?" Lưu Bạch nổi giận trong nháy mắt, một nữ nhân ngu xuẩn vô tri như vậy, dựa vào đâu có thể quyết định tương lai của Mặc cô nương?

Tiêu Thiên Diệu bất mãn nhíu mày, "Lưu Bạch, nữ nhân kia trong miệng người, là Vương phi của bốn vương." Hắn từng nói qua, nhưng Lưu Bạch căn bản không để ở trong lòng, đến bây giờ vẫn cho rằng Lâm Sơ Cửu giống như trong lời đồn đãi.

"Người thừa nhận nàng?" Lưu Bạch mang vẻ mặt khiếp sợ, dường như không thể tin được những gì mình vừa nghe.

"Cho dù bốn vương có thừa nhận hay không, nàng chính là Vương phi của bốn vương, trác phi có thể vào cửa hay không, đều phải có sự cho phép của chính phi." Đương nhiên, điều này có nghĩa lớn hơn chính là, nếu Lâm Sơ Cửu không đồng ý, Tiêu Thiên Diệu hắn sẽ không cưới.

Lưu Bạch tự giễu nói: "Thiên Diệu, người đang chơi ta sao?" Lưu Bạch gọi thẳng tên, tỏ vẻ rất bất mãn.

"Lưu Bạch, người không phải là lần đầu tiên quen biết bốn vương."

"Người đang nghiêm túc sao?" Lưu Bạch nheo mắt, cố gắng bình tâm lại, hỏi: "Nàng đáng giá sao?"

"Đừng tin vào những lời đồn đãi người nghe bên ngoài, mắt thấy là thật, tai nghe là giả." Ít nhất hắn có thể khẳng định, Lâm Sơ Cửu cách xa vạn dặm so với tin đồn.

Đại tiểu thư Lâm phủ kiêu ngạo điều ngoa, xúc động lỗ mũi, không có nào?

Nếu như Lâm Sơ Cửu thật sự là nữ tử như vậy, ngay đêm động phòng hôm đó nàng đã chết, căn bản không sống được đến hiện tại.

"Ta đã hiểu, ta sẽ không mang theo thành kiến." Lưu Bạch hít vào một hơi thật sâu, áp xuống lửa giận vừa mới nảy sinh.

"Ừ, đi thôi." Tiêu Thiên Diệu không nói thêm nữa, có một số việc hắn muốn bản thân Lưu Bạch tự mình nhìn xem, đối với Mặc Thần Y và Mặc Ngọc

Nhĩ?

Cho dù bọn họ có tính toán gì hay không, thậm chí phóng ngựa tới đây, Tiêu Thiên Diệu hấn lớn như vậy còn chưa từng sợ ai. Một thần y nhỏ nhỏ, cho dù thanh danh nổi bật thì như thế nào, ở trước mặt quyền thế tuyệt đối, hấn ta cũng phải cúi đầu.

.....

Lâm Sơ Cửu chỉ uống một chén nước thuốc, nhưng lại giống như vừa trải qua một ca phẫu thuật lớn. Nàng suy yếu nằm ở trên giường, ngay cả động ngón tay cũng lười. Máy người Trần Châu vừa buồn cười vừa đau lòng, sau khi giúp Lâm Sơ Cửu gém gọn góc chân, lập tức buông màn giường xuống cho Lâm Sơ Cửu nghỉ ngơi. Nhưng.....

Tiểu nha hoàn bồng tiến vào thông báo, Lư Bạch công tử bên người Vương gia, nói có chuyện quan trọng muốn cầu kiến Vương phi!

Lư Bạch công tử?

Lúc này tới đây, có chuyện gì sao?

Mấy người Trần Châu hai mặt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy bất an.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nạp thiếp, nàng vui

Lâm Sơ Cửu đã gả vào Tiêu Vương phủ được gần một tháng, nhưng để tránh cho bọn nghị ngờ, nàng chưa từng hỏi tới sự tình hay những người khác trong Tiêu Vương phủ. Khi nghe thấy tên Lư Bạch công tử, Lâm Sơ Cửu thực sự sùng sốt một lúc, "Lư Bạch công tử là người nào?"

Nàng chỉ biết quản gia và hạ nhân trong phủ, điều này liên quan tới nhu cầu cuộc sống hằng ngày của nàng ở Tiêu Vương phủ. Đối với người và sự tình liên quan tới Tiêu Thiên Diệu, nàng không hỏi cũng không nhúng tay vào.

Trần Châu hận không thể mài sắt thành thép liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu một cái, "Vương phi, bên người Vương gia có hai vị công tử, một văn một võ. Văn là Tô Trà, võ là Lư Bạch. Lư Bạch công tử là bằng hữu tốt của Vương gia, cũng là hộ vệ Vương gia tín nhiệm nhất, thị vệ trong phủ phần lớn là do Lư Bạch công tử dạy nên."

"Nếu nói như vậy, ta không thể không gặp?" Lâm Sơ Cửu chỉ quan tâm điều này.

Trần Châu gật đầu: "Lư Bạch công tử tới tìm Vương phi, tất nhiên là có chuyện quan trọng." Tô Trà và Lư Bạch có địa vị rất cao ở vương phủ, ngoại trừ Vương gia ra, không ai có thể ra lệnh cho bọn họ.

Lư Bạch tới tìm Lâm Sơ Cửu, có khả năng rất lớn, chính là Vương gia sai hấn tới tìm Lâm Sơ Cửu.

"Mời Lư Bạch công tử chờ ta ở đại sảnh. Trang điểm cho ta." Lâm Sơ Cửu có vẻ thờ ơ, không hề có chút thấp thòm vì Lư Bạch đã đến.

Trần Châu âm thầm bội phục, trong lòng nàng càng thêm khẳng định, đi theo bên người Lâm Sơ Cửu sẽ không bị thiệt.

Vì không muốn để Lư Bạch đợi lâu, Lâm Sơ Cửu chỉ mặc thường phục, búi tóc đơn giản, nhưng cho dù như vậy, chờ đến khi Lâm Sơ Cửu gặp Lư Bạch, cũng đã là một khắc thời gian (15ph).

Khi Lâm Sơ Cửu đi tới, Lư Bạch rõ ràng không còn kiên nhẫn nữa, mặc dù hấn báo danh mình lần nữa, không mang theo thành kiến tới gặp Lâm Sơ Cửu, nhưng hấn vẫn không thể không chán ghét Lâm Sơ Cửu. Hiện tại nhìn thấy Lâm Sơ Cửu ốm yếu, bộ dáng không có tinh thần, Lư Bạch càng thêm bất mãn.

Một chút tinh thần cũng không có, không biết Thiên Diệu coi trọng điều gì nơi nàng.

Lư Bạch âm thầm chửi thầm một câu, hấn đứng dậy, hai tay ôm quyền nói: "Lư Bạch gặp qua Vương phi."

Mặc dù lời nói rất khách sáo, nhưng không hề có chút cung kính. Lư Bạch không phải là hạ nhân Tiêu Vương phủ, thân phận của hấn ở Tiêu Vương phủ được xem như một loại khách nhân, Lâm Sơ Cửu còn chưa đủ tư cách để hấn hành lễ.

"Lư Bạch công tử khách khí." Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng nói, nàng không phải là người kiêu căng, vì vậy Lư Bạch phản ứng như vậy nàng cũng không để tâm.

Hai người lần lượt ngồi xuống đối diện nhau, nha hoàn dâng nước trà lên liền lặng lẽ rút lui ra ngoài, từ đầu tới cuối không phát ra một chút âm thanh. Lư

Bạch nâng chung trà lên nhấp một ngụm, sau đó đặt xuống và nói: "Vương phi, ngôn từ của ta không hay cũng không vòng vo, có gì nói đó, nếu ta có điều gì đắc tội, thỉnh Vương phi đừng cảm thấy phiền lòng."

Hắn đã nói tới mức như vậy, còn nói là ngôn từ không hay?

Lâm Sơ Cửu mỉm cười, bày ra tư thế chăm chú lắng nghe, "Luu Bạch công tử mời nói."

Luu Bạch xác thật không hề vòng vo, nói hết thương thế về chân của Tiêu Thiên Diệu và yêu cầu của Mặc Thần Y, đương nhiên những điều Lâm Sơ Cửu không nên biết, Luu Bạch cũng không nói một câu.

Lâm Sơ Cửu vừa nghe vừa gật đầu, đợi đến khi Luu Bạch nói xong, Lâm Sơ Cửu rút cuộc cũng hiểu ý của Luu Bạch.

Tiêu Thiên Diệu muốn nạp thiếp, bây giờ muốn hỏi ý kiến của nàng, và nàng tất nhiên là.....

"Ta không có ý kiến, Mặc cô nương vào cửa, ta sẽ chăm sóc tốt cho nàng." Mặc dù Lâm Sơ Cửu cảm thấy nàng mới là người cần được chăm sóc.

"Ngươi đồng ý?" Luu Bạch kinh ngạc nhìn về phía Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu chỉ vừa mới vào phủ một tháng, hiện tại đã đồng ý để Thiên Diệu nạp thiếp. Nữ nhân này thật sự rộng lượng hiền lương, hay chỉ làm ra vẻ mà thôi?

Lâm Sơ Cửu bụng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, che dấu khóe miệng trào phúng, "Bất quá là thêm tý muối, trong phủ náo nhiệt một chút, ta cũng cảm thấy thấy vui." Nàng có gì mà không đồng ý, nàng ước gì Tiêu Thiên Diệu thế thiếp thành đàn, như vậy hắn sẽ không nhìn chăm chăm nàng cả ngày.

Đừng tưởng nàng không biết, bên người nàng có cao thủ giám sát. Nàng từng là gián điệp lại là đại phu, thật dễ để phát hiện khi có người nhìn nàng trong phòng.

"Ngươi thật sự nghiêm túc?" Luu Bạch phát hiện có vẻ như hắn không hiểu Lâm Sơ Cửu, nữ nhân này có lẽ thật sự không hề đơn giản giống như hắn nghĩ.

"Sự tình như thế này, ta sẽ không nói giỡn, Luu Bạch công tử có thể quay về phục mệnh Vương gia." Lâm Sơ Cửu bụng trà tiễn khách, không muốn nói nhiều hơn với Luu Bạch.

Nàng không chán ghét Luu Bạch, nhưng cũng không thích hắn, đây chỉ là bản năng phòng bị của nàng.

"Ta đã biết." Luu Bạch cũng không muốn lưu lại lâu hơn, nhưng trước khi hắn rời đi có liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu thật sâu một cái, dường như muốn nhìn thấu Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu không sợ, nàng cười nhạt nhìn lại, đoan trang ung dung, khí độ bất phàm, có điều.....

Luu Bạch vừa đi, Lâm Sơ Cửu ngay lập tức thả lỏng, giống như dáng vẻ phu nhân bất phàm vừa rồi không phải là nàng.

Trần Châu và Phi Thủy đã quen với bộ dáng hai mặt của Lâm Sơ Cửu. Hai nàng chỉ xem như không thấy, có điều ở chung lâu ngày với Lâm Sơ Cửu như vậy, các nàng thật sự bắt đầu có suy nghĩ vì Lâm Sơ Cửu. Sau khi suy nghĩ hồi lâu, các nàng vẫn tiến lên khuyên: "Vương phi, người muốn kéo dài một chút hay không, Vương gia vừa mới cưới Vương phi đã lập tức nạp thiếp, nếu truyền ra ngoài sẽ khiến người cho rằng, Vương phi không có được trái tim Vương gia."

Đây là suy nghĩ vì nàng?

Lâm Sơ Cửu nhướn mày nhìn về phía Trần Châu, thấy bên tai đối phương ửng đỏ, bộ dáng xấu hổ, Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng cười, "Ngươi là người tốt."

Nói xong, nàng lập tức đứng lên, "Đỡ ta trở về, ta cảm thấy mệt mỏi." Mặc dù Luu Bạch chỉ ngồi khoảng thời gian hai nén hương, nhưng ngay từ khi tiến vào Luu Bạch đã dùng khí thế áp nàng, hại nàng không thể không lên tinh thần để ứng đối.

"Vương phi....." Trần Châu dường như có vài phần ủy khuất, lời này của nàng thật sự vì muốn tốt cho Lâm Sơ Cửu, nhưng đối phương dường như không hề cảm kích.

Lâm Sơ Cửu dừng bước chân lại, vỗ vỗ tay nàng, "Yên tâm, Vương gia làm việc có chừng mực, cho dù nạp thiếp cũng sẽ không nạp lúc này. Hơn nữa, để chữa trị cho chân Vương gia, đừng nói nạp một trăm phi, cho dù muốn ta nhường ra vị trí chính phi, ta cũng nguyện ý."

Lâm Sơ Cửu nói xong, quay người một cái, cảm thấy bản thân mình thật sự quá dối trá.

"Vương phi, Vương gia nhất định sẽ biết tấm lòng của người rất tốt." Trần Châu hơi sững sờ, cảm động nói.

Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng nhếch miệng, hiện lên một nụ cười miễn cưỡng.....

.....

Luu Bạch nhận được sự chấp thuận của Lâm Sơ Cửu, lập tức đi tìm Tiêu Thiên Diệu, "Thiên Diệu, Vương phi đã đồng ý, ngươi chắc hẳn sẽ không có ý kiến gì nữa, đúng không?"

Lưu Bạch nhìn Tiêu Thiên Diệu với ánh mắt mong chờ, chỉ sợ Tiêu Thiên Diệu sẽ phản đối lần nữa. Rốt cuộc, Tiêu Thiên Diệu cũng không phải không có thời điểm thay đổi thất thường.

“Bốn vương có thể có ý kiến gì.” Ngón tay gõ nhẹ trên tay vịn, Tiêu Thiên Diệu không hề bất ngờ khi Lâm Sơ Cửu đồng ý, khoe môi hơi giơ lên, chứng tỏ rằng tâm tình của hắn lúc này không tệ.

Lưu Bạch thở dài nhẹ nhõm, bỏ qua sự lo lắng trong lòng. Khi Lưu Bạch đang muốn cáo từ, lập tức nghe thấy Tiêu Thiên Diệu chuyển chuyện, “Tuy nhiên.....”

Tiêu Thiên Diệu chỉ nói hai chữ, Lưu Bạch đã cảm giác tim mình đập lỡ mất một nhịp, vội hỏi: “Tuy nhiên cái gì?”

“Tuy nhiên, không phải ba ngày sau, mà là mười ngày sau. Mười ngày sau Mặc Thần Y mới nhập phủ trị liệu cho bốn vương.” Tiêu Thiên Diệu không dung cự tuyệt nói, Lưu Bạch khó hiểu: “Vì sao phải chờ thêm bảy ngày nữa?”

“Bởi vì.....” Mười ngày này Lâm Sơ Cửu vẫn đang uống được, hắn không yên tâm dùng một thần y không quen ở trong phủ.

Tuy nhiên, lý do này Tiêu Thiên Diệu sẽ không nói cho bất luận kẻ nào!

“Mấy ngày nay bốn vương có chuyện quan trọng, không rảnh.” Có thể tìm một lý do cho Lưu Bạch cũng không hề dễ dàng.

Lưu Bạch không suy nghĩ nhiều, gật đầu tỏ vẻ đã biết.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Lời đồn đãi, cơn giận của đế vương

Mặc dù thời gian Lâm Sơ Cửu quen biết Tiêu Thiên Diệu không lâu, nhưng cũng biết Tiêu Thiên Diệu không phải loại người háo sắc. Đối với chuyện Tiêu Thiên Diệu nạp thiếp, Lâm Sơ Cửu không hề để trong lòng chút nào, càng đừng nói tới chuyện chỉ vì muốn trị chân cho Tiêu Thiên Diệu nên hắn không thể không nạp thiếp.

Hơn nữa, nếu Tiêu Thiên Diệu thật sự gặp được "tình yêu" cao quý, không phải nàng để bụng thì có thể giải quyết. Thay vì để ý tới nó, nàng thà rằng ngẫm nghĩ biện pháp, làm thế nào uống được Trung dược còn tốt hơn.

Người khác lần đầu tiên uống Trung dược có lẽ sẽ không quen, nhưng sau khi uống nhiều sẽ chậm rãi thích ứng với vị dược cũng là điều bình thường. Tuy nhiên, Lâm Sơ Cửu lại không giống như vậy, cho dù nàng uống bao nhiêu lần, mỗi lần uống, vẫn khó chịu giống như lần đầu tiên.

Lâm Sơ Cửu tự nhận mình không phải là người tinh tế, từ trước tới nay nàng luôn một mình, không ai quan tâm tới nàng thì nàng thể hiện cho ai xem?

Tuy nhiên, lần này chuyện nàng uống được, mỗi lần uống đều nháo đến nỗi toàn phủ đều biết, thậm chí việc này còn kinh động cả Tiêu Thiên Diệu. Vì thế Thiên Diệu còn cố ý tìm một lão ma ma, sai lão ma ma làm một vò mơ chua và gửi cho nàng, nói rằng nó có thể áp chế vị dược.

"Tiêu Thiên Diệu có ý gì vậy?" Lâm Sơ Cửu nhận được mơ chua Tiêu Thiên Diệu cố ý phái người đưa tới, nàng không chỉ không vui, ngược lại càng thêm thấp thỏm bất an. Tuy nhiên, những chuyện này nàng không thể nói với người khác, chỉ có thể chôn sâu ở đáy lòng mình, tự mình cân nhắc.

Bên cạnh đó, nàng phát hiện ra mơ chua mà Tiêu Thiên Diệu đưa tới có hiệu quả thật sự không tệ. Sau khi Lâm Sơ Cửu dùng nó thì việc uống được thuận lợi hơn rất nhiều, nàng không còn buồn nôn, cũng không còn cảm thấy khó chịu trong người.

Đám người Trần Châu, Phi Thuý không biết trong lòng Lâm Sơ Cửu nghĩ gì, thấy Tiêu Thiên Diệu mất công vì Lâm Sơ Cửu, một đám đường như đều rất vui, thỉnh thoảng còn trêu ghẹo vài câu, nói Vương gia coi trọng nàng bao nhiêu, yêu chiều nàng bao nhiêu.....

Trên mặt Lâm Sơ Cửu mang theo nụ cười, cũng giả bộ thẹn thùng, nhưng không để vào trong lòng, nàng đã từng có tình đầu, nhưng bị người hét vài câu đã không biết đông nam tây bắc bao xa.

Lâm Sơ Cửu tự biết bản thân mình, nàng không có tướng mạo khuynh thành, không có tuyệt thế tài hoa, nam nhân trong khoảnh khắc trước đã hận không thể giết chết nàng, sao có thể quay người lại lập tức yêu nàng? Người cho rằng đây là đang diễn trên truyền hình hay sao?

Sự tình Tiêu Thiên Diệu tìm kiếm mơ chua cho Lâm Sơ Cửu đã lan rộng khắp kinh thành, không hề lừa gạt người khác. Tất cả mọi người trong kinh thành đều biết tin, cho dù trong hồ lô của Tiêu Thiên Diệu bán gì, vừa nghe thấy Tiêu Vương phi không thoải mái, rất nhiều người muốn đưa hậu lễ tới Tiêu Vương phủ, một số người hỏi thân cận một chút, còn muốn tới cửa thăm hỏi.

Thân phận Lâm Sơ Cửu cao quý, ngoại trừ nương nương hay các lão nhân gia từ trong cung đích thân tới, nếu không, rất hiếm người có thể gặp nàng khi đang bạo bệnh. Tuy nhiên.....

Tào quân gia không thể nào cản được người, phàm là những người như phu nhân quan viên tam phẩm trở lên, phu nhân Hậu phủ, phu nhân Quốc công, quận chúa đã xuất giá, công chúa, tới cửa thăm bệnh, bất kể bọn họ có mục đích gì, Tào quân gia đều phải tiến cử, Lâm Sơ Cửu không thể không gặp.

Nói là dưỡng bệnh, nhưng ngoại trừ ba ngày nằm ở trên giường ra, mấy ngày sau Lâm Sơ Cửu đều ngồi ở tiền viện "tiếp khách", từng đợt phu nhân tới rồi đi..... Tuy nhiên, Lâm phủ và nhà ngoại nường thì không có ai tới cửa, thật sự giống như nữ nhi, ngoại tôn nữ là nường không hề tồn tại.

Liên tiếp mấy ngày sau, mỗi ngày đều có mấy vị phu nhân tới chơi, cho dù mỗi người chỉ nói chuyện khoảng một khắc thời gian (15ph), Lâm Sơ Cửu cũng mệt mỏi muốn chết. Đến bây giờ Lâm Sơ Cửu mới biết được, kinh thành có nhiều quý tộc như vậy, phải làm một Tiêu Vương phi có đủ tư cách, thật sự không hề dễ dàng.

Người tới thăm bệnh, không tránh được sẽ hỏi Lâm Sơ Cửu bị bệnh thế nào. Lâm Sơ Cửu đã cố gắng tạo ấn tượng với người khác rằng, nường không phải là một tiểu nữ tử thân thể yếu nhược.

Mặc dù Lâm Sơ Cửu không biết mục đích của Tiêu Thiên Diệu là gì, nhưng nường trước sau vẫn nhớ rõ lập trường của mình, nường là Tiêu Vương phi. Mặc dù Tiêu Vương không xé rách mặt với Hoàng thượng, nhưng tuyệt đối cũng không phải huyênh đệ tốt, vì thế Lâm Sơ Cửu tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội bôi đen Hoàng thượng.

Lâm Sơ Cửu vừa lúc sau khi tạ ơn từ trong cung trở về thì mới bị bệnh, nường hàm hồ nói vài câu, mặc dù không nói trắng ra, nhưng đều ám chỉ bởi vì mình vào cung bị ủy khuất, vì thế khi trở về nường mới bị bệnh.

"Đúng vậy, sau khi ta trở về từ trong cung thì lập tức bị bệnh."

"Hoàng hậu nương nương rất tốt, vì vậy ta đoán chắc là không có chuyện đó đâu."

"Đại phu nói, ta bị bệnh không nặng, dưỡng mấy ngày sẽ khỏe."

"Cũng không phải bệnh gì, chỉ cần chú ý nhiều hơn."

"Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng ta vẫn cảm thấy thân thể rất đau."

.....

Sức tưởng tượng của người là vô hạn, Lâm Sơ Cửu hàm hồ nói mấy câu, cũng đủ khiến các nường sinh ra rất nhiều ý tưởng. Không lâu sau, kinh thành truyền ra một lời đồn đãi, Lâm Sơ Cửu bị người trong cung hạ độc.

Lời đồn đãi dưới sự thúc đẩy của người có tâm, càng trở nên kịch tính, thậm chí có người còn nói Thái tử không cam lòng vì bị đoạt thể, vì vậy mới hạ độc thủ hại Lâm Sơ Cửu, còn có người nói người hạ độc thật ra là Nhị tiểu thư Lâm gia, vân vân.

Không biết ý của Tiêu Thiên Diệu xuất phát từ đâu, hần cũng không dưỡng Lâm Sơ Cửu trở thành nữ tử trong khuê phòng, tin tức mấy ngày nay hần đều không hề lờ gạt Lâm Sơ Cửu, điều này khiến Lâm Sơ Cửu nghĩ được một số mùi vị khác nhau.

"Luôn cảm giác có âm mưu gì đó." Lâm Sơ Cửu ngâm mình ở trong thùng tắm, hưởng thụ sự hầu hạ của Mã Nảo và Phi Thúy, khi không cẩn thận bỗng bật ra lời trong lòng.

"Vương phi ngài suy nghĩ quá nhiều, Vương gia chính là coi trọng người." Phi Thúy cười trừ ghẹo, cũng bởi vì Lâm Sơ Cửu được Tiêu Thiên Diệu coi trọng, trên mặt nường hoàn toàn các nường cũng sáng hẳn lên, trong khoảng thời gian này tâm tình không tệ.

"Hy vọng như thế." Nhận thấy được mình nói lỡ lời, Lâm Sơ Cửu không hề nhiều lời, nhắm mắt dựa vào trên thùng tắm, mặc kệ Mã Nảo mát xa cho nường.

.....

Ngự thư phòng, hoàng thượng cũng có cùng ý tưởng với Lâm Sơ Cửu, tức giận đập bàn, "Tiêu Thiên Diệu, hần rốt cuộc đang muốn làm gì? Hần sẽ không ngây thơ cho rằng, một lời đồn đãi hèn hạ có thể hủy đi thanh danh của trẫm đấy chứ?"

"Hoàng thượng bớt giận." Đại thái giám tâm phúc của Hoàng thượng lập tức quỳ xuống, phủ phục thân mình trên mặt đất không ngăn được run rẩy.

Bất luận sự tình nào có liên quan tới Tiêu Vương gia, luôn có thể khiến Hoàng thượng giận dữ.

"Bớt giận? Hần một lần nữa khiêu khích uy quyền của trẫm, trẫm phải làm thế nào để bớt giận?" Khuôn mặt Hoàng thượng không có biểu tình gì, nhưng mỗi một câu lại nói đặc biệt nặng nề. Trong ngự thư phòng nháy mắt bị khí thế đế vương bao phủ, sau lưng thái giám đang quỳ gối trong điện đã ướt đầm mồ hôi, nhưng không dám khuyên bảo nửa câu.

"Người tới," Hoàng thượng áp xuống tức giận, "Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh cho Tàn Viện Chính lập tức đi tới Tiêu Vương phủ, chuẩn trị cho Tiêu Vương phi."

"Nô tài tuân chỉ." Thái giám tâm phúc thấy Hoàng thượng đã bình tĩnh lại, vội vàng không ngừng bò lên trên, chấp hai tay thi lễ, về mặt nịnh nọt nói:

"Hoàng thượng anh minh, Tàn Viện Chính có y thuật bất phàm, cho dù Tiêu Vương phi có bệnh gì, Tàn Viện Chính nhất định có thể điều tra ra."

"Hừ," Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, "Hắn tốt nhất nên xác định rằng Vương phi của hắn đã bị hạ độc, nếu không..... trăm tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn!"

Thái giám tâm phúc cười theo, nhưng không dám nhiều lời nữa câu.

Hoàng thượng đã quá xem nhẹ Tiêu Vương gia. Tiêu Vương gia là loại người tàn nhẫn, sao có thể thương tiếc Tiêu Vương phi kia chứ?. Lúc này chỉ sợ không những Hoàng thượng chiếm được tiện nghi, còn muốn chọc một thân tanh tưởi.

Thái giám ra khỏi ngự thư phòng, khi không có người nào thái giám mới dám thở phào nhẹ nhõm một tiếng, ngay sau đó giống như người không có việc gì, đi tuyên đọc ý chỉ của Hoàng thượng, lệnh cho Tàn Viện Chính đi tới Tiêu Vương phủ. Đối với chuyện đã hơn nửa đêm, Tiêu Vương phủ có chuẩn bị hay không, không phải là sự tình một thái giám như hắn suy xét.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chẩn bệnh, bệnh tình khó giải quyết

Vào khoảng nửa đêm, Tàn Viện cùng với thái giám truyền thánh chỉ của Hoàng thượng đều đồng thời tới Tiêu Vương phủ. Người Tiêu Vương phủ không chó chút cảm kích, nhưng không thể không có chút hoảng loạn.

Cũng may, người Tiêu Vương phủ gần đây tiếp chỉ nhiều nên đã thành quen, chỉ trong vòng thời gian nửa nén nhang, hạ nhân đều quỳ đầy đất, Tiêu Thiên Diệu cũng ngồi ở trên xe lăn.....

Tiêu Thiên Diệu có đặc chỉ, ngoại trừ thánh thượng ra không cần phải quỳ ai, bao gồm thánh chỉ. Đây là một vinh quang mà hắn đã dùng vô số chiến công đổi lấy, không phải không có người đổ kỵ, nhưng bọn họ nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu chiến tích đầy mình, vì thế không dám nhiều lời.

Đối với Tiêu Vương phi Lâm Sơ Cửu?

Người bệnh nặng thật sự không nên nửa đêm tới tiếp thánh chỉ, Tiêu Thiên Diệu không lên tiếng, mọi người cũng chỉ xem như không biết, bao gồm thái giám tuyên chỉ.

Nội dung thánh chỉ rất đơn giản, đầu tiên là an ủi Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu, đảm bảo sẽ nhanh chóng bắt được thích khách, tiếp theo là ban rất nhiều dược liệu quý báu, để Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu dưỡng bệnh cho tốt, đặc biệt là Tiêu Thiên Diệu, tốt nhất nhân cơ hội này hoàn toàn tập trung dưỡng bệnh, không cần phải vội vã thượng triều.

Hoàng thượng sau khi trấn an, còn nhân tiện chèn ép Tiêu Thiên Diệu. Ngoài ra, có thể thấy Hoàng thượng rất ân sủng Tiêu Thiên Diệu, đặc biệt phái ngự dụng của Hoàng thượng là Tàn Viện Chính tới chẩn trị cho Lâm Sơ Cửu.

Công công tuyên chỉ đọc xong thánh chỉ, cung kính giao lại thánh chỉ vào tay Tiêu Thiên Diệu, sau đó chỉ vào Tàn Viện Chính đang đứng ở góc, "Vương gia, cứu người như cứu hỏa, Tàn Viện Chính đã tới, có thể mời Tàn Viện Chính hiện tại chẩn trị cho Vương phi hay không?"

"Đi, nhìn xem Vương phi còn thức hay không." Tiêu Thiên Diệu không thèm nhìn thái giám, nói với Tào quân gia phía sau.

"Nô tài tuân lệnh." Tào quân gia gọi một gã sai vặt tới, nói đối phương đi tới sân Lâm Sơ Cửu nhìn xem. Đối với thái giám tuyên chỉ và Tàn Viện Chính?

Tiêu Thiên Diệu vẫn ngồi yên không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý tiếp đón bọn họ đi vào. Hạ nhân Tiêu Vương phủ tất nhiên cũng sẽ không quản, bọn họ chỉ có thể đứng ở bên ngoài gió lạnh.

Cũng may lúc này đã đầu mùa hạ, vì thế gió bên ngoài cũng không lạnh lắm, nếu không đêm hôm khuya khoắt đứng ở bên ngoài, Tàn Viện Chính chỉ sợ cũng muốn bệnh một hồi.

Tiêu Vương phủ rất lớn, là kiến trúc lớn thứ hai trong hoàng thành, chỉ nhỏ hơn so với hoàng cung, nơi Lâm Sơ Cửu sống là nơi hẻo lánh nhất, gã sai vặt một đường chạy như điên, nhưng chạy qua chạy lại cũng mất khoảng vài khắc (30ph) thời gian.

Trong hai khắc này, hạ nhân Tiêu Vương phủ, ngoại trừ Tào quân gia lưu lại bên người Tiêu Thiên Diệu cùng chờ bên ngoài, những người khác nên làm gì thì rời đi làm, riêng Tàn Viện Chính và người tuyên chỉ thì đang mất to trống mất nhỏ.

Tàn Viện Chính chưa từng cảm thấy thời gian trôi qua chậm chậm giống như bây giờ, rõ ràng chỉ có hai khắc ngắn ngủn, nhưng Tàn Viện Chính dưới uy áp như có như không của Tiêu Thiên Diệu, lại cảm thấy thời gian trôi qua giống như dài hai năm.

Hơi thở nhanh dần, tần suất hô hấp cũng bắt đầu gấp, Tàn Viện Chính thân là thái y, biết bản thân mình như vậy là không đúng, nhưng hắn không thể nào

thay đổi.

Ngay khi Tàn Viện Chính cho rằng mình sắp chịu đựng không nổi, gã sai vặt đi tới sân Lâm Sơ Cửu đã quay trở lại, "Vương gia, Vương phi nương nương còn tỉnh."

"Đi thôi." Tiêu Thiên Diệu không gây khó xử, Tàn Viện Chính và thái giám tuyên chỉ giống như được đại xá, cùng nhau nhẹ nhàng thở một hơi, nâng bước đi về phía trước, nhưng.....

Tiêu Thiên Diệu đã đi trước một bước dẫn đường.

Đương nhiên, Tào quản gia đẩy xe lăn cũng đi về phía trước. Tiêu Thiên Diệu chỉ ngồi ở trên xe lăn, nhưng cho dù như vậy cũng không thay đổi được sự thật, Tiêu Thiên Diệu muốn đi cùng bọn họ tới sân Lâm Sơ Cửu.

"Không phải người nói, Tiêu Vương không thích Tiêu Vương phi hay sao?" Tàn Viện Chính âm thầm dùng ánh mắt dò hỏi thái giám tuyên chỉ, bọn họ đều là tâm phúc của đế vương, có tin tức gì đều chia sẻ cho nhau.

Thái giám tuyên chỉ ôm hai tay, vẻ mặt vô tội: Hắn nào biết đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Thiên Diệu ngồi ở trên xe lăn, Tào quản gia không đẩy quá nhanh, đoàn người Tàn Viện Chính tất nhiên không thể vượt qua Tiêu Thiên Diệu, vì thế.....

Một đám người, chỉ có thể chậm rãi đi ở trong Tiêu Vương phủ, nếu như ban ngày còn tốt. Ban ngày ít nhất có thể nhìn xem cảnh sắc Tiêu Vương phủ, mượn điều này để tổng cổ hành trình nhàm chán, nhưng buổi tối thì bọn họ có thể nhìn gì?

Tàn Viện Chính nói không nên lời.

Tàn Viện Chính đánh giá Tiêu Vương qua vài lần giao tiếp, Tiêu Vương đều luôn mảnh khảnh như vậy, hẳn tin tưởng rất nhanh sẽ thành thói quen, đến lúc đó bất luận Tiêu Vương làm ra hành động kinh thế hãi tục thế nào, mặt hắn đều có thể không hề đổi sắc.

Dưới sự dẫn đường của Tiêu Thiên Diệu, đám người Tàn Viện Chính phải mất thời gian gấp đôi so với bình thường mới đi tới được sân của Lâm Sơ Cửu. Lúc này Lâm Sơ Cửu gần như ngủ thiếp đi, nàng cực kỳ buồn ngủ nên nằm nghiêng qua một bên, đôi mắt đẹp lấp lánh ở dưới ánh nến có vẻ yếu ớt.....

Nhưng rất đẹp!

Tiêu Thiên Diệu ngăn ra, giữ chặt tay vịn, không nhìn được tự hỏi một câu: Vì sao mình lại nghĩ đến từ đẹp lúc này?

Không đợi Tiêu Thiên Diệu nghĩ nhiều, lập tức nghe được giọng nói của Lâm Sơ Cửu mang theo một chút ủ rũ: "Thỉnh an Vương gia, Vương gia thiên tuế." Giọng nói của nàng mềm mại, giống như đang làm nũng.

Hắn ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy Lâm Sơ Cửu cố nén động tác ngáp ngủ, cũng vì động tác này, khóe mắt nàng có một giọt nước mắt chảy ra, Tiêu Thiên Diệu bất giác cau mày, "Miễn lễ!" Giọng nói của hắn rất bình thản, không có sự lạnh nhạt ngày thường. Đáng tiếc Lâm Sơ Cửu đang buồn ngủ muốn chết, căn bản không chú ý tới.

Lâm Sơ Cửu đứng lên và ngồi trở về, Tào quản gia, Tàn Viện Chính và thái giám tuyên chỉ đồng thời tiến lên hành lễ với Lâm Sơ Cửu, "Tham kiến Vương phi nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

"Miễn lễ." Lâm Sơ Cửu cau mày, cố gắng áp xuống một cái ngáp khác.

Dù là ai đêm hôm khuya khoắt, đang ngủ ngon lành khi bị người xốc lên, đều không thể lập tức thanh tỉnh.

"Tạ Vương phi nương nương." Ba người đứng dậy, Tàn Viện Chính tiến lên một bước nói: "Hạ quan là Tàn Chính Viện, phụng lệnh Hoàng thượng tới đây thăm bệnh cho Vương phi nương nương."

"Người chính là Tàn Viện Chính?" Lâm Sơ Cửu liếc mắt đánh giá Tàn Viện Chính một cái, sau đó nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu, thấy vẻ mặt Tiêu Thiên Diệu không có biểu tình, nàng biết nam nhân này sẽ không nói gì, vì thế ngoan ngoãn vờn tay ra: "Tàn Viện Chính, mời....."

Nàng đúng thật đang bệnh, Ngõ đại phu cũng có thể khám ra, không có đạo lý Tàn Viện Chính khám không ra.

Tàn Viện Chính cúi người tiến lên, cẩn thận bắt mạch cho Lâm Sơ Cửu, một nén hương..... hai nén hương.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nhưng bàn tay Tàn Viện Chính đặt ở trên mạch tay của Lâm Sơ Cửu vẫn không thu hồi về, hơn nữa lông mày hắn càng nhăn càng chặt, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, thật sự giống như đã chuẩn ra được Lâm Sơ Cửu bị bệnh gì đó không thể trị nổi, chớp mắt có thể sẽ chết.

Tiêu Thiên Diệu sớm đã biết về Lâm Sơ Cửu, hai người không hề có chút khấn trương. Ngược lại, Tào quản gia và thái giám tuyên chỉ đều thấp thỏm nhìn Tàn Viện Chính, chỉ sợ Tàn Viện Chính sẽ nói ra điều gì đó khiến cho bọn họ không thể tiếp thu.

Sau khi Tàn Viện Chính khám xong mạch tay bên trái, hấn lại muốn vờn tay bắt mạch bên tay phải của Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu cực kỳ phối hợp, Tàn Viện Chính tiếp tục mất một thời gian dài, sắc mặt dần dần khôi phục như thường, chỉ có ngưng trọng hơn vài phần so với lúc mới tiến vào.

"Vương gia, Vương phi....." Tàn Viện Chính thu hồi tay lại, chấp tay nói với Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu: "Thân thể Vương phi suy yếu, cần phải tĩnh dưỡng cẩn thận, hạ quan sẽ kê khai đơn dược cho Vương phi."

Chuẩn đoán thật lâu, nhưng Tàn Viện Chính lại không dám nói ra kết quả chuẩn đoán của mình. Trong khi đó, Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu hình như rất ấn ý, hai người không ai mở miệng dò hỏi, điều này khiến Tào quản gia và thái giám tuyên chỉ lo lắng muốn chết.

Sắc mặt Tàn Viện Chính khó coi như vậy, chẳng lẽ Lâm Sơ Cửu sắp chết? Hay là nàng đang giật vờ bị bệnh?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Thật giả, tiến cung phục mệnh

Tàn Viện Chính không nói, Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu cũng không hỏi, Tào quản gia và thái giám tuyên chỉ cho dù muốn biết, cũng không có lá gan mở miệng dò hỏi, chỉ có thể trở mặt nhìn Tàn Viện Chính viết ra phương thuốc, miễn cưỡng phân phó vài câu xong liền chạy lấy người.

"Đưa Tàn Viện Chính ra ngoài." Tiêu Thiên Diệu vừa mở miệng, Tào quản gia vội vàng tiến lên, ân cần tiễn Tàn Viện Chính. Mặc dù trong lòng tò mò giống như một con mèo, nhưng trên mặt Tào quản gia không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ thành thật đưa Tàn Viện Chính đi ra.

Trong phòng, Tiêu Thiên Diệu nhìn gương mặt mệt mỏi và có chút tái nhợt của Lâm Sơ Cửu, mở miệng nói: "Nàng làm rất tốt." Nàng đã hành động tốt hơn so với dự kiến của hắn, khiến hắn luyện tiếu khi đối người khác làm Tiêu Vương phi của mình.

Nếu đối thành người khác, chỉ sợ hắn sẽ không thân mật được như vậy.

"Đa tạ....." Lâm Sơ Cửu thật sự không nhịn được nữa, ngáp một cái, vội vàng dùng tay ngăn miệng lại.

Nàng neho đôi mắt, đôi môi hơi hé mở, điều này khiến nàng trông kém quật cường và khôn khéo hơn ngày thường, nhìn qua giống như một con mèo đang làm nũng, khiến người rất muốn kéo vào trong lòng ngực và xoa đầu một cái.

Tiêu Thiên Diệu không thích chạm vào tóc người khác, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng Lâm Sơ Cửu mong manh dễ thương như vậy, thực sự có chút..... động tâm!

Có lẽ vì lúc trước hắn đã ép nàng quá độc ác, Lâm Sơ Cửu sau khi ngáp một cái thật lâu mới tỉnh lại một chút, trong mắt chứa đầy nước mắt, gần như muốn tràn mi. Lúc này, đôi mắt ngáp nước của nàng trông rất đẹp, nhưng chính bản thân nàng lại không hề biết, vì thế nàng đơn giản nói: "Đa tạ Vương gia khích lệ."

Có lẽ nhìn thấy Lâm Sơ Cửu không giống như tin đồn, có lẽ Hoàng thượng thực sự đã gửi tới cho hắn một thứ tốt, Tiêu Thiên Diệu cảm thấy tâm tình rất tốt, "Khi Tào quản quay lại, hãy nói lão mở nhà kho ra, sau đó chọn vài thứ nàng muốn." Đã là nữ nhân gả vào trong phủ của hắn, không thể dùng đồ của Lâm gia, nếu như để người biết tới sẽ nghĩ hắn thật keo kiệt.

"Đây là phần thưởng hay sao?" Lâm Sơ Cửu chớp chớp mắt, một giọt nước mắt chảy xuống theo khóe mắt, lưu lại một vệt nước trên má, khiến người rất muốn tiến lên lau nó giúp nàng.

"Ừ," Tiêu Thiên Diệu nhìn vệt nước kia và nói, căn bản không biết bản thân mình đang nói điều gì.

"Đa tạ Vương gia." Lâm Sơ Cửu gơ tay lau mặt, lau sạch nước mắt trên má, Tiêu Thiên Diệu tiếu nuối thu hồi ánh mắt, mặc dù.....

Hắn cũng không biết, hắn đang tiếu nuối điều gì.

"Khụ khụ....." Tiêu Thiên Diệu ho nhẹ một tiếng, thu lại suy nghĩ không biết chuyển hướng thế nào của mình, nghiêm túc nói: "Dưỡng thân thể cho tốt, mấy ngày nay không cần gặp khách." Mục đích đã đạt thành, Lâm Sơ Cửu không cần tiếp tục vất vả, thật sự sẽ mệt chết Lâm Sơ Cửu. Hắn sợ rằng cuối cùng mình sẽ không thể tìm thấy một người khác thích hợp với vị trí Tiêu Vương phi giống như Lâm Sơ Cửu.

"Ồ....." Lâm Sơ Cửu âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng không cần tiếp tục "tiếp khách", mấy ngày nay nàng đã phải cười đến nỗi khuôn mặt đều cứng, hơn nữa ban ngày phải phấn chấn tinh thần để ứng phó với những nữ nhân đó, tới buổi tối nàng liền cảm thấy mệt mỏi, ví dụ như giờ phút này, nàng còn cảm thấy chóng mặt, căn bản không có sức lực để ứng phó với Tiêu Thiên Diệu.

Các quảng thâm dưới mi mắt của Lâm Sơ Cửu hiện lên cực kỳ rõ ràng, vừa nhìn thấy liền biết không được nghỉ ngơi tốt. Tiêu Thiên Diệu không ở lại lâu

hơn, ném xuống một câu: "Hãy nghỉ ngơi cho tốt" sau đó lập tức rời đi, để lại Lâm Sơ Cửu ngốc nghếch ngồi ở trên ghế, thật lâu sau đều không thể hồi phục lại tinh thần.

"Tiêu Vương gia vừa rồi là quan tâm ta sao?" Mặt trời mọc từ hướng Tây?

Không đúng, có lẽ là ánh trăng mọc vào ban ngày, đúng không?

"Vương phi, Vương gia vẫn luôn rất quan tâm tới người," Trần Châu thấy Lâm Sơ Cửu mang vẻ mặt mơ hồ, muốn cười lại không dám cười, "Vương gia còn cho người tới nhà kho chọn đồ. Mấy năm nay Vương gia Nam chinh Bắc chiến, nhà kho trong phủ có không ít thứ tốt, còn có một số đồ ngay cả Hoàng thượng cũng không có đâu. Vương phi, người hãy đến chọn xem."

Tận đáy lòng mình, Trần Châu thật sự vui mừng cho Lâm Sơ Cửu, nàng nhìn ra được, Vương gia càng ngày càng xem trọng Lâm Sơ Cửu, có lẽ đó chỉ là sự bù đắp, nhưng rốt cuộc ngài ấy vẫn để Lâm Sơ Cửu ở trong lòng.

"Phải không?" Lâm Sơ Cửu nghe thấy Trần Châu nói vậy, đột nhiên bừng tỉnh, đại não choáng váng cũng khôi phục lại bình thường, kết hợp với khoảng thời gian trước cùng với những lời đồn đãi, còn có buổi tối hôm nay, sự tình Hoàng thượng nhiều lần lên kế hoạch giết chết bọn họ, khiến Lâm Sơ Cửu hiểu rõ.....

Tiêu Vương gia khẳng định đang chơi một ván cờ rất lớn, nàng xui xẻo đã xông vào bàn cờ và trở thành quân cờ đi trước dẫn đầu.

Tuy nhiên, không bị mất pháo, còn được khen thưởng cũng xem như khá tốt.

Lâm Sơ Cửu ủ rũ ngập một cái, lưới tiếp tục nghỉ ngơi, tất cả đều đã bị Tiêu Thiên Diệu lợi dụng, dù nàng khóc lóc kêu trời cũng đều vô dụng, không bằng dưỡng tinh thần đây đủ, hôm nào sẽ đánh cướp nhà kho Tiêu Thiên Diệu một chút, dùng vật chất để bồi thường tâm linh nho nhỏ đã bị tổn thương của bản thân mình.....

Tốt thôi, Lâm Sơ Cửu thừa nhận, tâm linh nho nhỏ của nàng không yếu ớt như vậy, nàng không ôm hy vọng gì đối Tiêu Thiên Diệu, vì vậy không có gì để thất vọng cả.

.....

Sau khi Tàn Viện Chính rời khỏi Tiêu Vương phủ, lập tức tiến cung phục mệnh.

"Hoàng thượng, Tiêu Vương phi không phải bị bệnh mà do trúng độc." Tàn Viện Chính lo sợ bất an, đầu hấn gần như vùi vào trước ngực.

Hắn thật sự quá xui xẻo, một khi không cẩn thận bỗng nhiên biết được một sự kiện ân oán hào môn, cũng không biết có thể sẽ bị diệt khẩu hay không.

Thái y thật sự là một công việc có nguy cơ cao, không biết hắn có thể cáo lão hồi hương trước hay không.

"Trúng độc? Tiêu Vương hạ độc nàng ấy?" Hoàng thượng nhíu mày, lắc đầu nói: "Không đúng, với tính tình kiêu ngạo của Thiên Diệu, thật sự muốn mạng của Lâm Sơ Cửu, hắn sẽ dùng một kiếm chém Lâm Sơ Cửu, cho dù vô dụng cũng sẽ trực tiếp bóp chết nàng ấy, tuyệt đối sẽ không dùng biện pháp hạ độc như vậy."

Với thân phận và quyền thế của Tiêu Thiên Diệu, cho dù hắn một kiếm chém Lâm Sơ Cửu, cũng sẽ không có người nào dám muốn hắn bồi mệnh, hắn tội gì phải đi loanh quanh hạ độc.

"Chắc là không phải do Tiêu Vương gia hạ độc, độc tố trong cơ thể Tiêu Vương phi đã được tích lũy lâu ngày mà thành, ít nhất cũng phải hơn 10 năm, mới có thể tạo thành kết quả hôm nay." Mặc dù Tàn Viện Chính không muốn nói, nhưng lúc này hắn thực sự không thể dấu diếm được.

"Mười năm? Trúng độc ở Lâm phủ? Phụ nhân Lâm gia kia quả nhiên có bản lĩnh." Hoàng thượng lập tức hiểu ra, hừ lạnh một tiếng.

Tàn Viện Chính không dám thở mạnh, bất luận là Lâm gia hay là bên nhà mẹ đẻ của Lâm phu nhân, hắn đều không thể đắc tội nổi.

"Theo ý người, Thiên Diệu đã biết về điều này? Lâm Sơ Cửu có biết hay không?" Hoàng thượng không tiếp tục truy vấn, hắn không để ở trong lòng tới việc sống chết của Lâm Sơ Cửu.

"Tiêu Vương gia từ đầu tới cuối không hề hỏi một câu, có lẽ đã biết. Đối với Tiêu Vương phi?" Tàn Viện Chính nhíu mày, nghĩ lại thái độ của Lâm Sơ Cửu một chút, nói: "Tiêu Vương phi có lẽ không biết tình hình, hạ quan thấy Tiêu Vương phi không có một chút sầu lo nào, tuyệt đối không giống bộ dáng biết được bản thân mình không sống được bao lâu nữa."

Không có người không sợ chết, ngay cả hoàng đế cũng sợ chết, Tàn Viện Chính không tin một tiểu cô nương như Lâm Sơ Cửu, nghe thấy bản thân mình bị trúng độc mất tính, hơn nữa sẽ chết sớm, vẫn có thể thờ ơ đối mặt với nó, xem như không có chuyện gì phát sinh.

"Thiên Diệu thật là nhẫn tâm." Hoàng thượng cười lạnh, neho mắt lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tàn Viện Chính không có mệnh lệnh của thánh thượng nên không dám vọng động, cho dù hắn đứng đến nỗi hai chân tê dại, cũng phải thẳng tắp đứng ở nơi đó, yên lặng chờ Hoàng thượng ra lệnh.....

Một lát sau, Hoàng thượng dường như đã nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên mở mắt ra.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thăm bệnh, luôn có người không muốn nàng khỏe

"Độc của Lâm Sơ Cửu, người có khả năng giải hay không?" Hoàng thượng vội vàng mở miệng, trong mắt hiện lên một sự lạnh lẽo.

Tần Viện Chính hoảng sợ, lui về phía sau một bước, ổn định tinh thần nói: "Hạ quan vô năng, Tiêu Vương phi bị trúng độc được mần tính, thân thể đã bị độc vật xâm hại, nếu như được điều dưỡng tốt, có thể sống hơn mười năm nữa."

Tần Viện Chính chỉ dựa vào mạch tượng liền có thể khám ra được Lâm Sơ Cửu trúng độc được mần tính hơn mười năm, rõ ràng y thuật cao hơn Ngô đại phu. Nhưng hắn chỉ có thể chẩn đoán Lâm Sơ Cửu sống được hơn mười năm, có thể thấy rằng bệnh của Lâm Sơ Cửu khó giải quyết bao nhiêu.

"Quả nhiên....." Hoàng thượng bừng tỉnh đại ngộ, "Hắn đã tìm được cho mình một lý do hoàn mỹ. Tiêu Vương phủ, thật đúng là..... không cần tiếp tục động thủ."

Ý trong lời của hoàng thượng không rõ ràng, Tần Viện Chính không dám nghĩ nhiều, thậm chí không dám nghe nhiều, hận không thể co nhỏ mình lại, đừng để Hoàng thượng phát hiện ra sự tồn tại của mình.

Mặc dù hắn là tâm phúc của đế vương, nhưng không muốn biết tới chuyện riêng tư của đế vương chút nào, có đôi khi nếu biết quá nhiều chính là tội chết, mà hắn lại không muốn chết.

Cũng may, hiện tại Hoàng thượng không có ý định muốn lấy mạng của Tần Viện Chính, sau khi phát hiện ra Tần Viện Chính bất thường, Hoàng thượng phát phát tay, ý bảo Tần Viện Chính lui ra.

"Thần xin cáo lui, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Tần Viện Chính nói một hơi xong, không đợi Hoàng thượng mở miệng liền vội chạy ra ngoài, bởi vì hắn đi quá nhanh, thiếu chút nữa thì đâm sầm vào tiểu thái giám đang bụng đồ ăn khuya trên tay.....

Tin tức Tần Viện Chính đêm khuya đến Tiêu Vương phủ chẩn bệnh cho Lâm Sơ Cửu, sáng sớm hôm sau lập tức được truyền ra ngoài, đồng thời cũng truyền ra rằng Tần Viện Chính không thể khám ra được chứng bệnh của Lâm Sơ Cửu, cũng không thể trị được bệnh của Lâm Sơ Cửu.

Vì sao lại nói như vậy?

Bởi vì sau khi Tần Viện Chính chẩn bệnh cho Lâm Sơ Cửu, người Tiêu Vương phủ bắt đầu mời đại phu khắp kinh thành tới chẩn trị cho Lâm Sơ Cửu, chỉ cần đại phu có chút danh vọng đều bị Tiêu Vương phủ nửa cưỡng ép "mời" tới Tiêu Vương phủ trị bệnh cho Lâm Sơ Cửu, nhưng mỗi một đại phu tới trị liệu cho Lâm Sơ Cửu chỉ biết nói một câu: Tại hạ tài hèn ít học!

Thật sự là đại phu tài hèn ít học?

Không..... có lẽ một số người thật giả lẫn lộn đều không thể khám ra được, nhưng một số đại phu có bản lĩnh đều có thể chẩn đoán được Lâm Sơ Cửu đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua bọn họ cũng giống như Tần Viện Chính, không dám hoà nhập vào trong tranh đấu hào môn.

Điều này có thể hiểu được, ngay cả Tần Viện Chính cũng không dám đắc tội với người, không dám nói ra chứng bệnh, bọn họ chỉ là những đại phu bình thường sao dám nói ra?

Nếu bọn họ tham gia vào, quả thực chính là không còn muốn sống nữa!

Y thuật của Tần Viện Chính là đệ nhất Đông Vãn, ngay cả danh y đệ nhất Đông Vãn còn khám không ra chứng bệnh, những người như bọn họ chẩn đoán không được cũng không bị mất mặt, vì thế.....

Cho dù Tiêu Vương phủ mời tới bao nhiêu đại phu, cuối cùng kết quả đều như nhau.

Lúc đầu, nghe thấy tin Lâm Sơ Cửu bệnh nặng, Lâm phu nhân rất sốc, bà ta chỉ sợ người Tiêu Vương phủ sẽ biết được sự tình Lâm Sơ Cửu trúng độc, vì thế bà ta luôn tránh ở trong phủ mà không dám đi ra ngoài.

Khi biết được Tần Viện Chính tới chẩn trị cho Lâm Sơ Cửu, sau đó lại nghe thấy Tiêu Vương gia mời danh y khắp nơi tới trị liệu cho Lâm Sơ Cửu, Lâm phu nhân sợ hãi tới mức bị bệnh nằm trên giường.

Cho đến khi liên tiếp mấy chục đại phu bị mời vào Tiêu Vương phủ, sau đó nói đã chẩn ra được kết quả bệnh tình, lúc này Lâm phu nhân mới nhẹ nhàng thở ra: Dường như, tiểu tiện nhân kia đã giữ lời của mình, cảm bạc quả nhiên không hề nói ra. Đáng tiếc, tiểu tiện nhân kia dùng mạng đổi lấy bạc, nhưng lại không có nhiều thời gian nữa.

Lâm phu nhân nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt trở nên tốt hơn, Lâm Uyển Đình tiến vào, nhìn thấy mẫu thân mình có thể ngồi dậy, vẻ mặt vui mừng, đồng thời cũng khuyên: "Nương, sự tình Sơ Cửu bị bệnh mọi người đều biết, cho dù như thế nào nương cũng là mẫu thân trên danh nghĩa của nàng ấy, người đã hết bệnh rồi, chúng ta có phải nên nhanh chóng đến thăm nàng ấy hay không?"

Bởi vì sau đêm tân hôn của Lâm Sơ Cửu, sự kiện trả lại toàn bộ hạ nhân Lâm phủ đã khiến cho Lâm gia mất hết mặt mũi, hình ảnh người mẹ kế tốt bụng của Lâm phu nhân đã bị phá hủy, trong lúc nhất thời trở thành trò cười trong giới quý tộc, khiến cho Lâm Uyển Đình trong khoảng thời gian này cũng không dám ra ngoài, chỉ sợ bị người chỉ chỉ trò trò.

"Cậu mẹ của nàng ấy đều không đi thăm, chúng ta cũng không cần nóng vội. Để Tiêu Vương phủ biết nhà mẹ đẻ Lâm Sơ Cửu không đáng tin cậy cũng tốt." Giọng nói của Lâm phu nhân vẫn còn có chút suy yếu, nhưng không ảnh hưởng gì.

"Mẫu thân nói không sai, nhưng nếu để ngoại tổ mẫu biết được, nhất định sẽ tức giận mắng nương và cậu mẹ, so với việc đi cùng với ngoại tổ mẫu, không bằng chúng ta đi trước, ngăn chặn khả năng ngoại tổ mẫu tới cửa chống lưng cho nàng ấy." Lâm Uyển Đình nói giọng nhẹ hơn rất nhiều, bất luận là biểu tình hay là giọng điệu cũng giống một người bệnh hơn Lâm phu nhân.

"Ngoại tổ mẫu của con khi nào sẽ quay trở về?" Trong khoảng thời gian Lâm phu nhân sinh bệnh, không có khả năng theo dõi hết mọi chuyện.

"Năm ngày, mẹ nói ngoại tổ mẫu đã phái người đưa tin, năm ngày sau sẽ hồi kinh. Nếu như để ngoại tổ mẫu biết được, Lâm Sơ Cửu bị bệnh đến nỗi sắp chết, nương và cậu mẹ nếu không đi thăm nàng ấy, nhất định sẽ rất tức giận." Lâm Uyển Đình đương nhiên không muốn gặp Lâm Sơ Cửu, hiện tại Lâm Sơ Cửu đã là Tiêu Vương phi, nàng ta gặp Lâm Sơ Cửu sẽ phải hành lễ. Nghĩ đến hình ảnh kia, Lâm Uyển Đình chỉ hận không thể xé xác Lâm Sơ Cửu.

Nhưng.....

Ngoại tổ mẫu, nàng ta cũng không dám đắc tội, ở trước mặt ngoại tổ, nàng ta cần phải giả bộ tỷ muội tình thâm.

Lâm Uyển Đình cắn giận nhăn mặt, "Nương, đến lúc đó chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp khiến cho Lâm Sơ Cửu xấu mặt ở Tiêu Vương phủ, tốt nhất khiến cho Tiêu Vương gia và người Tiêu Vương phủ thấy rõ gương mặt thật của Lâm Sơ Cửu, khiến Tiêu Vương gia đừng tìm danh y gì đó cho nàng ấy nữa, để nàng ấy tự sinh tự diệt mới tốt."

Giọng nói yếu nhược yêu kiều nhưng lại phát ra những lời độc ác, Lâm phu nhân không ngăn ngại nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lộ ra sự khen ngợi.....

.....

Lúc này, Lâm Sơ Cửu ở Tiêu Vương phủ thật vất vả mới thoát khỏi những quý phụ độc hại trong kinh thành, bây giờ lại lâm vào cảnh bị các danh y trong kinh thành "vây xem".

Khụ khụ..... nói "vây xem" thì hơi khoa trương một chút. Rốt cuộc, thân phận Tiêu Vương phi tôn quý, dung mạo của nàng không phải người nào cũng có thể nhìn xem. Ngô đại phu là người một nhà, Tàn Viện Chính là ngự y do Hoàng thượng phái tới, có thể trực tiếp gặp mặt nàng, chẩn bệnh cho nàng là điều hết sức bình thường. Nhưng, những "danh y" do Tào quân gia mời đến từ kinh thành, tất cả đều không có đãi ngộ này. Bọn họ chỉ có thể chẩn bệnh cho Lâm Sơ Cửu cách một tấm màn, dùng một sợi tơ để bắt mạch cho nàng.

Trung Y thường chú trọng tới ngữ, hỏi, quan sát, nhưng cách một tấm màn, lại dùng sợi tơ bắt mạch, nếu y thuật không tốt thật sự không dám tiến lên, nếu y thuật tốt.....

Cũng rất khó chẩn đoán ra được!

Lâm Sơ Cửu không biết có mấy đại phu nhìn ra được nàng bị trúng độc được miễn tính, dù sao mỗi một đại phu khám thật lâu sau đó, cuối cùng tất cả đều lắc đầu thở dài, nói một câu: "Tại hạ tài hèn ít học, thật sự không thể chẩn đoán ra bệnh tình của Vương phi nương nương."

Còn có người nói: "Vương phi nương nương bệnh nặng, xin hãy chuẩn bị hậu sự đi!"

Tuy nhiên, dù kết quả thế nào, Tào quân gia vẫn đưa cho đại phu một lượng bạc làm lệ phí đến khám bệnh tại nhà, sau khi đại phu rời đi, thị vệ còn gong cổ hét to một câu: "Lang băm, Vương phi nhà ta vẫn khỏe, chuẩn bị hậu sự còn quá sớm!"

Người bị mắng là lang băm, tất nhiên kêu lên đôi câu: "Lão phu chẩn bệnh tuyệt đối không sai, Tiêu Vương phi bị bệnh rất nặng, không sống được bao lâu nữa."

"Tiêu Vương phi nhìn thì không sao, thật ra thân thể đã xấu đi từ lâu, cho dù quý phủ cố gắng cẩn thận bồi dưỡng, Tiêu Vương phi nhiều nhất cũng chỉ sống được ba bốn năm nữa mà thôi, các người sẽ thấy....."

Vẫn luôn có mấy đại phu đầu xanh như vậy, y thuật không tệ, nhưng không hiểu những tranh đấu trong hào môn, mặc dù không nói ra Lâm Sơ Cửu đã bị trúng độc, nhưng vẫn nói ra tình hình thực tế. Dù vậy, Lâm Sơ Cửu vẫn thực sự hoài nghi lai lịch của những đại phu đó.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Nói dối trắng trợn, trượng phu tốt

Lâm Sơ Cửu nghi ngờ, những đại phu đã tiết lộ tình trạng bệnh tình của nàng ở cửa Tiêu Vương phủ, chính là một phần kế hoạch của Tiêu Thiên Diệu!

Bởi vì.....

Đó là một sự trùng hợp quá lớn. Khi mọi người trong kinh thành đều đàm luận Tiêu Vương phi sắp chết, Tiêu Thiên Diệu vừa lúc nhận được tin tức Mặc Thần Y đang ở trong kinh thành Đông Vãn. Và vì để chữa bệnh cho nàng, Tiêu Vương gia Tiêu Thiên Diệu không quan tâm tới hai chân tàn tật của mình, tự mình tới cửa tìm thầy trị bệnh cho nàng.

"Đúng là đạo đức giả." Một trong những vai chính của vở kịch hay, Lâm Sơ Cửu không có sức mạnh nên chỉ có thể thốt ra những lời như thế.

Vì Tiêu Thiên Diệu cần lý do hợp tình hợp lý để Mặc Thần Y vào Tiêu Vương phủ, vì để dấu tai mắt người khác, không thể khiến người biết được Mặc Thần Y tới là để trị liệu hai chân cho hắn, vì thế hắn đã đẩy nàng ra.

Không chỉ mượn nàng để lừa Hoàng thượng mà còn dẫm đạp lên cả Lâm gia. Hiện tại, hắn thậm chí còn trở thành một trong những nam nhân tốt, một hình tượng trượng phu lý tưởng. Tiêu Vương gia quả thực không thể không tiếp tục kiêu ngạo.

Mặc dù, Tiêu Thiên Diệu nói không sai, nàng đúng thật đã bị trúng độc, nếu như không giải được thì chỉ có thể sống được hơn mười năm nữa, có khả năng lợi dụng chuyện này hoàn hảo như thế, Tiêu Thiên Diệu quả thực quá vô sỉ.

Gặp phải nam nhân như vậy, Lâm Sơ Cửu cảm thấy đời này của nàng đừng nghĩ tới việc xoay người, hiện tại nàng chỉ có thể cầu nguyện Tiêu Đại vương gia có thể đi lại, sau đó xem nàng như một phụ thân hiền lương thực đức mà thả nàng ra, để nàng đi tìm tự do.

Lâm Sơ Cửu vừa nằm ở trên giường bệnh ăn táo, vừa nghe Trần Châu lái nhai. Nhìn thấy Trần Châu thường xuyên mang bộ dáng cảm động muốn chết, Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa đã bị nghẹn táo mà chết.

Rốt cuộc có bao nhiêu người đã mắc mưu của Tiêu Thiên Diệu?

Dù sao nàng sẽ không mắc mưu, nàng tin tưởng Hoàng thượng cũng sẽ không mắc mưu. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, Tiêu Thiên Diệu mời Mặc Thần Y tuyệt đối là vì chữa trị hai chân cho bản thân hắn. Ngoài ra,.....

Điều này cũng khiến cho mọi người không thể hiểu rõ, có một số người còn cho rằng Tiêu Thiên Diệu là nam nhân tốt.

Bởi vì, Mặc Thần Y là một người cao ngạo, cho dù phú quý cũng mời không được, ngay cả sự uy vũ cũng không thể khuất phục được ông ta. Mặc dù Tiêu Thiên Diệu tự mình tới cửa, Mặc Thần Y cũng sẽ không chịu tới Tiêu Vương phủ trị liệu cho Lâm Sơ Cửu. Tuy nhiên, Tiêu Vương gia vẫn không bỏ cuộc, Mặc Thần Y không đồng ý, mỗi ngày hắn đều luôn tới cửa thuyết phục.....

"Ôi, Tiêu Vương gia thật sự là một nam nhân tốt, rất mạnh mẽ và rất chu đáo." Các phu nhân trong kinh thành, các tiểu thư vẫn chưa lấy chồng đã quý gồi ở dưới chân Tiêu Thiên Diệu, đương nhiên các nàng cũng sẽ không quên dẫm đạp lên Lâm Sơ Cửu một chút, "Lâm gia đại tiểu thư thật là may mắn, thật sự gặp được một nam nhân tốt như vậy."

"Đáng tiếc mệnh không tốt, Tiêu Vương gia dù tốt nhưng nàng không có phúc hưởng thụ." Một phụ nhân đã có chồng cay nghiệt nói.

"Không biết khi nào thì Tiêu Vương phủ sẽ cưới kế phi, thật sự....." Một tiểu cô nương sắp gả thẹn thùng xen vào.

"Ai nói Tiêu Vương gia máu lạnh vô tình? Nếu Tiêu Vương gia thật sự là máu lạnh vô tình, sao sẽ vì một nữ nhân mà liên tiếp mấy lần bị cửa đập vào mặt được chứ?" Đây là những người hâm mộ khó tính của Tiêu Thiên Diệu, trung thành nói.

"Ai biết Tiêu Vương gia có thực sự tới cửa cầu xin Mặc Thần Y trị liệu hay không? Tiêu Vương gia là người tàn phế, có lẽ hắn chỉ tới cửa tìm thầy trị bệnh cho bản thân hắn, Tiêu Vương phi chỉ là một người ngây thơ, các người đừng nên bị nam nhân dối trá kia lừa. Năm đó, hắn giết mười vạn tù binh không hề chớp mắt, nam nhân như vậy, có thể có trái tim hay sao?" Một giọng nói của học giả tùy tiện phun ra, cũng có thể đoán được tám chín mười phần.

Chân tướng, chính là khiến người khó có thể tiếp thu như vậy.

Cho dù bên ngoài tung tin đồn nhảm như thế nào, sau khi Tiêu Vương gia bị tàn phế hai chân, lần đầu tiên bộc lộ quan điểm ở trước mặt công chúng, chính là vì muốn tìm thầy trị bệnh cho Lâm Sơ Cửu, hoàn toàn không phải tìm thầy chữa trị cho bản thân mình.....

Lúc này, ngay cả Mặc Thần Y cũng nói, ông đã kiểm tra hai chân của Tiêu Vương gia, y thuật của ông không đủ tốt để chữa trị cho chân của Tiêu Vương gia. Vì vậy, ông chỉ có thể vào Tiêu Vương phủ để chữa trị cho Tiêu Vương phi mà thôi.

Danh tiếng của Mặc Thần Y không những lan rộng ở khắp Đông Vãn, ngay cả Tây Vỗ quốc cũng tồn tại giống như một truyền thuyết. Những lời ông ấy nói không có bất luận kẻ nào nghi ngờ, khi ông ấy nói ra rằng hai chân của Tiêu Thiên Diệu không thể trị được, hầu như mọi người đều tin tưởng rằng,

đời này của Tiêu Thiên Diệu chỉ có thể làm bạn cùng với xe lăn.

Khi ông ấy nói ra rằng, Tiêu Thiên Diệu tới cầu xin ông ấy trị bệnh cho Tiêu Vương phi, tất cả mọi người đều không còn nghi ngờ gì nữa.

"Vị Lâm Sơ Cửu? Thật sự xem trầm là đồ ngốc không biết gì sao." Hoàng thượng nhận được tin tức bên ngoài, không nhận được nhủ mày.

Lợi dụng chuyện Lâm Sơ Cửu trúng độc, Tiêu Thiên Diệu đã nhắc lên một lần sóng lớn ở trong kinh thành, và thanh danh bị hủy hoại lúc trước, hiện tại gần như đang phát triển theo chiều hướng tốt hơn, điều này khiến Hoàng thượng cực kỳ phẫn nộ.

Rốt cuộc, để cho mọi người biết được hình tượng Tiêu Thiên Diệu ích kỷ, giết người như ma, máu lạnh vô tình, Hoàng thượng đã không tốn không ít công sức, nhưng hiện tại dường như.....

Bản thân Lâm Sơ Cửu đã khôi phục lại thanh danh đã mất của Tiêu Thiên Diệu.

"Theo người được gửi tới bên người Tiêu Vương gia bẩm báo, Tiêu Vương gia gần đây rất coi trọng Tiêu Vương phi, hơn nữa Tiêu Vương phi làm việc khá tốt, đã giành được trái tim của Tiêu Vương gia." Một hắc y nhân quỳ gối trong điện, nếu như hắn không mở miệng, căn bản không có người nào có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

"Được rồi," Hoàng thượng lên tiếng, nhưng không để những lời mà hắc y nhân đã nói ở trong lòng. Đều là nam nhân của Tiêu gia, hoàng thượng biết rõ Tiêu Thiên Diệu tàn nhẫn bao nhiêu.

Đừng nói chỉ vì một nữ nhân, ngay cả bản thân cha mình, Tiêu Thiên Diệu cũng sẽ không hy sinh như vậy. Tiêu Thiên Diệu cầu Mặc Thần Y tất nhiên là có liên quan tới hai chân của bản thân mình.

"Lui xuống đi," Hoàng thượng phát tay, hắc y nhân vâng lệnh, nhanh chóng biến mất ở trong điện. Hoàng thượng hét lớn một tiếng: "Người tới."

Thái giám ngoài điện chờ lệnh vội vàng tiến vào, Hoàng thượng không đợi hắn hành lễ, lập tức nói: "Tuyên gọi Tàn Viện Chính."

Sau một khắc (15ph), Tàn Viện Chính vội vàng đi tới, "Tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Miễn lễ," không đợi Tàn Viện Chính mở miệng, Hoàng thượng đã hỏi: "Tàn Chính, người hãy liên lạc với quân cờ bí mật kia, trầm muốn biết Mặc Thần Y sẽ dùng được liệu gì."

"Hạ quan lĩnh mệnh." Tàn Viện Chính vừa nghe tới việc này, lập tức cảm thấy nhẹ nhõm. Quân cờ bên người Mặc Thần Y đã được hắn cầm rất nhiều năm qua, bất cứ lúc nào đều có thể sử dụng.

Trên thực tế, lúc trước bọn họ đã từng dùng nó một lần, nếu không phải quân cờ kia đưa tin tức tới, bọn họ vẫn không biết được Tiêu Thiên Diệu đã âm thầm liên lạc với Mặc Thần Y, càng không biết được Mặc Thần Y sớm đã tới kinh thành rồi.

Cũng từ trong miệng quân cờ kia, Hoàng thượng và Tàn Viện Chính thậm chí cũng không biết được, Mặc Thần Y có giao dịch với Tiêu Thiên Diệu.....

Tàn Viện Chính vội vàng lui xuống sắp xếp. Cho đến một ngày ước định, Mặc Thần Y rốt cuộc đã cảm động bởi Tiêu Vương gia, đồng ý tới phủ để chữa trị cho Lâm Sơ Cửu, nhưng không dám bảo đảm mình có thể sẽ cứu được nàng.

Tiêu Thiên Diệu đã nói những kế hoạch của mình với người bên ngoài, nhưng không có nghĩa những người khác không có bộ não.

Bên ngoài, sự tích Tiêu Thiên Diệu thành tâm như thế nào mà đã động được Mặc Thần Y, đã được biên diễn thành những câu chuyện ngắn. Rất nhiều quán trà, từ lâu đều lấy chuyện này làm đề tài hấp dẫn khách nhân. Vì vậy, trong vòng chưa đầy hai tháng, Lâm Sơ Cửu cũng từ nữ nhân xui xẻo nhất kinh thành, trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất kinh thành.

Lúc trước, nữ nhân kinh thành đi xem náo nhiệt, vui sướng bao nhiêu khi thấy người gặp họa là Lâm Sơ Cửu bị gả cho Vương gia tàn phế không có binh quyền, bị hoàng đế ghét bỏ. Hiện tại đám nữ nhân kia đều không thể không hâm mộ Lâm Sơ Cửu may mắn gả cho một trượng phu tốt. Trong số đó, còn có Lâm Uyển Đình.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chạm mặt, một đám đều xem nàng là ngốc tử

Khi Lâm Uyển Đình nghe được tin đồn từ bên ngoài, lý trí nói cho nàng ta biết, Tiêu Vương gia máu lạnh sát thủ không có khả năng đối xử thật tình với Lâm Sơ Cửu. Cho dù đó là thật tình, Lâm Sơ Cửu lúc này có được sủng ái, cũng chỉ là gương trong trăng, hoa trong nước. Tuy nhiên.....

Lý trí chỉ là lý trí, Lâm Uyển Đình vẫn không thể khắc chế được sự ghen ghét và không cam lòng trong tim. Nàng ta đỏ hai con mắt, bỏ nhào vào trong

lòng ngực Lâm phu nhân phàn nàn.

"Nương, tiểu tiện nhân Lâm Sơ Cửu thật sự quá may mắn, rõ ràng gả cho một phé Vương gia không có tiền đồ, không ngờ nàng ấy bỗng nhiên có thể xoay người. Nếu sớm biết Tiêu Vương gia thâm tình như vậy, lúc trước con nên gả cho Tiêu Vương gia, để tiểu tiện nhân Lâm Sơ Cửu gả cho Thái tử, bị Thái tử và Hoàng hậu chán ghét vẫn là tốt nhất." Mặc dù lời nói có vẻ khắc nghiệt, nhưng có chút thật tình. Rốt cuộc, Lâm Uyển Đình cũng không yêu Thái tử, nàng ta chỉ xem trọng thân phận Thái tử mà thôi.

Lâm phu nhân lắc đầu: "Nha đầu ngốc, Lâm Sơ Cửu sao có thể xoay người. Cho dù Tiêu Vương xem trọng nàng ấy thì sao, Tiêu Thiên Diệu được xem là gì? Dù hán thâm tình bao nhiêu cũng là một kẻ tàn phế không quyền không thế, đến lúc Thái tử kế vị, muốn chém muốn giết cũng chỉ cần một câu."

"Nương, nương nói Tiêu Vương thật sự không có thế lực hay sao? Nhưng con thấy dường như hán không để Hoàng thượng vào trong mắt chút nào." Lâm Uyển Đình lộ ra ánh mắt mê mang, hình như có chút khó hiểu, "Nương, con nghe lén được cha nói chuyện với phụ tá. Cha nói, mặc dù binh quyền trên tay Tiêu Vương gia đã giao cho Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng lại không điều động được binh lính là thù hạ của Tiêu Vương gia. Binh lính là thù hạ của Tiêu Vương gia chỉ nhận Tiêu Vương, căn bản không nhận binh phù."

"Cha con nói không sai, binh lính thuộc hạ của Tiêu Vương gia, đều là thân tín Nam chinh Bắc chiến với Tiêu Vương gia nhiều năm, bội phục Tiêu Vương nhất. Khi người lên trên cao, nước sẽ chảy xuống thấp. Những binh tướng đó mấy năm nay có lẽ còn thương nhớ Tiêu Vương gia, nhưng qua vài năm nữa thì sao? Nếu Tiêu Vương gia sống, bọn họ sẽ nhận Tiêu Vương gia là chủ tử, nếu Tiêu Vương gia chết thì sao?" Lâm phu nhân không cho rằng Hoàng thượng sẽ để Tiêu Vương gia tiếp tục sống sót.

Diệt cỏ không diệt tận gốc, khi có gió xuân thổi sẽ mọc trở lại. Đạo lý này phụ nhân như bà ta đều hiểu, Hoàng thượng sao có thể không hiểu.

"Tiêu Vương gia sẽ chết?" Trái tim Lâm Uyển Đình nhảy lên "thình thịch, thình thịch", khuôn mặt nhỏ cũng trở nên trắng bệch, giống như đã bị dọa sợ.

Lâm phu nhân vuốt đầu Lâm Uyển Đình, vẻ mặt dịu dàng nói: "Uyển Đình, con hãy tin tưởng mẫu thân, mẫu thân sẽ không hại con. Cho dù Tiêu Vương gia có quyền cũng không vượt qua được Thái tử, Thái tử là hoàng đế tương lai, đến lúc đó con chính là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, đừng nói Lâm Sơ Cửu, ngay cả Tiêu Vương cũng phải quỳ gối bên chân của con."

"Nương nói đúng, tương lai con nhất định sẽ tôn quý hơn Lâm Sơ Cửu, ai cũng không thể vượt qua con." Lâm Uyển Đình gạt đầu hài lòng, sự không cam lòng và ghen ghét trong tim cũng chậm rãi phai đi. Hai mắt khôi phục lại vẻ linh động, gương mặt nhỏ lên nói: Tuy nhiên, hiện tại cũng không thể để tiểu tiện nhân Lâm Sơ Cửu tốt hơn được, không phải Mặc Thần Y muốn tới phủ chần trệ cho Lâm Sơ Cửu hay sao? Nương, chúng ta đi tìm các mợ cùng tới Tiêu Vương phủ thăm bệnh."

"Được, nếu đó là điều con muốn." Lâm phu nhân nhẹ nhàng cười, "Gọi phụ thân con cùng nhau đi một lượt, trời thấy còn thương, hài tử Sơ Cửu bị bệnh nặng như vậy, chỉ sợ đang nghĩ muốn gặp phụ thân."

.....

Trong Tiêu Vương phủ, Mặc Thần Y đã bị sự "chân thành" của Tiêu Vương gia cảm động, mang theo nữ nhi Mặc Ngọc Nhi đi tới Tiêu Vương phủ, Tiêu Vương gia tự mình ra ngoài nghênh đón.

Mặc Thần Y đạo cốt như tiên, Mặc Ngọc Nhi lạnh như băng sương, hai người vừa xuất hiện đã dẫn tới đông đảo ánh mắt. Mặc dù Tào quân gia có kiến thức rộng rãi, cũng không thể không than một câu, Mặc Thần Y và Mặc cô nương thật sự phi phàm.

Nhưng, nữ tử giống như Mặc cô nương vào phủ, đối Vương phi không biết là phúc hay họa?

Tào quân gia âm thầm thở dài, Mặc Thần Y và Mặc cô nương y thuật cao siêu là thật, nhưng Lâm Sơ Cửu là người đã cứu con của ông, đáy lòng ông vẫn có thiên hướng nghiêng về phía Lâm Sơ Cửu. Tuy nhiên, ông chỉ là một hạ nhân của Tiêu Vương phủ, có thể làm được gì?

"Mặc Thần Y, Mặc cô nương." Tiêu Thiên Diệu vẫn lạnh lùng như thường lệ, chỉ nói một lời chào hỏi, không có ý muốn hàn huyên, xoay người dẫn Mặc Thần Y tới sân của Lâm Sơ Cửu.

Nhìn thấy cảnh này, Tào quân gia kín đáo nhẹ nhàng thở ra: Vương gia đối Mặc cô nương cũng không có gì đặc biệt. Đối với Mặc cô nương?

Hoàn toàn khác với những gì ông đã tưởng tượng. Mặc cô nương quá lạnh lùng và quá cao ngạo, từ khi xuất hiện đến nay vẫn luôn mang một khuôn mặt lạnh băng, rất giống như bị người khác nợ tiền của mình, không có một chút nhân tình, mặc dù khiến người không thể bỏ qua, nhưng lại khiến người không thể thích nổi.

Ngay cả khi Vương gia nhà bọn họ cũng là người mặt lạnh, nhưng trên người Vương gia nhà bọn họ còn có dấu vết con người, không giống như cô nương này hoàn toàn không biết gì về thế giới, ánh mắt nhìn người giống như đang nhìn phàm nhân ngu xuẩn!

Lâm Sơ Cửu sáng sớm đã chuẩn bị sẵn, biết rõ Tiêu Thiên Diệu mời thần y tới, nhưng chỉ giống như đi ngang qua một cái sân khấu, căn bản không phải vì tới trị liệu cho nàng. Tuy nhiên, nàng cũng cần phải làm bộ phối hợp như không có việc gì.

Tiêu Thiên Diệu đi tới phòng khách, lúc này mới sai người đi mời Lâm Sơ Cửu.

"Vương phi, Vương gia và Mặc Thần Y đã tới." Còn có mỹ nhân băng tình xảo Mặc cô nương.

Những lời phía sau Trần Châu không nói ra, cũng không dám nói.

Diện mạo và khí chất của Mặc cô nương đều không tầm thường, mặc dù Vương phi cũng không kém, nhưng nếu nhìn bề ngoài Vương phi thật sự kém hơn so với Mặc cô nương. Tuy nhiên, tính cách thì sao?

Vương phi lỗi lạc hào phóng, mỗi một cử động đều khiến người hoàn toàn ngạc nhiên. Tính tình của Mặc cô nương cũng không tệ, lạnh lùng kiêu hãnh, thanh lịch và tự nhiên.

"Đờ ta đi ra ngoài." Lâm Sơ Cửu thật sự vẫn rất yếu, nhưng không tới mức cần người giúp đỡ. Tuy nhiên, nàng vẫn làm ra tư thái như một mỹ nhân bị bệnh.

Trần Châu và Phi Thủy vội vàng tiến lên, một trái một phải nâng Lâm Sơ Cửu dậy, các nàng liền bị Lâm Sơ Cửu cự tuyệt: "Ta còn chưa bị bệnh đến mức như vậy."

Tuy nhiên, đó chỉ là giả vờ khí thế, sao nàng có thể thật sự đi bộ một mình?

Lâm Sơ Cửu giờ tay, nhẹ nhàng đáp ở trên cánh tay Trần Châu, trên mặt mang theo nụ cười điềm đạm, chậm rãi đi về phía trước. Mỗi một bước nàng đều bước rất ưu nhã thong dong, không khiến người cảm thấy nàng đang cố tình, thật sự trông giống như nàng vốn nên như thế.....

Lâm Sơ Cửu mạnh mẽ mỉm cười và hành động giống như một quý tộc, đương nhiên đây không phải là tướng mạo vốn có của nàng. Vì vậy, nàng chỉ cần cố gắng diễn có kỹ thuật một chút để tăng cường vẻ ngoài quý phái của mình, tránh cho bị người coi khinh.

Rốt cuộc, hôm nay nàng sẽ gặp một nữ nhân đang mơ ước trượng phu của nàng. Cho dù nàng không có tình cảm gì với Tiêu Thiên Diệu, nàng cũng không quan tâm Tiêu Thiên Diệu cảm thấy nàng thế nào. Khi đối mặt với người muốn trở thành tiểu thiếp, Lâm Sơ Cửu không hề có ấn tượng tốt chút nào, ngay cả khi Mặc cô nương kia có nổi khờ gì đi nữa.

Có nổi khờ nào có thể khiến một nữ nhân đứng lý hợp tình chen chân vào trong cuộc sống phu thê của người khác? Có nổi khờ nào có thể quang minh chính đại ngênh ngang đi vào nhà người khác? Có nổi khờ nào khiến nàng phải nhượng bộ tiếp nhận?

Vui đùa gì vậy? Sau khi nàng giết người có thể nói một câu, nàng có nổi khờ vì thế có thể miễn hình phạt cho nàng hay không?

Cho dù ngày đó Lưu Bạch cố gắng nói bao nhiêu lời hay ý đẹp để tô điểm cho Mặc Ngọc Nhi, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn không có ấn tượng tốt về Mặc Ngọc Nhi.

Mặc cô nương không muốn cái gì? Đây chỉ là ý của Mặc Thần Y?

Thật sự xem nàng là đồ ngốc hay sao? Nếu không phải việc này có sự đồng ý của Mặc Ngọc Nhi, Mặc Thần Y sẽ mở miệng sao?

Một đám đều xem nàng giống như ngốc tử, vậy nàng sẽ ngốc cho mọi người xem.

Lâm Sơ Cửu hít một hơi thật sâu, nâng chân bước vào phòng khách.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Thông báo, ra oai phủ đầu

Trong phòng khách, vị trí bên trái chủ vị đã bị rút đi, Tiêu Thiên Diệu dừng xe lăn ở đó. Mặc Thần Y ngồi ở phía dưới bên trái, có một nữ tử thanh lệ thoát tục đứng ở phía sau, khiến người không thể không than nhẹ một câu: Đúng là một giai nhân tuyệt sắc!

Khuôn mặt trắng trẻo dịu dàng, môi đỏ mảy cong, mắt đen như mực, không lóa mắt nhưng lại có màu đen tinh khiết, khiến người không thể bỏ qua.

Mái tóc dài đẹp rũ xuống phía sau, được búi theo kiểu nữ nhi chưa xuất giá, không hề bị rối cho dù di chuyển.

Là một nữ tử ổn định và cứng rắn.

Lâm Sơ Cửu đi tới, ánh mắt lướt qua ở trên người Mặc Ngọc Nhi, rất nhanh liền chuyển tới trên người Mặc Thần Y. Không hổ là hai cha con, cả hai người đều rất lạnh lùng kiêu ngạo, không biết tới người xung quanh. Một bên là băng tuyết tiên tử, một bên là tiên phong đạo cốt, đứng chung một chỗ cực kỳ phù hợp.

"Thiếp thân gặp qua Vương gia," Lâm Sơ Cửu tiến lên, gật đầu với Tiêu Thiên Diệu, "Đã khiến Vương gia đợi lâu."

"Ngồi đi." Tiêu Thiên Diệu không nhiều lời, thậm chí cũng không liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không thèm để ý, tươi cười trên mặt không hề giảm đi. Nàng ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thiên Diệu, tầm mắt một lần nữa rơi xuống trên người Mặc Thần Y, lúc này mới thành thật đánh giá, "Nói vậy vị này chính là Mặc Thần Y? Thiếp thân có lẽ."

Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng cúi đầu chỉ vì lễ phép, nhưng không ngờ cô nương Mặc Ngọc Nhi lại lộ ra một tia khinh thường, cực nhanh, chỉ thoáng qua mà thôi. Nếu không phải Lâm Sơ Cửu vừa lúc ngước mắt lên, tuyệt đối nàng sẽ không thể nhìn thấy.

Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng cúi đầu xuống, dấu đi sự mỉa mai trong mắt: Phàm phu tục nữ này dám khinh thường nàng? Tự cho là rằng bản thân mình cao quý?

Mặc cô nương quả thực là ngây thơ, nếu không có phụ thân che chở, cho dù tướng mạo khuynh thế thế nào, cho rằng nàng ta có thể cả đời thanh cao lạnh lùng kiêu ngạo, cao cao tại thượng, đập lên lòng bàn chân tất cả mọi người?

Mặc cô nương dường như không biết, mặc dù nữ nhân sắc đẹp là tài sản lớn nhất của nữ nhân, nhưng cũng là nỗi buồn lớn nhất của nữ nhân!

Không có thực lực xứng với sắc đẹp, chỉ có thể khiến nam nhân đổ xô quanh mình mà thôi.

May mắn thay, Mặc Thần Y không có thái độ giống như Mặc cô nương, mặc dù nhìn tiên phong đạo cốt, nhưng cách nói năng lại rấy khéo léo, không hề tự cao bởi y thuật bất phàm, cũng không nhìn người ở nơi đáy mắt.

Sau khi hàn huyên trôi qua, Mặc Thần Y chủ động kiểm tra bệnh tình cho Lâm Sơ Cửu.

Bất kể âm thầm xảy ra chuyện gì, bề ngoài Mặc Thần Y vẫn đến đây là vì chẩn bệnh cho Lâm Sơ Cửu.

"Làm phiền Mặc Thần Y." Lâm Sơ Cửu không ngần ngại, nhẹ nhàng nâng tay lên, lộ ra một nửa cổ tay trắng nõn, thuận tiện cho Mặc Thần Y bắt mạch.

Mặc Thần Y vẫn chưa đứng dậy, đệ tử ở bên ngoài phòng chờ được lệnh nên mang theo hòm thuốc tiến tới, đặt ở dưới cánh tay Lâm Sơ Cửu một chiếc gối mềm, sau đó phủ lên một tấm khăn mỏng ở trên cổ tay Lâm Sơ Cửu, hết sức cẩn thận.

Trước khi Mặc Thần Y bắt mạch, còn dùng được tấm trên khăn lau tay, biểu tình nghiêm túc, thật sự giống như đang làm một việc lớn khó lường.

Lâm Sơ Cửu không biết Mặc Thần Y vô tâm hay là cố ý, sau thời gian khoảng một nén hương, Mặc Thần Y mới ngồi đối diện với Lâm Sơ Cửu, bắt mạch cho Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy bất mãn, cho dù đối thành người nào khác cũng vậy. Nàng lo sợ nhịp tim của mình không ổn định, nhưng bề ngoài Lâm Sơ Cửu lại hành động giống như không có chuyện gì phát sinh, nụ cười trên môi không hề nhạt đi, cũng không có ý di chuyển bàn tay đặt trên bàn.

"Đã khiến Vương phi phải đợi lâu." Mặc Thần Y duỗi tay ra, đặt lên mạch tượng của Lâm Sơ Cửu, hơi dùng sức ấn xuống mà không hề giống như đang bắt mạch.

Cổ tay đau đớn, Lâm Sơ Cửu nhăn mày lại, nhưng Mặc Thần Y lại cực kỳ có chừng mực, trước khi Lâm Sơ Cửu có phản ứng đã lập tức buông lỏng bàn tay, khiến nàng không có thời gian để phản nản.

Đây có phải là đang muốn lập uy cho nữ nhi của lão?

Hừ..... một lão nhân dù chết cũng không sợ đắc tội với người nhiều, chỉ để bảo vệ nữ nhi của mình.

Lâm Sơ Cửu im lặng không lên tiếng, âm thầm điều chỉnh hô hấp, dần dần giải phóng hơi thở của mình.....

Mặc Thần Y vừa mới bắt đầu đã xem thường, không quan tâm tới bệnh tình của Lâm Sơ Cửu, nhưng dần dần lão cảm thấy có gì đó không đúng, "Sao lại thế này?" Mạch tượng rất yếu, thậm chí không có?

Mặc Thần Y ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, nhưng thấy Lâm Sơ Cửu giống như người không có việc gì, mỉm cười nhìn lão.

Chẳng lẽ ta khám sai rồi?

Mặc Thần Y vội vàng tập trung tinh thần, không dám xem thường Lâm Sơ Cửu nữa, tĩnh tâm và chuyên tâm bắt mạch cho Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Thời gian một nén hương trôi qua, hai nén hương trôi qua, nửa nén hương thứ ba cũng dần trôi qua, Mặc Thần Y vẫn không thu hồi tay lại, ngón tay luôn đặt trên mạch đập của Lâm Sơ Cửu không bỏ. Thời gian trôi qua lâu đến nỗi ngay cả Tiêu Thiên Diệu cũng không thể bỏ qua.

"Mặc Thần Y, tình trạng của Vương phi như thế nào?" Tiêu Thiên Diệu mở miệng nói, đôi mắt dừng ở trên ngón tay đang bắt mạch của Mặc Thần Y.

Hắn sợ Mặc Thần Y nghĩ quẩn trong lòng, có thể sẽ hạ độc thủ đối Lâm Sơ Cửu.

"Vương phi, nàng....." Mặc Thần Y thu hồi tay lại, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn có thể nói, Lâm Sơ Cửu không có mạch đập, nàng là người chết hay sao?

Rõ ràng không thể?

"Vương phi như thế nào?" Tiêu Thiên Diệu dường như không nhìn thấy sự xấu hổ của Mặc Thần Y, hỏi lại lần nữa. Lâm Sơ Cửu cũng muốn tham gia náo nhiệt, vẻ mặt lo lắng nói: "Thần y cứ nói thẳng không sao, có Vương gia tự mình tới cầu thần y, cho dù ngày mai ta sẽ chết, ta cũng thỏa mãn rồi."

Nói xong, nàng không quên ngược mắt đầy "thâm tình" nhìn Tiêu Thiên Diệu, hai mắt đầy nước, tình ý vô hạn, nhưng Tiêu Thiên Diệu chỉ cảm thấy ớn lạnh. Mặc Ngọc Nhi một bên giống như người ngoài cuộc, chỉ nở một nụ cười mỉa mai.

Mặc Thần Y không có khả năng nói ra những gì mình biết, rằng Lâm Sơ Cửu không có mạch đập, và nàng là một người đã chết. Vì vậy, lão chỉ có thể hàm hồ nói: "Vương phi từ nhỏ đã phải chịu đựng nhiều, sức khỏe yếu đi, nếu như không điều dưỡng thật tốt, chỉ sợ không thể sống được lâu."

Mặc dù không nói rõ ràng bệnh tình, nhưng lão nói cũng đúng bảy tám phần. Thần y không chỉ biết thăm mạch xem bệnh, Mặc Thần Y xem như vẫn có chút trình độ.

Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu đồng thời gật đầu, Lâm Sơ Cửu không hề hé răng, đầy thâm tình nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu, ánh mắt kia..... Ánh mắt sáng quắc, giống như muốn hòa tan người khác, ngay cả Tiêu Thiên Diệu cũng có chút khó tiêu.

Tiêu Thiên Diệu vờ như không thấy quay mặt đi, hỏi: "Không biết Mặc Thần Y có phương pháp trị liệu hay không?"

"Có, nhưng cần phải điều trị một thời gian dài, nhiều thì một năm, ít thì ba tháng." Mặc Thần Y không chút nghĩ ngợi nói. Lão tới đây là để trị hai chân cho Tiêu Thiên Diệu, đối với bệnh tình của Lâm Sơ Cửu?

Lão sẽ không trị!

Tiêu Thiên Diệu ngay lập tức nói: "Mời Mặc Thần Y ở lại trong phủ, trị liệu cho Vương phi."

"Điều này....." Trên mặt Mặc Thần Y hiện lên vẻ khó xử, muốn chờ cho Tiêu Thiên Diệu cầu xin lão vài lần nữa, nhưng không ngờ Tiêu Thiên Diệu lại không hề mở miệng, chỉ ngồi ở chỗ kia chờ Mặc Thần Y chủ động đồng ý. Lâm Sơ Cửu cũng giống như người không có việc gì, mỉm cười nhìn Mặc Thần Y, không biết là nàng rất chắc chắn, hay là không cảm thấy cuộc sống của mình đang gặp nguy hiểm.

Trong nháy mắt, phòng khách trở nên yên tĩnh, có thể nghe được tiếng châm rơi xuống đất. Lâm Sơ Cửu và Tiêu Thiên Diệu đều là người bệnh trong tình trạng nguy kịch, bọn họ đều cần tới thần y để trị liệu, nhưng lại hoàn toàn không hề kích động hay khóc lóc cầu xin giống như những người bệnh bình thường khác.

Mặc Thần Y đã hành nghề y nhiều năm, sớm đã quen với hình ảnh người nhà của người bệnh đập đầu cầu xin. Lúc này thấy hai người Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu tới bây giờ vẫn bình tĩnh như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên xuống đài như thế nào, nhưng cũng không muốn yếu thế.

Khi hai bên đang ở thế giằng co, một gã sai cui người, cẩn thận tiến vào thông báo.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Di nương, hư tình giả ý

Lý do mà gã sai vặt mạo hiểm tới cả sinh mạng đi vào thông báo, là vì.....

Nhà mẹ đẻ và người thân của Lâm Sơ Cửu, đột nhiên tới phủ để thăm Lâm Sơ Cửu đang bị "bệnh nặng", hơn nữa Lâm tướng cũng đích thân đến.

Gã sai vặt thông báo xong, Tiêu Thiên Diệu chưa kịp mở miệng, Lâm Sơ Cửu đã thở dài trước: "Chỉ là chút bệnh nhẹ, nào phiền tới phụ thân đại giá, là do ta không phải."

Người Lâm phủ và Trần Quốc Công phủ sớm không tới, muộn không tới, chờ đúng ngày Mặc Thần Y tới cửa mới tới. Đây rõ ràng là đã có kế hoạch, Lâm Sơ Cửu chỉ nghĩ cũng cảm thấy đau đầu.

Người khác bị bệnh sẽ nằm trên giường tĩnh dưỡng, nàng thì ngược lại. Nàng bị bệnh chính là sinh sự, không chỉ không thể tĩnh dưỡng mà còn phải ứng phó với một đồng đầu trâu mặt ngựa.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy đau đầu nên xoa xoa huyệt Thái Dương, vẻ mặt đáng thương nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu, hy vọng Tiêu Thiên Diệu có thể giúp nàng ngăn cản người Lâm gia và Trần Quốc Công phủ. Nàng thật sự không muốn đối phó những người gọi là thân nhân kia.

Đáng tiếc Tiêu Thiên Diệu nhìn thấy nhưng không để ý đến nàng, chỉ sai người mời Lâm tướng đi tới thư phòng. Đối với Lâm phu nhân và các mợ của Lâm Sơ Cửu, mời toàn bộ tới phòng khách do Lâm Sơ Cửu tiếp đãi.

"Mặc Thần Y, nhà ta có khách tới thăm, mời Mặc Thần Y đi nghỉ ngơi trước. Về bệnh tình của Vương phi ngày khác chúng ta sẽ bàn tính tiếp." Tiêu Thiên Diệu khách khí mở miệng, Mặc Thần Y vốn không muốn trị liệu cho Lâm Sơ Cửu, đương nhiên cũng không nói gì.

Mặc Ngọc Nhi đi theo phía sau Mặc Thần Y, trước khi rời đi không hiểu vì sao nàng ta cố ý quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu một cái. Lâm Sơ Cửu vừa ngẩng đầu bắt gặp được, nhưng ánh mắt vừa giao nhau với ánh mắt của Mặc Ngọc Nhi, nàng ta đã giống như người không có việc gì rồi đi.

"Một cô nương thú vị." Lâm Sơ Cửu có thể khẳng định, nàng vừa mới nhìn thấy được sự ghét bỏ và khinh thường từ trong ánh mắt của Mặc Ngọc Nhi, còn có cảm giác vượt trội cao cao tại thượng.

Cảm giác về sự vượt trội?

Nàng thật sự không hiểu, Mặc Ngọc Nhi có gì để kiêu ngạo ở trước mặt nàng?

So sánh về thân phận? Nàng là đích trường nữ của Lâm tướng ở Đông Vãn, như thế nào cũng cao quý hơn so với một y nữ giang hồ.

So sánh về bối cảnh? Nàng là Tiêu Vương phi được Hoàng thượng ngự ban, dù chết vẫn mang danh hiệu là Tiêu Vương phi, sau này nếu nàng ta gả vào phủ chỉ có thể là vợ kế, ở trước mặt nàng cũng phải làm lễ thiếp.

Đối với Mặc Ngọc Nhi thì sao? Chính phụ thân nàng ta đã ép buộc Tiêu Thiên Diệu phải nạp trắc phi. Mặc Ngọc Nhi không phải cho rằng, chỉ dựa vào sắc đẹp của mình thì nàng ta có thể nắm bắt được trái tim của Tiêu Thiên Diệu?

Nếu như Mặc cô nương thật sự nghĩ như vậy, vậy nàng chỉ đành phải nói, Mặc cô nương không đáng để nàng phí tâm chơi đùa trạch.

Tiêu Thiên Diệu thấy Lâm Sơ Cửu ngồi ở chỗ kia, lúc thì lắc đầu, lúc thì cười ngây ngô, hoàn toàn không biết nữ nhân này đang bị làm sao?

Bị người Lâm gia và Trần Quốc Công phủ dọa sợ đến nỗi choáng váng?

Nàng ấy không đến mức nhát gan như vậy mới đúng?

Tiêu Thiên Diệu lắc lắc đầu, không để ý tới Lâm Sơ Cửu nữa, sự tình nhà mẹ đẻ của mình thì tự mình giải quyết, hẳn không có hứng thú hoà lẫn với sự tình của Lâm gia và Trần Quốc Công phủ.

Cười thê tử, không chỉ không có thêm trợ lực, còn kéo chân sau của hẳn, nói thật ra..... đây là Tiêu Thiên Diệu, nếu đổi thành bất luận một người nam nhân nào khác, chắc chắn sẽ trực tiếp nhốt Lâm Sơ Cửu vào nơi hậu viện, coi như chưa từng cưới một chúa gậy sự như vậy.

Tiêu Thiên Diệu rời đi không lâu, dưới sự dẫn dắt của hạ nhân, Lâm phu nhân, Lâm Uyển Đình và người của Trần Quốc Công phủ gồm đại phu nhân, nhị phu nhân, tam phu nhân đi tới.

Cho dù trong lòng Lâm Sơ Cửu không vui bao nhiêu, lúc này cũng phải đứng dậy chào đón: "Di nương, Uyển Đình, ba mẹ đều tới, mau..... mời ngồi."

"Di nương?" Lâm phu nhân ngăn ra, ba vị phu nhân Trần Quốc Công cũng rất kinh ngạc nhìn Lâm Sơ Cửu, "Con gọi ai là di nương?" Tất cả các nàng ở đây đều là phu nhân chính thất, không có di nương nào cả.

"Đương nhiên là gọi Liễu phu nhân." Lâm Sơ Cửu nói rất đương nhiên, ba vị phu nhân Trần Quốc Công phủ nhú mày, nhưng rốt cuộc đây là sự tình Lâm gia nên các nàng không tiện nhúng tay. Lâm Uyển Đình không nhịn được, về mặt mang theo thất vọng nhìn Lâm Sơ Cửu, "Tỷ tỷ, có chuyện gì với tỷ vậy? Vì sao mới mấy ngày mà tỷ đã quên mẫu thân, ngay cả câu mẫu thân cũng không gọi nữa sao?"

Lâm Uyển Đình ôm ngực, là chẳng chực khóc, bộ dáng như vừa mới chịu đả kích.

Lâm Sơ Cửu cười như không cười nói: "Uyển Đình, lời này muội muội nói ra thật kỳ lạ, bản vương phi sao có thể quên được Lâm phu nhân? Lâm phu nhân là muội muội của nương tỷ, vì muốn chăm sóc tỷ nên mới gả vào Lâm phủ. Tỷ gọi di nương không phải càng thêm thân mật hơn sao?"

Lâm Sơ Cửu mang vẻ mặt tươi cười, đôi mắt chân thành, khiến người không thể nhìn ra một chút sơ hở. Nhưng, khi nghe hai chữ "Di nương" quả thật khiến người cảm thấy khó chịu, đặc biệt là phu nhân chính thất vốn mang thân phận vợ kế ở trước mặt không dám ngẩng đầu. Lâm phu nhân hận nhất khi bị người khác nói bà ta là phu nhân vợ kế.

Nhưng, bên ngoài Lâm phu nhân vốn cư xử dịu dàng, hiền lương. Bà ta không thể chỉ trích Lâm Sơ Cửu không đúng, chỉ có thể cắn răng nuốt máu, vô vô nủ bàn tay Lâm Uyển Đình, miễn cưỡng nói: "Sơ Cửu nghĩ như thế nào thì cứ gọi như thế ấy, gọi di nương càng thêm thân mật một chút."

"Vẫn là di nương hiểu biết lý lẽ." Lúm đồng tiền của Lâm Sơ Cửu hiện lên như hoa, nhìn qua tươi sáng động lòng người, giống như bệnh tật lúc trước đều bị cuốn đi, "Di nương, ba mẹ và mọi người nhanh ngồi xuống đi, nhìn thấy mọi người tới đây thăm ta, ta thật sự rất vui. Trong khoảng thời gian này, ta vẫn luôn trông ngóng mọi người tới thăm."

Mặc dù Lâm Sơ Cửu nói như vậy, nhưng ở đây có người nào mà không có máu mặt, có ai không biết Lâm Sơ Cửu đang muốn nói các nàng đã tới chậm.

Nữ nhi hay cháu gái bị bệnh đã hơn nửa tháng, người ngoài đều đã tới phủ bái phỏng, nhưng những người chí thân lại không có một ai tới phủ. Hiện tại,

đại phu đã tìm tới cửa, các nàng mới tới bái phỏng, thật sự rất buồn cười.

Mặc dù ba vị phu nhân Trần Quốc Công phủ không thích Lâm Sơ Cửu, nhưng cũng không có thù oán gì với Lâm Sơ Cửu, khi nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói vậy thì trên mặt hiện lên vài phần khó coi, cố gắng cười nói: "Các mợ đã định đến sớm hơn, nhưng vì trong khoảng thời gian ấy lại nhận được tin tức, lão phu nhân sẽ quay trở về. Mấy ngày nay chúng ta vẫn luôn thu dọn trong phủ, bận rộn không thể rời đi."

"Ngoại tổ sẽ quay về? Ngày nào về đến nơi?" Trong trí nhớ của Lâm Sơ Cửu, người của Trần Quốc Công phủ chỉ sợ duy nhất lão phu nhân, là người thật tình tốt đối với nguyên chủ. Nếu không có lão phu nhân che chở, Lâm Sơ Cửu cũng sẽ không hiểu biết lễ nghi, ra khỏi phủ sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Với sự tận tâm dạy dỗ của lão phu nhân, nàng đã tránh được sự mất mặt không đáng có, Lâm Sơ Cửu dù sao cũng muốn tới cửa thỉnh an.

"Mười sáu trở về." Đại phu nhân nói nhưng ánh mắt thường xuyên đánh giá Lâm Sơ Cửu. Lâm gia đại tiểu thư sau khi gả chồng dường như rất hiểu chuyện, không giống như trước kia luôn kiêu ngạo, chỉ biết la hét phàn nàn.

"Chỉ còn vài ngày nữa. Ta sẽ nói với Vương gia một tiếng, đến lúc đó ta sẽ cùng với Vương gia đi thỉnh an ngoại tổ, ngoại tổ còn chưa gặp qua Vương gia." Đối với Tiêu Thiên Diệu có thể đi hay không?

Nàng đã giúp Tiêu Thiên Diệu nhiều như vậy, Tiêu Thiên Diệu dù sao cũng phải hồi báo một chút, những thứ trong viện của Tiêu Thiên Diệu, nàng không cần là được.

"Tốt, tốt, tốt. Lão phu nhân chắc chắn rất vui nếu nhìn thấy Sơ Cửu đi cùng với Tiêu Vương gia." Đại phu nhân mang vẻ mặt vui mừng, tươi cười trên mặt đã thật hơn so với lúc trước vài phần, nhị phu nhân và tam phu nhân cũng vội vàng phụ họa.

Các nàng đột nhiên trở nên thân thiện hơn với Lâm Sơ Cửu, không phải bởi vì Lâm Sơ Cửu hiểu chuyện, mà bởi vì thân phận Tiêu Vương phi của Lâm Sơ Cửu, ngoài ra còn có sự coi trọng của Tiêu Vương gia đối với nàng.

Cho dù Tiêu Vương hiện tại có thực quyền hay không, tương lai như thế nào, chỉ cần Tiêu Vương không mưu phản, hấn sẽ vẫn là thân vương nhất phẩm, có thể đứng đầu hoàng tộc ở trong kinh thành, các nàng không thể đắc tội được.....

Tiêu Vương không thể có được Hoàng thượng thì như thế nào, còn các nàng thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chí thân, về nhà dưỡng bệnh

Ba vị phu nhân Trần Quốc Công phủ không thích cháu gái ngoại này của mình là Lâm Sơ Cửu, hiện tại nhìn thấy cách nói năng của Lâm Sơ Cửu rất tốt, có tiến có lui. Hơn nữa, với thân phận Tiêu Vương phi của nàng, cho dù trong lòng vẫn có đôi chút không vui, bọn họ cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Hai bên ăn ý không đề cập tới quá khứ không vui, sau khi hàn huyên một lát, ba vị phu nhân đáng hậu lễ lên, "Ba vị cửu cửu của con biết được con bị bệnh, ngay lập tức đã tới nhà kho lấy ra vài thứ tốt, kêu người tới tặng."

"Ba vị cửu cửu có tâm." Lâm Sơ Cửu nâng tay lên, ý bảo Trần Châu tiến lên tiếp nhận danh sách quà tặng.

Đối với những thứ như quà tặng, Lâm Sơ Cửu cũng không để ý, nguyên chủ đối với ba vị cửu cửu kia cũng không có ấn tượng gì, ngay cả bộ dạng đều không quá rõ ràng, chỉ sợ là chưa từng gặp qua.

Ba vị phu nhân Trần Quốc Công phủ, sau khi thấy nha hoàn Tiêu Vương phủ nhìn danh mục quà tặng, không hề lộ ra vẻ khiếp sợ, các nàng liền biết lễ vật mà mình chuẩn bị, ở trong mắt người Tiêu Vương phủ không tính là gì. Đáy lòng bọn họ âm thầm cảm thấy hối hận, nếu sớm biết địa vị Lâm Sơ Cửu ở Tiêu Vương phủ cao như vậy, các nàng nên tặng thêm danh mục quà tặng, hoặc là..... nên tới thăm nàng sớm hơn một chút.

Bọn họ kín đáo trừng mắt nhìn Lâm phu nhân một cái, Lâm phu nhân ngăn ra, biết rằng ba vị tẩu tẩu này đang trách mình, vì thế bà ta quay đầu, hiện lên một nụ cười mỉa mai.

Mấy năm nay, ba người này đều không có ích lợi gì đối với bà ta, càng không làm được gì vì quyền lợi của Lâm tướng, hiện tại còn dám trách cứ bà ta, chân chính cũng..... giống như Lâm Sơ Cửu, một con sói xa lạ.

Lâm phu nhân không hề hy vọng gì với ba vị tẩu tử, chủ động mở miệng nói: "Sơ Cửu, ta nghe nói Tiêu Vương mời Mặc Thần Y tới chuẩn trị cho con, Mặc Thần Y đã nói như thế nào?"

Trong lòng Lâm phu nhân rất hoảng loạn, bà ta hiểu rằng, chỉ sợ Tiêu Vương gia đã biết được chuyện Lâm Sơ Cửu trúng độc, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà không nói ra.

Chẳng lẽ, thật sự vì năm mươi vạn lượng vàng hay sao?

Nếu như thật sự là như vậy, vậy số tiền mà bà ta đã mất kia cũng không bị phí phạm.

"Khi đi nương tới, Mặc Thần Y vừa mới bắt mạch xong, còn chưa kịp nói gì." Lâm Sơ Cửu cố ý treo Lâm phu nhân lơ lửng, vì nàng muốn khiến bà ta cảm thấy bất an.

Sự tình đã nằm ở trên tay nàng, nàng muốn xem Lâm phu nhân sẽ nhảy nhót như thế nào.

Tiểu tiện nhân, dám uy hiếp mình?

Sắc mặt Lâm phu nhân vẫn không hề biến đổi, nhưng bàn tay không thể không nắm chặt trong khi hỏi nàng, "Những đại phu khác đã nói như thế nào?" Ngay cả Lâm Sơ Cửu cũng có thể phát hiện, năng tin những đại phu trong kinh thành không có khả năng không phát hiện được gì.

"Những đại phu khác chỉ nói thân thể ta yếu đuối, cần phải nghỉ ngơi thật tốt. Đối với bệnh tình cụ thể, bọn họ chỉ nói với Vương gia, ta cũng không biết. Nếu như đi nương muốn biết, vậy hãy đi hỏi Vương gia là tốt nhất. Vương gia không muốn ta phải nhọc lòng tới những việc này, nói rằng muốn để ta an tâm dưỡng bệnh, chỉ cần làm nhánh cây vươn lên trong Vương phủ là được." Nói xong câu cuối cùng, Lâm Sơ Cửu cực kỳ phối hợp cúi đầu giả vờ then thừng.

Bốn nha hoàn bên cạnh nàng sau khi nghe xong, bộ mặt không chịu được không chế run rẩy: Vương phi, ngài nói dối trắng trợn như vậy được sao?

Lời này, các nàng có nên thuật lại cho Vương gia nghe hay không?

"Có lời này của Vương gia, ta đã an tâm rồi." Tuổi cười trên mặt Lâm phu nhân càng thêm không chắc chắn, bà ta không phải là một người thiếu kiên nhẫn, nhưng thật sự.....

Lâm Sơ Cửu lúc nào cũng một câu di nương, cảm thấy nghe rất chói tai, khiến bà ta có một loại ảo giác mình chính là nha đầu thông phòng. Hơn nữa, bề ngoài Lâm Sơ Cửu luôn nói những lời uy hiếp, càng khiến cho tâm thần Lâm phu nhân đại loạn.

"Vương gia đối xử với ta rất tốt, trong vài tuần qua ta đã cảm thấy khỏe hơn rất nhiều, di nương không cần quan tâm tới ta." Lâm Sơ Cửu nâng chung trà lên, vẻ mặt âm thầm.

Nàng thật tình không có kiên nhẫn để nói chuyện xã giao như vậy, nàng rõ ràng hận không thể một đao đâm chết đối phương, ngược lại nàng phải đối trả khách sáo ở chỗ này, không chỉ lãng phí thời gian mà còn lãng phí tính lực.

"Tỷ tỷ, sao nương có thể không quan tâm tới tỷ, trước khi nghe được tin tỷ bị bệnh, nương lo lắng đến nỗi ốm đau nằm trên giường. Trên người vẫn chưa khỏe hẳn đã tới thăm tỷ." Lâm phu nhân có lời mà khó nói, Lâm Uyển Đình lại có thể nói thay nương mình.

"Di nương không khỏe? Sao không phái người tới nói một tiếng, người đâu....." Trên mặt Lâm Sơ Cửu hiện lên vẻ lo lắng khoa trương, "Mau, đi lấy nhân sâm ngàn năm trong của hồi môn của ta. Di nương nói đó là thứ tốt. Mau, hãy lấy cho di nương."

Nhân sâm ngàn năm gì đó Lâm Sơ Cửu vẫn chưa nhìn đến, nàng chỉ nhìn thấy một cây nhân sâm được ngâm trong độc.

Một cây sâm độc, nàng không cảm thấy xót của chút nào.

"Không cần, nhân sâm kia là thứ đại bổ, vẫn nên để Sơ Cửu giữ lại cho bản thân dùng." Lâm phu nhân vội vàng cự tuyệt, bà ta biết rất rõ ràng, nhân sâm của hồi môn đưa cho Lâm Sơ Cửu không phải là thứ tốt gì, thậm chí ăn cũng không ăn được.

"Di nương nói đùa, Vương gia là thân vương nhất phẩm, sao có thể thiếu nhân sâm? Hơn nữa, cây nhân sâm này là di nương cố ý tìm kiếm, hiện tại đưa cho di nương dùng cũng là điều nên làm." Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không cho Lâm phu nhân cơ hội từ chối. Không chỉ như thế, nàng còn nói: "Uyển Đình muội muội nói di nương không khỏe, không bằng để Ngô đại phu tới khám cho di nương. Ngô đại phu là thần y cung phụng vương phủ, y thuật bất phàm, vừa lúc cũng để Ngô đại phu nhìn xem nhân sâm kia phải sắc thuốc như thế nào mới tốt."

"Không, không cần. Lòng tốt của Vương phi ta xin nhận, một chút bệnh nhẹ thật sự không dám phiền tới Ngô đại phu." Lâm phu nhân gần như đánh hàm răng và nuốt máu.

Trên thực tế, kế hoạch hôm nay của các nàng là muốn bức Lâm Sơ Cửu gọi Mặc Thần Y tới xem bệnh cho bà ta, khiến Lâm Sơ Cửu bối rối.

Mặc Thần Y là người nào? Đó là thần y nổi tiếng trong bốn đại quốc, ngay cả khi người Trung Ương Đế Quốc nhìn thấy lão, cũng phải kính nể.

Mặc Thần Y sẽ nể mặt Tiểu Thiên Diệu, nhưng sẽ không nể mặt Lâm Sơ Cửu. Vì vậy, nếu Lâm Sơ Cửu gọi Mặc Thần Y nhưng Mặc Thần Y không tới tất nhiên nàng sẽ mất hết mặt mũi.

Ngược lại, Lâm Sơ Cửu nếu như không chịu, đó chính là bất hiếu. Nhưng không ngờ các nàng còn chưa kịp nói, các nàng đã bị Lâm Sơ Cửu ngăn chặn toàn bộ, hoàn toàn không thể nắm giữ quyền chủ động.

Ba vị phu nhân Trần Quốc Công phủ, ít nhiều cũng biết được tính toán của Lâm phu nhân. Hiện tại thấy Lâm phu nhân chỗ nào cũng bị ăn ghen, không

thể không che miệng cười trộm, thầm nghĩ trong lòng: Đứa cháu gái ngoại này của các nàng dường như không ngu ngốc giống như các nàng từng nghĩ như vậy.

Lâm Uyển Đình đứng ở phía sau Lâm phu nhân, thấy mẫu thân thân sinh mình bị dồn vào chân tường, một khuôn mặt chột xanh chột trắng. Nhưng, nàng ta lại không thể giống như trước đây, nóng nảy ở trước mặt Lâm Sơ Cửu.

Trước kia, nàng ta và Lâm Sơ Cửu đều là Lâm gia tiểu thư như nhau, đều là văn bối. Nhưng hiện tại, nàng ta vẫn là văn bối còn Lâm Sơ Cửu lại là một phần của Tiêu Vương phủ, có tư cách nói chuyện bình đẳng với Lâm phu nhân và ba vị phu nhân Trần Quốc Công phủ.

Đây là chỗ tốt sau khi gả chồng sao?

Lâm Uyển Đình đỏ mặt, trong mắt xuân tình nhộn nhạo, không biết đang suy nghĩ gì.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Trong thư phòng, Tiêu Thiên Diệu đang tiếp đón và lắng nghe Lâm tướng nói, hần cười lạnh một tiếng: "Lâm tướng muốn Vương phi của bốn vương quay về phủ dưỡng bệnh?"

Lão thất phu Lâm gia muốn đánh vào mặt Tiêu Thiên Diệu hần sao?

Cũng không nhìn xem bản thân mình có bản lĩnh kia hay không.

"Không sai, Sơ Cửu là nữ nhi được nâng niu ở trên tay ta, giống như viên ngọc được được nuông chiều gần mười tám năm. Nhưng vừa mới thành hôn đã bị bệnh nặng, ngay cả Tần Viện Chính trong cung cũng không có biện pháp. Ta thật sự không yên tâm để nàng ở Tiêu Vương phủ dưỡng bệnh. Xin Vương gia hãy cho phép ta đưa nàng trở về tỉnh dưỡng." Lâm tướng mang vẻ mặt chính nghĩa, không thể nhìn ra một chút tư tình, hoàn toàn là phụ thân tốt yêu thương nữ nhi. Tuy nhiên.....

Lâm Sơ Cửu đã ăn độc dược mất tính trong mười mấy năm, Lâm tướng thật sự là một phụ thân tốt?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.